

ДАН БРАУН

ШИФЪРЪТ НА ЛЕОНАРДО

Част 2 от „Робърт Лангдън“

Превод от английски: Крум Бъчваров, 2003

chitanka.info

ПРОЛОГ

ЛУВЪРЪТ, ПАРИЖ 22:46

Известният уредник Жак Сониер с олюляване мина през сводестия вход на Голямата галерия и се хвърли към първата картина, която му попадна пред очите, платно на Караваджо. Седемдесет и три годишният старец хвана позлатената рамка и задърпа шедьовъра към себе си, докато той не се откъсна от стената. Уредникът се строполи по гръб под картината.

Както очакваше, наблизко с грохот падна желязна решетка и прегради входа. Паркетът на пода се разтърси. В далечината зазвъня аларма.

Задъхан, старецът за миг остана на земята и прецени обстановката. „Още съм жив.“ После изпълзя изпод платното и огледа просторното помещение в търсене на място, където да се скрие.

— Не мърдай — вледеняващо близо се разнесе нечий глас.

Застанал на четири крака Сониер се вцепени и бавно завъртя глава. Исполинският му преследвач го наблюдаваше иззад решетките само на четири-пет метра от него. Беше широкоплещест и висок, с призрачно бледа кожа и оредяваща бяла коса. Ирисите му бяха розови, зениците — тъмночервени. Албиносът извади пистолет от палтото си и насочи дългия заглушител през решетките право към уредника.

— Не биваше да бягаш. — Говореше с чужд акцент, ала Сониер не можеше да определи произхода му. — А сега ми кажи къде е.

— Вече ви казах — безпомощно коленичил на пода на галерията, запелтечи уредникът. — Нямам представа за какво говорите!

— Лъжеш! — Мъжът се взираше в него, съвсем неподвижен; само призрачните му очи блестяха. — Ти и твоите братя имате нещо, което не е ваше.

Старецът изтръпна. „Откъде може да знае?“

— Тази нощ то ще се върне при законните си пазители. Кажи ми къде е скрито и ще останеш жив. — Албиносът насочи пистолета към главата на уредника. — Готов ли си да умреш заради тази тайна?

Сониер се задушаваше. Мъжът наклони глава, затвори едното си око и се прицели. Уредникът вдигна ръце.

— Почакайте — бавно каза той. — Ще ви кажа каквото искате. — Старецът предпазливо изрече следващите си думи. Многократно беше репетирал тази лъжа... и всеки път се молеше никога да не се наложи да я използва. Когато свърши, албиносът се усмихна доволно.

— Да. Същото ми казаха и другите.

Сониер потръпна. „И другите ли?“

— Открих и тях — насмешливо рече гигантът. — И тримата. И сега ти потвърждаваш техните думи.

„Невъзможно!“ Истинската самоличност на уредника и неговите трима сенешали беше почти също толкова свещена, колкото древната тайна, която пазеха. Сониер разбираше, че преди да умрат, тримата му сенешали са изпълнили строгата процедура и са изrekli същата лъжа.

Албиносът отново се прицели.

— Когато умреш, аз ще съм единственият, който знае истината.

„Истината. — За миг уредникът осъзна абсолютния ужас на ситуацията. — Ако аз умра, истината завинаги ще бъде изгубена.“ Той инстинктивно се опита да се скрие.

Заглушителят глухо изтрака и старецът усети пронизваща болка в корема. Строболи се по очи... и се помъчи да овладее болката. Бавно се претърколи и отново се вторачи през решетките.

Мъжът се целеше в главата му. Уредникът затвори очи. Мислите му представляваха вихър от страх и разкаяние. В коридора отекна изщракване на празен затвор. Сониер рязко отвори очи.

Сякаш развеселен, албиносът погледна към оръжието си и се пресегна за резервен пълнител, но после, изглежда, размисли и присмехулно кимна към корема на жертвата си.

— Аз си свърших работата.

Уредникът сведе очи и видя дупката от куршум в бялата си ленена риза. Около нея тъмнееше малък кървав кръг. „Коремът ми.“ Куршумът не беше улучил сърцето. Като ветеран от *La grande guerre*^[1]. Сониер бе виждал тази ужасна смърт. Оставаха му петнадесет минути, през които стомашните киселини щяха да се просмукват в гръдната му кухня и бавно да го отравят.

— Болката е добра, мосю — каза албиносът. И си тръгна.

Останал сам, Жак Сониер отново насочи очи към желязната решетка. Беше в капан. Вратите можеха да се отворят чак след двадесет минути. Докато го намереха, щеше да е мъртъв. Въпреки това не се страхуваше от смъртта.

„Трябва да предам тайната.“

Докато с мъка се изправяше на крака, си представи тримата си убити братя. Помисли си за поколенията преди тях... за задачата, която им бяха поверили. „Непрекъснатата верига от знание.“

Изведнъж, въпреки всички предпазни мерки... въпреки всички механизми за сигурност... Жак Сониер бе единствената оцеляла брънка, единственият пазител на една от най-могъщите тайни.

„Трябва да измисля нещо...“

Беше затворен в Голямата галерия и имаше само един човек, на когото можеше да предаде факела. Старецът вдигна поглед към стените на разкошния си затвор. Лицата от колекцията от най-прочутите картини на света сякаш му се усмихваха като стари приятели.

Тойпотръпна от болка и призова на помощ всичките си сили. Знаеше, че отчаяната задача, която му предстоеше, ще изисква и последната му останала секунда живот.

[1] Втората световна война (фр.) ↑

1

Робърт Лангдън се събуди. В мрака звънеше телефон — непознат тенекиен звън. Той опипом откри нощната лампа и я включи. Намираше се в пищна ренесансова спалня с мебели в стил Луи XVI, стени с фрески и огромно махагоново легло с балдахин. „Къде съм, по дяволите?“

Жакардовият халат, който висеше на страничния стълб на леглото, имаше монограм с надпис: „ХОТЕЛ «РИЦ», ПАРИЖ“.

Мъглата постепенно започна да се разнася. Лангдън вдигна слушалката.

— Ало?

— Мосю Лангдън? — попита мъжки глас. — Надявам се, че не съм ви събудил.

Замаян, Робърт погледна часовника на нощното шкафче. 0:32. Беше спал едва час и се чувстваше като мъртъв.

— Тук е портиерът, мосю. Извинете за безпокойството, но имате гост. Твърди, че било спешно.

Лангдън все още беше замаян. „Какъв гост?“ Погледът му попадна на листовката върху нощното шкафче.

АМЕРИКАНСКИЯТ УНИВЕРСИТЕТ В ПАРИЖ
има честта да обяви
лекцията на Робърт Лангдън
професор по религиозна символика в Харвардския
университет

Лангдън изпъшка. Тазвечерната лекция — придружена от прожекция на диапозитиви — за езическата символика, скрита в камъните на катедралата в Шартър, сигурно беше разрошила някои консервативни пера в публиката. Най-вероятно някой теолог го бе проследил, за да спори с него.

— Съжалявам, но съм много уморен и... — започна Лангдън.

— Mais monsieur^[1] — като сниши глас, настоя портиерът. — Вашият гост е важна личност.

Робърт не се и съмняваше. Въпреки нежеланието му, неговите книги за религиозната живопис и култовата символика го бяха превърнали в знаменитост в света на изкуството, а след участието му в станалия широко известен случай във Ватикана^[2], бе станал сто пъти по-прочут. Оттогава потокът от самомнителни историци и любители на изобразителното изкуство пред вратата му като че ли никога не секваше.

— Моля, вземете името и номера на господина и му предайте, че ще опитам да му се обадя преди във вторник да напусна Париж — каза Лангдън, като полагаше всички усилия да запази добрия тон. — Благодаря ви. — И затвори преди портиерът да успее да възрази.

После, седнал на леглото, намръщено се вторачи в рекламния надпис върху папката на хотела: „Спете като бебе в града на светлините. Сън в парижкия «Риц».“ Обърна се и уморено погледна голямото огледало в отсрещния край на стаята. Видя абсолютно непознат човек — чорлав и изтощен.

„Имаш нужда от отпуска, Робърт.“

Последната година не му се беше отразила добре, но така или иначе, доказателството в огледалото не го радваше. Обикновено проницателните му сини очи изглеждаха мътни и хлътнали. Волевата му брадичка с трапчинка по средата бе покрита с тъмна четина. Сивите кичури по слепоочията му напредваха все по-навътре в гъстата му черна коса. Макар колежките му да твърдяха, че сивото подчертавало научния му чар, Лангдън не смяташе така.

„Само да можеха да ме видят сега от «Бостън Магазин».“

За огромен срам на Робърт, предишния месец „Бостън Магазин“ го бяха номинирали сред десетте най-интересни личности в града — съмнителна чест, която му беше донесла постоянните шеги на харвардските му колеги. Тази нощ славата го бе последвала на пет хиляди километра от родината.

— Госпожи и господа... — беше обявила водещата пред препълнения „Pavillon Dauphin“^[3] на Американския университет в Париж. — Тазвечерният ни гост не се нуждае от представяне. Той е автор на множество книги: „Символика на тайните секти“,

„Изкуството на илюминатите“, „Изчезналият език на идеограмите“ и много други. Повечето от вас учите по неговите учебници.

Студентите ентусиазирано закимаха.

— Имах намерение да ви разкажа забележителната му биография, само че... — Тя закачливо погледна Лангдън, който седеше на сцената. — Един човек от публиката току-що ми даде нещо много по... да речем *по-интересно*.

И водещата вдигна броя на „Бостън Магазин“. Лангдън потръпна. „Откъде го е взела, по дяволите?“ Тя започна да чете избрани извадки от безумната статия и Робърт все повече се свиваше на стола си. След половин минута публиката широко се усмихваше, а жената нямаше никакво намерение да свършва.

— И отказът на господин Лангдън публично да говори за необикновената си роля в миналогодишния ватикански конклав определено му донесе точки по нашия интригометър. — Водещата още повече възбуди интереса на публиката. — Искате ли да ви прочета още?

Присъстващите заръкопляскаха. „Някой трябва да я спре“ — мислено се помоли Лангдън, докато тя отново свеждаше поглед към списанието.

— Въпреки че професор Лангдън може и да не е красавец като някой от по-младите номинирани, този четиридесетгодишен учен притежава нещо повече от научен чар. Неговото пленително присъствие се подчертава от необикновено ниския му баритон, който студентките описват като „шоколад за ушите“.

Залата избухна в смях.

Лангдън се насили да се усмихне. Знаеше какво предстои — някаква глупост за „Харисън Форд в сако от туид“ — и тъй като тази вечер бе предположил, че най-последно спокойно може да облече любимото си сако и поло, реши да пристъпи към действие.

— Благодаря ви, Моник — каза той, като се изправи и я избута от катедрата. — В „Бостън Магазин“ явно имат литературен талант. — Професорът се обърна към публиката със срамежлива въздишка. — И ако открия, че някой от вас е донесъл статията, ще настоя пред консулството да го депортират.

Присъстващите се засмяха.

— Е, приятели, както всички знаете, тази вечер съм тук, за да говоря за силата на символите...

Звънът на хотелския телефон отново наруши тишината. Той смаяно изпъшка и вдигна слушалката.

— Ало?

Както очакваше, обаждаше се портиерът.

— Още веднъж моля за извинение, господин Лангдън. Обаждам се да ви съобщя, че вашият гост идва към стаята ви. Реших, че трябва да ви предупредя.

Робърт вече беше съвсем буден.

— Пратили сте някого в *моята стая*?

— Извинете, мосю, но такъв човек... не можех да си позволя да го спра.

— За кого става дума?

Ала портиерът бе затворил. Почти незабавно на вратата му удари тежък юмрук. Лангдън колебливо стана от леглото. Стъпалата му потънаха в мекия килим. Той навлече хотелския халат и тръгна към вратата.

— Кой е?

— Трябва да разговарям с вас, господин Лангдън. — Мъжът говореше английски с акцент — остър, властен лай. — Аз съм лейтенант Жером Коле. От Direction centrale police judiciaire.

Лангдън се сепна. Централното управление на криминалната полиция? ЦУКП приблизително отговаряше на американското ФБР.

Без да сваля веригата, той откряна вратата. И видя мършаво, изпито лице. Мъжът бе изключително слаб и носеше синя униформа.

— Може ли да вляза? — попита агентът. Лангдън се поколеба.

— За какво става дума?

— Моят началник има нужда от вашите познания по един частен въпрос.

— Сега ли?! — Професорът успя да преодолее изненадата си. — Минава полунощ.

— Струва ми се, не греша, че тази вечер е трябвало да се срещнете с един уредник от Лувъра.

Лангдън внезапно бе обзет от тревога. С уважавания уредник Жак Сониер трябваше да пийнат по чаша след лекцията, но Сониер така и не се беше появил.

— Да. Откъде знаете?

— Намерихме името ви в бележника му.

— Какво е станало?

Агентът тежко въздъхна и пъхна през тесния процепа полароидна снимка. Лангдън я погледна и цялото му тяло се напрегна.

— Тази снимка е заснета преди по-малко от час. В Лувъра.

Първоначалното отвращение и смайване на Робърт внезапно отстъпиха място на силен гняв.

— Кой го е направил?

— С оглед познанията ви по символика и уговорената ви среща, се надяваме вие да ни помогнете да отговорим на този въпрос.

Лангдън се вторачи в снимката. Ужасът му се примеси със страх. Образът беше невъобразимо странен и в същото време му навяваше смущаващото усещане, че го е виждал. Преди малко повече от година бе получил снимка на труп и подобна молба за помощ. Само едно денонощие по-късно едва не беше изгубил живота си във Ватикана. Тази снимка бе съвсем различна, ала нещо в обстоятелствата определено му се струваше познато. Агентът си погледна часовника.

— Капитанът чака, господине.

Лангдън не го чу. Погледът му продължаваше да е прикован в снимката.

— Този символ тук и адски странната...

— Поза на трупа ли? — помогна му французинът. Професорът кимна. Побиха го тръпки.

— Нямам представа кой може да е извършил такова нещо.

Агентът го погледна навъсено.

— Вие не разбирате, господин Лангдън. Това на снимката... — Той замълча за миг. — Мосю Сониер го е направил сам.

[1] Но господине (фр.). — Б. пр. ↑

[2] Вж. „Шестото клеймо“ — Дан Браун — 2003. Изд. на БАРД.
— Б. изд. ↑

[3] Зала на престолонаследника (фр.) ↑

2

На километър и половина оттам едрият албинос на име Сила с накуцване влезе в разкошното имение с фасада от червен пясъчник на Рю ла Брюйер. Покритият с шипове ремък на бедрото му се впиваше в плътта му, но душата му се топеше от удовлетворение от извършеното в Божие име дело.

„Болката е добро.“

Червените му очи обходиха фоайето. Пусто. Той тихо се изкачи по стълбището, тъй като не искаше да буди другарите си. Вратата на спалнята му беше отворена — тук ключалките бяха забранени. Сила влезе и затвори вратата след себе си.

В стаята цареше спартанска обстановка — дъсчен под, чамов скрин, парче брезент в ъгъла — служеше му за легло. Тази седмица той беше гост в тази къща, но от много години обитаваше подобно убежище в Ню Йорк.

„Господ им даде подслон и цел в живота.“

Тази нощ най-после усещаше, че е започнал да изплаща дълга си. Албиносът бързо отиде при скрина, извади скрития в най-долното чекмедже мобилен телефон и набра един номер.

— Да? — отговори мъжки глас.

— Върнах се, Учителю.

— Говори — заповяда гласът. Мъжът очевидно се радваше да го чуе.

— И четиримата са мъртви. Тримата сенешали... и самият велик магистър.

Последва кратко мълчание, сякаш за молитва.

— В такъв случай разполагаш с информацията.

— И четиримата я потвърдиха. Независимо един от друг.

— Вярваш ли им?

— Единодушието им не може да е случайно.

Развълнувано дишане.

— Чудесно. Боях се, че прословутата способност на братството да пази тайна може да се окаже вярна.

— Перспективата да умреш е силен мотив.

— Е, ученико, кажи ми какво си научил.

Сила знаеше, че информацията, която е изтръгнал от жертвите си, ще смае събеседника му.

— Учителю, и четиримата потвърдиха съществуването на *clef de voûte*... легендарния *ключов камък*.

От отсрещния край се разнесе рязко поемане на дъх. Вълнението на Учителя беше почти осезаемо.

— *Ключовият камък*. Точно както подозирахме.

Според преданията членовете на братството бяха направили каменна карта — *clef de voûte*... или *ключов камък* — плоча, върху която бяха изсекли последното местонахождение на най-голямата си тайна.

— Когато вземем ключовия камък, ще ни остава само една крачка — каза Учителя.

— По-близо сме, отколкото си мислите. Ключовият камък е тук, в Париж.

— Прекалено е лесно.

Сила разказа събитията от вечерта... как мигове преди смъртта си и четирите му жертви отчаяно се бяха опитали да спасят безбожния си живот, като издадат тайната си. Сведенията им съвпадаха: ключовият камък бил находчиво скрит в една от древните парижки черкви — *Eglise de St. Sulpice*^[1].

— В Божия дом — възкликна Учителя. — Те ни се подиграват!

— От столетия.

Учителя замълча, сякаш се наслаждаваше на триумфа.

— Справи се отлично — накрая каза той. — От векове чакаме този момент. Трябва да вземеш този камък. Веднага. Още тази нощ. Няясно си какво е заложено.

Сила знаеше, че залозите са невъобразими, ала това, което му нареждаше Учителя, му се струваше невъзможно.

— Но тази катедрала е истинска крепост! Особено нощем. Как да вляза?

Учителя му обясни какво трябва да направи с уверения глас на човек с огромно влияние.

Сила затвори. Беше настръхнал от възбуда.

„Един час — каза си той, благодарен, че Учителя му е дал време да изпълни покаянието, задължително, за да влезе в Божи дом. — Трябва да пречистя душата си от днешните грехове.“ Извършените грехове имаха свята цел. Векове наред се водеха военни действия срещу враговете Господни. Те щяха да му бъдат опростени.

Въпреки това, знаеше Сила, опрощението изискваше жертви.

Той си свали тъмните очила, съблече се гол и коленичи в средата на стаята. После сведе очи към бодливия ремък на бедрото си. Всички истински последователи на Пътя носеха такова устройство — кожен колан, покрит с остри метални шипове, които се впиваха в плътта, за да напомнят за Христовите мъки. Болката освен това отблъскваше плътските желания.

Въпреки че днес беше носил ремъка повече от задължителните два часа, Сила знаеше, че този ден не е обикновен. Той хвана токата и я стегна с още една дупка, потръпвайки от впилите се в плътта му шипове. Бавно издиша и се наслади на пречистващия ритуал на болката.

— Болката е добро — промълви той свещената мантра на отец Хосе Мария Ескрива — Учителя, на всички Учители. Макар че Ескрива бе умрял през 1975 година, неговата мъдрост продължаваше да живее, думите му все още се шепнеха от хиляди верни слуги по света, коленичили на пода в изпълнение на свещената практика, наречена „умъртвяване на плътта“.

Сила насочи вниманието си към тежкото, навързано на възли въже, грижливо навито на пода до него. „Самобичуването.“ Възлите бяха покрити с изсъхнала кръв. Нямаше търпение да изпита пречистващото въздействие на собствените си мъки. Бързо прочете молитвата, грабна въжето, затвори очи и силно замахна през рамо. Възлите ожулиха гърба му. Албиносът отново замахна. И после пак. И пак.

„Castigo corpus raeum.“^[2]

Накрая усети, че кръвта потича.

[1] Черквата „Св. Сулпиций“ (фр.). — Б. пр. ↑

[2] Укротявам тялото си. (лат.). — Б. пр. ↑

3

Свежия априлски въздух нахлуваше през отворения прозорец на ситроена „ZX“, който мина покрай Операта и прекоси Плас Вандом. Робърт Лангдън седеше на предната дясна седалка, гледаше как градът лети покрай него и се опитваше да проясни мислите си. Набързо беше взел душ и се бе избърснал, в резултат на което изглеждаше прилично, но продължаваше да се чувства зле. Не можеше да се избави от ужасяващия образ на трупа на уредника.

„Жак Сониер е мъртъв.“

Смъртта му изпълваше Робърт с дълбока скръб. Макар Сониер да беше известен като самотник, всеотдайността му към изобразителното изкуство бе достойна за уважение. Лангдън често цитираше в лекциите си неговите книги за тайните кодове, скрити в картините на Пусен и Тейрс^[1]. С нетърпение бе очаквал тазвечерната им среща и отсъствието на уредника го беше разочаровало. Снимката на трупа на Сониер отново се яви пред очите му. „Нима го е направил сам?“ Лангдън погледна през прозореца, за да пропъди картината от главата си. Животът навън просто продължаваше — улични търговци, бутаци колички със захаросани amandes^[2], келнери, изнасящи чували с боклук на тротоара, двама закъснели влюбени, прегърнати на вятъра, който носеше ухание на хвойна. Ситроенът уверено си проправяше път сред този хаос и пронизителната му сирена расичаше трафика като нож.

— Капитанът ще се зарадва, че сме ви заварили в Париж — за пръв път, откакто бяха напуснали хотела, се обади агентът. — Щастлива случайност.

Лангдън не преливаше от щастие, а и не вярваше много в случайности. Като човек, прекарал живота си в изучаване на скритите взаимовръзки между различни емблеми и идеологии, той разглеждаше света като мрежа от дълбоко свързани истории и събития. „Връзките може да са невидими, но винаги ги има, скрити точно под

повърхността“ — често казваше в харвардските си курсове по символика той.

— Предполагам, че сте научили в кой хотел съм от Американския университет в Париж? — попита той.

Шофьорът поклати глава.

— От Интерпол.

„От Интерпол — помисли си Лангдън. — Естествено.“ Беше забравил, че привидно безобидното изискване във всички европейски хотели гостите да се регистрират с паспорта си не е обикновена формалност — такъв бе законът. Служителите в Интерпол можеха да определят точно кой къде спи във всяка една нощ из цяла Европа. Сигурно им беше отнело само няколко секунди да установят, че е в „Риц“.

* * *

Ситроенът се носеше на юг през града. Вдясно от тях се извиси осветеният силует на Айфеловата кула и професорът си спомни за Витория и нейното закачливо обещание да се срещат на всеки шест месеца на някое романтично място по света. Айфеловата кула спокойно можеше да влезе в списъка им. За съжаление, за последен път беше целунал младата италианка на едно шумно римско летище преди повече от година.

— Качвали ли сте я? — Агентът го стрелна с поглед. Лангдън смутено се обърна към него.

— Моля?

— Прекрасна е, нали? — Французинът посочи Айфеловата кула. — Качвали ли сте се на нея?

Робърт замълча за момент.

— Не, не съм се качвал на кулата.

— Тя е символ на Франция. Според мен е съвършена.

Професорът разсеяно кимна. Специалистите по символика често отбелязваха, че Франция, страна, известна с мъжествеността, женствеността и опасните си водачи дребосъци като Наполеон и Пипин Къси, просто не може да избере по-подходящ национален символ от този тристаметров фалос.

Светофарът на кръстовището с Рю де Риволи беше червен, но ситроенът не намали скоростта, а пресече и продължи между дърветата на Рю Кастилион, която изпълняваше ролята на северен вход на прочутия парк „Тюйлери“ — парижкия аналог на Сентръл Парк. Повечето туристи свързваха името „Jardins des Tuileries“ с хилядите лалета, които растяха там, но „Tuileries“ всъщност означаваше нещо съвсем не толкова романтично. Някога това място бе представлявало грамадна мръсна яма, от която местните строители се снабдявали с глина за производството на специфичните парижки червени керемиди, на френски „tuiles“.

Когато навлязоха в пустия парк, агентът бръкна под таблото и изключи виещата сирена. Лангдън въздъхна и се наслади на внезапната тишина. Бледите лъчи на халогенните фарове се плъзгаха по чакълена настилка, равномерното хрущене на гумите придоби хипнотичен ритъм. Робърт винаги беше смятал Тюйлери за свещена земя. В този парк Клод Моне бе експериментирал с форми и колорит и буквално беше вдъхновил раждането на импресионистичното движение. Тази нощ обаче паркът го изпълваше с мрачно предчувствие.

Ситроенът зави наляво и пое на запад по централната алея. Шофьорът заобиколи едно кръгло езеро и навлезе в широк четириъгълник. Наблизо се издигаше исполинска каменна арка, която бележеше края на парка. Арк дю Карусел.

Въпреки оргиастичните ритуали, които някога се бяха провеждали при Арк дю Карусел, любителите на изкуството почитаха това място поради съвсем друга причина. От издигнатия път в края на Тюйлери се виждаха четири музея за изящно изкуство... по един в четирите посоки на света.

През десния прозорец, отвъд Сена и Ке Волтер Лангдън виждаше приказно осветената фасада на старата железопътна гара — днес известния Музе д’Орсе. Ако се обърнеше наляво, можеше да различи върха на ултрамодерния център „Помпиду“, в който се помещаваше Музеят за модерно изкуство. На запад зад него се извисяваше древният обелиск на Рамзес, който означаваше Музе Жьо де Цам. А на изток право пред тях се издигаше монолитният ренесансов дворец, най-известният музей за изобразително изкуство в света. Лувърът.

Очите му напразно се опитваха да възприемат цялата сграда едновременно. Зад смайващо обширния площад на фона на парижкото небе се очертаваше внушителната като крепост фасада на Лувъра. С форма на гигантска подкова, Лувърът бе най-дългата постройка в Европа с обща дължина, колкото три Айфелови кули. Даже огромният площад между музейните крила не можеше да се сравнява с великолепието на фасадата. Робърт веднъж беше обиколил целия Лувър, близо петкилометрово разстояние.

Макар да се смяташе, че посетителят може както трябва да оцени шестдесет и петте хиляди и триста шедьовъра в музея най-малко за пет дни, повечето гости предпочитаха туристическата обиколка, която Лангдън наричаше „Съкратения Лувър“ — истинско спринтиране из музея, за да видят трите най-известни експоната: Мона Лиза, Венера Милоска и богинята на победата Нике. Навремето Арт Бъкуолд^[3] се беше похвалил, че е видял и трите произведения за пет минути и петдесет и шест секунди.

Шофьорът извади радиостанция и скорострелно заговори на френски.

— Monsieur Langdon est arrivé. Deux minutes.^[4]

Разнесе се непонятен отговор. Агентът прибра радиостанцията и се обърна към Лангдън.

— Капитанът ще ви чака на главния вход.

Без да обръща внимание на знаците, забраняващи влизането на пътни превозни средства на площада, той форсира и мина през тротоара. В далечината се появи главният вход на Лувъра, заобиколен от седем триъгълни басейна, от които бликаха осветени фонтани.

La Pyramide^[5].

Новият вход на Лувъра бе станал почти също толкова известен, колкото и самият музей. Породилата много спорове неомодерна стъклена пирамида, проектирана от родения в Китай американски архитект И. М. Пей, все още предизвикваше презрението на традиционалистите, които смятаха, че тя съсипва достойнството на ренесансовия двор. Гьоте бе описал сградата като замръзнала музика, а критиците на Пей характеризираха пирамидата като дращене с нокти по черна дъска. Напредничавите почитатели обаче се възхищаваха на двадесет и два метровата прозрачна структура и виждаха в нея изумително съчетание на древна форма и модерен метод —

символична връзка между старото и новото, с която Лувърът щеше да прекрачи прага на новото хилядолетие.

— Харесва ли ви нашата пирамида? — попита агентът.

Лангдън се намръщи. Изглежда, французите обичаха да задават този въпрос на американци. Естествено, той бе уловка. Признанието, че харесва пирамидата, правеше човек американец без вкус, а обратното обиждаше французите.

— Митеран беше смел човек — двусмислено отвърна професорът. Покойният френски президент, който бе поръчал построяването на пирамидата, сигурно беше страдал от „фараонски комплекс“ — бе напълнил Париж с египетски обелиски и други произведения на изкуството и очевидно беше изпитвал толкова всеобхватно влечение към египетската култура, че французите и до днес го наричаха Сфинкса.

— Как се казва капитанът? — смени темата Лангдън.

— Безу Фаш — отвърна шофьорът. Приближаваха се към главния вход на пирамидата. — Викаме му Le Taureau.

Робърт го погледна и се зачуди дали всеки французин си има загадъчен животински епитет.

— Наричате капитана си Бика, така ли?

Агентът повдигна вежди.

— Знаете френски доста по-добре, отколкото давате вид, мосю Лангдън.

„Френският ми е кофти, обаче много ме бива в зодиакалната иконография“ — помисли си професорът. „Taurus“ беше латинската дума за бик и за зодиакалното съзвездие Телец. Астрологията бе символична константа по целия свят.

Французинът спря колата и посочи между два фонтана към голяма врата в страната на пирамидата.

— Ето го входа. Успех, мосю.

— Вие няма ли да дойдете?

— Имам заповед да ви оставя тук. Налага се да се заема с друг проблем.

Лангдън въздъхна и слезе от автомобила. „Вие определяте правилата.“ Агентът форсира двигателя и потегли.

Докато гледаше отдалечаващите се стопове, Робърт си помисли, че спокойно може да се откаже, да си тръгне, да хване такси и да се

прибере в хотела. Нещо обаче му подсказваше, че не бива.

Тръгна към мъглата на фонтаните с неспокойното усещане, че прекрочва прага на друг свят. Нереалността, с която беше пропита тази нощ, пак го обгърна. Само допреди двадесетина минути бе спал в хотелската си стая. Сега стоеше пред прозрачна пирамида, построена от Сфинкса, и чакаше полицаи, когото наричаха Бика.

„Озовал съм се в картина на Салвадор Дали.“

Закрачи към главния вход — огромна въртяща се врата. Фоайето беше слабо осветено и пусто.

„Да почукам ли?“

Зачуди се дали някой от уважаваните харвардски египтолози някога е чукал на вратата на пирамида, очаквайки да получи отговор. Вдигна ръка да потропа по стъклото, но от сумрачното стълбище се появи изкачваща се фигура. Мъжът беше набит и мургав, почти неандерталец, облечен в тъмен двуреден костюм, силно опънат на широките му плещи. Имаше яки къси крака и излъчваше очевидна властност. Говореше по мобилния си телефон, но когато се приближи, затвори и даде знак на Лангдън да влезе.

— Аз съм Безу Фаш — представи се французинът, когато Робърт мина през въртящата се врата. — Капитан от Централното управление на криминалната полиция. — Гласът му съответстваше на телосложението — гърлено ръмжене... като приближаваща буря.

Професорът протегна ръка.

— Робърт Лангдън.

Огромната ръка на Фаш стисна неговата със смазваща сила.

— Видях снимката — каза Робърт. — Вашият агент ми каза, че Жак Сониер го е направил *сам*...

— Господин Лангдън. — Фаш впери в него абаносовите си очи. — На снимката сте видели само началото на онова, което е направил Сониер.

[1] Никола Пусен (1594–1665) — френски художник. Давид Тейрс Старши (1582–1649) и Давид Тейрс Младши (1610–1690) — фламандски художници. — Б. пр. ↑

[2] Бадеми (фр.). — Б. пр. ↑

[3] Американски сатирик, живял в Париж през 50-те години на ХХ в. — Б. пр. ↑

- [4] Господин Лангдън пристигна. Две минути (фр.). — Б. пр. ↑
- [5] Пирамидата (фр.) — Б. пр. ↑

4

Капитан Безу Фаш се държеше като разярен бик, изправил широките си плещи и забил брадичка в гърдите си. Тъмната му коса беше пригладена назад с гел и подчертаваше правата като стрела линия, която я отделяше от изпъкналото му чело, напомнящо на нос на боен кораб. Тъмните му очи сякаш прогаряха дупки в земята пред краката му и излъчваха огнен блясък, потвърждаващ репутацията му на непоклатима строгост във всяко отношение. Лангдън го следваше по прочутото мраморно стълбище, което водеше към атриума под стъклената пирамида. Минаха покрай двама въоръжени полицаи. Посланието бе ясно: тази нощ никой не можеше да влезе или излезе без разрешението на капитан Фаш.

Докато се спускаха под земята, Лангдън се бореше с тревогата си. Присъствието на полия в никакъв случай не бе приветливо, а и в този час самият Лувър приличаше на гробница Стълбището, което приличаше на централна пътека в тъмен киносалон, бе осветено от матови лампи, вградени във всяко стъпало. Професорът чуваше как стъпките му отекуват в стъклото над него. Погледна нагоре и видя през прозрачния покрив бледата мъгла от пръските на фонтаните.

— Одобрявате ли я? — посочи нагоре с широката си брадичка Фаш.

Лангдън въздъхна. Беше прекалено уморен, за да играе на тази игра.

— Да, вашата пирамида е великолепа.

— Рана върху лицето на Париж — изсумтя полияят. „Едно на нула.“ Лангдън усещаше, че спътникът му има тежък характер. Зачуди се дали Фаш има представа, че по категорично настояване на Франсоа Митеран тази пирамида се състои точно от 666 стъклени плоскости — странна приумица, постоянна гореща тема сред любителите на теорията за заговорите, които твърдяха, че това било числото на Сатаната.

Реши да не повдига този въпрос.

Когато се спуснаха по-надолу в подземното фойе, огромното пространство постепенно изплува от сенките. Построено на седемнадесет метра под земята, то обхващаше площ от шест хиляди и петстотин квадратни метра и приличаше на бездънна пещера. Мраморът — с топъл цвят на охра — беше избран специално в тон с медния цвят на каменната фасада на Лувъра. Обикновено тук сияеше ярка слънчева светлина и кънтяха гласовете на туристите. Сега през нощта обаче фойето бе пусто и мрачно и имаше ледената атмосфера на крипта.

— Ами охраната на музея? — попита Лангдън.

— En quarantaine^[1] — отвърна Фаш. Отговорът му прозвуча така, като че ли Робърт се съмнява в честността на неговите хора; — Явно тази нощ тук е влязъл някой, който няма право на това. В момента разпитваме всички нощни пазачи. Моите агенти поеха охраната на Лувъра.

Професорът — крачеше бързо, за да не изостава от Фаш — кимна.

— Добре ли познавахте Жак Сониер? — попита капитанът.

— Всъщност изобщо не го познавах. Никога не сме се срещали.

Полицаят се изненада.

— Значи тази вечер сте щели да се срещнете за пръв път, така ли?

— Да. Трябваше да се срещнем на приема в Американския университет след моята лекция, но той така и не дойде.

Фаш си водеше записки в малък бележник. Лангдън погледна по-малко известната пирамида на Лувъра — Le pyramide inversée^[2] — гигантски прозорец, който висеше от тавана като сталактит в съседната част на мецанина. Полицаят го поведе нагоре по късо стълбище до сводест тунел, на чийто вход имаше надпис: ДЕНОН. Крилото „Денон“ беше най-прочутият от трите главни дяла на Лувъра.

— Кой поиска да се срещнете? — внезапно попита Фаш. — Вие или той?

Въпросът се стори на Лангдън странен.

— Господин Сониер — докато влизаха в тунела, отвърна професорът. — Преди няколко седмици секретарката му ми прати имейл. Уредникът бил чул, че този месец ще изнеса лекция в Париж, и искал да обсъдим нещо.

— Какво?

— Не знам. Нещо от областта на изобразителното изкуство, предполагам. Имаме сходни интереси.

Фаш го погледна скептично.

— Значи *нямате* представа каква е причината за срещата?

Лангдън наистина нямаше представа. Тогава му се бе сторило любопитно, но се беше притеснил да обсъжда подробностите. Прочутият Жак Сониер бе известен с това, че не се среща почти с никого, и Робърт му беше признателен дори само за възможността да се запознае с него.

— Господин Лангдън, можете ли поне да *предположите* какво е искал да обсъди с вас Жак Сониер в нощта, в която е бил убит? Може да е важно за следствието.

Остро зададения въпрос накара Робърт да се почувства неловко.

— Наистина нямам представа. Не го попитах. Бях поласкан, че изобщо се обръща към мен. Аз съм поклонник на трудовете на господин Сониер. Често цитирам неговите съчинения в лекциите си.

Фаш си записа този факт в бележника.

Бяха по средата на тунела за крилото „Денон“ и професорът виждаше двата изкачващи се ескалатора в отсрещния край. Бяха неподвижни.

— Значи сте имали общи интереси, така ли? — попита капитанът.

— Да. Всъщност през по-голямата част от последната година работих върху ръкописа на книга, която се занимава с основната област на интерес на господин Сониер. С нетърпение очаквах да се запозная с неговите възгледи по този проблем.

— Разбирам. И какъв беше проблемът?

Лангдън се поколеба точно как да се изрази.

— По същество проучването се отнася за иконографията на култа към Богинята-майка — концепцията за женската святост и символите, свързани с нея.

Фаш прокара дебелиите си пръсти през косата си.

— И Сониер е разбирал от тези неща, така ли?

— Да.

— Ясно.

Лангдън усещаше, че на полицая изобщо не му е ясно. Жак Сониер се смяташе за най-добрия специалист по иконография на Богинята-майка на света. Не само че бе имал склонност към реликви, свързани с плодородието, култовете към Богинята-майка и свещената женственост, но през двадесетгодишната си кариера на уредник беше помогнал на Лувъра да събере най-богатата колекция от такива предмети на света — лабриси от най-древното гръцко светилище на жриците в Делфи, златни кадуцеи, стотици египетски кръстове, напомнящи на изправени ангелчета, древноегипетски систруми, използвани за прогонване на зли духове, и поразително множество статуи, изобразяващи богинята Изида, кърмеща Хор.

— Може Жак Сониер да е знаел за вашия ръкопис? — предположи Фаш. — И да ви се е обадил, за да ви помогне в работата върху книгата.

Лангдън поклати глава.

— Всъщност още никой не знае за моята книга. Показвал съм ръкописа само на своя издател.

Французинът не каза нищо.

Робърт не изясни причината, поради която още не бе показал книгата на никого. Трестите страници ръкопис — временно озаглавен „Символи на изгубената свещена женственост“ — съдържаха някои извънредно необичайни интерпретации на установени религиозни образи и книгата със сигурност щеше да предизвика спорове.

По пътя към неподвижните ескалатори Лангдън изведнъж забеляза, че Фаш не върви до него. Обърна се и видя, че полицаят е спрял до един сервизен асансьор.

— Ще се качим с този асансьор — каза той, когато вратата се отвори. — Сигурен съм, знаете, че галерията е доста голяма.

Макар да знаеше, че асансьорът ще ускори дългото изкачване до крилото „Денон“, Лангдън остана на мястото си.

— Какво има? — Фаш нетърпеливо държеше вратата.

Професорът въздъхна и със съжаление погледна открития ескалатор. „Абсолютно нищо“ — излъга сам себе си той и се затътри назад към асансьора. Като момче беше паднал в изоставен кладенец и за малко не се беше удавил. Бяха минали часове, докато го бяха измъкнали. Оттогава изпитваше страх от затворено пространство — асансьор, метро, зали за скуош. „Асансьорът е съвсем безопасна

машина — постоянно се убеждаваше той, без да си вярва нито за миг. — Това е малка метална кутия висяща в затворена шахта!“ Затаил дъх, Робърт влезе в кабината и докато вратата се с плъзгане се затваряше, усети как настръхва.

„Два етажа. Десет секунди.“

— Изобщо ли не сте разговаряли с господин Сониер? — попита Фаш, докато се изкачваха. — Не сте ли водили кореспонденция? Не сте ли си пращали други писма?

Поредният странен въпрос. Лангдън поклати глава.

— Не. Никога.

Капитанът вирна брадичка, сякаш мислено си отбелязваше този факт. После мълчаливо впери поглед право пред себе си в хромираната врата.

Лангдън се опитваше да не гледа четирите стени около себе си. Погледът му попадна върху отразяващата се върху лъскавата метална врата игла за вратовръзка на полицая — сребърно разпятие с тринадесет инкрустирани черни оникса. Това му се стори смътно изненадващо. Символът се наричаше „сгух gemmata“ — „кръст с тринадесет геми“ — християнска идеограма на Христос и Неговите дванадесет апостоли. Някак си не бе очаквал капитанът от френската полиция толкова открито да парадирва с религиозността си. Но пък това беше Франция — тук християнството не бе толкова религия, колкото рождено право.

— Това е сгух gemmata — изведнъж каза Фаш.

Сепнат, Лангдън вдигна поглед и видя, че французинът е вперил очи в отражението му.

Асансьорът спря и вратата се отвори. Робърт бързо излезе в коридора с надеждата да види прословутите високи тавани на лувърските галерии, иветът, в който се озова обаче, нямаше нищо общо с очакванията му.

Изненадан, той се закова на място. Фаш го стрелна с поглед.

— Виждам, че никога не сте влизали в Лувъра след работно време, господин Лангдън.

„Определено“ — като се опитваше да се ориентира, си помисли професорът. Обикновено безупречно осветени, сега галериите бяха странно мрачни. Вместо обичайната бяла светлина, струяща отгоре, от

пода се излъчваше приглушено червено сияние — отделни ивици светлина, разливаща се по плочите.

Лангдън огледа сумрачния коридор. Нощем всички големи галерии използваша такова осветление — стратегически разположени неинвазивни лампи, позволяващи на охраната да се движи по коридорите и поддържащи относителна тъмнина, за да се забавят процесите на избеляване на картините от излагането на прекалено силна светлина. В Лувъра цареше потискаща атмосфера. Навсякъде пълзяха дълги сенки и иначе високите сводове изглеждаха ниски и черни.

— Насам — каза Фаш, зави надясно и закрачи по върволица свързани галерии. Лангдън го последва. Очите му постепенно се приспособиха към полумрака. Около него започнаха да се материализират големи маслени платна, като снимки, проявявани в тъмна стаичка... очите им го следяха, докато вървеше из залите. Усещаше познатия мирис на музей — сух, дейонизиран въздух с едва доловима миризма на въглерод, резултат от въгленовите филтри на обезводняващата система, която денонощно се бореше с издишвания от посетителите разяждащ въглероден двуокис.

Монтирани високо на стените, охранителните камери пращаха ясно послание на гостите: виждаме ви. Не пипайте нищо.

— Истински ли са? — Лангдън ги посочи. Фаш поклати глава.

— Не, разбира се.

Професорът не се изненада. Видеонаблюдението в толкова големи музеи струваше страшно много и не беше ефикасно. Лувърът щеше да се нуждае от неколкостотин души само за тази цел. Повечето музеи от този вид прилагаха „сдържаща охрана“. „Откажете се от задържането на крадците навън. Задръжте ги вътре.“ Системата се задействаше след работно време и ако външно лице преместеше някой експонат, изходите на съответната галерия се затваряха. Така престъпникът се озоваваше зад решетките още преди пристигането на полицията. По мраморния коридор пред тях отекнаха гласове. Шумът като че ли идваше от голяма ниша отдясно. Оттам струеше ярка светлина.

— Кабинетът на уредника — поясни капитанът. Лангдън надникна в късия коридор, който водеше към разкошния кабинет на Сониер — дървена ламперия, картини от стари майстори и грамадно

старо бюро, върху което се издигаше шестдесетсантиметров модел на средновековен рицар. Из стаята се суетяха неколцина полицаи, разговаряха по телефони и си водеха бележки. Един от тях седеше на бюрото и пишеше на лаптоп. Очевидно тази нощ личният кабинет на уредника се бе превърнал в импровизиран щаб на ЦУКП. — Messieurs — извика Фаш и мъжете се обърнаха. — Ne nous dérangez pas sous aucun prétexte. Entendu?^[3]

Всички в кабинета млъкнаха.

Лангдън бе закачвал достатъчно табелки с надпис „NE PAS DERANGER“ на хотелски врати, за да схване заповедта на капитана. Двата с професора не биваше да бъдат безпокоени при никакви обстоятелства.

Фаш остави подчинените си в кабинета и поведе Лангдън нататък по тъмния коридор. На тридесетина метра пред тях се очерта входът на най-известната част на Лувъра, Le Grande Galerie^[4], привидно безкраен коридор, в който бяха изложени най-ценните италиански шедьоври на музея. Робърт вече се беше досетил, че именно там лежи трупът на Сониер — прословутият паркет на Голямата галерия ясно се бе различавал на полароидната снимка.

Когато се приближиха, професорът видя, че входът е преграден от огромна стоманена решетка, сякаш взета от средновековен замък.

— Сдържаща охрана — поясни полицаят.

Дори в сумрака можеше да се види, че решетката е в състояние да спре и танк. Лангдън надникна през пръчките в слабо осветените дълбини на Голямата галерия.

— След вас, господин Лангдън — каза Фаш. Робърт се обърна.

— Накъде?

Капитанът посочи пода в основата на решетката. Лангдън погледна. В полумрака не беше забелязал, че решетката е вдигната на почти метър височина и че под нея може да се мине.

— Този участък все още е забранен за охраната на Лувъра — каза Фаш. — Моите хора тъкмо са приключили с разпита. — Той махна към отвора. — Влизайте.

Робърт се вторачи в тясното пространство под решетката, после вдигна поглед към нея. Французинът се шегуваше, нали? Желязната решетка приличаше на гилотина, която само чака да премаже нарушителите.

Фаш измърмори нещо на родния си език, погледна си часовника, приклепна и провря масивното си тяло под решетката. После се изправи и погледна Лангдън. Професорът въздъхна, клекна, опря ръце върху полирания паркет, отпусна се по корем и се плъзна напред. Яката на туидовото му сако се закачи за долната част на решетката, той се дръпна и си удари тила в желязото.

„Браво на мене“ — помисли си Робърт, докато ставаше. Започваше да подозира, че го очаква много дълга нощ.

[1] Задържана е (фр.). — Б. пр. ↑

[2] Обърнатата пирамида (фр.) — Б. пр. ↑

[3] Господа, не ни безпокойте по никакъв повод. Чухте ли ме? (фр.). — Б. пр. ↑

[4] Голямата галерия (фр.). — Б. пр. ↑

Мъри Хил Плейс — новият Световен конгресен център на Opus Dei — се намираше на Лексингтън Авеню 243 в Ню Йорк. С цена от малко над четиридесет и два милиона долара, обхващащият площ от дванадесет хиляди и триста квадратни метра небостъргач бе облицован с червени тухли и варовик от Индиана. В проектираната от „Мей & Пинска“ сграда имаше над сто спални, шест трапезарии, библиотеки, дневни, зали за срещи и офиси. На втория, осмия и шестнадесетия етаж имаше параклиси с мраморни орнаменти. Седемнадесетият етаж бе изцяло жилищен. Мъжете влизаха в сградата през главния вход на Лексингтън Авеню. Жените влизаха от друга улица и бяха „слухово и зрително разделени“ от мъжете.

По-рано същата вечер в убежището на своя мезонет епископ Мануел Арингароса си бе приготвил малък сак и беше облякъл традиционното си черно расо. Обикновено увиваше пурпурен пояс на кръста си, но днес щеше да пътува сред хора и предпочиташе да не привлича вниманието към високия си пост. Само опитно око можеше да забележи епископския му пръстен от четиринадесеткаратово злато с виолетов аметист, големи диаманти и апликирани митра и жезъл. Той праметна ремъка на сака през рамо, помоли се наум, излезе от апартамента си и слезе във фойето, където го чакаше шофьорът му, за да го откара на летището.

Седнал в пътническия самолет за Рим, Арингароса гледаше през прозореца тъмния океан. Слънцето вече бе залязло, ала епископът знаеше, че собствената му звезда изгрява. „Тази нощ ще спечеля битката“ — помисли си той, удивен, че само допреди месеци се бе чувствал безпомощен срещу ръцете, заплашващи да унищожат неговата империя.

Като генерален председател на Opus Dei, през последното десетилетие от живота си епископ Арингароса беше разпространявал посланието на „Божие дело“ — буквално, Opus Dei. Основана през 1928 година от испанския свещеник Хосе Ескрива, организацията се

бореше за завръщане към консервативните католически ценности и насърчаваше членовете си да правят големи жертви в личния си живот, за да вършат Божието дело.

Традиционалистката философия на Opus Dei първоначално бе пуснала корени в Испания по време на режима на Франко, но след публикуването на духовната книга на Хосе Ескрива „Пътят“ през 1939 година неговото послание експлозивно се беше разпространило из целия свят. Днес, след издаването на „Пътят“ в тираж над четири милиона на четиридесет и два езика, Opus Dei представляваше световна сила. Във всички столици можеха да се открият нейни жилищни домове, учебни центрове и дори университети. Това беше най-бързо развиващата се и финансово най-стабилна католическа организация на света. За съжаление, бе установил Арингароса, в тази епоха на религиозен цинизъм, секти и телевизионни евангелисти, растящото богатство и власт на Opus Dei привличаха все по-силна подозрителност.

„Мнозина твърдят, че Opus Dei е секта, в която промиват мозъци — често го предизвикваха репортерите. — Други ви наричат «ултраконсервативно християнско тайно братство». Какви сте всъщност?“

„Opus Dei не е нито секта, нито тайно братство — търпеливо отвърщаше епископът. — Ние сме църква. Ние сме група католици, избрали за свой приоритет да следваме католическата доктрина колкото можем по-усърдно в ежедневния си живот.“

„Божието дело задължително ли изисква обет за целомъдрие, десятък и изкупване на греховете чрез самобичуване и колан с шипове?“

„Вие говорите за една съвсем малка част от членовете на Opus Dei — отговаряше Арингароса. — Има много равнища на участие. Хиляди членове са женени, имат семейства и вършат Божието дело в своите общества. Други избират аскетичен живот в нашите уединени жилищни домове. Този избор е личен, но всички в Opus Dei имат обща цел — да направят света по-добър, като вършат Божието дело. Този стремеж определено е достоен за възхищение.“

Логиката обаче рядко оказваше въздействие. Медиите винаги гравитираха около скандала и подобно на повечето големи

организации, сред членовете на Opus Dei имаше заблудени души, които хвърляха сянка върху цялата група.

Преди два месеца бяха заловили група членове на Opus Dei в един университет в Средния запад да дрогират новопокръстени с мескалин, за да постигнат еуфорично състояние, което неофитите да възприемат като религиозно преживяване. Друг ученик бе използвал колана си с шипове по-често от задължителните два часа дневно и беше умрял от отравяне на кръвта. Неотдавна един млад банкир бе приписал всичките си спестявания на Opus Dei преди да скочи от висока сграда и да се убие.

„Заблудени овце“ — помисли си Арингароса. Душата му страдаше за тях.

Естествено най-големият срам беше придобилият широка известност процес на шпионина от ФБР Робърт Хансен, виден член на Opus Dei, който се беше оказал със сексуални отклонения. По време на процеса бяха представени доказателства, че е монтирал скрити камери в собствената си спалня, за да могат приятелите му да го гледат как прави секс с жена си. „Това едва ли е забавление, подобаващо на благочестив католик“ — бе отбелязъл съдията.

За съжаление, всички тези събития бяха довели до възникването на нова група обществени наблюдатели, наречена „Мрежа за наблюдение на Opus Dei“. Нейният популярен уебсайт — www.odan.org — разкриваше ужасяващи истории, разказани от бивши членове на Божието дело, които предупреждаваха за опасностите, очакващи всеки новопостъпил в организацията. Медиите наричаха Opus Dei „Божията мафия“ и „Христовата секта“.

„Ние се страхуваме от непонятното — помисли си Арингароса и се зачуди дали тези критици имат представа живота на колко много хора е обогатила Opus Dei. Организацията се радваше на пълната подкрепа и благословия на Ватикана. — Opus Dei е лична прелатура на самия папа.“

Неотдавна обаче Opus Dei бе застрашена от сила, много по-могъща от медиите... неочакван враг, от който епископът не можеше да се скрие. Преди пет месеца калейдоскопът на властта се беше разтърсил и Арингароса все още се олюляваше от удара.

„Те не съзнават войната, която започнаха“ — загледан в мрака на океана, си помисли Арингароса. Очите му за миг се задържаха върху

отражението на лицето му — смугло и продълговато, с плосък крив нос, счупен с юмрук в Испания — тогава беше млад мисионер. Физическият недъг вече не му правеше впечатление. Епископът живееше в света на душата, а не на плътта.

Докато самолетът се носеше над португалското крайбрежие, мобилният телефон в джоба на расото му завибрира. Само един човек знаеше номера, човекът, който му беше пратил телефона.

Развълнуван, епископът отговори.

— Да?

— Сила намери ключовия камък — каза мъжът. — В Париж е. В черквата „Свети Сулпиций“.

Епископ Арингароса се усмихна.

— Значи сме близо.

— Можем веднага да го вземем. Но имаме нужда от вашето влияние.

— Разбира се. Кажете какво да направя.

Когато затвори, сърцето му бясно туптеше. Той отново се вторачи в бездната на нощта и се почувства нищожен в сравнение със събитията, за които бе станал причина.

На осемстотин километра оттам албиносът Сила стоеше надвесен над един леген и попиваше кръвта от гърба си, загледан в червените багри, които се разтваряха във водата. „Поръси ме с исоп, и ще бъда чист; умий ме, и ще бъда по-бял от сняг“ — цитирайки Псалтира, се помоли той.

Беше възбуден от очакването. Това едновременно го изненадваше и го изпълваше с енергия. През половината от своите четиридесет години беше следвал Пътя, бе се пречиствал от грехове... наново беше строил живота си... изличавайки насилието от миналото си. Тази нощ обаче всичко се бе върнало. Омразата, с която толкова мъчително се беше борил. Миналото му удивително бързо отново бе изплувало на повърхността. Ръждиво, ала вършеше работа.

„Словото на Иисус е слово на мира... на ненасилието... на любовта.“ На това го бяха учили от самото начало и Сила пазеше това послание в сърцето си. Но враговете Христови сега заплашваха да го унищожат. „Онези, които заплашват Господ с меч, с меч ще бъдат посрещнати. Непоклатимо и непоколебимо.“

Цели две хилядолетия Христовите воители бяха бранили вярата си от онези, които се бяха опитвали да я изместят. Тази нощ Сила беше призван на бой. Той подсуши раните си и навлече дългата си до глезените роба с качулка. Тя беше проста, от тъмна вълна, и подчертаваше белотата на кожата и косата му. Албиносът стегна въжето на пояса си, сложи си качулката и червените му очи се възхитиха на отражението в огледалото. „Колелата се завъртяха.“

6

Робърт Лангдън се изправи на входа на Голямата галерия. Пред него тъмнееше дълъг и дълбок тунел. Стените бяха високи десетина метра и изчезваха в мрака. Червеникавата светлина на лампите придаваше неестествен цвят на смайващата колекция от шедьоври на да Винчи, Тициан и Караваджо. Натюрморти, религиозни сцени и пейзажи се редуваха с портрети на благородници и политици. Въпреки че в Голямата галерия бяха изложени най-известните произведения на италианското изкуство, мнозина посетители смятаха, че най-поразителният експонат на крилото всъщност е паркетът на пода. Подредените в изумителни геометрични мотиви диагонални дъбови дъсчици предизвикваха почти призрачна оптична илюзия — триизмерна мрежа, която оставяше у гостите впечатлението, че се движат по повърхност, променяща се с всяка следваща крачка.

Погледът му се плъзна по пода и очите му спряха върху неочакван предмет, който лежеше на няколко метра наляво, заобиколен с полицейска лента. Лангдън рязко се обърна към Фаш.

— Това на пода... платно на Караваджо ли е? — Картината струваше най-малко два милиона долара и все пак лежеше на пода като захвърлен плакат. — Какво прави на пода, по дяволите?

Фаш го изгледа гневно.

— Това е местопрестъпление, господин Лангдън. Не сме докосвали нищо. Уредникът е смъкнал платното от стената. То е задействало охранителната система.

Лангдън погледна към решетката и се опита да си представи какво се е случило.

— Уредникът е бил нападат в кабинета си, избягал е в Голямата галерия и е задействал охранителната решетка, като е смъкнал картината от стената. Решетката е паднала мигновено и е преградила достъпа. Няма друг вход.

Робърт се обърка.

— Значи уредникът всъщност е затворил нападателя в Голямата галерия, така ли?

Фаш поклати глава.

— Охранителната решетка е отделила Сониер от нападателя. Убиецът е останал заключен навън и е застрелял Сониер през решетката. — Полицаят посочи оранжевата табелка, закачена на една от пръчките, под които преди малко се бяха проврели. — Моите хора откриха следи от изстрел. Стрелял е между пръчките. Сониер е умрял тук сам.

Лангдън си представи снимката на трупа и си припомни информацията, която бе получил. „Казаха, че го бил направил сам.“ Погледна огромния коридор.

— И къде е трупът му?

Фаш намести иглата на вратовръзката си и го поведе напред.

— Както сигурно знаете, Голямата галерия е доста дълга.

Ако Лангдън си спомняше вярно, дължината ѝ беше около четиристотин и петдесет метра. Също толкова невероятна бе широчината на коридора, в който спокойно можеха да се разминат два пътнически влака. Тук-там по средата имаше статуи или грамадни порцеланови урни, които фино разделяха помещението и караха посетителите да се движат край стените.

Вперил поглед право пред себе си, Фаш мълчаливо крачеше в дясната половина на галерията. На Лангдън му се струваше почти проява на неуважение да минава, без да спира, покрай толкова много шедьоври.

„Не че на тази светлина мога да видя нещо“.

За нещастие, приглушеното тъмнорвено осветление му напомняше за инфрачервената светлина в тайния ватикански архив. За втори път тази нощ откриваше смущаваща аналогия с почти фаталното си преживяване в Рим. Отново си спомни за Витория. Беше престанал да я сънува преди няколко месеца. Не можеше да повярва, че всичко се е случило само преди година — струваха му се десетилетия. „Друг живот.“ Последният му контакт с нея датираше от декември — пощенска картичка, в която му пишеше, че заминава за Яванско море, за да продължи проучванията си в областта на физиката на биологичната обвързаност... щяла да използва сателити, за да следи миграциите на мантите. Лангдън нито за миг не се бе заблуждавал, че

жена като Витория Ветра може да се задоволи да живее заедно с него в университетския кампус, ала срещата им в Рим беше запалила в сърцето му копнеж, какъвто никога не бе подозирал, че ще изпита. Неговото вечно ергенство и простиците свободи, които му позволяваше то, някак си бяха разклатени... заменени от неочаквана пустота, която през последната година като че ли беше нараснала.

Продължаваха бързо да вървят, но Робърт все още не виждаше трупа.

— Толкова надалеч ли е отишъл Жак Сониер?

— Господин Сониер е бил ранен в корема. Умрял е много бавно. Може би за петнайсет-двайсет минути. Очевидно е бил човек с изключително силна воля. Лангдън го погледна ужасено.

— На охраната са й трябвали петнайсет минути, за да дойде дотук!?

— Не, разбира се. Охраната на Лувъра незабавно реагира на алармата и заварила Голямата галерия затворена. През решетката се чувало, че някой се движи в коридора, но не можели да видят кой е. Викали, но не получили отговор. Затова предположили, че е престъпникът, и в съответствие с процедурата, се обадили в полицията. Ние пристигнахме за петнайсет минути. Вдигнахме решетката и пратих десетина агенти вътре. Те претърсиха цялата галерия, за да хванат престъпника.

— И?

— И не намериха никого. Освен... — Той махна с ръка към коридора. — Него.

Лангдън проследи накъде сочи. Отначало реши, че това е голямата мраморна статуя в средата на галерията. Когато се приближиха обаче, забеляза, че на тридесетина метра по-нататък е поставен портативен прожектор, който образуваше рязко изпъкващо островче бяла светлина сред тъмnochрвения коридор. И в центъра на светлия кръг, като насекомо под микроскоп, върху паркета на пода лежеше голият труп на уредника.

— Видяхте снимката, така че едва ли сте изненадан — каза Фаш.

Лангдън потрепери. Намираше се пред една от най-странните сцени, които беше виждал.

Бледият труп на Жак Сониер лежеше на паркета точно както се виждаше на снимката. И Робърт с удивление си помисли, че

нещастникът е прекарал последните мигове от живота си в заемане на тази странна поза.

Уредникът изглеждаше в поразително добра форма за човек на неговата възраст. и цялата му мускулатура ясно се виждаше. Беше се съблякъл чисто гол, грижливо бе подредил дрехите си на пода и беше легнал по гръб в средата на широкия коридор, ориентиран точно по дългата ос на помещението. Ръцете и краката му бяха разперени настрани като на дете, което отпечатва тялото си в снега... или може би по-скоро като на човек, теглен от някаква невидима сила. Кървавото петно под гръдната му кост бележеше мястото, където го бе пронизал куршумът. Имаше изненадващо малко кръв — само тъмна локвичка на паркета. Левият показалец на Сониер също беше окървавен. Очевидно го бе потопил в раната, за да придаде най-смущаващия аспект на собственото си смъртно ложе. Използвайки кръвта си като мастило и голия си корем като платно, уредникът беше нарисувал прост символ — пет пресичащи се прави линии, образуващи петолъчна звезда.

Пентаграмата. Кървавата звезда, чийто център бе пъпът на Сониер, придаваше на трупа определено ужасяващ вид. Снимката, която беше видял Лангдън, също бе страшна, но действителността се оказваше смразяваща.

„Направил го е сам.“

— Господин Лангдън? — Тъмните очи на Фаш го пронизаха.

— Това е пентаграма — поясни професорът. Гласът му прозвуча глухо в огромното пространство. — Един от най-древните символи на Земята. Използвал се е над четири хиляди години преди Христа.

— И какво означава?

Когато му задаваха този въпрос, Робърт винаги се колебаеше. Да кажеш на някого какво „означава“ даден символ беше все едно да му кажеш как трябва да му въздейства някоя песен — при всички бе различно. Макар че бялата качулка на ку-клукс-клан пораждаше образи на ненавист и расизъм в САЩ, същият костюм в Испания означаваше религиозна вяра.

— В различна среда символите имат различно значение — отвърна Лангдън. — По принцип пентаграмата е езически религиозен символ.

Фаш кимна.

— Дяволски култ.

— Не — разбрал, че е трябвало да подбере по-ясни думи, възрази Лангдън.

В днешно време терминът „езически“ почти беше станал синоним на култа към дявола — огромна заблуда. Всъщност езичниците бяха необразовани селяни, изповядващи старите земеделски религии, които обожествяваха Природата.

— Пентаграмата е предхристиянски символ, свързан с култа към Природата — поясни професорът. — Древните си представяли света разделен на две половини, мъжка и женска, и боговете им се стремели да запазят равновесието на властта. Ин и Ян. Когато мъжкият и женският елемент били в равновесие, в света царувала хармония. Когато равновесието се нарушавало, настъпвал хаос. — Лангдън посочи корема на Сониер. — Тази пентаграма представлява женската половина от всички неща — концепции, които историците на религията наричат „свещената женственост“ или „Богинята-майка“. Сониер със сигурност го е знаел.

Трябваше да признае, че наистина изглежда странно.

— В своята най-конкретна интерпретация пентаграмата символизира Венера — богинята на женската сексуална любов и красотата.

Фаш погледна голия мъж и изсумтя.

— Всяка религия се основава на божествения ред в Природата. Богинята Венера и планетата Венера са едно и също нещо. Богинята има място в нощното небе и е била известна под много имена — Венера, Източната звезда, Ищар, Астарта, могъщи женски концепции, свързани с Природата и Майката Земя.

На лицето на капитана се изписа смущение, сякаш, кой знае защо, той предпочиташе представата за култа към дявола.

Лангдън реши да не му разкрива най-удивителната особеност на пентаграмата — графичния произход на връзките ѝ с Венера. Като студент, той с удивление беше научил, че на всеки четири години планетата Венера описва идеална пентаграма в еклиптиката. Това явление толкова силно бе впечатлило древните, че Венера и нейната пентаграма бяха станали символи на съвършенството, красотата и цикличността на сексуалната любов. В знак на почит към вълшебството на Венера елините бяха заложили нейния четиригодишен цикъл в организацията на своите олимпиади. Днес

малцина подозираха, че съвременните олимпийски игри продължават да следват циклите на Венера. И още по-малко хора знаеха, че петолъчната звезда за малко не е станала официален олимпийски символ. Бяха я променили в последния момент — петте лъча бяха заменени с пет пресичащи се пръстена, за да отразяват истинския дух на единство и хармония на игрите.

— Господин Лангдън — прекъсна размислите му Фаш. — Няма начин пентаграмата да не е свързана и с дявола. Вашите американски филми на ужасите недвусмислено го показват.

Робърт се намръщи. „Много ти благодаря, Холивуд.“ Петолъчната звезда вече беше емблема на филмите за серийни убийци сатанисти, наред с другата демонична символика. Винаги се ядосваше, когато виждаше символа в такъв контекст, тъй като пентаграмата всъщност имаше божествен произход.

— Уверявам ви, че въпреки филмите, интерпретирането на пентаграмата в дяволски контекст е исторически погрешно — заяви той. — Вярно е първоначалното женско значение, но през хилядолетията символиката на този знак се е изопачила. В този случай чрез кръвопролития.

— Не ви разбирам.

Лангдън погледна разпятието на Фаш. Колебаеше се как да му обясни.

— Църквата, господине. Символите са изключително трайни, но пентаграмата е променена от ранната римо-католическа църква. Опитвайки се да унищожи езическите религии и да покръсти масите, Ватиканът повел война срещу езическите богове и богини и обявил божествените им символи за дяволски.

— И?

— Това често се случва в смутни времена — продължи професорът. — Новопоявилата се сила възприема съществуващите символи — и с времето се опитва да промени значението им. Борбата между езическите и християнските символи завършила с победата на християнството — Посейдоновият тризъбец се превърнал в дяволската вила, островърхата шапка на мъдрата старица станала символ на вещиците, а пентаграмата на Венера станала знак на дявола. — Лангдън замълча за миг. — За съжаление, армията на Съединените щати също е изопачила пентаграмата и тя вече е нашият основен

символ на войната. Ние я рисуваме на всичките си изстребители и я закачваме на гърдите на генералите си. — „Толкова за богинята на любовта и красотата.“

— Интересно. — Фаш кимна към трупа. — Ами позата на тялото? Какво мислите за нея?

Робърт сви рамене.

— Позата просто подсилва значението на пентаграмата и свещената женственост.

Полицаят се намръщи.

— Моля?

— Повторението. Повтарянето на даден символ е най-простият начин за подсилване на неговото значение. Жак Сониер е заел поза, напомняща на петолъчна звезда. — „Една пентаграма е добре, две са още по-добре.“

Фаш проследи с поглед петте лъча на ръцете, краката и главата на Сониер и прокара пръсти през косата си.

— Интересен анализ. — Той замълча за миг. — Ами голотата? — изсумтя полицаят. Изглеждаше отвратен от вида на старческото тяло. — Защо се е съблякъл?

„Основателен въпрос“ — помисли си Лангдън. И той си го задаваше още откакто бе видял полароидната снимка. Не можеше да измисли друго, освен че голото човешко тяло допълнително потвърждава връзката с Венера — богинята на човешката сексуалност. Въпреки че съвременната култура почти напълно беше унищожила асоциирането на Венера с физическото сношение на мъжа и жената, изкушеният в етимологията човек все още можеше да открие следи от първоначалното значение в различни думи от латински произход, насочени към сексуалността. Робърт реши да не споменава за това.

— Господин Фаш, не мога да кажа защо господин Сониер е нарисувал този символ върху корема си, нито защо е заел такава поза, но мога да ви уверя, че човек като него трябва да е смятал пентаграмата за символ на женското божество. Връзката между символа и свещената женственост е широко известна в областта на историята на изкуството и символиката.

— Добре. Ами защо е използвал собствената си кръв за мастило?

— Очевидно поради липса на друго, с което да пише.

Капитанът замълча за миг.

— Всъщност според мен е използвал кръвта, за да насочи полицията да приложи някои криминалистки процедури.

— Моля?

— Погледнете лявата му ръка.

Лангдън плъзна поглед по бледата ръка на уредника, ала не забеляза нищо особено. Колебливо заобиколи трупа, приклепна до него и с изненада установи, че Жак Сониер стиска в ръката си дебел маркер.

— Така го намерихме — поясни Фаш и отиде при една съгъваема маса наблизко, цялата покрита с уреди, кабели и различни електронни устройства. — Както ви казах, не сме пипали нищо — прибави капитанът. — Познат ли ви е този вид маркер?

Лангдън се наведе, за да прочете надписа. STYLO DE LUMIERE NOIRE. Професорът изненадано вдигна поглед. Маркерът за черна светлина или за водни знаци беше специално създаден за музеи, реставратори и полицаи, за да поставят невидими знаци върху предмети. Използваше некорозивно флуоресцентно мастило на основата на спирта, което се виждаше само на ултравиолетова или инфрачервена светлина. Музейните специалисти носеха такива маркери по време на ежедневните си обиколки, за да поставят невидими „отметки“ на рамките на картини, които се нуждаеха от реставрация.

Лангдън се изправи. Фаш изключи прожекторите и галерията внезапно потъна в мрак.

Робърт за миг ослепя. После силуетът на полицаия се появи, очертан на фона на яркочервено сияние — приближаваше се с портативен светлинен източник, който го обгръщаше във виолетова мъгла.

— Както може би знаете, полицията използва ултравиолетова светлина, за да търси кръв и други улики на местопрестъплението — каза Фаш. — Така че си представете нашата изненада... — Той рязко насочи светлината към трупа.

Лангдън погледна и смаяно отскочи. Сърцето му бясно се разтуптя, когато видя сияещата на паркета пред него странна гледка. Надраскани с луминесцентния маркер, на пода до трупа светеха в лилаво последните думи на уредника. Докато се взираше в текста, Робърт усети, че мъглата, обгръщаща цялата тази нощ, се сгъстява още повече.

Той препрочете думите и промълви:

— Какво значи това, по дяволите?

Очите на Фаш проблеснаха в мрака.

— Точно на този въпрос трябва да отговорите, мосю.

Лейтенант Коле се беше навел над аудиопулта, поставен на грамадното бюро в кабинета на Сониер. Като се изключеше зловещият модел на средновековен рицар, който сякаш се вираше в него от ъгъла на бюрото, Коле се чувстваше удобно. Намести слушалките си и провери записващата система на харддиска. Всичко беше наред. Параболичните микрофони функционираха безотказно и аудиосигналът бе кристално чист.

„Le moment de vérité“^[1] — помисли си лейтенантът.

Усмехнат, Коле затвори очи и се приготви да се наслади на остатъка от разговора, записван в Голямата галерия.

[1] Моментът на истината (фр.). — Б. пр. ↑

Скромното жилище в черквата „Св. Сулпиций“ се намираше на втория етаж на самата сграда, вляво от хора. Двустайният апартамент с каменен под и скромна мебелировка от над десет години бе дом на сестра Сандрин Биел. Официално тя живееше в близкия манастир, но предпочиташе тишината на черквата и беше свикнала с удобствата на леглото си, телефона и котлона.

Като *conservatrice d'affaires*^[1] на черквата, сестра Биел отговаряше за поддръжката, магазина за сувенири, набирането на помощен персонал и екскурзоводи, охраната на сградата след работно време и поръчката на вино и нафора за причастието.

Събуди я острият звън на телефона и тя уморено вдигна слушалката.

— *Soeur Bieul. Eglise Saint Sulpice.*^[2]

— Здравейте, сестро — каза на английски мъжки глас. Тя седна на тясното си легло. „Колко е часът?“ Макар че позна гласа на началника си, за петнадесет години той никога не я беше будил. Свещеникът беше благочестив човек и се прибираше веднага след службата.

— Извинете ме, ако съм ви събудил, сестро — каза той. И неговият глас звучеше уморено. — Току-що ми се обади един влиятелен американски епископ. Може би го познавате. Мануел Арингароса.

— Председателят на *Opus Dei* ли? — „Естествено, че го познавам. Кой духовник не е чувал за него?“ През последните години консервативната прелатура на Арингароса бе станала опасно могъща. Неочакваният ѝ възход беше започнал през 1982 година, когато Йоан Павел II ѝ бе дал статут на „лична прелатура на папата“ и официално беше одобрил всичките ѝ архаични практики. Издигането на *Opus Dei* се бе случило през същата година, през която богатата секта тайно беше превела близо един милиард долара на ватиканския Институт за религиозни дела, известен като Банка Ватикана, и го бе спасила от

позорен банкрут. Доброто положение на организацията в Рим беше меко казано подозрително, ала никой не спореше със Светия престол.

— Епископ Арингароса ми се обади, за да ме помоли за услуга — нервно каза свещеникът. — Един от редовите членове на Opus Dei тази нощ бил в Париж...

Докато слушаше странната молба, сестра Биел все повече се объркваше.

— Съжалявам, но... този гост от Opus Dei не може да почака до сутринта, така ли?

— Боя се, че не може. Самолетът му излита много рано. Винаги бил мечтал да види „Свети Сулпиций“.

— Но катедралата е много по-интересна денем. Слънчевите лъчи през отвора в покрива, различните сенки на стрелката на слънчевия часовник... точно това прави „Свети Сулпиций“ уникална.

— Съгласен съм, сестро, и все пак ще го смятам за лична услуга, ако го пуснете през нощта. Той може да пристигне в... да речем, в един часа? След двайсет минути.

Сестра Биел се намръщи, но каза:

— Разбира се. Ще го посрещна с удоволствие.

Свещеникът ѝ благодари и затвори.

Озадачена, сестра Биел за миг остана в топлото си легло и се опита да се отърси от паяжините на съня. Шестдесетгодишното ѝ тяло не се будеше толкова бързо, колкото някога, макар че телефонният разговор определено я бе разсънил. Не беше почитателка на Opus Dei. Дори да пренебрегнеше странния ритуал на умъртвяването на плътта, възгледите на прелатурата за жените, меко казано, бяха средновековни. Биел със смайване бе научила, че жените в организацията са принудени да чистят мъжките жилищни помещения, докато мъжете са на служба, че спят на твърдия дъсчен под, докато мъжете имат сламени рогозки, и че търпят допълнително умъртвяване на плътта... всичко това, за да изкупят първородния грях. Изглежда, отхапаното от Ева парченце ябълка беше дълг, който жените бяха обречени да изплащат вечно. За съжаление, докато голямата част от католическата църква постепенно се движеше в правилната посока по отношение на женските права, Opus Dei заплашваше да обърне процеса. Въпреки това Биел трябваше да се подчини на заповедта.

Тя смъкна крака от леглото и бавно се изправи, вледенена от каменния под. Студът си беше студ, но внезапно я обзе неочаквано опасение.

Женска интуиция?

Като Божи човек, сестра Биел се бе научила да намира покой в гласовете на собствената си душа. Тази нощ обаче душата ѝ мълчеше като пустата катедрала.

[1] Икономка (фр.). — Б. пр. ↑

[2] Сестра Биел. Черквата „Свети Сулпиций“ (фр.). — Б. пр. ↑

8

Лангдън не можеше да откъсне очи от надраскания на паркета сияещ лилав текст. Не можеше да си представи по-невероятни прощални думи от последното послание на Жак Сониер:

13-3-2-21-1-1-8-5

И древна ода лично...
за лимона!

Въпреки че изобщо нямаше представа какво означава това, Робърт разбираше инстинктивното усещане на Фаш, че пентаграмата е свързана с древен култ.

„И древна ода лично... за лимона!“

Сониер споменаваше за нещо древно. Също толкова странни бяха цифрите.

— Прилича на числов код.

— Да — съгласи се капитанът. — Нашите криптографи вече работят по него. Според нас цифрите може да са ключ към самоличността на убийците. Може би телефонен номер или някакво социално обозначение. Мислите ли, че имат символично значение?

Лангдън ги погледна пак. Щяха да му трябват часове, за да извлече от тях някакъв символичен смисъл. „Ако Сониер изобщо е заложил такъв.“ Цифрите му се струваха съвсем случайни. Беше свикнал със символични комбинации, които имаха някакво подобие на смисъл, но тук всичко — пентаграмата, текстът, цифрите — се различаваше принципно.

— Казахте, че с всичките си действия Сониер е имал за цел да прати някакво послание... — рече Фаш. — Култ към Богинята-майка или нещо подобно. Как се вписва този надпис в него?

Робърт знаеше, че въпросът е реторичен. Странният надпис очевидно изобщо не се вписваше в Лангдъновата версия за култа към

Богинята-майка.

„И древна ода лично... за лимона!“

— Текстът може да е някакво обвинение — продължи капитанът.
— Не сте ли съгласен?

Лангдън се опита да си представи последните мигове на уредника, затворен сам в Голямата галерия, умиращ... Стори му се логично.

— Обвинение срещу убиеца, предполагам.

— Моята работа, естествено, е да дам име на тази личност. Ще ви попитам нещо, господин Лангдън. Според вас, освен цифрите, какво ви се струва най-странно в това послание?

„Най-странно ли?“ Един умиращ се беше заключил в галерията, бе нарисувал пентаграма на корема си и беше написал загадъчно обвинение на пода. Имаше ли изобщо нещо, което да не е странно?

— Може би думата „лимон“ — каза той първото, което му дойде наум. Един умиращ едва ли ще се сети точно за лимон. — Изразът „лично за лимона“ ми се струва странен.

— „Лимон“ ли? — В гласа на Фаш прозвучаха нетърпеливи нотки. — Какво значение имат думите на Сониер?

Лангдън не беше сигурен какво има предвид капитанът, ала започваше да подозира, че между характера на Фаш и лимона от посланието определено има нещо общо.

— Сониер е бил французин — безизразно заяви полицаят. — Живял е в Париж. И все пак е решил да напише това послание...

— На английски — довърши изречението Лангдън. Фаш кимна.

— Précisément^[1]. Имате ли представа защо?

Професорът си спомняше, че Сониер перфектно бе знаел английски — и все пак му убягваше причината, поради която е решил да напише последните си думи на този език. Той сви рамене. Капитанът отново посочи пентаграмата на корема на жертвата.

— Не е ли свързано с култа към дявола? Все още ли сте сигурен?

Робърт вече не беше сигурен в нищо.

— Между символиката и текста като че ли няма нищо общо. Съжалявам, но не мога да ви помогна.

— Може би това ще ви изясни нещата. — Фаш отстъпи назад и вдигна ултравиолетовата лампа. Лъчът освети по-голяма площ. — А сега?

За удивление на Лангдън, около трупа на уредника се появи кръг. Очевидно Сониер бе легнал на пода и беше описал няколко дълги дъги около себе си, затваряйки се в окръжност. След миг значението му стана ясно.

— Витрувианският човек! — Робърт ахна. Сониер беше създал копие на най-прочутата скица на Леонардо да Винчи в естествен ръст.

Смятана за най-точната в анатомично отношение рисунка на времето си, Витрувианският човек на Леонардо се беше превърнал в съвременен символ на културата и се срещаше по плакати, подложки за компютърни мишки и тениски по целия свят. Известната скица се състоеше от идеален кръг, в който беше вписан гол мъж... с разперени ръце и крака.

„Да Винчи“. Лангдън потръпна от удивление. Намерението на Сониер бе очевидно. В последните мигове от живота си уредникът се беше съблякъл и бе заел такава поза, че да имитира Леонардовия „Витрувиански човек“. Кръгът беше липсващият елемент. Женски символ на закрилата, който довършваше посланието на да Винчи — хармонията на мъжкото и женското начало. Въпросът сега обаче бе защо Сониер е имитирал тази прочута рисунка.

— Господин Лангдън, човек като вас сигурно знае, че Леонардо да Винчи е имал склонност към по-тъмните изкуства — каза Фаш.

Информираността на полицая изненада Робърт, макар че обясняваше подозренията на капитана за култа към дявола. Историците на изкуството винаги бяха смятали да Винчи за неудобна тема, особено в християнската традиция. Той може да беше гениален, но беше екстравагантен хомосексуалист и поклонник на божествения ред в Природата, което го правеше грешник по отношение на Бога. Нещо повече, странностите на художника определено имаха демоничен характер: той беше ексхумирал трупове, за да изучава човешката анатомия, бе водил тайнствени дневници с непонятно, обърнато наопаки писмо, беше вярвал, че притежава алхимичната способност да превръща оловото в злато и дори да измами Господ и да отложи смъртта с помощта на чудотворен еликсир. Сред изобретенията му имаше ужасяващи, невиджани дотогава оръжия и уреди за мъчение.

„Непонятното води до недоверие“ — помисли си професорът.

Дори огромната колекция на да Винчи от поразителни християнски произведения на изкуството още повече бе допринесла за

репутацията му на духовен лицемер.

Приемайки стотици доходни поръчки от Ватикана, творецът беше рисувал християнски теми не като израз на собствените си вярвания, а по-скоро като търговски компромис — средство за осигуряване на разкошен живот. За нещастие, да Винчи често се бе забавлявал, скришом гризейки ръката, която го храни. В много от християнските му платна имаше скрити символи, които бяха всичко друго, но не и християнски — дан на собствените му разбирания и фино натриване на носа на Църквата. Лангдън дори бе чел лекция в Националната галерия в Лондон, озаглавена „Тайният живот на Леонардо: езическа символика в християнското изкуство“.

— Разбирам загрижеността ви, но да Винчи всъщност никога не е упражнявал каквито и да било тъмни изкуства — отвърна Робърт. — Бил е изключително духовен човек, макар да се е намирал в постоянен конфликт с Църквата.

В този момент му хрумна странна мисъл. Той отново погледна посланието на пода: „И древна ода лично... за лимона!“.

— Да? — попита Фаш.

Лангдън внимателно претегли думите си.

— Просто си помислих, че Сониер е имал обща идеология с да Винчи, например отрицателното му отношение към елиминирането на свещената женственост от съвременната наука. Може би като имитира прочутата рисунка на Леонардо, Сониер просто отразява част от общото им негодувание срещу демонизирането на богинята от страна на днешната Църква.

Фаш го прониза с поглед.

— Да не би да искате да кажете, че под „лимон“ Сониер разбира Църквата?

Професорът трябваше да признае, че звучи невероятно, и все пак пентаграмата в известен смисъл потвърждаваше това предположение.

— Искам да кажа само, че господин Сониер е посветил живота си на историята на богинята и че католическата църква е положила всички усилия да унищожи тази история. Струва ми се логично Сониер да е решил да изрази разочарованието си със своите прощални думи.

— Разочарование ли? — враждебно попита полицаят. — Това послание ми звучи по-скоро смешно, отколкото разочаровано, не сте

ли съгласен?

Търпението на Лангдън се изчерпваше.

— Вижте, господин капитан, вие ме попитахте какво според мен се е опитал да каже Сониер. Това и направих.

— Според вас той обвинява Църквата, така ли? — процеди французинът през зъби. — Господин Лангдън, работата ми е такава, че виждам много смърт. Ще ви кажа нещо. Когато някой умира, последните му мисли едва ли са някакви мъгляви, непонятни за никого духовни съждения. — Тихият глас на Фаш режеше въздуха като нож. — *Le vengeance*^[2]. Аз смятам, че Сониер е написал тези думи, за да ни разкрие кой го е убил.

Лангдън го зяпна.

— Но в това няма абсолютно никаква логика.

— Нима?

— Не — уморен и ядосан, заяви професорът. — Вие ми казахте, че Сониер е бил нападат в кабинета си от човек, когото очевидно е поканил да влезе.

— Да.

— Струва ми се логично да заключа, че уредникът е познавал убиеца.

Фаш кимна.

— Продължавайте.

— Щом Фаш е познавал човека, който го е убил, що за обвинение е това? — Той посочи към пода. — Числови кодове? Древни оди? Лимони? Пентаграми върху корема. Прекалено е тайнствено.

Полицаят се намръщи, сякаш тази мисъл изобщо не му беше хрумвала.

— Прав сте.

— Като се имат предвид обстоятелствата, предполагам, че ако е искал да ви разкрие убиеца, Сониер е щял да напише името му.

На лицето на Фаш за пръв път плъзна доволна усмивка.

— *Précisément* — каза той. — *Précisément*.

„Присъствам на майсторско изпълнение“ — помисли си лейтенант Коле и намести слушалките си, докато слушаше гласа на Фаш. Старшият агент знаеше, че тъкмо такива моменти са издигнали Бика на върха на френската законоохранителна система.

„Фаш прави онова, което не смее да направи никой друг.“

Деликатното изкуство на ласкателя бе забравено умение в модерните органи на реда. То изискваше изключително самообладание при екстремно напрежение. Малцина притежаваха необходимото хладнокръвие, но Фаш изглеждаше роден за такава работа. Неговата невъзмутимост и търпение направо не бяха човешки. Единственото чувство на капитана тази нощ беше абсолютната решителност, като че ли виждаше в този арест нещо лично. Проведеният преди нас инструктаж на агентите беше необичайно кратък. „Знам кой е убил Жак Сониер — беше казал Фаш. — Наясно сте какво да правите. Не искам никакви грешки.“

И до този момент не бяха допуснати никакви грешки.

Коле все още не бе запознат с доказателствата, затвърдили увереността на Фаш във вината на заподозрения, ала лейтенантът знаеше, че не бива да оспорва инстинкта на Бика. Интуицията на шефа му понякога граничеше със свръхестественото. „Бог шепне в ухото му“ — след особено внушителна проява на шестото чувство на Фаш беше заявил един агент. Коле трябваше да признае, че ако има Бог, Безу Фаш е сред първите в Неговия списък. Капитанът с фанатична упоритост ходеше на служба и изповед — много по-често от задължителната неделна меса, посещавана от служителите в името на доброто впечатление. Когато преди няколко години папата беше посетил Париж, Фаш бе използвал всичките си връзки, за да си осигури аудиенция. И сега в кабинета му висеше снимката му с Йоан Павел II.

Лейтенантът намираше странна ирония във факта, че една от редките публични прояви на Фаш през последните години бе откритата му реакция към скандала с католиците педофили. „Тия свещеници трябва да бъдат обесени два пъти! — беше заявил капитанът. — Веднъж заради престъпленията си срещу децата. И втори път, задето посрамираха доброто име на Църквата.“ Коле бе останал с впечатлението, че последното повече е разгневило началника му.

Той включи лаптопа си и се зае с втората половина от тазвечерната си задача — глобалната проследяваща система. На екрана се появи подробен хоризонтален план на крилото „Денон“, строителна схема, качена от компютърната мрежа на охраната на Лувъра. Лейтенантът плъзна поглед по лабиринта от галерии и коридори и откри каквото търсеше.

Дълбоко в сърцето на Голямата галерия мигаше червена точица.
„La marque.“^[3]

Тази нощ Фаш водеше жертвата си на съвсем къса каишка.
Разумно. Робърт Лангдън се беше оказал хладнокръвен клиент.

[1] Точно така (фр.) — Б. пр. ↑

[2] Отмъщение (фр.). — Б. пр ↑

[3] Знакът (фр.). — Б. пр ↑

9

За да не прекъсват разговора му с Лангдън, Безу Фаш бе изключил мобилния си телефон. За съжаление, той беше скъп модел, снабден с двупосочна радиостанция, която сега използва един от агентите му.

— Capitaine? — изпраща телефонът.

Фаш неволно изскърца със зъби от гняв. Не можеше да си представи нещо толкова важно, че Коле да прекъсне разпита — особено точно в този решителен момент. Капитанът извинително погледна Лангдън.

— Един момент, моля. — Той натисна бутона за радиопредаване. — Oui?

— Capitaine, un agent du Département de cryptographie est arrivé.^[1]

Гневът на Фаш мигновено, стихна. „Криптограф?“ Въпреки неудобния момент това сигурно беше добра новина. След като бе открил загадъчния надпис на Сониер, капитанът беше пратил по електронен път снимки от цялото местопрестъпление в криптографския отдел с надеждата някой там да му разкрие какво се е опитвал да каже уредникът. Щом сега идваше човек от отдела, най-вероятно вече бяха разшифровали посланието на жертвата.

— В момента съм зает — отвърна Фаш. Гласът му не оставяше съмнение, че лейтенантът е прекалил. — Помолете криптографа да изчака в командния пункт. Когато приключи, ще разговарям с него.

— С нея — поправи го Коле. — Криптографът е агент Нево.

Фаш се ядоса още повече. Софи Нево беше една от най-големите грешки на ЦУКП. Млада парижка déchiffreuse^[2], завършила в Англия, преди две години тя бе натрапена на капитана в рамките на министерската кампания за назначаване на повече жени в полицията. Стремехът на министерството към политическа коректност според Фаш водеше до отслабване на управлението. Жените не само бяха физически негодни за полицейска работа, но и самото им присъствие

опасно разсейваше полицаите. А както се бе опасявал от самото начало, Софи Нево разсейваше мъжете повече от другите.

Беше на тридесет и две и упоритостта ѝ граничеше с инат. Прилагаше новата британска криптологическа методология и постоянно вбесяваше началниците си. Фаш обаче най-много се безпокоеше от неизбежната универсална истина, че в служба с мъже на средна възраст една млада привлекателна жена винаги отвлича вниманието от работата.

— Агент Нево настоява незабавно да разговаря с вас, господин капитан. Опитах се да я спра, но тя идва към галерията.

Фаш се смая.

— Недопустимо! Ясно дадох да се разбере...

За миг на Робърт Лангдън му се стори, че Безу Фаш ще получи удар. Капитанът спря на средата на изречението, зяпна и очите му се изцъклиха. Проницателният му поглед сякаш се впери в нещо над рамото на професора. Преди да успее да се обърне, Лангдън чу женски глас.

— Excusez-moi, messieurs.^[3]

Лангдън се обърна и видя, че към тях се приближава млада жена. Вървеше по коридора с дълги плавни крачки — походка, издаваща натрапчива сигурност. Небрежно облечена в дълъг до коляното кремав ирландски пуловер и черен клин, привлекателна, тридесетинагодишна. Гъстата ѝ червена коса падаше свободно върху раменете ѝ. За разлика от русокосите съпруги, които украсяваха стените на харвардските общежития, тази жена притежаваше естествена красота, която излъчваше поразителна самоувереност.

За изненада на Лангдън, жената се приближи право към него и учтиво протегна ръка.

— Мосю Лангдън, аз съм агент Нево от криптографския отдел на ЦУКП. Приятно ми е да се запознаем.

Робърт стисна меката ѝ ръка и за миг се почувства хипнотизиран от погледа ѝ. Очите ѝ бяха масленозелени — проницателни и ясни.

Фаш гневно си пое дъх. Очевидно се готвеше да се впусне в укорна тирада.

Тя обаче бързо се обърна и го изпревари.

— Капитане, моля да ме извините, че се натрапвам, но...

— Ce n'est pas le moment!^[4] — процеди Фаш през зъби.

— Опитвах се да се свържа с вас по телефона — като че ли от любезност към Лангдън, продължи на английски Софи. — Но мобифонът ви беше изключен.

— Нарочно го изключих — изсъска капитанът. — Разговарям с господин Лангдън.

— Разшифровах числовия код — хладно събщи тя. Професорът усети, че пулсът му се ускорява от възмущение. „Разшифровала е кода?“

Фаш видимо се колебаеше как да реагира.

— Преди да ви обясня, имам спешно съобщение за господин Лангдън — каза Софи.

На лицето на полицаия се изписа загрижено изражение.

— За господин Лангдън ли?

Тя кимна и отново се обърна към Робърт.

— Трябва да се свържете с американското посолство, господин Лангдън. Имат съобщение за вас от Щатите.

Лангдън се изненада и възбудата му разшифроването на кода отстъпи мястото си на внезапна тревога. „Съобщение от Щатите ли?“ Опитва се да си представи кой може да го търси. Беше ерган и само родителите му и неколцина колеги знаеха, че е в Париж.

— Американското посолство ли? — подозрително попита Фаш. — Как са разбрали, че господин Лангдън е тук?

Софи сви рамене.

— Явно са потърсили господин Лангдън в хотела и портиерът им е съобщил, че е заминал с агент от ЦУКП.

— И от посолството са се свързали с криптографския отдел на ЦУКП, така ли?

— Не, господине — твърдо отвърна Софи. — Когато се обадох в телефонната централа на управлението в опит да ви откроя, там имаше съобщение за господин Лангдън и ме помолиха да го предам, ако ви намеря.

Фаш свъси вежди, отвори уста да каже нещо, ала Софи вече се беше обърнала към американеца.

— Господин Лангдън, това е телефонният номер на вашето посолство, на който трябва да се обадите колкото се може по-скоро — каза тя, извади от джоба си листче и му го подаде. Гледаше го напрегнато. — Позвънете им, докато аз обяснявам кода на капитан Фаш.

Робърт погледна листчето. На него беше написан парижки телефон и вътрешен номер.

— Благодаря — вече сериозно обезпокоен, отвърна той. — Къде мога да намеря телефон?

Софи понечи да извади мобилния си телефон, ала Фаш ѝ даде знак да не го прави. Капитанът приличаше на Везувий мигове преди да изригне. Без да откъсва поглед от нея, той извади собствения си мобифон и го протегна на Лангдън.

— Тази линия е сигурна, господин Лангдън. Можете да я използвате.

Гневът на французина към младата жена озадачаваше Робърт. Той неохотно взе телефона. Фаш незабавно отведе Софи няколко крачки настрана и тихо започна да я мъмри. Обзет от все по-силна неприязън към него, Лангдън се извърна от странния сблъсък и включи мобифона. После погледна листчето и набра номера.

Чу звънене. Веднъж... втори път... трети... Накрая се свърза.

Очакваше да отговори телефонистка, но се оказа телефонен секретар. Странно, гласът му бе познат. Беше на Софи Нево.

— Bonjour, vous êtes bien chez Sophie Neveu — каза гласът. — Je suis absente pour le moment, mais...^[5]

Объркан, той се обърна към младата жена.

— Извинете. Струва ми се, че сте ми дали...

— Не, това е верният номер — сякаш очаквала смущението му, бързо го прекъсна Софи. — Посолството има автоматична телефонна система. Трябва да наберете вътрешния код, за да получите съобщението си.

Лангдън зяпна.

— Но...

— Трицифреният номер на листа, който ви дадох.

Професорът отвори уста, за да ѝ обясни странната грешка, но Софи го стрелна с поглед и зелените ѝ очи му пратиха пределно ясно послание.

„Не задавай въпроси. Просто го направи.“ Озадачен, той набра вътрешния номер: 454. Съобщението на Софи незабавно прекъсна и той чу електронен глас да казва на френски:

— Имате едно ново съобщение. — Очевидно 454 беше нейният код за дистанционен достъп до телефонния ѝ секретар.

Той чу записа да се пренавива. Накрая лентата спря и автоматът се включи. Гласът отсреща пак бе на Софи.

— Господин Лангдън — с боязлив шепот започна тя. — Не реагирайте на това съобщение. Просто спокойно го изслушайте. В момента се намирате в опасност. Стриктно изпълнете инструкциите ми.

[1] Господин капитан, пристигна агент от криптографския отдел (фр.). — Б. пр. ↑

[2] Криптографка (фр.). — Б. пр. ↑

[3] Извинете ме, господа (фр.). — Б. пр. ↑

[4] Моментът не е подходящ (фр.). — Б. пр. ↑

[5] Добър ден, това е домът на Софи Нево. В момента отсъствам, но... (фр.). — Б. пр. ↑

10

Сила седеше зад волана на черното ауди, което му беше осигурил Учителя, и наблюдаваше огромната катедрала „Св. Сулпиций“. Тя бе осветена отдолу с редица прожектори, а двете ѝ камбанарии се издигаха като непоколебими стражи. От двете страни като ребра на красиво животно се очертаваха тънещите в сянка контрафорси.

„Езичниците са използвали Божи дом, за да скрият ключовия си камък.“ Членовете на братството за пореден път потвърждаваха легендарната си репутация на майстори на заблудата и измамата. Сила с нетърпение очакваше да намери ключовия камък и да го предаде на Учителя, за да могат да вземат онова, което братята много отдавна бяха откраднали от вярващите.

„Колко могъщ ще стане Opus Dei!“

Той паркира на пустия Плас дьо Сулпис, въздъхна и се насили да се съсредоточи, за да се подготви за изпълнението на задачата. Гърбът още го болеше от умъртвяването на плътта, на което се беше подложил, и все пак болката не можеше да се сравнява с мъчителния живот, който бе водил преди да го спаси Opus Dei. Ала спомените продължаваха да го преследват.

„Освободи се от омразата — заповяда си Сила. — Прости на онези, които съгрешиха против тебе.“

Вдигнал поглед към каменните кули на „Св. Сулпиций“, той се бореше с това познато подводно течение... с онази сила, която често го теглеше назад в миналото и отново го заключваше в затвора, който бе представлявал неговият младежки свят. Спомените от чистилището винаги го връхлитаха като буря... смрадта на гнило зеле, вонята на смърт, човешка урина и изпражнения. Безпомощните крясъци, надвикващи виещия вятър на Пиренеите и тихите ридания на забравени човешки същества.

„Андора“ — помисли си албиносът и усети как мускулите му се напрягат.

Колкото и да беше невероятно, именно в тази гола и пуста страна между Испания и Франция бе спасен треперещият в каменната си килия, изпълнен с желание да умре Сила.

Навремето не го беше съзнавал. „Светлината дойде много след гърма.“ Тогава не се казваше Сила, въпреки че не си спомняше името, което му бяха дали родителите му. Напусна дома си на седем години. Впиянченият му баща, плещест докер, вбесен от това, че синът му е албинос, редовно биеше майка му и я обвиняваше за срамното състояние на детето. Когато Сила се опитваше да я защити, пребиваше и него.

Една нощ побоят бе ужасен и тя повече не помръдна. Обзето от непоносими угризения, момчето стоеше до мъртвата си майка. „Аз съм виновен!“

Сякаш някакъв дявол направляваше тялото му. Той отиде в кухнята, взе големия нож и като лунатик тръгна към спалнята, където пияният му баща лежеше на леглото. Без да каже нито дума, момчето го промуши в гърба. Баща му изкрещя и се опита да се претърколи, ала Сила повторно заби ножа и продължи така, докато в стаята не се възцари пълна тишина.

Момчето избяга от дома си, ала улиците на Марсилия се оказаха също толкова негостоприемни. Странният му вид го направи изгнаник сред другите малки бегълци и Сила бе принуден да живее сам в мазето на една порутена фабрика. Хранеше се с плодове и сурова риба, които крадеше от пристанището. Единствените му другари бяха орфаните списания, които намираше в боклуците, и той се научи да ги чете. С времето заякна. Когато стана на дванадесет, едно доста по-голямо от него момиче се подигра с него на улицата и се опита да открадне храната му. Сила за малко да го убие. Когато успя да го укротят, полицаите му дадоха ултиматум — да напусне Марсилия или да отиде в затвор за малолетни.

Сила тръгна по крайбрежието към Тулон. Жалостивите погледи по улиците постепенно започнаха да издават страх. Момчето се беше превърнало в силен младеж. Чуваше минувачите да си шушукат за него. „Призрак — ококорени от страх, казваха те. — Видях призрак с очи на дявол!“

И той се чувстваше като призрак... прозрачен... плаващ от пристанище в пристанище. Хората започнаха да гледат през него.

Когато беше на осемнадесет в един пристанищен град двама моряци го хванаха да краде кашон шунка и почнаха да го бият. Воняха на бира също като баща му. Спомените за страх и омраза изплуваха от дълбините като чудовище. Младежът с голи ръце строши врата на първия и само пристигането на полицията спаси втория от подобна участ.

Откараха го окован в един андорски затвор.

„Ти си бял като призрак — присмяха му се затворниците, когато надзирателите го въведоха вътре, гол и замръзнал от студ. — *Mira el espectro!*^[1] Може би призракът ще мине през тези стени!“ За десет години плътта и душата му повехнаха и накрая той разбра, че е станал прозрачен.

„Аз съм призрак.

Аз съм безтегловен.

Yo spy un espectro... pallido como un espiritu...^[2]

Една нощ призракът се събуди от крясъците на други затворници. Не знаеше каква невидима сила разтърсва пода, на който спеше, нито чия могъща ръка събаря мазилката в каменната му килия, но когато скочи на крака, един грамаден камък се стовари точно на мястото, на което беше лежал. Погледна нагоре и видя, че в стената има дупка и че през нея се вижда нещо, което не бе зървал от над десет години. Луната.

Докато земята продължаваше да се разтърсва, призракът се провря през тесния тунел и се спусна по голия планински склон в гората. Тича цяла нощ, все надолу, обезумял от глад и изнемога.

Почти в безсъзнание, призори се озова на една просека, през която минаваше железопътна линия. Ходеше като насън. Тръгна по релсите, видя един празен товарен вагон и се вмъкна в него, за да си почине. Когато се събуди, влакът се движеше. „Откога? Накъде? — Остра болка го прониза в корема. — Умирам ли?“ Отново заспа. Този път го събудиха. Някой викаше, бяхтеше го, накрая го изхвърли от вагона. Окървавен, той се заскита из покрайнините на някакво селце в напразно търсене на храна. После, когато не му останаха сили да направи нито крачка повече, легна край пътя и изгуби съзнание.

Постепенно го обгърна, светлина и призракът се зачуди откога е мъртъв. „От един ден? Три?“ Нямаше значение. Леглото му бе меко като облак, въздухът сладостно ухаеше на свещи. Иисус беше там и го

гледаше. „Тук съм — каза му Той. — Камъкът беше изваден и ти се прероди.“

Пак заспа и пак се събуди. Мислите му бяха замъглени. Никога не бе вярвал в рая и все пак Иисус го наблюдаваше. До леглото му се появи храна и призракът я изяде, почти усещайки материализиращата се по костите му плът. Отново заспа. Когато се събуди, Иисус продължаваше да му се усмихва и да му говори. „Спасен си, синко. Блажени онези, които тръгнат след Мене.“ Той пак заспа.

Стресна го мъчителен вик. Призракът скочи от леглото и със залитане тръгна по коридора към мястото, откъдето се носеха крясъците. Влезе в кухнята и видя едър мъж да бие по-дребен. Без да знае защо, призракът сграбчи здравеняка и го блъсна в стената. Мъжът избяга и го остави надвесен над тялото на млад свещеник. Носът на свещеника беше разбит. Призракът го вдигна и го занесе на една кушетка.

— Благодаря ти, приятелю — на завален френски каза свещеникът. — Пожертвованията са изкушение за крадците. Ти блъгнуваше на френски. Знаеш ли испански?

Призракът поклати глава.

— Как се казваш? — продължи на лошия си френски свещеникът.

Призракът не си спомняше името, което му бяха дали родителите му. Беше чувал само подигравките на надзирателите в затвора.

Свещеникът се усмихна.

— No hay problema.^[3] Аз съм Мануел Арингароса. Мисионер от Мадрид. Пратен съм тук да построя черква на Obra de Dios.^[4]

— Къде съм? — Гласът му прозвуча кухо.

— В Овиедо. Северна Испания.

— Защо съм тук?

— Намериха те на стълбището пред вратата ми. Беше болен. Аз те храних. Тук си от много дни.

Призракът се вгледа в младия си спасител. Бяха минали години, откакто някой бе проявявал доброта към него.

— Благодаря, отче.

Свещеникът докосна разкъравените си устни.

— Аз трябва да ти благодаря, приятелю.

Когато на сутринта призракът се събуди, светът беше много по-ясен. Той погледна разпятието на стената над леглото си. Макар че Иисус вече не му говореше, неговото присъствие му действаше успокоително. Призракът седна и с изненада откри изрезка от вестник на нощното шкафче. Статията бе на френски, отпреди седмица. Когато я прочете, се уплаши. В нея се разказваше за земетресение в планината, разрушило затвор и освободило голям брой опасни престъпници.

Сърцето му се разтуптя. „Свещеникът знае кой съм! — От много време не бе изпитвал такива чувства. Срам. Угризение. И страх да не го заловят. Той скочи от леглото. — Къде да бягам?“

— Деяния на Светите апостоли — чу се глас от прага. Призракът уплашено се обърна.

Младият свещеник влезе в стаята. Усмиваше се. Носът му бе непохватно бинтован. Държеше Библия.

— Намерих ти френска Библия. Главата е отбелязана.

Призракът колебливо взе книгата и я отвори на означената от свещеника глава. Деяния 16.

Началните стихове разказваха за затворник на име Сила, който лежал гол и пребит в килията си и пеел химни във възхвала на Бога. Когато стигна до двадесет и шести стих, призракът смаяно ахна.

„... Изведнъж биде голям трус, тъй че тъмничните основи се поклатиха; веднага всички врати се отвориха...“

Свещеникът топло се усмихна.

— Щом нямаш друго име, приятелю, отсега нататък ще те наричам Сила.

Призракът само кимна. „Сила. — Бяха му дали плът. — Казвам се Сила.“

— Време е за закуска — рече свещеникът. — Ще имаш нужда от сили, ако искаш да ми помогнеш да съградя този храм.

На девет хиляди метра над земята самолетът на „Алitalia“ попадна в турбулентна зона и се разтърси. Пътниците нервно се разшаваха. Епископ Арингароса не усети нищо. Мислите му бяха отправени в бъдещето на *Opus Dei*. Нямаше търпение да узнае как се развиват нещата в Париж и му се искаше да може да се обади на Сила. Ала не можеше. Учителя се беше погрижил за това.

— Заради собствената ти безопасност — на английски с френски акцент бе пояснил той. — Достатъчно разбирам от електронни комуникации, за да съм наясно, че могат да се подслушват. Последниците ще са катастрофални за теб.

Арингароса знаеше, че е прав. Учителя очевидно беше извънредно предпазлив човек. Още не му бе разкрил самоличността си, но беше доказал, че е способен да ръководи. В края на краищата някак си се бе сдобил с невероятно секретни сведения. Имената на четиримата най-важни членове на братството! И този, и някои други успехи бяха убедили Арингароса, че Учителя наистина е способен да спечели удивителната награда, която твърдеше, че е в състояние да намери.

— Подготвил съм всичко — беше казал той. — За да успее планът ми, няколко дни Сила трябва да отговаря само пред мен. Двамата няма да поддържате връзка. Аз ще го търся по сигурни канали.

— Ще се отнасяте ли към него с нужното уважение?

— Човек на вярата не заслужава друго.

— Разбирам. Със Сила няма да се чуваме, докато не приключи всичко.

— Правя го, за да запазя в тайна имената ви. И заради своите инвестиции.

— Какви инвестиции?

— Ако нетърпението ти да вървиш в крак с прогреса те прати в затвора, епископе, няма да можеш да ми платиш хонорара.

Арингароса се усмихна.

— Основателен аргумент. Желанията ни съвпадат. Бог с вас.

„Двайсет милиона евро — загледан през илюминатора на самолета, си помисли епископът. Приблизително същата сума в щатски долари. — Оскъдно подаяние за нещо толкова могъщо.“

Обзе го абсолютна увереност, че Учителя и Сила няма да се провалят. Парите и вярата бяха силен мотив.

[1] Вижте призрака! (исп.). — Б. пр. ↑

[2] Аз съм призрак... блед като дух... (исп.). — Б. пр. ↑

[3] Няма проблем (исп.). — Б. пр. ↑

[4] Божие дело (Opus Dei) (исп.). — Б. пр. ↑

11

— Une plaisanterie numérique? — Фаш беше побеснял и смаяно зяпаше Софи Нево. — Числова шега? Вашето професионално мнение за кода на Сониер е, че е някаква математическа шега, така ли?

Фаш не можеше да проумее безочieto на тази жена. Не само че без разрешение се бе натрапила, но сега се опитваше да го убеди, че в последните мигове от живота си Сониер се е вдъхновил от някакво математическо остроумие?!

— Този код е абсурдно прост — поясни тя. — Жак Сониер трябва да е знаел, че веднага ще го разберем. — Агент Нево извади някакъв лист и го подаде на Фаш. — Ето дешифровката.

Капитанът я погледна.

1-1-2-3-5-8-13-21

— Това ли е? — изсумтя той. — Просто сте подредили числата във възходящ ред!

Софи наистина имаше дързостта самодоволно да се усмихне.

— Точно така.

Фаш понижи глас и гърлено изръмжа:

— Агент Нево, нямам представа какво ще постигнете с това, но ви съветвам да го направите бързо. — Той тревожно хвърли поглед към Лангдън, който стоеше до тях, притиснал телефона към ухото си, очевидно заслушан в съобщението от американското посолство. Ако се съдеше по пепелявото му лице, новината бе лоша.

— Господин капитан, числовият ред, който държите, случайно е една от най-известните математически прогресии в историята — с опасна предизвикателност отвърна тя.

Фаш изобщо не бе подозирал, че съществуват математически прогресии, които могат да се нарекат „известни“, и определено не му допадаше безцеремонният ѝ тон.

— Това е прогресия на Фибоначи — заяви младата жена и кимна към листа в ръката на капитана. — Прогресия, в която всяко число е равно на сбора от двете предишни.

Полицаят разгледа числата. Наистина, всяко от тях беше равно на сбора от двете предишни, и все пак не можеше да си представи какво отношение има всичко това към смъртта на Сониер.

— Леонардо Фибоначи е математик от тринайсети век, създател на този числов ред. Не може да има никакво съмнение, че всички числа, които Сониер е написал на пода, представляват прочутата прогресия на Фибоначи.

Фаш я изгледа.

— Добре, щом не може да е съвпадение, кажете ми защо го е направил Жак Сониер. Какво е искал да каже? Какво означава това?

Тя сви рамене.

— Абсолютно нищо. Точно това е въпросът. Просто криптографска шега. Все едно да вземеш думите от известно стихотворение и да ги разбъркаш, за да видиш дали някой ще се сети какво общо има помежду им.

Фаш заплашително пристъпи напред и доближи лицето си на сантиметри от нейното.

— Надявам се да имате по-задоволително обяснение от това.

Мекото лице на Софи стана изненадващо сурово.

— Като се има предвид какво залагате тази нощ, господин капитан, реших, че ще искате да знаете, че Жак Сониер може би си е играл игрички с вас. Явно не искате. Ще уведомя директора на криптографския отдел, че вече не се нуждаете от нашите услуги.

И се обърна и си тръгна.

Фаш смаяно гледаше как изчезва в мрака. Побъркала ли се беше? Софи Нево току-що бе извършила *le suicide professionnel*.^[1]

Капитанът се обърна към Лангдън, който продължаваше напрегнато да слуша телефонното съобщение. Изражението му беше още по-загрижено отпреди. „Американското посолство.“ Безу Фаш презираше много неща... ала малко от тях пораждаха в него такъв гняв, с какъвто го изпълваше американското посолство.

Фаш и посланикът редовно кръстосваха шпаги по въпроси от общ интерес — обичайното им бойно поле бе отношението към гостуващи американци. ЦУКП почти ежедневно арестуваше американски студенти, дошли по международен обмен, за притежаване на наркотици, американски бизнесмени за склоняване към проституция на малолетни, американски туристи за кражби в магазини

или унищожаване на частна собственост. По закон американското посолство можеше да се намесва и да екстрадира виновните граждани в Съединените щати, където само ги пошляпваха по ръката.

И посолството винаги го правеше.

Фаш го наричаше „L’emasculatіon de la police judiciaire“^[2]. Неотдавна в „Пари Мач“ бяха публикували карикатура, изобразяваща капитана като полицейско куче, което се опитваше да ухапе американски престъпник, но не можеше, тъй като беше завързано с верига за американското посолство.

„Не и тази нощ — каза си Фаш. — Заложено е прекалено много.“

Робърт Лангдън затвори телефона. Изглеждаше зле.

— Всичко наред ли е? — попита французинът. Професорът измъчено поклати глава.

„Лоша новина от родината“ — помисли си Фаш. Докато взимаше мобилния си телефон, забеляза, че Лангдън се е изпотил.

— Катастрофа — запелтечи Робърт и го погледна със странно изражение. — Един приятел... — Той се поколеба. — Още сутринта трябва да хвана самолет за Щатите.

Фаш не се съмняваше, че изписалият се на лицето на Лангдън ужас е искрен, и все пак долавяше и друго чувство, сякаш в очите му внезапно бе проблеснал страх.

— Съжалявам — вперил поглед в него, каза капитанът. — Искате ли да седнете? — И посочи една от пейките в галерията.

Лангдън разсеяно кимна и направи няколко крачки към пейката. После спря. Изглеждаше все по-объркан.

— Трябва да отида до тоалетната.

Фаш се намръщи, но се постара да не го покаже.

— До тоалетната? Разбира се. Добре е да си починем за няколко минути. — Той махна с ръка натам, откъдето бяха дошли. — Тоалетните са към кабинета на уредника.

Професорът се поколеба и посочи към отсрещния край на Голямата галерия.

— Там... там има по-близка тоалетна.

Американецът имаше право. Голямата галерия свършваше с две тоалетни.

— Да дойда ли с вас?

Лангдън поклати глава и закрачи натам.

— Няма нужда.

Фаш не заподскача от радост при мисълта, че Лангдън ще отиде сам до дъното на коридора, но знаеше, че единственият изход е в отсрещния край — решетката, под която се бяха проврели. Френските противопожарни правила изискваха няколко аварийни стълбища за толкова голямо пространство, но вратите им задействаха аларми и се охраняваха отвън от агенти на ЦУКП. Професорът не можеше да излезе през тях без знанието на Фаш.

— Ще отскоча за малко до кабинета на господин Сониер — каза той. — Потърсете ме там. Трябва да обсъдим още някои неща.

Лангдън мълчаливо махна с ръка и потъна в мрака.

Фаш се обърна и ядосано се отдалечи в обратната посока. Стигна до решетката, промуши се под нея, излезе от Голямата галерия, забърза по коридора, влетя в кабинета на уредника и изрева:

— Кой е разрешил на Софи Нево да влезе в сградата?!

— Тя е казала на охраната, че е разшифровала кода — отговори му Коле.

Фаш се огледа.

— Тя отиде ли си?

— Не е ли с вас?

— Тръгна си. — Капитанът погледна мрачния коридор. Софи очевидно не се беше отбила да си побъбри с другите полицаи.

За миг си помисли дали да не се свърже по радиостанцията с охраната и да нареди да спрат Софи и да я домъкнат в кабинета. После се отказа. Обаждаше се гордостта му... искаше последната дума да е негова. Тази нощ достатъчно се беше разсейвал.

„По-късно ще се занимая с агент Нево“ — каза си той. Нямахше търпение да я уволни.

Изхвърли Софи от мислите си и за миг се вторачи в рицаря върху бюрото на Сониер. След това се обърна към техника.

— Следите ли го?

Мъжът отсечено кимна и завъртя лаптопа към него. Червената точка ясно се виждаше на хоризонталния план и ритмично мигаше в стая с надпис „TOILETTES PUBLIQUES“.^[3]

— Добре. — Фаш запали цигара и тръгна към вратата. — Трябва да се обадя по телефона. Гледайте Лангдън да не отиде някъде другаде, освен в тоалетната.

-
- [1] [Професионално самоубийство \(фр.\) — Б. пр. ↑](#)
 - [2] [Скопяване на криминалната полиция \(фр.\) — Б. пр. ↑](#)
 - [3] [Обществени тоалетни \(фр.\). — Б. пр. ↑](#)

12

На Робърт Лангдън му се струваше, че се побърква. Телефонното съобщение на Софи звучеше в главата му. В дъното на коридора светеха знаци с международните символи за тоалетни и го насочваха през лабиринта от разделителни паравани с италиански графики, които скриваха тоалетните от поглед.

Влезе в мъжката тоалетна и включи осветлението. Нямаше никого.

Отиде при мивката и си наплиска лицето, за да дойде на себе си. Силните флуоресцентни лампи се отразяваха в белите плочки. Миришеше на амоняк. Докато се бършеше, вратата зад него изскърца и Лангдън рязко се обърна. Софи Нево влезе в тоалетната. В зелените ѝ очи блестеше страх.

— Слава Богу, че дойдохте. Нямаме много време.

Професорът стоеше до мивките и озадачено зяпаше криптографката от ЦУКП. Само преди няколко минути бе изслушал телефонното ѝ съобщение и си беше помислил, че сигурно е побъркана. И все пак, колкото повече го слушаше, толкова повече му се струваше, че Софи Нево говори сериозно. „Не реагирайте на това съобщение. Просто спокойно го изслушайте. В момента се намирате в опасност. Стриктно изпълнете инструкциите ми.“ Обзет от неувереност, той бе решил да постъпи както го съветваше Софи и да каже на Фаш, че съобщението се отнася за ранен приятел в родината. После беше поискал да отиде до тоалетната.

И сега Софи стоеше пред него. На флуоресцентната светлина Лангдън изненадано видя колко меки са всъщност чертите ѝ. Само погледът ѝ беше остър. За момент той си представи многопластов портрет на Реноар... забулен, ала отчетливо ясен, с дързост, която някак си запазва обгръщащата я тайнственост.

— Искях да ви предупредя, господин Лангдън... — започна тя и отново дълбоко си пое дъх, — че сте sous surveillance cachée. Под

тайно наблюдение. — Гласът ѝ отекваше в облицованите с плочки стени и звучеше някак глухо.

— Но... защо? — попита Робърт. Софи вече му беше обяснила по телефона, ала той искаше да го чуе лично от нея.

— Защото сте главният заподозрян на Фаш — отвърна тя и пристъпи към него.

Лангдън бе подготвен за тези думи и все пак му прозвучаха напълно абсурдно. Според нея тази нощ го бяха повикали в Лувъра не като специалист по символика, а като заподозрян и в момента той беше обект на един от любимите методи за разпит на ЦУКП — *surveillance cachée*, ловка измама, при която полицията спокойно канеше заподозрения на местопрестъплението и го разпитваше с надеждата да допусне грешка от нервност.

— Погледнете в левия джоб на самото си — каза Софи. — Ще намерите доказателство, че ви следят.

Обземаха го все по-силни опасения. „Да погледна в левия си джоб ли?“ Звучеше му като някакъв евтин циркаджийски номер.

— Просто погледнете.

Озадачен, Робърт бръкна в левия джоб на туидовото си сако — онзи, който никога не използваше. Опипа го и не откри нищо. „А ти какво очакваше, по дяволите?“ Зачуди се дали Софи в края на краищата наистина не е побъркана. После пръстите му внезапно докоснаха нещо. Малко и твърдо. Той го стисна, извади го и смаяно го зяпна. Метален диск с форма на копче, голям колкото батерия за часовник. Никога не беше виждал такова нещо.

— Какво е?...

— Проследяващ чип — отвърна младата жена. — Постоянно предава местонахождението ви на сателит за глобално определяне на местонахождението, от който ЦУКП може да получава данни. Използваме ги, за да следим хора. Дава точност от половин метър във всяка точка от света. Държат ви на електронна каишка. Агентът, който ви е взел от хотела, ви го е пхнал в джоба преди да напуснете стаята си.

Лангдън мислено се върна в хотела... набързо беше взел душ, бе се облякъл, агентът от ЦУКП любезно му беше подържал туидовото сако. „Навън е хладно, господин Лангдън — бе казал той. —

Парижката пролет не е като във вашите песни.“ Робърт му беше благодарил и си бе облякъл сакото.

Софи го наблюдаваше със зелените си очи.

— Не ви казах за проследяващия чип долу, защото не исках да бръкнете в джоба си пред Фаш. Той няма откъде да знае, че сте го намерили.

Лангдън нямаше представа какво да й отговори.

— Следят ви с проследяващата система, защото си мислят, че може да избягате. — Тя замълча за миг. — Всъщност се надяват да избягате — така обвинението им ще е по-убедително.

— Защо да бягам?! — попита професорът. — Невинен съм!

— Фаш не смята така.

Робърт гневно се запъти към кошчето за боклук, за да изхвърли проследяващия чип.

— Не! — Софи го хвана за ръката и го спря. — Оставете го в джоба си. Ако го изхвърлите, сигналът ще престане да се движи и ще разберат, че сте го открили. Единствената причина Фаш да ви остави сам е, че може да ви следи. Ако установи, че сте наясно какво прави... — Младата полицайка измъкна металния диск от пръстите му и го пъкна обратно в джоба на сакото му. — Чипът ще остане във вас. Поне за момента.

Лангдън се обърка.

— Защо Фаш смята, че съм убил Жак Сониер?

— Има доста убедително основание да ви подозира. — Софи се усмихна. — Още не сте видели една от уликите. Фаш грижливо я крие от вас.

Американецът я зяпна.

— Спомняте ли си трите реда от текста, който Сониер е написал на пода?

Лангдън кимна. Цифрите и думите се бяха отпечатали в ума му. Софи понижи глас и зашепна.

— За съжаление не сте видели цялото съобщение. Имало е четвърти ред, който Фаш е снимал и преди да дойдете, го е изтрил.

Макар да знаеше, че разтворимото мастило на луминесцентния маркер лесно може да се изтрие, професорът нямаше представа защо Фаш е унищожил вещественото доказателство.

— Фаш не е искал да знаете за последния ред от съобщението — поясни Софи. — Поне докато не свърши с вас.

Извади от джоба на пуловера си компютърна разпечатка на снимка и я разгъна.

— Хората на капитана пратиха по електронен път снимки от местопрестъплението в криптографския отдел с надеждата, че ще успеем да разгадаем съобщението на Сониер. Това е снимка на целия текст. — Младата жена му подаде листа.

Беше снимка отблизо на светещото съобщение върху паркета. Последният ред го връхлетя като ритник в корема.

13-3-2-21-1-1-8-5

И древна ода лично...

за лимона!

P.S. Намерете Робърт Лангдън

13

Няколко секунди професорът смаяно зяпаше снимката. „P.S. Намерете Робърт Лангдън.“ Подът на тоалетната сякаш се наклони под краката му. „Сониер е оставил послепис с моето име?“ И в най-безумните си кошмари нямаше да е в състояние да проумее защо.

— Сега разбирате ли защо Фаш ви повика тук и защо сте основен заподозрян? — попита Софи.

В момента Лангдън разбираше само защо Фаш бе реагирал толкова самодоволно, когато той беше предположил, че Сониер би трябвало да напише името на убиеца си.

„Намерете Робърт Лангдън.“

— Защо Сониер е написал този послеслов? — Смущението му се смени с гняв. — Защо ми е да убивам Жак Сониер?

— Фаш още не е открил мотива, но записахме целия ви разговор с надеждата да се издадете.

Лангдън отвори уста, ала от нея не излезе нито дума.

— Снабден е с миниатюрен параболичен микрофон — поясни Софи. — Той е свързан с предавател в джоба му, който излъчва сигнала до командния пункт.

— Невъзможно — изпелтечи Робърт. — Аз имам алиби. След лекцията направо се прибрах в хотела. Можете да проверите на рецепцията.

— Фаш вече е проверил. Оказва се, че сте взели ключа от стаята си от портиера към десет и половина. За съжаление, убийството е било извършено по-скоро към единайсет. Спокойно може незабелязано да сте напуснали хотелската си стая.

— Това е лудост! Фаш няма доказателства!

Очите на Софи се разшириха, сякаш питаше: „Няма доказателства ли?“

— Господин Лангдън, името ви е написано на пода до трупа и в бележника на Сониер пише, че трябва да сте били при него приблизително по времето на убийството. — Тя замълча за миг. —

Фаш има повече от достатъчно доказателства, за да ви задържи за разпит.

Лангдън разбра, че има нужда от адвокат.

— Не съм го убил.

Софи въздъхна.

— Това не ви е американската телевизия, господин Лангдън. Във Франция законът защитава полицията, а не престъпниците. За нещастие, в този случай трябва да се съобразяваме с пресата. Жак Сониер беше много известна и обичана личност в Париж и утре сутрин убийството му ще вдигне голям шум. Фаш ще е под постоянен натиск да даде изявление и ще изглежда много по-добре, ако вече има арестуван заподозрян. Независимо дали сте виновен, ЦУКП най-вероятно ще ви задържи, докато не установи какво всъщност се е случило.

Лангдън се чувстваше като животно, затворено в клетка.

— Защо ми казвате всичко това?

— Защото вярвам, че сте невинен, господин Лангдън. — Софи го погледна в очите. — И защото отчасти аз съм виновна да загазите.

— Моля? Вие ли сте виновна, че Сониер се е опитал да ме инкриминира?

— Сониер не се е опитал да ви инкриминира. Това е грешка. Съобщението на пода е било предназначено за мен.

Лангдън имаше нужда от време, за да смели тази информация.

— Не ви разбирам.

— Съобщението не е било предназначено за полицията. А за мен. Бил е принуден да направи всичко толкова бързо, че не е осъзнал как ще го приеме полицията. — Младата жена замълча за миг. — Числовият код е безсмислен. Сониер го е написал, за да осигури участието на криптографи и аз колкото може по-скоро да науча какво се е случило с него.

Професорът окончателно се обърка. Разбираше само защо Софи Нево му помага. „P.S. Намерете Робърт Лангдън.“ Тя очевидно вярваше, че уредникът ѝ е оставил послепис, за да ѝ каже да намери Лангдън.

— Но защо смятате, че съобщението е за вас?

— Заради Витрувианския човек — безизразно отвърна криптографката. — Тази скица е любимата ми творба на Леонардо.

Тази нощ той го е използвал, за да привлече вниманието ми.

— Почакайте. Искате да кажете, че уредникът е знаел кое е любимото ви произведение, така ли?

Тя кимна.

— Съжалявам. Всичко съвсем се обърка. Ние с Жак Сониер...

Гласът ѝ секна и Лангдън долови в него внезапна меланхолия, мъчително минало, скрито под повърхността. Между Софи и Жак Сониер очевидно бе имало някаква особена връзка. Той внимателно се вгледа в красивата млада жена. Знаеше, че застаряващите французи често си взимат млади любовници. Въпреки това Софи Нево някак си не му приличаше на „гледана жена“.

— Преди десет години се скарахме — прошепна тя. — Оттогава почти не сме разговаряли. Когато през нощта в криптографския отдел се получи съобщението за убийството му и видях снимките на трупа и текста на пода, разбрах, че се е опитвал да ми прати съобщение.

— Заради Витрувианския човек ли?

— Да. И заради буквите „P.S.“.

— Постскриптум?

Софи поклати глава.

— Това са моите инициали.

— Но вие се казвате Софи Нево.

Тя се извърна.

— Така ме наричаше той, когато живеех при него. — Криптографката се изчерви. — „Принцеса Софи“.

Лангдън нямаше какво да отговори.

— Глупаво е, знам — каза тя. — Но беше преди години. Тогава бях момиченце.

— Познавали сте го като момиченце?

— Много добре — отвърна тя и от очите ѝ бликнаха сълзи. — Жак Сониер ми е дядо.

— Къде е Лангдън? — попита Фаш от вратата на командния пункт и издиша дима от цигарата си.

— Още е в мъжката тоалетна, господин капитан. — Лейтенант Коле очакваше този въпрос.

— Какво се разтакава толкова — изсумтя капитанът.

Погледна екрана на лаптопа над рамото на Коле и лейтенантът почти чу въртенето на зъбните колелца в главата му. Фаш се бореше с желанието си да отиде при Лангдън. В идеалния случай обектът на наблюдението получаваше колкото може по-голяма свобода на действие, за да му се внуши измамно чувство за сигурност. Американецът трябваше да се върне по собствена воля. Само че се бавеше вече близо десет минути. *Прекалено дълго.*

— Има ли някаква вероятност да ни е разкрил? — попита Фаш.

Коле поклати глава.

— Все още наблюдаваме движение в мъжката тоалетна, следователно проследяващият чип е в него. Да не би да му е прилошало? Ако беше намерил чипа, щеше да го извади и да се опита да избяга.

Фаш си погледна часовника и каза:

— Ще изчакаме.

И все пак продължаваше да е загрижен. Още от самото начало на операцията Коле усещаше в него необичайно напрежение. Обикновено безпристрастен и хладнокръвен, тази нощ капитанът изглеждаше възбуден, сякаш в случая имаше нещо лично.

„Нищо чудно — помисли си Коле. — Фаш отчаяно се нуждае от този арест. — В последно време министерският съвет и медиите ставаха все по-открито критични към агресивната тактика на капитана, към сблъсъците му с посолства на могъщи държави и огромните разходи за нова техника. Тази нощ един извършен с модерни технически средства арест на американец, обвинен в убийството на известна личност, щеше да запуши устата на противниците му и да му

гарантира запазването на поста за още няколко години, докато не дойде време да се пенсионира с прилична пенсия. — Бог знае, че пенсията му трябва — каза си лейтенантът. Фаш изпитваше и професионална, и лична страст към техниката. Говореше се, че преди няколко години вложил всичките си спестявания в технологичната си лудост и изгубил и ризата на гърба си. — А Фаш е човек, който носи само най-скъпи ризи.“

Имаше предостатъчно време. Макар и злополучна, странната поява на Софи Нево не беше проблем. Нея вече я нямаше, а Фаш имаше да изиграе още няколко коза.

Оставаше да съобщи на Лангдън, че жертвата е написала името му на пода. „P.S. Намерете Робърт Лангдън.“ Реакцията на американеца към тази улика наистина щеше да е показателна.

— Господин капитан? — извика от другия край на кабинета един от агентите. — Търсят ви.

— Кой? — попита Фаш.

— Директорът на криптографския отдел.

— И?

— Отнася се за Софи Нево, господине. Нещо не е наред.

Беше време.

Сила слезе от черното ауди, усети нощния вятър да шумоли в гънките на широките му дрехи и се почувства могъщ. „Ветровете на промяната вече задухаха.“ Знаеше, че задачата, която му предстои, изисква повече хитрост, отколкото физическа сила, и остави пистолета си в колата. Учителя го беше снабдил с „Глок“-21 с тринадесет патрона. „Смъртоносното оръжие няма място в Божи дом.“ В този час площадът пред грамадната катедрала пустееше, само от отсрещната страна на Плас дьо Сулпис се виждаха две невръстни проститутки, които предлагаха стоката си на окъснелите туристи. Привлекателните им тела събудиха познат копнеж в слабините му. Бедрото му инстинктивно се стегна и бодливият ремък болезнено се впи в плътта му.

Похотта мигновено се изпари. Сила вече от десет години се лишаваше от всякакви сексуални удоволствия, дори от ръкоблудство. Такъв беше „Пътят“. Знаеше, че е жертвал много, за да следва *Orus Dei*, ала и бе получил много в замяна. Обетът за безбрачие и отказът от всички лични вещи не можеха да се смятат за жертва. Като се имаше предвид бедността, от която идваше, и сексуалните ужаси, които беше преживял в затвора, безбрачието бе желана промяна.

Сила се връщаше във Франция за пръв път, откакто го бяха арестували и пратили в затвор в Андора. Усещаше, че родината поставя изкупената му душа на изпитание с жестоки спомени. „Ти се прероди“ — напомни си той. Днес верността му към Бог го бе принудила да извърши греха на убийството и това беше жертва, която щеше да се наложи вечно да пази скрита в сърцето си.

„Мярка за твоята вяра е болката, която можеш да изтърпиш“ — бе му казал Учителя. Сила познаваше болката и беше готов да му докаже, че е достоен.

Закрачи към входа на катедралата. Спря в сянката на масивния вход и дълбоко си пое дъх. Едва сега напълно съзнаваше какво

предстои да извърши и какво го очаква вътре.

„Ключовият камък. Той ще ни отведе до голямата цел.“

Сила вдигна призрачнобелия си юмрук и три пъти удари по вратата. След секунди резетата на огромната дървена порта започнаха да се вдигат.

Софи се чудеше кога Фаш ще разбере, че не е напуснала сградата. Виждаше, че Лангдън е ужасен, и се запита дали бе постъпила правилно, като го накара да дойде в тоалетната.

„Какво друго трябваше да направя?“

Представи си трупа на дядо си, гол и проснат с разперени ръце и крака на пода. Някога той беше означавал всичко за нея, ала тази нощ тя с изненада установяваше, че не изпитва почти никаква скръб. Жак Сониер вече бе чужд човек за внучка си. Близостта им се беше изпарила за миг през една майска вечер, когато Софи бе на двадесет и две. „Преди десет години.“ Беше се прибрала една седмица по-рано от специализация в Англия и неволно бе видяла дядо си да се занимава с нещо, което очевидно не беше предназначено за нея. До ден днешен не можеше да повярва.

„Ако не го бях видяла със собствените си очи...“

Прекалено засрамена и смаяна, за да изтърпи мъчителните опити на дядо ѝ да ѝ обясни, Софи незабавно се бе изнесла, беше взела спестяванията си и си бе намерила малък апартамент с няколко съквартирантки. Беше се заклела да не разказва на никого какво е видяла. Дядо ѝ отчаяно се бе опитвал да се свърже с нея, беше ѝ пращал картички и писма, бе я умолявал да се срещнат, за да ѝ обясни. „Как да ми обясни?“ Тя му беше отговорила само веднъж — за да му забрани да ѝ се обажда и да се среща с нея на публични места. Страхуваше се, че обяснението му ще е по-ужасно от самия инцидент.

Колкото и да бе невероятно, Сониер така и не се беше отказал и след десет години Софи пазеше в едно чекмедже на скрина си купища неразпечатани писма. За негова чест, той нито веднъж не бе нарушил забраната ѝ да ѝ телефонира.

„До днес следобед.“

— Софи? — Гласът му по телефонния секретар прозвуча сепващо старчески. — Много време се подчинявах на желанието ти и

ми е мъчително трудно да ти се обадя, но трябва да разговарям с теб. Случи се нещо ужасно.

Застанала в кухнята на парижкия си апартамент, Софи се вледени, когато го чу след толкова години. Нежният му глас отрищи порой от мили детски спомени.

— Моля те, изслушай ме, Софи. — Говореше ѝ на английски, както едно време. „На френски ще говориш в училище. Вкъщи ще говориш на английски.“ — Не може вечно да ми се сърдиш. Не прочете ли писмата, които ти пращах? Още ли не си разбрала? — Той замълча за миг. — Трябва веднага да поговорим. Моля те, изпълни поне това желание на дядо си. Обади ми се в Лувъра. Незабавно. Мисля, че и двамата сме в огромна опасност.

Софи зяпна телефонния секретар. „В опасност ли?“ Какви ги говореше дядо ѝ?

— Принцесо... — Гласът му секна от вълнение, което ѝ беше непонятно. — Знам, скрих някои неща от теб, знам, че това ми струва обичта ти. Но това беше заради собствената ни сигурност. Сега трябва да научиш истината. Моля те, трябва да ти кажа истината за твоето семейство.

Софи внезапно чу туптенето на сърцето си. „Моето семейство ли?“ Родителите ѝ бяха загинали, когато бе била четиригодишна. Автомобилът им беше паднал от мост в една река. Баба ѝ и по-малкият ѝ брат също бяха пътували в колата и тя само за миг бе изгубила цялото си семейство. Пазеше цяла кутия с вестникарски изрезки, които го доказваха.

Думите му я изпълниха с неочакван копнеж. „Моето семейство!“ В този момент ѝ се явиха образи от съня, от който безчет пъти се беше събуждала като момиченце: „Моето семейство е живо! И се прибира у дома!“ Но също като в съня ѝ, картините се изпариха във въздуха.

„Твоето семейство е мъртво, Софи. Никога няма да се прибере у дома.“

— Софи... — продължи дядо ѝ. — Години наред чаках, за да ти кажа. Чаках подходящия момент, но сега времето изтича. Обади ми се в Лувъра. Веднага щом получиш съобщението. Ще чакам тук цяла нощ. Боя се, че и двамата сме в опасност. Трябва да научиш много неща.

Съобщението свърши.

Софи трепереше. Обмисли думите на дядо си, реши, че има само една логична възможност — и тогава разбра истинското му намерение.

Това бе примамка. Очевидно дядо ѝ отчаяно искаше да я види. Опитваше всичко. Отвращението ѝ към него стана още по-силно. Зачуди се дали не е смъртно болен и дали не иска за последен път да се срещне с нея. В такъв случай бе избрал правилния подход.

„Моето семейство.“

Сега, в сумрачната мъжка тоалетна в Лувъра, тя чуваше отгласи от телефонното съобщение. „Софи, и двамата сме в опасност... Обади ми се...“

Не му се беше обадила. Дори не бе имала такова намерение. Сега обаче към скептицизма ѝ беше отправено страшно предизвикателство. Дядо ѝ лежеше убит в музея. И бе написал код на пода. Код, предназначен за нея. Беше убедена в това.

Въпреки че не разбираше значението на посланието, Софи бе сигурна, че тайнственият му характер е още едно потвърждение на адресата му. Нейната страст, и склонност към криптографията бяха резултат от живота с Жак Сониер — самият той фанатично влюбен в кодове, игрословици и загадки. „Колко недели заедно сме разгадавали криптограмите и сме решавали кръстословиците във вестниците?“

На дванадесет години Софи можеше да решава кръстословиците в „Монд“ без чужда помощ и дядо ѝ започна да я занимава с кръстословици на английски, математически загадки и различни видове шифри. Тя поглъщаше всичко. Накрая превърна страстта си в професия, като постъпи на работа в криминалната полиция.

Тази нощ криптографката в нея не можеше да не изпита уважение към ефикасността, с която дядо ѝ бе използвал елементарен код, за да свърже двама абсолютни непознати — Софи Нево и Робърт Лангдън. Въпросът беше *защо*.

За съжаление, Софи усещаше по озадаченото му изражение, че американецът също като нея няма представа *защо* дядо ѝ ги е събрал.

— Трябвало е да се срещнете с дядо ми — каза тя. — По какъв повод?

Лангдън изглеждаше искрено смутен.

— Неговата секретарка уреди срещата и не посочи конкретна причина. Пък и аз не я попитах. Реших, че е чул за лекцията ми върху езическата иконография във френските катедрали, темата го е

заинтригувала и си е казал, че ще е интересно да се срещнем на по чаша.

Това обяснение не ѝ се струваше правдоподобно. Връзката не бе убедителна. Дядо ѝ знаеше повече за езическата иконография от всички на земята. Нещо повече, той беше изключително затворен човек и едва ли би си бърлил с някакъв американски професор, освен ако нямаше важна причина.

Софи дълбоко си пое дъх и продължи:

— Дядо ми следобед ми се обади и ми каза, че двамата сме се намирали в голяма опасност. Това говори ли ви нещо?

Лангдън загрижено я погледна със сините си очи.

— Не, но като се има предвид какво се е случило...

Тя кимна. Като се имаха предвид събитията от тази нощ, щеше да е глупачка да не се страхува. Младата жена уморено се запъти към прозореца от дебело стъкло в дъното на тоалетната и мълчаливо надзърна през мрежата от алармени проводници. Бяха нависоко — поне на дванадесетина метра.

Софи въздъхна, вдигна очи и ги плъзна по поразителния парижки изглед. Наляво отатък Сена се издигаше осветената Айфелова кула. Право напред се намираше Триумфалната арка. А надясно, високо на монмартърския склон, се очертаваше изящният арабесков купол на Сакре Кьор, чийто бял полиран камък лъщеше над града като бляскав храм.

Само един тесен тротоар отделяше парижката магистрала Плас дю Карусел от външната стена на най-западния край на крилото „Денон“, където се намираха в момента. Долу пъплеше обичайният нощен керван от камиони. Фаровете им сякаш подигравателно ѝ намигаха.

— Не знам какво да кажа — рече Лангдън и се приближи до нея. — Дядо ви явно се е опитвал да ни съобщи нещо. Съжалявам, че не мога да ви помогна.

Доловила искрено съжаление в дълбокия глас на американеца, тя се обърна. Въпреки собствените си проблеми той очевидно искаше да ѝ помогне. „Учителят в него“ — помисли си Софи, която беше прочела материалите на ЦУКП за основния им заподозрян. Той бе учен и неведението определено не му допадаше. „Имаме нещо общо“ — каза си младата жена.

Като криптографка, Софи си вадеше хляба с търсене на смисъл в привидно безсмислени данни. И сега, предполагаше, че независимо дали го знае, Робърт Лангдън притежава нужната ѝ информация. „Принцесо Софи, намери Робърт Лангдън.“ Съобщението на дядо ѝ не можеше да е по-ясно. Имаше нужда от още време с Лангдън. Време за размисъл. Време, за да разнищи тази загадка. За съжаление, времето изтичаше.

Тя го погледна и направи единствения ход, за който се сещаше.

— Безу Фаш всеки момент ще ви арестува. Мога да ви измъкна от музея. Но трябва да действваме веднага.

Американецът се ококори.

— Искате да *избягам* ли?

— Това е най-разумното, което можете да направите. Ако позволите на Фаш да ви задържи, ще прекарате седмици във френски затвор, докато ЦУКП и американското посолство се препират кой съд да се заеме с вашия случай. Но ако се измъкнете оттук и се доберете до вашето посолство, правителството на Съединените щати ще може да защитава правата ви, докато двамата с вас докажем, че нямате нищо общо с това убийство.

Лангдън изобщо не изглеждаше убеден.

— В никакъв случай! Фаш е поставил въоръжена охрана на всеки изход! Даже да успеем да избягаме, без да ни застрелят, така само ще ме помислят за виновен. Трябва да кажете на Фаш, че съобщението на пода е било за *вас* и че моето име не е там като обвинение.

— Непременно ще го направя, но след като стигнете в американското посолство — припряно отвърна Софи. — То е на около километър оттук, а колата ми е паркирана пред музея. Не разбирате ли, че така много по-лесно ще се справим с Фаш? Той си е поставил за цел да докаже, че сте виновен. Отложи ареста ви само защото се надяваше наблюдението да подкрепи заключенията му.

— Точно така. Например моето *бягство*!

Мобилният телефон на Софи внезапно завибрира. „Сигурно е Фаш.“ Тя бръкна в джоба на пуловера си и го изключи.

— Трябва да ви задам един последен въпрос, господин Лангдън. — „И от него може би зависи цялото ви бъдеще.“ — Надписът на пода явно не е доказателство за вашата вина и все пак Фаш е заявил на

хората си, че е *убеден* във виновността ви. Сещате ли се за някаква друга причина, поради която капитанът смята, че вие сте убиецът?

Професорът помълча няколко секунди.

— Не.

Тя въздъхна. „Това означава, че Фаш лъже.“ Нямахме представа защо, но това не бе от значение. Оставаше фактът, че Безу Фаш е решен на всяка цена да прати Робърт Лангдън зад решетките. Софи имаше нужда от американеца и тази дилема и оставяше само едно логично заключение.

„Трябва да заведе Лангдън в американското посолство.“

Криптографката се обърна към прозореца и погледна през вградената в дебелото стъкло алармена мрежа. Ако скочеше от тази височина, Лангдън щеше да си строши краката. Най-малко.

Въпреки това Софи взе решение. Независимо дали го искаше, Робърт Лангдън щеше да избяга от Лувъра.

— Какво искаш да кажеш това „не отговаря“? — Фаш не вярваше на ушите си. — Обаждаш се на мобифона ѝ, нали? Видях, че е у нея.

Коле вече от няколко минути се опитваше да се свърже със Софи.

— Може да ѝ е паднала батерията. Или да е на безщумен режим.

Фаш бе разтревожен след телефонния разговор с директора на криптографския отдел. След като затвори, той отиде при Коле и му нареди да открие агент Нево. Лейтенантът не успя и сега Фаш крачеше назад-напред като лъв в клетка.

— Защо се обаждаха от криптографията? — осмели се да попита Коле.

Фаш се обърна към него.

— За да ни съобщят, че не са открили нищо за древните оди за лимони.

— Само за това ли?

— Не. Освен това казаха, че числата били прогресия на Фибоначи, обаче подозирали, че не означават нищо.

Лейтенантът се обърка.

— Но нали вече пратила агент Нево да ни го съобщи?

— Не са я пратили — изръмжа Фаш. — Какво?!

— По моя заповед директорът пратил нашите снимки на целия си екип. Когато пристигнала, агент Нево само погледнала снимките на Сониер и на кода и без да каже нито дума, излязла. Директорът каза, че поведението ѝ не му направило впечатление, тъй като било нормално да е разстроена.

— Разстроена ли? Да не би за пръв път да вижда снимка на труп?

Фаш помълча малко.

— И аз не го знаех, както и директорът, преди да му каже негов колега, но Софи Нево е внучка на Жак Сониер.

Коле онемя.

— Директорът каза, че Нево никога не била споменавала за Сониер пред него. Предполагал, че не желаела да я толерират заради прочутия ѝ дядо.

„Нищо чудно, че снимките са я разстроили.“ Лейтенантът не можеше да проумее такова злополучно съвпадение — млада жена да разчита код, написан от убития ѝ дядо. И все пак поведението ѝ не му се струваше логично.

— Но тя очевидно е определила числата като прогресия на Фибоначи, защото дойде тук и ни го каза. Не разбирам защо е напуснала службата, без да предупреди никого, че е разгадала кода.

Коле се сещаше само за едно обяснение. Че Сониер е написал фалшив код на пода с надеждата Фаш да включи криптографи в следствието и внучка му да научи какво се е случило с него. Що се отнасяше до останалата част от съобщението, дали уредникът по някакъв начин не пращаше съобщение на Нево? И в такъв случай какво ѝ говореше това съобщение? И какво беше мястото на Лангдън в него?

Преди да успее да развие тези си разсъждения, тишината в пустия музей бе нарушена от вой на аларма. Звънът идваше от Голямата галерия.

— Alarme! — извика един от агентите, вперил поглед в информацията от охранителния център на Лувъра. — Grand galerie! Toilettes messieurs!^[1]

— Къде е Лангдън? — викна Фаш.

— Още е в мъжката тоалетна! — Лейтенантът посочи мигащата червена точица на екрана на лаптопа. — Трябва да е разбил прозореца! — Коле знаеше, че американецът няма да стигне далеч. Въпреки че френските противопожарни правила изискваха прозорците на височина над петнадесет метра в обществени стради да могат да се чупят в случай на пожар, излизането през прозорец на втория етаж на Лувъра без помощта на противопожарна кола щеше да е самоубийство. Нещо повече, в западния край на крилото „Денон“ нямаше нито дървета, нито трева, които да омекотят падането. Точно под прозореца на тоалетната минаваше двулентовата Плас дю Карусел. — Боже мой! — възкликна полицаят. — Тръгва към прозореца!

Фаш вече бе извадил пистолета си и изскочи от кабинета.

Коле озадачено наблюдаваше екрана. Мигащата точка стигна до прозореца и после направи нещо напълно неочаквано. Излезе *извън* сградата.

„Какво става? — зачуди се той. — Да не би Лангдън да се е измъкнал на перваза или...“

— Господи! — Лейтенантът скочи, защото точката се стрелна надалеч от Лувъра. Сигналът сякаш потрепери за миг и спря на десет метра от сградата.

Коле бързо пренастрои глобалната проследяваща система и видя точното местоположение на сигнала. Той вече не се движеше.

Намираще се точно в средата на Плас дю Карусел. Лангдън беше скочил.

[1] Аларма! В Голямата галерия! Мъжките тоалетни! (фр.) — Б. пр. ↑

Фаш тичаше в Голямата галерия.

— Той е скочил! — викаше Коле. — Сигналът е на Плас дю Карусел! През прозореца на тоалетната! И изобщо не помръдва! Господи, Лангдън се е самоубил!

Фаш чуваше думите по радиостанцията, ала те минаваха покрай него. Продължаваше да тича. Коридорът му се струваше безкраен. Подмина трупа на Сониер и се насочи към параваните в отсрещния край на крилото „Денон“. Алармата се усилваше.

— Чакайте! — отново изкънтя по радиостанцията гласът на Коле. — Движи се! Господи, жив е!

Фаш затича още по-бързо. С всяка следваща крачка проклинаше дължината на галерията.

— Лангдън стана! — продължаваше да вика Коле. — Тича по Карусел. Чакайте... Движи се прекалено бързо!

Капитанът стигна при параваните, провря се между тях, видя вратата на тоалетната и се втурна натам. Радиостанцията вече едва се чуваше от звъна на алармата.

— Трябва да е в кола! Мисля, че е в кола! Не мога...

Фаш с насочен напред пистолет най-последно влетя в мъжката тоалетна и думите на Коле бяха заглушени от алармата. Той потрепери от пронизителния звън и се огледа.

Кабинките бяха празни. В тоалетната нямаше никого. Очите му незабавно се стрелнаха към разбития прозорец в дъното на помещението. Капитанът тичешком се приближи и надзърна навън. Лангдън не се виждаше. Фаш не можеше да си представи, че някой ще рискува да скочи от такава височина. Определено щеше да пострада.

Алармата най-последно спря и той отново чу гласа на Коле.

— ... движи се на юг... по-бързо... прекосява Сена по Пон дю Карусел!

Фаш се обърна наляво. Единственото превозно средство по Пон дю Карусел беше грамаден камион с ремарке, който се отдалечаваше

на юг от Лувъра. Каросерията на камиона беше покрита с найлоново платнище, напомнящо на гигантски хамак. Капитанът потръпна. Само преди секунди камионът навярно бе спрял на червен светофар точно под прозореца на тоалетната.

„Безумен риск“ — каза си Фаш. Американецът нямаше как да е знаел какво кара камионът под платнището. Ами ако бе стомана? Или цимент? Или боклук? Скок от дванадесет метра? Това беше лудост.

— Точката завива! — извика Коле. — Завива надясно по Порт де Сен Пер!

Естествено камионът бе прекосил моста, намаляваше скоростта и завиваше надясно по Порт де Сен Пер. После изчезна зад ъгъла. Коле вече се свързваше по радиостанцията с агентите, изтегляше ги от Лувъра и ги пращаше с полицейските коли след камиона, като през цялото време съобщаваше маршрута му като някакъв странен репортаж.

Фаш знаеше, че хората му ще обкръжат камиона за минути. Лангдън не можеше да избяга. Прибра оръжието си, излезе от тоалетната и повика Коле.

— Докарай колата ми. Искam да присъствам на ареста.

Докато тичаше по Голямата галерия, капитанът се питаше дали американецът е останал жив след падането. Не че имаше значение. „Лангдън избяга. Значи е виновен.“

Лангдън и Софи стояха в мрака на Голямата галерия само на десетина метра от тоалетната, притиснали гърбове към един от няколкото големи паравани. Едва бяха успели да се скрият преди Фаш да профучи покрай тях.

Последните шестдесет секунди бяха като в мъгла. Робърт отказа да избяга — заяви, че не е извършил престъплението. Софи започна да разглежда стъклото на прозореца и вградената в него алармена мрежа. После надзърна навън, сякаш за да прецени височината.

— С малко прицелване можете да се измъкнете оттук — каза тя.

„Какво прицелване?“ Професорът тревожно погледна през прозореца.

Към кръстовището долу се приближаваше грамаден камион с ремарке. Върху каросерията хлабаво беше опънато синьо найлоново

платнище. Лангдън се надяваше, че Софи не си мисли да го накара да скочи.

— Софи, не мога да скоча....

— Дайте ми чипа.

Озадачен, той бръкна в джоба си и извади миниатюрния метален диск. Младата жена го грабна, бързо отиде при мивката, взе сапуна, постави чипа отгоре му и силно го натисна в сапуна. Когато дискът потъна в меката повърхност, тя запуши дупката с още сапун.

Подаде сапуна на Лангдън и измъкна тежкото кошче за боклук изпод мивката. Преди Робърт да успее да възрази, Софи се втурна към прозореца, хванала кошчето пред себе си като таран. Стъклото се пръсна на безброй парчета.

Над тях зазвъняха пронизителни аларми.

— Дайте ми сапуна! — едва успя да ги надвика тя. Лангдън пъкна калъпа в ръката ѝ.

Софи погледна през счупения прозорец към спрелия под тях камион. Целта бе доста голяма — огромно неподвижно платнище — и се намираще на по-малко от три метра от сградата. Преди светофарът да светне зелено, тя дълбоко си пое дъх и хвърли сапуна в нощта.

Сапунът полетя към камиона, улучи платнището и се плъзна по него. В следващия миг камионът потегли.

— Моите поздравления — каза Софи и го помъкна към вратата. — Току-що избягахте от Лувъра.

Двамата се измъкнаха от тоалетната и потънаха в сенките тъкмо когато Фаш мина покрай тях. Алармата спря и Лангдън чу сирените на колите, които се отдалечаваха от Лувъра. „Полицейско преселение.“ Фаш също беше отпрашил и сега Голямата галерия пустееше.

— На петдесетина метра оттук има аварийно стълбище — рече Софи. — Охраната напусна района и вече можем да се измъкнем.

Робърт реши тази нощ да не казва нищо повече. Софи Нево очевидно бе много по-умна от него.

Казват, че катедралата „Св. Сулпиций“ имала най-странната история от всички сгради в Париж. Тя е построена върху развалините на древен храм на египетската богиня Изиди и архитектурният ѝ план до сантиметри повтаря този на Нотър Дам. В този храм са били кръстени маркиз дьо Сад и Бодлер, там се е венчал Виктор Юго. Свързаната с него духовна семинария има най-добре документираната неортодоксална история и някога е била място за срещи на множество тайни братства.

Тази нощ в огромния наос на „Св. Сулпиций“ цареше мъртвешка тишина и единственият признак на живот беше слабият аромат на тамян, останал от вечерната меса. Сила долавяше неестественост в поведението на сестра Биел. Това не го изненадваше. Бе свикнал хората да не се чувстват спокойно в негово присъствие.

— Вие сте американец — каза тя.

— Роден съм във Франция — отвърна албиносът. — Подстригаха ме в Испания и сега уча в Съединените щати.

Сестра Биел кимна. Беше дребна жена със спокойни очи.

— И никога не сте виждали „Свети Сулпиций“, така ли?

— Разбирам, че това само по себе си е грях.

— Денем храмът е по-красив.

— Убеден съм. Въпреки това съм ви благодарен, че ми давате тази възможност.

— Свещеникът настоя. Явно имате влиятелни приятели.

„Нямаш си и представа“ — помисли си Сила.

Докато следваше сестра Биел по централната пътека, Сила се изненада от аскетичната обстановка. За разлика от Нотър Дам с неговите пъстри фрески, позлатен олтар и топло дърво, „Св. Сулпиций“ беше строг и студен и напомняше голотата на испанските катедрали. Поради липсата на украса храмът изглеждаше още по-просторен и когато погледна нагоре към високия свод, той си представи, че стои под корпуса на грамаден преобърнат кораб.

„Подходящ образ“ — каза си Сила. Корабът на братството завинаги щеше да бъде преобърнат. Обзе го нетърпение да почне работа и му се прииска сестра Биел да го остави сам. Лесно можеше да се справи с дребната женица, ала се бе закълел да не прилага сила, ако не е абсолютно необходимо. „Тя е духовно лице и не е виновна, че братството е използвало нейната катедрала, за да скрие ключовия си камък. Не бива да бъде наказвана за чужди грехове.“

— Много ми е неудобно, сестро, че са ви събудили заради мен.

— Не се безпокойте. Нали сте в Париж за кратко. Непременно трябва да видите „Свети Сулпиций“. Интересът ви към катедралата архитектурен ли е, или по-скоро е исторически?

— Всъщност, сестро, интересът ми е духовен.

Тя мило се засмя.

— Това е ясно и без да го споменавате. Просто се чудех откъде да започна обиколката ви.

Погледът на Сила се насочи към олтара.

— Не е необходимо да ме развеждате. Бяхте повече от любезна. Мога да разгледам черквата и сам.

— Няма проблем. И без това съм будна.

Сила спря. Бяха стигнали до първия ред пейки, само на четирипет метра от олтара. Той завъртя масивното си туловище към дребната жена и усети, че монахинята потръпва, когато срещна червените му очи.

— Надявам се да не ви прозвучи грубо, сестро, но не съм свикнал просто да влизам в Божи дом и да го обикалям. Имате ли нещо против да остана сам и да се помоля преди да разгледам катедралата?

Тя се поколеба.

— О, не, разбира се. Ще ви чакам в задната част на черквата.

Сила постави меката си, но тежка десница върху рамото ѝ и я погледна.

— Сестро, изпитвам угризение, че ви събудих. Не мога да искам от вас да будувате заради мен. Моля, върнете се в леглото си. Мога и сам да се насладя на този храм и после ще си тръгна.

На лицето ѝ се изписа тревога.

— Сигурен ли сте, че няма да се чувствате изоставен?

— В никакъв случай. Човек трябва да се моли сам.

— Както желаете.

Сила свали ръката си от рамото ѝ.

— Приятен сън, сестро. Бог с вас.

— Бог с вас. — Сестра Биел тръгна към стълбището. — Моля ви, здраво затворете вратата на излизане.

— Непременно. — Той я проследи с поглед, докато не изчезна. После се обърна и коленичи до първия ред. Ремъкът се впи в крака му.

„Господи, в Твое име извършвам това дело...“

Приклепнала в сенките на хора високо над олтара, сестра Биел безшумно надничаше през перилата и наблюдаваше коленичилиия монах. Внезапно промъкналият се в душата ѝ страх ѝ пречеше да стои неподвижно. За миг се зачуди дали този загадъчен посетител не е врагът, за когото я бяха предупредили и дали тази нощ ще трябва да изпълни получената преди много години заповед. Реши да остане в мрака и да следи всеки негов ход.

Лангдън и Софи напуснаха тъмното си скривалище и закрачиха по пустата Голяма галерия към аварийния изход. Професорът се опитваше да разгадае нова загадка. Последният аспект на тази мистерия го изпълваше с огромна тревога: „Капитанът от криминалната полиция иска несправедливо да ме обвини в убийство“.

— Смятате ли, че е възможно *Фаш* да е написал посланието на пода? — прошепна той.

Софи изобщо не се обърна към него.

— Невъзможно.

Робърт не беше толкова сигурен.

— Изглежда, много му се иска да ме изкара виновен. Може да е решил, че името ми на пода ще придаде убедителност на обвинението.

— Ами прогресията на Фибоначи? Ами инициалите? Символиката, свързана с Леонардо и Богинята-майка? *Няма* начин да не го е направил дядо ми.

Лангдън знаеше, че е права. Символиката на улуките прекалено точно си пасваше — пентаграмата, Витрувианският човек, да Винчи, Богинята-майка и дори прогресията на Фибоначи. „Съгласуван символичен контекст“, както се изразяваха специалистите по иконография. Всичко бе взаимосвързано.

— А и следобедното му телефонно обаждане — прибави Софи. — Той каза, че трябвало да ми съобщи нещо. Сигурна съм, че с посланието си в Лувъра е направил последен опит да ми разкрие нещо важно, нещо, което е смятал, че вие можете да ми помогнете да разбера.

Робърт се намръщи. „И древна ода лично... за лимона!“ Искаше му се да може да разбере посланието и заради Софи, и заради самия себе си. Откакто беше видял тези тайнствени думи, нещата определено се бяха влошили. Лъжливият му скок през прозореца на тоалетната; ни най-малко нямаше да подобри мнението на *Фаш* за него. Кой знае

защо, се съмняваше, че капитанът от френската полиция ще види шегата в преследването и арестуването на калъп сапун.

— Изходът е наблизно — каза Софи.

— Мислите ли, че има вероятност *числата* от посланието на дядо ви да крият ключа за разбирането на другите редове? — Веднъж Лангдън беше работил върху няколко средновековни ръкописа с епиграфски шифри, някои редове от които бяха съдържали ключове за разшифроването на останалите.

— Цяла нощ мисля за числата. Сборове, частни, произведения. Не виждам нищо. Математически числата са подредени случайно. Криптографска безсмислица.

— И все пак всички принадлежат към прогресия на Фибоначи. Това не може да е съвпадение.

— Не е. Дядо ми е използвал числа на Фибоначи, за да ми остави още един знак — освен че е написал посланието на английски, заел е позата на любимото ми произведение на изкуството и е нарисувал пентаграма върху корема си. С всичко това просто е искал да привлече вниманието ми.

— Пентаграмата говори ли ви нещо?

— Да. Нямах възможност да ви обясня, но когато бях тийнейджърка, пентаграмата беше специален знак между мен и дядо ми. Често играехме за развлечение таро и моята указателна карта винаги се оказваше от пентаграмите. Сигурна съм, че дядо подреждаше колодата, но пентаграмите станаха наша малка шег.

Лангдън се вледени. „Играли са таро?“ Средновековната италианска игра на карти толкова изобилстваше на скрита еретична символика, че Лангдън й бе посветил цяла глава в новия си ръкопис. Двадесет и двете карти носеха имена като „Владетелката“, „Царицата“ и „Звездата“. Първоначално таро беше създадено като средство за предаване на забранени от Църквата идеологии. Днес мистичните свойства на играта се прилагаха от съвременните гадатели.

„Указателят на таро за женствена божественост е пентаграма“ — помисли си Лангдън.

Стигнаха до аварийното стълбище и Софи предпазливо отвори вратата. Не прозвуча аларма. В системата бяха свързани само външните врати. Тя бързо го поведе надолу.

— Когато ви обясняваше за пентаграмата, дядо ви спомена ли за култа към Богинята-майка или за някакво негодувание срещу Църквата? — забързан след нея, попита професорът.

Софи поклати глава.

— Повече ме интересуваше математическата страна на въпроса — божественото сечение, фи, прогрессиите на Фибоначи, такива неща.

Лангдън се изненада.

— Дядо ви ви е обяснил за числото фи, така ли?

— Разбира се. Божественото сечение. — Гласът ѝ прозвуча малко притеснено. — Всъщност той се шегуваше, че наполовина съм била божествена... нали разбирате, заради буквите в името ми.

Професорът се замисли за миг и изпъшка.

С-оФИ.

Лангдън чсе съсредоточи върху числото фи. Започваше да разбира, че податките на Сониер са много по-съгласувани, отколкото беше предполагал отначало.

Да Винчи... числата на Фибоначи... пентаграмата.

Колкото и да бе невероятно, всички тези неща бяха свързани от обща концепция, толкова фундаментална за историята на изкуството, че самият той често отделяше на този проблем по няколко лекции от курсовете си.

ФИ.

Изведнъж си представи, че отново е в Харвард в час по „Символиката в изкуството“ и пише любимото си число на черната дъска.

1.618

Лангдън се обърна към морето от заинтригувани студенти.

— Някой може ли да ми каже какво е това число?

Един дългокрак специализант по математика в дъното вдигна ръка.

— Това е числото фи.

— Браво, Стетнър — похвали го професорът. — Представям на всички ви числото фи. Това число, едно цяло шестстотин и осемнайсет, е изключително важно в изкуството — продължи Робърт. — Някой може ли да ми каже защо?

Математикът се опита да се направи на остроумен.

— Защото е страшно готино ли?

Всички избухнаха в смях.

— Всъщност Стетнър отново е прав — отвърна Лангдън. — Фи се смята за най-красивото число във вселената.

Смехът рязко утихна.

Докато зареждаше аспектомата, професорът обясни, че числото фи произлиза от прогресията на Фибоначи — прогресия, известна не само защото *сборът* на съседните числа е равен на следващото число, а защото *частните* на съседните числа притежават удивителното свойство да са приблизително равни на 1.618 — числото фи!

Въпреки привидно мистичния математически произход на фи, поясни Лангдън, най-непонятният аспект на фи беше неговата роля като фундаментален строителен елемент в природата. Пропорциите в растенията, животните и дори хората със свръхестествена точност се равняваха на съотношението между фи и 1.

— Вездесъщият на фи очевидно не е случайно и затова древните решили, че трябва да е предопределено от Твореца на вселената — каза Лангдън и угаси осветлението. — Ранните учени обявили числото едно цяло шестстотин и осемнайсет за „божествено сечение“.

— Почакайте — обади се една млада жена от първия ред. — Аз съм специализантка по биология и никога не съм срещала това божествено сечение в природата.

— Нима? — усмихна се Робърт. — Занимавали ли сте се със съотношението между мъжките и женските пчели в един рояк?

— Естествено. Женските винаги са повече от мъжките.

— Точно така. А знаете ли, че като разделите броя на женските пчели в който и да е рояк в света на броя на мъжките, винаги получавате един и същи резултат?

— Какъв?

— Фи.

Момичето ахна.

— Невъзможно!

— Напротив! — възрази Лангдън и усмихнато включи първия диалопозитив. Беше спирална черупка на морско мекотело. — Знаете ли какво е това?

— Наутилус — отвърна специализантката по биология. — Главногo мекотело, което всмуква газ в кухнята си раковина, за да

променя плавателността си.

— Отлично. Можете ли да се досетите какво е съотношението между диаметрите на всеки две съседни спирали?

Момичето неуверено се вторачи в концентричните дъги на наутилуса. Лангдън кимна.

— Фи. Божественото сечение. Едно цяло шестстотин и осемнайсет към едно.

Биоложката се смая.

Професорът продължи със следващия диапозитив — слънчоглед, сниман в близък план.

— Слънчогледовите семки растат на срещуположни спирали. Сещате ли се какво е съотношението между диаметрите на съседните спирали?

— Фи ли? — попита някой от студентите.

— Браво. — Лангдън бързо превключва диапозитивите — спирални борови шишарки, подреждане на листата по стъблата, сегментиране на насекоми, поразителни примери за божественото сечение.

— Удивително! — извика някой.

— Да, но какво общо има с *изкуството*? — обади се друг студент.

— Аха! — възкликна Лангдън. — Радвам се, че попитахте. — Той включи нов диапозитив — бледожълт пергамент с прочутата гола мъжка фигура на Леонардо да Винчи, Витрувианският човек, по името на Марк Витрувий, знаменит римски архитект, възхвалил божественото сечение в своя трактат „De architectura“^[1].

— Никой не е разбирал по-добре от Леонардо строежа на човешкото тяло. Той наистина ексхумирал трупове, за да измерва точните пропорции на костната структура. Да Винчи пръв доказал, че човешкото тяло буквално е направено от строителни елементи, чиито съотношения *винаги* са равни на фи.

Всички в аудиторията го гледаха скептично.

— Не ми ли вярвате? — предизвикателно ги попита Лангдън. — Следващия път влезте под душа с рулетки.

Неколцина бейзболисти подигравателно се подсмихнаха.

— Не само вие, колебаещи се спорत्याги — каза професорът. — Всички. И момчета, и момичета. Опитайте. Измерете разстоянието от

темето до пода. Разделете го на разстоянието от пъпа до пода. Сами се сетете какво ще получите.

— Само не фи! — смаяно избърбори един от спортягите.

— Да, точно фи — потвърди Лангдън. — Едно цяло шестстотин и осемнайсет. Искате ли още примери? Измерете разстоянието от рамото до върховете на пръстите си и после го разделете на разстоянието от лакътя до върховете на пръстите си. Пак фи. Още? От хълбока до пода, делено на разстоянието от коляното до пода. Пак фи. Ставите на пръстите на ръцете и краката. Гръбначните прешлени. Фи. Фи. И пак фи. Всеки от вас, колеги, е ходещо доказателство за божественото сечение.

Въпреки тъмнината Робърт усещаше смайването на студентите. Обзе го позната топлина. Тъкмо затова преподаваше.

— Както виждате, колеги, световният хаос е стъпил върху здрав ред. Когато открили числото фи, древните били сигурни, че са се натъкнали на Божия строителен елемент, и затова започнали да боготворят природата. Напълно разбираемо. Божията ръка е очевидна в природата и до ден днешен съществуват живи езически религии, почитащи Майката земя. Много християни почитат природата също като езичниците и дори не го съзнават. Отличен пример е първи май, празникът на пролетта... земята се възражда, за да роди своята благодат. Тайнственото вълшебство на божественото сечение е заложено още в началото на времето. Човекът просто играе по природните закони и тъй като *изкуството* е опитът на човека да имитира красотата на Божието творение, сами се досещате, че този семестър ще срещаме много примери за божественото сечение в изкуството.

През следващия половин час Лангдън им показва диапозитиви на произведения от Микеланджело, Албрехт Дюрер, Леонардо и много други, демонстриращи съзнателното и упорито придържане на всички творци към божественото сечение в техните композиции. Той разкри присъствието на фи в архитектурните пропорции на гръцкия Партеон, египетските пирамиди и дори сградата на Обединените нации в Ню Йорк. Фи се срещаше в структурата на Моцартовите сонати, Бетовеновата Пета симфония, както и в творбите на Барток, Дебюси и Шуберт. Числото фи, каза им професорът, било използвано

дори от Страдивариус, за да изчислява пропорциите на прочутите си цигулки.

— В заключение да се върнем към *символите* — каза Лангдън и се приближи до черната дъска. Прокара пет пресичащи се линии, които образуваха петолъчна звезда. — Това е един от най-могъщите символи, които ще видите през този семестър. Официално известен като пентаграма или „пентакулум“, както го наричали древните, той се смятал едновременно за божествен и вълшебен в много култури. Някой може ли да ми каже защо?

Стетнър, специалистът по математика, вдигна ръка.

— Защото, ако начертаете пентаграма, линиите автоматично се разделят на сегменти съобразно божественото сечение.

Лангдън гордо кимна на младежа.

— Браво. Да, *всички* съотношения между сегментите на линиите в пентаграмата са равни на ϕ , което превръща този символ в *абсолютна* проява на божественото сечение. Поради тази причина петолъчната звезда винаги е символизирала красотата и съвършенството, свързани с Богинята-майка и свещената женственост.

Момичетата в аудиторията се заусмихваха доволно.

— Нещо важно, колеги. Днес само се докоснахме до Леонардо, но през този семестър често ще се занимаваме с него. Доказано е, че да Винчи е бил последовател на древната Богиня. Утре ще ви покажа неговата фреска „Тайната вечеря“, една от най-удивителните творби във възхвала на свещената женственост.

— Майтапите се, нали? — обади се някой от студентите. — „Тайната вечеря“ е за Христос!

Лангдън му намигна.

— Символите са скрити на такива места, каквито изобщо не подозирате.

— Хайде — прошепна Софи. — Какво ви става? Почти стигнахме. Бързо!

Лангдън вдигна поглед и се почувства така, сякаш излиза от гъста мъгла. Разбра, че е спрял по средата на стълбището, вцепенен от внезапно хрумналото му откритие, „И древна ода лично... за лимона!“ Софи го гледаше от по-долните стъпала, „Не може да е толкова просто“ — каза си той. Но знаеше, че е точно така.

В сърцето на Лувъра... докато в главата му се рояха мисли за фи и Леонардо, Робърт Лангдън внезапно и неочаквано беше разшифровал кода на Сониеер.

— „И древна ода лично... за лимона!“ — цитира той. — Съвсем елементарен код!

„Код ли?“ Софи спря на стъпалата под него и смутено го погледна. Цяла нощ беше мислила за тези думи и не бе открила код. Особено елементарен.

— Сама го казахте. — Гласът му трепереше от вълнение. — Числата на Фибоначи имат смисъл само в съответния ред. Иначе са математическа безсмислица.

Софи нямаше представа за какво говори американецът. „Числата на Фибоначи ли? — Беше сигурна, че единственото им предназначение е било да осигурят участието на криптографския отдел. — Нима означават нещо?“ Тя бръкна в джоба си, извади снимката и отново разгледа посланието на дядо си.

13-3-2-21-1-1-8-5

И древна ода лично...
за лимона!

„Какво могат да означават числата?“

— Прогресията на Фибоначи е ключ — каза Лангдън и взе разпечатката от ръката ѝ. — Числата показват как да разшифроваме останалата част от посланието. Той е написал прогресията, за да ни обясни как да приложим същата концепция към текста. „И древна ода лично... за лимона!“ Тези редове не означават нищо. Това просто са безредно разбъркани букви.

Софи имаше нужда само от миг, за да схване обяснението на професора, и то ѝ се стори смехотворно просто.

— Значи смятате, че това послание е... une anagramme, така ли? — зяпна го тя. — Като игрословиците във вестниците ли?

Робърт виждаше изписалия се на лицето ѝ скептицизъм и определено я разбираше. Малцина знаеха, че макар анаграмите да бяха често срещано съвременно развлечение, тяхната свещена символика има богата история. Анаграмите бяха сериозно застъпени в

мистичното учение на Кабалата — буквите на ивритските думи се разбъркваха, за да се получат нови значения. Френските крале през Ренесанса до такава степен били убедени в магическата сила на анаграмите, че назначавали придворни майстори на анаграми, за да им помагат да взимат по-правилни решения, като анализират думите от важни документи. Древните бяха наричали образуването на анаграми „ars magna“ — „велико изкуство“.

Лангдън погледна Софи и очите им се срещнаха.

— Значението на посланието през цялото време е било под носа ни — дядо ви ни е оставил предостатъчно податки, за да го разберем.

Без да каже нищо повече, той извади химикалка от джоба на сакото си и подреди по нов начин буквите от всеки ред.

И древна ода лично... за лимона!

Беше анаграма на...

Леонардо да Винчи... Мона Лиза!

[1] „За архитектурата“ (лат.). — Б. пр. ↑

Мона Лиза. Софи забрави, че тъкмо се е канила да напусне Лувъра.

Смайването ѝ от анаграмата можеше да се сравни единствено със срама ѝ, че не е успяла да разшифрова посланието. Опитът ѝ в сложния криптоанализ я беше подвел да пренебрегне простите игрословици — и все пак тя знаеше, че е трябвало да се досети. В крайна сметка бе достатъчно опитна с анаграмите — особено на английски. Навремето дядо ѝ често беше играл на анаграми с нея, за да подобри английския ѝ правопис.

— Нямам представа как дядо ви е измислил толкова сложна анаграма в миговете преди да умре — втрещен в разпечатката, каза Лангдън.

Софи знаеше обяснението и това я накара да се почувства още по-зле. „Трябваше да се сетя!“ Спомни си, че като младеж, дядо ѝ — любител на игрословиците и изобразителното изкуство — се забавлявал с анаграми на прочути шедьоври.

— Дядо ми сигурно отдавна е измислил анаграмата с Мона Лиза. — Тя вдигна очи към професора. „И тази нощ е бил принуден да я използва като импровизиран код.“ Гласът на дядо ѝ се беше разнесъл от гроба с вледеняваща прецизност.

Леонардо да Винчи. Мона Лиза.

Нямаше представа защо последните му думи към нея се отнасят за знаменитата картина, но се сецаше само за една възможност. Крайно обезпокоителна.

„Това не са последните му думи...“

Зачуди се дали не трябва да отиде при Мона Лиза. Може би дядо ѝ беше оставил там послание? Идеята ѝ се стори съвсем правдоподобна. В края на краищата известното платно се намираше в Salle des Etats — отделно помещение, достъпно единствено откъм Голямата галерия. И вратата му беше само на двадесетина метра от мястото, където бяха открили трупа на дядо ѝ.

„Спокойно може преди да умре да е отишъл при Мона Лиза.“

Младата жена отново вдигна поглед към стълбището. Беше раздвоена. Знаеше, че незабавно трябва да изведе Лангдън от музея, и все пак инстинктът ѝ подсказваше да не го прави. Спомни си първото си идване в крилото „Денон“ и разбра, че ако дядо ѝ е имал да ѝ разкрие някаква тайна, на света едва ли има по-подходящо място от Леонардовата Мона Лиза.

— Тя е мъничко по-нататък — бе прошепнал дядо ѝ, докато стискаше ръчичката ѝ и я водеше по опустелия след края на работното време коридор.

Тогава Софи беше шестгодишна. Чувстваше се мъничка и нищожна, докато гледеше огромните тавани и безкрайните пространства. Пустият музей я плашеше, но тя нямаше намерение да го покаже на дядо си. Решително стисна зъби и пусна ръката му.

— Там е Salle des Etats — каза Жак Сониер, когато наближиха най-прочутата зала в Лувъра. Софи не споделяше очевидното му възмущение. Искеше да си иде вкъщи. Беше виждала репродукции на Мона Лиза и картината изобщо не ѝ харесваше. Не разбираше защо всички толкова ѝ се възхищават.

— C'est ennuyeux — измърмори момиченцето.

— Досадна — поправи я той. — На френски в училище. Вкъщи на английски.

— Le Louvre c'est pas chez moi!^[1] — предизвика го Софи. Дядо ѝ уморено се засмя.

— Права си. Тогава да говорим на английски просто за развлечение.

Тя се нацупи и продължи да върви. Влязоха в Salle des Etats. Погледът ѝ обходи тясното помещение и се спря върху очевидното почетно място — центърът на дясната стена, където зад защитна плексигласова преграда висеше самотна картина.

— Приближи се, Софи. Малко хора имат възможност да я разгледат сами.

Момичето преглътна страха си и бавно прекоси залата. След всичко, което бе слушала за Мона Лиза, имаше чувството, че се приближава до кралска особа. Стигна до плексигласа, затаи дъх и вдигна поглед.

Не беше сигурна какво е очаквала да изпита, ала определено не и това. Нямахте разтърсващо удивление. Нито почуда. Прочутото лице изглеждаше като в книгите. Софи безмълвно остана пред картината сякаш цяла вечност в очакване да се случи нещо.

— Е, какво мислиш? — прошепна дядо ѝ зад нея. — Красива е, нали?

— Много е малка.

Сониер се усмихна.

— И ти си малка, обаче си красива.

„Не съм красива“ — помисли си тя. Мразеше рижата си коса и луничките си и беше по-едра от всички момчета в класа. Отново погледна Мона Лиза и поклати глава.

— По-грозна е, отколкото в книгите. Лицето ѝ е... brumeux.

— Замъглено — поправи я дядо ѝ.

— Замъглено — послушно каза тя. Знаеше, че разговорът няма да продължи, докато не повтори новата дума.

— Този стил в изобразителното изкуство се нарича „сфумато“ и е изключително труден за изпълнение — поясни Жак Сониер. — Леонардо да Винчи няма равен в него.

Въпреки това картината не ѝ харесваше.

— Като че ли знае нещо... също като децата в училище, когато имат някаква тайна.

Дядо ѝ се засмя.

— Тъкмо затова е толкова прочута. Хората често гадаят защо се усмихва.

— Ти знаеш ли защо се усмихва?

— Може би. — Той ѝ намигна. — Някой ден ще ти разкажа всичко.

Софи тропна с краче.

— Нали знаеш, че не обичам тайни!

— Принцесо — усмихна се Сониер. — Животът е пълен с тайни. Не можеш едновременно да научиш всички.

— Връщам се — заяви Софи и гласът и прозвуча кухо на стълбището.

— При Мона Лиза ли? — сепна се Лангдън. — Точно сега?

Тя обмисли опасността.

— Аз не съм заподозряна в убийство. Ще рискувам. Трябва да разбера какво се е опитвал да ми каже дядо.

— Ами посолството?

Криптографката се почувства виновна, че го е превърнала в беглец, само за да го изостави, ала не виждаше друг изход. Тя посочи металната врата в края на стълбището.

— Излезте през тази врата и следвайте светещите знаци към изхода. С дядо минавахме оттук. Знаците ще ви отведат до въртяща се врата. — Софи му подаде ключовете от колата си. — Червеният смарт на служебния паркинг. Точно пред изхода. Ще се ориентирате ли до посолството?

Робърт кимна и погледна ключовете в ръката ѝ.

— Вижте — с по-мек глас каза тя. — Мисля, че е възможно дядо ми да ми е оставил съобщение при Мона Лиза — някакъв ключ, който да сочи убиеца. Или да обяснява защо съм в опасност. — „Или какво се е случило със семейството ми.“ — Трябва да проверя.

— Но ако е искал да ви каже защо се намирате в опасност, защо просто не го е написал на пода, където е умрял? Защо са всички тези сложни шаради?

— Каквото и да се е опитвал да ми разкрие, едва ли е искал някой друг да го разбере. Даже полицията. — Жак Сониер очевидно бе положил всички усилия да прати поверително съобщение единствено на нея. Беше го написал с код, включващ тайните ѝ инициали, и я бе насочил към Робърт Лангдън — явно разумен ход, като се имаше предвид, че американският учен беше разшифрован кода му. — Колкото и странно да звучи, според мен е искал да отида при Мона Лиза преди да отиде някой ДРУГ.

— Ще дойда с вас.

— Не! Не знаем докога Голямата галерия ще е безопасна. Трябва да бягате.

Лангдън се поколеба, като че ли собственото му научно любопитство заплашваше да го хвърли обратно в ръцете на Фаш.

— Вървете. Бързо. — Софи му се усмихна признателно. — Ще се видим в посолството, господин Лангдън.

Той се намръщи и каза строго:

— Ще се срещнем там при едно условие.

Младата жена го погледна сепнато.

— Престанете да ме наричате „господин Лангдън“.

Тя различи на лицето му намек за кисела усмивка и неволно също се усмихна.

— Успех, Робърт.

Лангдън стигна до долната площадка на стълбището и усети типичната миризма на безир и гипс. Пред него светеше надпис SORTIE/ИЗХОД. Стрелката сочеше към дълъг коридор.

Професорът тръгна по него.

Надясно зееше мрачно реставрационно ателие, от което надничаха множество статуи в различно състояние на реставрация. Наляво видя ателиета, напомнящи харвардски аудитории във факултета по изобразително изкуство — редици стативи, картини, палитри, рамки — истински художествен конвейер. Вървеше по коридора и се чудеше дали всеки момент няма да се събуди в леглото си в Харвард. Цялата нощ му приличаше на странен сън. „Каня се тайно да напусна Лувъра... аз съм беглец.“

Все още мислеше за изобретателното анаграмно послание на Сониер и се питаше какво ще открие при Мона Лиза Софи... ако изобщо откриеше нещо. Изглежда, бе сигурна, че дядо ѝ е искал тя още веднъж да отиде При прочутата картина. Колкото и правдоподобно да беше това обяснение, сега го занимаваше един обезпокоителен парадокс.

„P.S. Намерете Робърт Лангдън.“

Уредникът бе написал името му на пода и беше поръчал на Софи да го потърси. Но защо? Само за да ѝ помогне да разгадае анаграмата ли?

Едва ли.

В крайна сметка Сониер не бе имал основание да смята, че Лангдън е особено опитен в анаграмите. „Ние не се познавахме.“ По-важно беше друго: Софи ясно бе казала, че е трябвало да разгадае анаграмата *сама*. И за малко да го направи, напомни си той. Именно тя беше забелязала прогресията на Фибоначи и ако бе имала, малко повече време, несъмнено щеше да разшифрова съобщението без негова помощ.

„Софи е трябвало сама да разгадае тази анаграма.“ Изведнъж се почувства повече от сигурен, и все пак това заключение оставяше очевидна празнота в логиката на действията на уредника.

„Защо аз? Защо предсмъртното желание на Сониер е било внучка му да ме намери? Какво си е мислил, че знам?“

Споходен от неочаквана мисъл, професорът спря, бръкна в джоба си, извади компютърната разпечатка и се вторачи в последния ред на съобщението.

„P.S. Намерете Робърт Лангдън.“

Той впери очи в двете букви.

„P.S.“

И усети, че значението на озадачаващата символика на Сониер най-после се избистря. Сякаш отекна гръм и със страшна сила го връхлетяха символи и исторически факти. Всичко, което бе направил Жак Сониер тази нощ, внезапно придоби смисъл. Мислите му запрепусаха и Робърт напразно се опита да ги подреди. Обърна се и погледна в посоката, от която беше дошъл.

„Има ли време?“

Знаеше, че това няма значение.

Без да се колебае, Лангдън затича обратно към стълбището.

[1] Лувърът не ми е дом (фр.). — Б. пр. ↑

Коленичил на първата пейка, Сила се преструваше, че се моли, докато разглеждаше плана на храма. Подобно на повечето катедрали, „Св. Сулпиций“ бе построен във формата на гигантски римски кръст. Дългата му централна част — наосът — водеше право към олтара, където напречно го пресичаше по-късо рамо, известно като „трансепт“. Наосът и трансептът се пресичаха точно под главния купол и това място се смяташе за сърцето на черквата, нейната най-свещена и мистична точка.

„Не и тази нощ — помисли си Сила. — «Свети Сулпиций» крие тайните си другаде.“

Той завъртя глава наляво и погледна към южния трансепт. Предметът, който бяха описали жертвите, се намираще зад края на пейките.

„Ето го.“

В сивия гранитен под беше вградена тънка полирана месингова ивица, която лъщеше в камъка. Ивицата беше обозначена с отсечки като линейка. Това беше стрелката на слънчевия часовник, бяха му казали, езическо астрономическо устройство. Туристи, учени, историци и езичници от цял свят идваха в „Св. Сулпиций“, за да се възхищават на тази прочута линия.

„Линията на розата.“

Сила бавно плъзна поглед по месинговата стрелка, наклонена пред него под странен ъгъл, който изобщо не съответстваше на симетрията на черквата. Тя прорязваше самия олтар и му приличаше на белег, загрозяващ красиво лице. Ивицата разделяше парапета за причестяване на две, прекосяваше цялата широчина на катедралата и накрая стигаше до ъгъла на северния трансепт, където сочеше към нещо крайно необичайно.

Огромен египетски обелиск.

Там лъскавата Линия на розата правеше *вертикален* завой под прав ъгъл, продължаваше право нагоре по страната на самия обелиск и

се изкачваше до самия пирамидален връх на десет метра височина, където свършваше.

„Линията на розата — помисли си Сила. — Братството е скрило ключовия си камък при Линията на розата.“

По-рано същата нощ, когато каза на Учителя, че ключовият камък на Ордена е скрит в „Св. Сулпиций“, думите му бяха посрещнати с недоверие. Ала когато прибави, че всички братя са му съобщили точното местонахождение, свързано с месингова линия, минаваща през катедралата, Учителя ахна.

— Говориш за Линията на розата!

Той набързо разказа на Сила за прословутата архитектурна странност на „Св. Сулпиций“ — месингова ивица, разделяща храма по ос, ориентирана точно по посока север-юг. Това бил някакъв древен слънчев часовник, останка от езическия храм, който някога се издигал на същото място. Минаващите през кръглият отвор в южната стена слънчеви лъчи всеки ден показвали времето от лятното до зимното слънцестоене.

Ориентираната в посока север-юг ивица била известна като „Линията на розата“. Векове наред символът на розата се свързвал с картите и водел хората в нужната посока. Розата на компаса — рисувана на почти всяка карта — сочела север, изток, юг и запад. Първоначално известна като „роза на ветровете“, тя указвала тридесет и двата вятъра, духащи от посоките на осемте основни ветрове, осемте полуветрове и шестнадесетте четвъртветрове. Когато се впишели в кръг, тези тридесет и две точки на компаса идеално съответствали на тридесет и двете венчелистчета на роза.

Също наричана „меридиан“ или „географска дължина“, линията на розата представлявала въображаема линия, спусната от северния до южния полюс. Разбира се, имало безброй линии на розата, тъй като през всяка точка на глобуса можело да се прокара такава линия. Въпросът за древните навигатори бил коя от тях да бъде наричана Линията на розата — нулевият меридиан, линията, от която да се измерват всички останали дължини. Днес тази линия минаваше през лондонския Гринуич.

Но не винаги бе било така.

Много преди нулевият меридиан да бъде установен в Англия, той минавал точно през Париж и катедралата „Св. Сулпиций“.

Месинговият знак в черквата беше паметник на първия нулев меридиан и макар че през 1888 година Гринуич бе лишил френската столица от тази чест, първата Линия на розата все още можеше да се види в парижкия храм.

— Значи легендата е вярна — каза на Сила Учителя. — Казано е, че ключовият камък на Ордена лежи „под знака на Розата“.

Все още коленичил на пейката, Сила се огледа и се заслуша, за да се увери, че е сам. За миг му се стори, че чува шумолене в хора. Обърна се и няколко секунди се взира в балкона. Нищо.

„Сам съм.“

Албиносът се изправи и три пъти се поклони към олтара. После се обърна наляво и тръгна по месинговата линия на север къмobelиска.

В този момент на международното летище „Леонардо да Винчи“ в Рим разтърсването на гуми, докоснали пистата, събуди епископ Арингароса.

„Унесъл съм се“ — помисли си той, изненадан, че се е отпуснал достатъчно, за да заспи.

— *Benevenuto a Roma*^[1] — съобщи по интеркома. Арингароса се надигна, оправи черното си расо и си позволи да се усмихне, нещо, което рядко му се случваше. С удоволствие се бе отправил на това пътуване. „Прекалено отдавна се защитавам.“ Тази нощ обаче правилата се бяха променили. Само допреди пет месеца се беше страхувал за бъдещето на Вярата. Сега бе открил изход, сякаш по Божия воля.

„Божествена намеса.“

Ако всичко в Париж минеше според предвижданията, скоро Арингароса щеше да притежава нещо, което щеше да го направи един от най-могъщите хора в християнския свят.

[1] Добре дошли в Рим (ит.). — Б. пр. ↑

Софи задъхана стигна до големите дървени врати на Salle des Etats — залата, в която беше изложена Мона Лиза. Преди да влезе неохотно погледна към мястото на двадесетина метра оттам, където все още лежеше осветеният от прожектори труп на дядо й.

Внезапно я обзеха мъчителни угризения, дълбока скръб, примесена с чувство за вина. През последните десет години той безброй пъти я бе търсил, и все пак Софи беше останала неумолима — прибираше писмата и пратките му неразпечатани в долното чекмедже на скрина си и не се съгласяваше да се срещнат. „Той ме излъга! Криеше ужасни тайни! Как трябваше да постъпя?“ И затова го бе отблъснала. Категорично. Сега дядо й беше мъртъв и й говореше от гроба си.

Мона Лиза.

Софи протегна ръка и натисна огромната дървена врата. Тя се отвори. Младата жена за миг застана на прага и обходи с поглед голямата правоъгълна зала. И това помещение бе окъпано в мека червена светлина. Salle des Etats беше една от редките зали без друг изход в музея. На стената срещу входа висеше грамадна петметрова картина на Ботичели. Под нея, точно в средата на паркета, имаше голяма осмоъгълна кушетка, на която с радост сядаха хиляди посетители дневно, доволни да дадат отдых на краката си, докато се възхищават на най-ценното произведения в Лувъра.

Още преди да влезе обаче, Софи разбра, че е забравила нещо. „Ултравиолетова светлина.“ Ако беше написал нещо тук, дядо й почти със сигурност бе използвал маркер за ултравиолетова светлина.

Криптографката дълбоко си пое дъх и забърза към добре осветеното местопрестъпление. Нямаше сили да погледне трупа. Отиде до масата, намери ултравиолетово фенерче, пъкна го в джоба на пуловера си и припряно закрачи обратно към отворената врата на Salle des Etats.

Зави зад ъгъла и се насочи към входа. В този момент обаче чу неочаквани стъпки, които тичешком се приближаваха към нея от вътрешността на залата. „Някой идва!“ Внезапно от червеникавия сумрак изплува призрачна фигура и Софи отскочи.

— Ето те! — Дрезгавият шепот на Лангдън наруши тишината, когато силуетът му спря пред нея. Облекчението ѝ продължи само за миг.

— Робърт, нали ти казах да изчезваш отгук! Ако Фаш...

— Къде беше?

— Отидох да взема ултравиолетово фенерче — прошепна тя и му го показа. — Ако дядо ми е оставил съобщение...

— Слушай, Софи. — Лангдън си пое дъх и твърдо впери в нея сините си очи. — Буквите P.S... говорят ли ти нещо друго? Каквото и да е?

Тъй като се страхуваше, че гласовете им кънтят надалече, Софи го дръпна в Salle des Etats и безшумно затвори грамадната двукрила врата.

— Казах ти, инициалите означават „Принцеса Софи“.

— Знам, но виждала ли си ги някъде *другаде*! Дядо ти използвал ли ги е по друг начин? Например като монограм?

Въпросът я сепна. „Откъде можеше да знае за това Робърт?“ Наистина веднъж беше виждала инициалите P.S. В деня преди деветия си рожден ден. Тайно претърсваше къщата, за да види какви подаръци ще получи. Още по онова време не можеше да понася да крият тайни от нея. „Какво ми е купил тази година *grand-père*^[1]? — Ровеше из кашони и чекмеджета. — Дали ми е взел куклата, която исках? Къде може да я е скрил?“

След като не откри нищо в цялата къща, Софи събра смелост да се вмъкне в спалнята на дядо си. Тази стая беше забранена за нея, но той спеше на кушетката на долния етаж.

„Само ще надникна!“

Приближи се на пръсти до гардероба му и погледна на лавиците зад дрехите. После провери под леглото. Пак нищо. Отвори чекмеджетата на бюрото и ги прерови. „Тук трябва да има нещо за мен.“ Накрая стигна до последното чекмедже и дръпна настрани някакви черни дрехи, които никога не го бе виждала да носи. Тъкмо се канеше да затвори чекмеджето, когато зърна проблясък на злато.

Приличаше на ланец за джобен часовник, но Софи знаеше, че дядо ѝ не носи такъв. Сърцето ѝ се разтуптя, когато разбра какво трябва да е това.

„Огърлица?“

Внимателно извади верижката от чекмеджето. За нейна изненада, в единия край имаше лъскав златен ключ. Тежък и искрящ. Омагьосана, Софи го вдигна пред очите си. Никога не беше виждала такова нещо. Повечето ключове бяха с ръбести зъби, но този имаше триъгълно стълбче, осеяно с вдлъбнатинки. Златната му глава бе във формата на кръст, но не обикновен. Раменете му бяха еднакви, като знака плюс. В средата му беше гравирани странен символ — две букви, преплетени в монограм върху някакво цвете.

— P.S. — прошепна тя. „Какво може да е това?“

— Софи? — повика я от прага дядо ѝ.

Стресната, тя се обърна и изпусна ключа, който издрънча на пода. Момичето впери очи в него, тъй като се боеше да погледне дядо си.

— Аз... търсех подаръка за рождения ми ден — каза Софи. Съзнаваше, че е предала доверието му. Дядо ѝ не проговори сякаш цяла вечност. Накрая тежко въздъхна.

— Вдигни ключа, Софи.

Момичето се подчини. Той влезе в стаята.

— Трябва да уважаваш личния живот на другите, Софи. — После приклепна и нежно ѝ взе ключа. — Този ключ е много специален. Ако го беше изгубила...

Тихият му глас я накара да се почувства още по-зле.

— Извинявай, grand-père. Наистина съжалявам. — Тя замълча за миг. — Помислих, че е огърлица за рождения ми ден.

Дядо ѝ продължително я изгледа.

— Ще ти го кажа още веднъж, Софи, защото е важно. Трябва да се научиш да уважаваш личния живот на другите.

— Да, grand-père.

— Някой друг път ще поговорим за това. Сега отиди в градината. Има нужда от плевене.

Софи побърза да изпълни задълженията си.

На другата сутрин не получи подарък за рождения си ден. Не бе и очаквала, не и след онова, което беше направила. Но той дори не ѝ

честити. Вечерта тя тъжно се затътри нагоре по стълбището. Когато влезе в стаята си обаче, намери на възглавницата си картичка. И на картичката бе написана гатанка. Момичето се усмихна още преди да я разгадае. „Знам какво е това!“ Дядо ѝ беше направил същото предишната Коледа.

„Търсене на съкровища!“

Софи нетърпеливо се зае с гатанката. Решението я отведе в друга част на къщата, където откри втора картичка с друга гатанка. Разгада ѝ нея, само за да попадне на трета. Така тича назад-напред из къщата, докато накрая не намери податка, която я върна обратно в спалнята ѝ. Изкачи стълбището тичешком, втурна се в стаята си и се закова на място. В средата имаше лъскав червен велосипед, с панделка на кормилото. Софи радостно изписка.

— Знам, че искаше кукла — усмихна се от ъгъла дядо ѝ. — Реших, че това може би ще ти хареса повече.

На другия ден я научи да кара колелото — тичаше до нея по алеята. Когато Софи изгуби равновесие и двамата се строполиха на тревата, се запревиваха от смях.

— Grand-père. — Тя го прегърна. — Наистина съжалявам за ключа.

— Знам, миличка. Прощавам ти. Не мога да ти се сърдя. Дядовците и внучките винаги си прощават.

Софи знаеше, че не бива да пита, ала не успя да се сдържи.

— Закъде е? Никога не съм виждала такъв ключ. Много е красив.

Дядо ѝ дълго мълча. Тя виждаше, че се колебае как да ѝ отговори. „Grand-père никога не лъже.“

— З него се отваря една кутия — накрая отвърна Жак Сониер. — В която крия много тайни.

Софи се нацупи.

— Мразя тайните!

— Знам, но това са важни тайни. И някой ден ще се научиш да ги цениш също колкото мен.

— Видях букви на ключа и някакво цвете.

— Да, това е любимото ми цвете. Казва се лилия. Нежни, бели цветя.

— Знам ги! И на мен са ми любими!

— Тогава ще склуча с теб една сделка. — Дядо ѝ вдигна вежди, както винаги, когато се канеше да ѝ отпрати предизвикателство. — Ако запазиш в тайна моя ключ и *никога* повече не говориш за него, нито пред мен, нито пред никого друго, някой ден ще ти го подаря.

Софи не вярваше на ушите си.

— *Наистина ли?*

— Обещавам. Когато дойде моментът, ключът ще е твой. На него е написано името ти.

Тя се намръщи.

— Не е вярно. На него пише P.S. Това не е моето име!

Дядо ѝ сниши глас и се огледа, сякаш за да се увери, че никой не ги подслушва.

— Добре, Софи, щом наистина трябва да знаеш, P.S. е код. Това са твоите тайни инициали.

Момичето се ококори.

— Нима имам тайни инициали?

— Разбира се. Внучките *винаги* имат тайни инициали, които знаят само техните дядовци.

— P.S. ли?

Той я погъделичка.

— Принцеса Софи.

Софи се закикоти.

— Не съм принцеса!

Жак Сониер ѝ намигна.

— За мен си принцеса.

От този ден никога повече не разговаряха за ключа. И тя стана неговата принцеса Софи. Сега, в Salle des Etats, Софи бе пронизана от непоносима скръб.

— Инициалите — тихо каза Лангдън и странно я погледна. — Виждали ли си ги?

Тя чу гласа на дядо си, който шептеше по коридорите на музея. „Никога не говори за този ключ, Софи. Нито пред мен, нито пред никого друго.“ Знаеше, че не е успяла да му прости, и се зачуди дали може още веднъж да предаде доверието му. „P.S. Намерете Робърт Лангдън.“ Дядо ѝ искаше Лангдън да ѝ помогне. Софи кимна.

— Да, виждала съм инициалите P.S. Само веднъж. Като съвсем малка.

— Къде?

Тя се поколеба.

— Върху нещо много важно за него.

Лангдън я погледна в очите.

— Това е от огромно значение, Софи. Можеш ли да ми кажеш дали освен инициалите е имало и символ? Лилия?

Младата жена се дръпна смаяна.

— Но... откъде знаеш?!

Той въздъхна и сниши глас.

— Абсолютно съм сигурен, че дядо ти е бил член на тайна организация. Много древно тайно братство.

Стомахът ѝ се сви. И тя беше сигурна в това. От десет години се опитваше да забрави случая, който я бе убедил в този ужасяващ факт. Беше видяла нещо невъобразимо. *Непростимо*.

— В съчетание с инициалите P.S., лилията е официална емблема на братството. Техен герб.

— Откъде знаеш? — Софи се молеше Лангдън да не ѝ отговори, че самият *той* е член на това братство.

— Писал съм за тази организация — с разтреперан от вълнение глас каза професорът. — Аз съм специалист по символиката на тайните общества. Наричат се Prieure du Sion — Орденът на Сион. Основани са тук във Франция и привличат влиятелни братя от цяла Европа. Всъщност са едно от най-старите братства на света, които още съществуват.

Софи никога не беше чувала за тях. Лангдън се впусна в бързо обяснение.

— Братя от Ордена са били някои от най-културните личности в историята: хора като Ботичели, сър Исак Нютон, Виктор Юго. — Той замълча за миг. — И Леонардо да Винчи.

Криптографката го зяпна.

— Леонардо е членувал в тайно братство, така ли?

— Той е бил велик магистър на Ордена от хиляда петстотин и десета до хиляда петстотин и деветнайсета година и това обяснява страстта на дядо ти към неговите произведения. Двамата са имали обща историческа братска връзка. И всичко това напълно се вписва в интереса му към иконографията на Богинята-майка, езичеството,

женските божества и презрението към Църквата. Доказано е, че Ордентът е почитал свещената женственост.

— Да не би да твърдиш, че тази организация е някакъв езически култ към Богинята-майка?

— Не някакъв, а най-големият. По-важно обаче е, че са известни като пазители на древна тайна. Която ги правела невъобразимо могъщи.

Въпреки абсолютната убеденост, която виждаше в очите на Лангдън, Софи инстинктивно реагираше със скептицизъм. „Тайна езическа секта? Някога оглавявана от Леонардо да Винчи? — Всичко това й звучеше абсурдно. И все пак, въпреки че отхвърляше тази възможност, мислите й се връщаха десет години назад — в нощта, когато случайно бе изненадала дядо си и беше присъствала на нещо недопустимо. — Това обясняваше ли?“

— Самоличността на живите братя от Ордена се пази в пълна тайна, но инициалите P.S. и лилията, които си видяла като дете, са доказателство — прибави професорът. — Не може да е свързано с нещо друго, освен Ордена.

Софи съзнаваше, че Лангдън всъщност знае за дядо й много повече, отколкото бе предполагала. Този американец очевидно имаше да сподели с нея купища информация, ала тук не беше мястото за това.

— Не мога да позволя да те заловят, Робърт! Налага се да обсъдим много неща. Трябва да бягаш!

Лангдън чуваше само тихия й шепот. Никъде нямаше да иде. В момента се намираше на друго място. Място, където на повърхността изплуваха древни тайни. Място, където от сенките се появяваха забравени истории.

Бавно, сякаш под вода, той завъртя глава и погледна през червеникавия сумрак Мона Лиза.

„Лилията... fleur-de-lis... цветето на Лиза... Мона Лиза.“

Всичко бе свързано, безшумна симфония, отразяваща най-големите тайни на Ордена на Сион и Леонардо да Винчи.

На речния бряг зад Двореца на инвалидите на около три километра от Лувъра един озадачен шофьор на камион стоеше пред насочените пистолети на агентите и зяпаше капитана от криминалната полиция, който нададе свиреп гърлен рев и запрати калъпче сапун в развълнуваните води на Сена.

[1] Дядо (фр.). — Б. пр. ↑

Сила погледна върха на мраморния обелиск в „Св. Сулпиций“. Беше напрегнат от възбуда. Огледа се още веднъж, за да се убеди, че е сам. После коленичи до паметника, не от почит, а от необходимост.

„Ключовият камък е скрит под Линията на розата. В основата на обелиска на свети Сулпиций.“ Всички братя го бяха потвърдили. Той прокара длани по каменния под. Не забеляза пукнатини или знаци, показващи подвижна плоча, затова тихо започна да почуква с кокалчетата на пръстите си по пода. Накрая една от плочите издаде странен екот.

„Под пода има кухня!“

Той се усмихна. Жертвите му бяха казали истината. Албиносът се изправи и потърси в храма нещо, с което да разбие плочата.

На балкона високо над Сила сестра Биел сподави ахването си. Най-страшните ѝ опасения се бяха потвърдили. Този гост не бе такъв, какъвто изглеждаше. Тайнственият монах от *Opus Dei* беше дошъл в „Св. Сулпиций“ с друга цел.

Тайна цел.

„Не само ти криеш тайни“ — помисли си тя.

Сестра Биел бе нещо повече от икономка на катедралата. Тя бе часови. И тази нощ древните колела се бяха завъртели. Появата на този непознат при обелиска бе знак от братството.

Безмълвен сигнал за тревога.

Посолството на САЩ в Париж е компактен комплекс на Авеню Габриел на север от Шанз Елизе. Обхваща площ от три акра и се смята за „американска територия“, което означава, че всеки, намиращ се там, е под закрилата и юрисдикцията на Съединените щати. Нощната телефонистка на посолството четеше международното издание на „Тайм“. Телефонът иззвъня.

— Посолство на Съединените щати — отговори тя.

— Добър вечер — разнесе се мъжки глас с френски акцент. — Имам нужда от помощ. — Макар и учтиво, той говореше сърдито и официално. — Казаха ми, че имате телефонно съобщение за мен. Казвам се Лангдън. За съжаление съм забравил трицифрения си код. Ще съм ви много благодарен, ако ми помогнете.

Телефонистката се смути.

— Съжалявам, господине. Съобщението ви трябва да е доста старо. Автоматичната система беше изключена преди две години от съображения за сигурност. Нещо повече, всички кодове за достъп са петцифрени. Кой ви каза, че има съобщение за вас?

— Значи *нямате* автоматична телефонна система, така ли?

— Не, господине. Съобщенията се записват на ръка. Бихте ли повторили името си?

Ала мъжът бе затворил.

Безу Фаш смаяно крачеше по брега на Сена. Беше сигурен, че е видял Лангдън да набира парижки номер, да въвежда трицифрен код и после да прослушва записа. „Но щом американецът не е звънял в посолството, на кого се е обадил, по дяволите?“

В този момент, вперил поглед в мобилния си телефон, капитанът разбра, че отговорите са в собствената му ръка. „Лангдън се обади от този телефон.“

Фаш влезе в менюто, отвори списъка с последните разговори и намери този на Лангдън. Парижки номер, следван от трицифрения код 454.

Той го набра и изчака.

Отговори женски глас. „Bonjour, vous êtes bien chez Sophie Neveu — събщи телефонният секретар. — Je suis absente pour le moment, mais...”

Кръвта на Фаш кипеше, докато въвеждаше цифрите: 4... 5... 4.

Въпреки невероятната си слава, Мона Лиза бе само седемдесет и девет на петдесет и три сантиметра — по-малка от плакатите с нейната репродукция, които се продаваха в сувенирния магазин на Лувъра. Картината висеше на северозападната стена на Salle des Etats зад петсантиметрова плексигласова плоскост. Бе нарисувана върху чамова дъска и въздушната ѝ, мъглява атмосфера се приписваше на майсторското изпълнение на Леонардовия стил сфумато, в който формите сякаш преливаха една в друга.

Откакто я бяха изложили в Лувъра, Мона Лиза — или Джокондата, както я наричаха във Франция, — беше крадена два пъти, последно през 1911 г., когато бе изчезнала от лувърската „salle impénétrable“^[1] — Le salon le carré. Парижаните бяха плакали по улиците и бяха писали до вестниците, умолявайки крадците да я върнат. След две години необяснимо я бяха открили да виси в хотелска стая във Флоренция.

След като ясно даде на Софи да разбере, че няма намерение да си тръгне, Лангдън я последва в Salle des Etats. Младата жена включи ултравиолетовото фенерче и синкавият полумесец на лъча заигра по пода пред тях. Тя го местеше назад-напред като минотърсачка и внимаваше за следи от луминесцентно мастило.

Професорът вече предвкушаваше усещането, което придружаваше личните му срещи с велики произведения на изкуството. Той напрягаше очи във възлилавата светлина, струяща от фенерчето в ръката на Софи. Наляво се появи осмоъгълната кушетка — приличаше на тъмен остров наред пустото паркетно море.

После Лангдън започна да различава тъмното стъкло на дясната стена. Знаеше, че зад него виси най-прочутата картина на света.

Известността на Мона Лиза нямаше нищо общо с нейната загадъчна усмивка. Славата ѝ не се дължеше и на мистериозните интерпретации на множество изкуствоведи и любители на теориите за заговорите. Мона Лиза чисто и просто бе прочута, тъй като Леонардо

да Винчи я беше обявил за най-голямото си постижение. Той я бе носил навсякъде със себе си и когато го бяха питали защо, беше отвръщал, че не може да се раздели с най-върховния си израз на женската красота.

Въпреки това мнозина изкуствоведи подозираха, че преклонението на Леонардо пред Мона Лиза не е свързано с нейното художествено съвършенство. Всъщност тя представляваше изненадващо обикновен портрет в стил сфумато. Почитта на художника към тази творба, твърдяха някои, произлизала от нещо много по-дълбоко: послание, скрито под пластове боя. Мона Лиза бе една от най-големите художествени шеги. Нейните многобройни двусмислици и закачливи алюзии бяха разкрити в повечето истории на изкуството и все пак, колкото и да беше невероятно, публиката продължаваше да смята усмивката ѝ за голяма загадка.

„Абсолютно никаква загадка — докато се приближаваше и наблюдаваше изплуващите бледи очертания на картината, си помисли Лангдън. — Абсолютно никаква загадка.“

Съвсем наскоро Робърт бе споделил тайната на Мона Лиза с доста необичайна група — десетина затворници от окръжния затвор в Есекс. Малкият му семинар се провеждаше в рамките на харвардската програма за образование на затворниците — „Култура за осъдени“, както обичаха да я наричат неговите колеги.

Изправен до шрайбпроектора в тъмната затворническа библиотека, Лангдън беше разкрил тайната на Мона Лиза пред групата изненадващо заинтригувани мъже — необразовани, но интелигентни.

— Може би забелязвате, че фонът зад лицето ѝ не е равен — като се приближи до прожектираната на стената репродукция на картината, каза професорът ѝ посочи явното несъответствие. — Леонардо е нарисувал линията на хоризонта отляво по-ниско, отколкото отдясно.

— Преебал ли се е? — попита един от затворниците. Лангдън се подсмихна.

— Не. Това не му се е случвало често. Всъщност така Леонардо е изиграл един трик. Като е нарисувал пейзажа отляво по-нисък, той е направил Мона Лиза да изглежда много по-едра отляво, отколкото отдясно. Исторически концепциите за мъжкото и женското начало имат свои страни — лявата е женска, дясната е мъжка. Тъй като бил

голям почитател на женското начало, Леонардо направил Мона Лиза да изглежда по-величествена *отляво*, отколкото отдясно.

— Чувал съм, че е бил педеруга — обади се един дребен мъж с брада катинарче.

Лангдън потръпна.

— Историците обикновено не се изразяват точно така, но да, Леонардо е бил хомосексуалист.

— Затуй ли се е занимавал с всичките тия женски истории?

— Всъщност Леонардо търсел *равновесието* между мъжкото и женското. Вярвал, че човешката душа не може да е просветена, ако не притежава едновременно мъжки и женски елементи.

— Искаш да кажеш мацета с пишки! — подвикна някой.

Това предизвика бурен смях. Лангдън си помисли дали да не обясни етимологията на думата „хермафродит“ и нейните връзки с Хермес и Афродита, ала нещо му подсказа, че тази публика няма да реагира нормално.

— Ей, доктор Лангфорд — обади се един мускулест мъжага. — Вярно ли е, че Мона Лиза била картина на Леонардо в женски дрехи? Чувал съм, че било така.

— Напълно е възможно — отвърна професорът. — Леонардо е бил шегаджия и компютърният анализ на Мона Лиза и автопортретите на художника потвърждава някои изненадващи прилики в лицата им. Каквото и да е целял Леонардо, Мона Лиза не е нито мъж, нито жена. Тя носи скрито послание за двуполовост. Някой от вас чувал ли е за египетския бог Амон?

— Да, по дяволите! — каза здравенякът. — Богът на мъжката плодовитост!

Лангдън се смая.

— Така пише на всяка кутия с кондоми „АМОН“ — ухили се мъжагата. — Отпред е нарисуван човек с глава на коч и пише, че бил египетският бог на плодородието.

Професорът не познаваше тази марка презервативи, но точността на производителите го зарадва.

— Браво. Амон наистина е бил изобразяван като мъж с глава на овен. И знаете ли коя е неговата партньорка? Египетската *богиня* на плодородието?

Въпросът бе посрещнат с няколко секунди мълчание.

— Изида — каза Лангдън и взе маркера за фолио. — Имаме бога на мъжкото начало Амон. — Той написа името. — И богинята Изида. Сега ще ви транслитерирам нейната пиктограма... а тя е... Л'ИЗА.

Лангдън престана да пише и се отдръпна назад от шрайбпроектора.

АМОН Л'ИЗА

— Да ви говори нещо? — попита той.

— Мона Лиза... мама му стара — ахна някой. Робърт кимна.

— Господа, лицето на Мона Лиза не само изглежда двуполово, но и името ѝ е анаграма на божествения съюз между мъжкото и женското начало. И тъкмо *това*, приятели, е малката тайна на Леонардо, причина за многозначителната усмивка на Джокондата.

— Дядо ми е бил тук — каза Софи, приклепна на няма и три метра от Мона Лиза и насочи ултравиолетовото фенерче към паркета.

Лангдън отначало не забеляза нищо. Когато се наведе до нея, видя капчици засъхнала течност, която луминесцираше. „Мастило?“ Внезапно си спомни за какво се използва ултравиолетовата светлина. „Кръв.“ Целият настръхна. Софи имаше право. Преди да умре Жак Сониер наистина бе идвал при Мона Лиза.

— Не може да е дошъл без причина — промълви младата жена и се изправи. — Сигурна съм, че ми е оставил тук съобщение. — Тя бързо направи оставащите няколко крачки до портрета, насочи лъча на фенерчето към пода и го раздвижи насам-натам.

— Тук няма нищо!

В този момент Лангдън зърна бледолилаво сияние върху предпазното стъкло пред Мона Лиза. Хвана Софи за китката и бавно вдигна фенерчето към самата картина.

И двамата се вцепениха.

На стъклото се появиха четири думи, написани точно върху лицето на Джокондата.

[1] Непристъпна зала (фр.). — Б. пр. ↑

Седнал на бюрото на Сониер, лейтенант Коле смаяно притисна слушалката към ухото си. „Вярно ли чух баш?“

— Калъп сапун ли? Но откъде Лангдън може да е научил за проследяващия чип?

— От Софи Нево — отвърна капитанът. — Тя му е казала.

— Какво?! Защо?

— Адски основателен въпрос, обаче току-що чух запис, който потвърждава, че го е предупредила.

Коле онемя. Какво си е мислила Нево? Фаш имаше доказателство, че Софи се е намесила в ужилваща операция на ЦУКП? Софи Нево не само щеше да бъде уволнена, но и щеше да иде в затвора.

— Но, господин капитан... тогава къде е Лангдън?

— Не се ли е задействала нова аларма в музея?

— Не.

— И никой не е излизал от Голямата галерия?

— Не. Поставихме на пост един служител от охраната на Лувъра.

Както наредихте.

— Значи Лангдън още трябва да е в Голямата галерия.

— Вътре ли? Но какво прави там?

— Въръжен ли е служителят от охраната на Лувъра?

— Да, той е старши пазач.

— Прати го вътре — заповяда Фаш. — Не можем да се върнем толкова бързо, а не искам Лангдън да избяга. — Капитанът замълча за миг. — И кажи на пазача, че агент Нево сигурно е вътре с него.

— Агент Нево нали си тръгна...

— Ти *видя* ли я?

— Не, господин капитан, но...

— Всъщност никой не я е видял. Видели са я само да влиза.

Дързостта на Софи Нево порази Коле. „Тя е още в сградата?!“

— Заемете се с проблема — нареди Фаш. — Искам когато пристигна, Лангдън и Нево да са задържани.

Когато камионът продължи по пътя си, капитан Фаш събра хората си. Робърт Лангдън не се бе оказал лесна плячка и тъй като агент Нево му помагаше, може би щеше да е по-трудно да го притиснат в ъгъла, отколкото очакваха.

Фаш реши да не рискува.

Обмисли положението и заповяда на половината си хора да се върнат в Лувъра. Другата половина прати да завардят единственото място в Париж, където Робърт Лангдън можеше да намери сигурно убежище.

Застанал в Salle des Etats, Лангдън удивено зяпаше четирите думи, които сияеха върху плексигласа. Текстът сякаш висеше във въздуха и хвърляше неравна сянка върху загадъчната усмивка на Мона Лиза.

— Орденът — промълви той. — Това доказва, че дядо ти е бил член на братството!

Софи го погледна объркано.

— Нима *разбираш* надписа?

— Абсолютно — отвърна Робърт. Мислите му препускаха. — Това е завоалиран израз на една от основните философии на Ордена!

Софи озадачено се вторачи в светещото послание, написано върху лицето на Джокондата. НА НАС КАТО ДИЛЕМАТА

— Софи, традицията на Ордена за увековечаване на култа към Богинята-майка се основава на вярването, че могъщите мъже в ранната християнска църква измамили света, като разпространявали лъжи против женското начало, наклонили везните в полза на мъжкото и така решили дилемата на вярващите.

Младата жена мълчаливо се взираше в думите.

— Орденът вярва, че папа Константин и неговите наследници успешно покръстили света в патриархалното християнство за сметка на матриархалното езичество с помощта на пропагандна война, която демонизирала свещената женственост и завинаги прогонила Богинята-майка от съвременната религия.

Изражението на Софи продължаваше да е неуверено.

— Дядо ми ме е пратил тук, за да прочета този надпис. Сигурно се е опитвал да ми каже нещо *повече*.

Лангдън я разбра. „Тя си мисли, че това е друг код.“ Не можеше веднага да определи дали в посланието има скрит смисъл. Все още го вълнуваше дръзката яснота на първото му значение.

„На нас като дилемата — помисли си той. — Каква дилема, наистина!“

Никой не можеше да отрече огромните добрини, които вършеше в днешния размирнен свят Църквата, ала никой не можеше да отрече и нейната измамна и жестока история. Бруталната ѝ борба за „превъзпитание“ на религиите, почитащи природата и женствеността, бе продължила три века и прилаганите методи бяха колкото вдъхновени, толкова и ужасяващи.

Инквизицията беше публикувала най-кървавата книга в човешкото минало. „Malleus maleficarum“ — „Чук на вещиците“ — учеше света за „опасностите от свободомислещите жени“ и наставляваше свещениците да ги откриват, измъчват и унищожават. Към категорията „вещици“ Църквата отнасяше всички учени жени, жрици, гадателки, мистички, поклоннички на природата, билкарки и онези, които проявяваха „подозрителна склонност към света на природата“. Бяха убивани и акушерки заради еретично прилагане на медицински средства за облекчаване на родилните мъки — мъки, твърдеше Църквата, които били справедливото Божие наказание за това, че Ева отхапала от ябълката на знанието. По време на триековния лов на вещици Църквата бе изгорила на клада пет милиона жени.

Пропагандата и кръвопролитията бяха постигнали своето. Доказваше го днешният свят.

Някога почитани като същностна половина на духовното просветление, жените бяха прогонени от храмовете в света. Нямаше жени равнини, християнски свещеници и ислямски имами. Някога свещеният акт на хиерогамия — естественият сексуален съюз между мъжа и жената, при който те влизаха в духовно единство — беше обявен за срамен и дяволски. Светите мъже, които някога бяха влизали в сексуално сношение със своите партньорки, за да общуват с Бога, днес се бояха от естествените си сексуални желания и ги смятаха за внушени от дявола чрез неговата любима съучастница... *жената*.

Дори връзката между жената и *лявата* страна не бе убягнала църковните клевети. Във Франция и Италия думите за „ляв“ — „gauche“ и „sinistra“ — бяха придобили дълбоко отрицателно звучене, докато десните им аналози изразяваха праведност и сръчност. До ден днешен радикалното мислене се смяташе за „ляво“.

Дните на Богинята-майка бяха изтекли. Махалото се бе залюляло. Майката земя беше станала *мъжки* свят и боговете на

разрушението и войната взимаха своето. В продължение на две хилядолетия мъжкото его бе съществувало независимо от женския си аналог. Ордена на Сион вярваше, че именно потъпкването на свещената женственост в съвременния живот е довело до онова, което индианците хопи наричаха „коянискаци“, „живот, излязъл от равновесие“, нестабилност, белязана от войни, разгаряни от тестостерон, женомразки общества и растящо неуважение към Майката земя.

— Робърт! — повика го Софи и дрезгавият ѝ шепот го върна в настоящето. — Някой идва!

Той чу стъпки, които се приближаваха по коридора.

— Насам! — Софи изключи фенерчето и сякаш се изпари пред очите му.

За миг той напълно ослепя. „Накъде?!“ Постепенно силуетът на младата жена се очерта в мрака и Лангдън я видя да тича към средата на залата. Софи се хвърли зад осмоъгълната кушетка и се скри. Тъкмо се канеше да се втурне след нея, когато един кънтящ глас го накара да се закове на място.

— Arrêtez!^[1] — заповяда му някакъв мъж от прага. Служителят от охраната на Лувъра влезе в залата.

Държеше пистолет и се целеше в главата на Робърт. Професорът инстинктивно вдигна ръце.

— Couchez-vous! — нареди пазачът. — Легни! Лангдън се просна по очи на пода. Мъжът бързо се приближи и го накара да се разкрачи и да разпери ръце.

— Mauvaise idée, Monsieur Langdon^[2] — каза той и силно притисна дулото на оръжието си в гърба му. — Mauvaise idée.

Легнал по корем на паркета, Лангдън не намираше нищо смешно в позата си. „Витрувианският човек — помисли си той. — По очи.“

[1] Стой (фр.). — Б. пр. ↑

[2] Лоша идея, господин Лангдън (фр.) — Б. пр. ↑

Сила носеше тежкия железен свещник от олтара на „Св. Сулпиций“ към обелиска. Дебелият му стълб щеше да изиграе ролята на таран. Той огледа сивата мраморна плоча, която покриваше очевидната кухня в пода, и разбра, че няма да може да, я разбие, без да вдигне доста шум.

Удар на желязо по мрамор. Ехото щеше да отекне в свода.

Дали монахинята щеше да го чуе? Вече трябва да беше заспала. Въпреки това предпочиташе да не поема този риск. Албиносът се огледа за плат, с който да увие края на железния кол, и не видя нищо освен ленената покривка на олтара, която не можеше да оскверни. „Расото ми“ — помисли си. Знаеше, че е сам в грамадната катедрала. Развърза въжето, което стягаше расото му, и го съблече. Грубата вълна ожули раните по гърба му и те започнаха да парят.

Гол, само по набедреник, Сила уви расото около края на железния свещник. После се прицели в средата на плочата и я удари с импровизирания таран. Приглушен екот. Камъкът не се счупи. Втори удар, отново последван от глух екот, ала този път придружен от пукнатина. При третия опит плочата най-после се счупи и парчетата пропаднаха в кухнята под пода.

„Скривалище!“

Той бързо извади останалите мраморни късове от отвора и надникна вътре. Кръвта бучеше в ушите му. Сила протегна голата си бяла ръка и бръкна в дупката.

Отначало не напипа нищо. Подът на тайника беше гол, гладък камък. После провря ръка по-дълбоко под Линията на розата и докосна нещо! Дебела каменна плоча. Здравно я хвана за ръба и внимателно я измъкна. Когато се изправи и разгледа находката си, установи, че държи грубо изсечен камък с гравирани думи. За миг се почувства като съвременен Мойсей.

Когато прочете надписа обаче, се изненада. Бе очаквал ключовият камък да е карта или сложна поредица от упътвания, може

би дори кодирани. Само че този надпис беше извънредно прост.

Иов 38: 11.

Стих от Библията? Той се смая от дяволската простота. Тайното местонахождение на онова, което търсеха, се разкриваше в стих от Библията? Братята не се спираха пред нищо, за да се подиграят с вярващите!

„Иов. Трийсет и осма глава. Единайсети стих.“

Въпреки че не помнеше наизуст точното съдържание на единадесети стих, знаеше, че в Книга на Иова се разказва за човек, чиято вяра в Бог устояла на многократни изпитания. „Подходящо“ — едва сдържайки обзелото го вълнение, си помисли той.

Албиносът погледна през рамо, проследи лъскавата Линия на розата и не успя да сдържи усмивката си. Върху позлатена стойка на олтара беше поставена огромна, подвързана в кожа Библия.

Скрита в хора, сестра Биел трепереше. Само допреди секунди бе готова да избяга и да изпълни заповедта, когато мъжът изведнъж беше съблякъл расото си. Видът на алабастровобялата му плът я изпълни с ужас и смайване. Широкият му блед гръб бе покрит с кървавочервени рани. Въпреки разстоянието беше ясно, че се пресни. „Този човек е бил безмилостно шибан с камшик!“

Монахинята видя и кървавия ремък на бедрото му. Раната под него кървеше. „Що за Бог би искал такива телесни наказания?“ Сестра Биел знаеше, че никога не ще може да проумее ритуалите на *Opus Dei*. Ала в момента това изобщо не я интересуваше. „*Opus Dei* търси ключовия камък.“ Нямаше представа откъде са узнали за него, макар да разбираше, че няма време за разсъждения.

Окървавеният монах безшумно облече расото си и притиснал безценната си находка към гърдите си, тръгна към олтара. Към Библията.

Затаила дъх, сестра Биел се втурна по коридора към жилището си. Застана на четири крака, бръкна под дървената рамка на леглото и извади запечатания плик, който криеше там от години.

Разкъса го, намери четири парижки телефонни номера и разтреперана, започна да ги набира.

Сила остави каменната плоча на олтара и нетърпеливо се наведе над подвързаната с кожа Библия. Дългите му бели пръсти обилно се потяха, докато прелистваше страниците. Най-последно намери Книга на

Иова и я отвори на трийсет и осма глава. Докато прокарваше показалец по текста, предвкушваше думите, които щеше да прочете. „Те ще ни отведат до целта!“

Стигна до единадесети стих и го прочете. Важната му част се състоеше само от седем думи. Смутен, Сила ги препрочете. Усещаше, че нещо ужасно се е объркало. Стихът гласеше просто: Дотука ще дойдеш и няма да преминуваш.

Застанал до проснатия си по очи пленник пред Мона Лиза, пазачът Клод Груар кипеше от гняв. „Тоя скапаняк е убил Жак Сониер!“ Груар и неговите колеги бяха обичали уредника като баща.

Страшно му се искаше да натисне спусъка и да простреля Робърт Лангдън в гърба. Като старши пазач, Груар бе един от неколцината служители от охраната на Лувъра, които носеха оръжие. Напомни си обаче, че смъртта ще е милостиво избавление за американеца в сравнение с нещастieto да бъде разпитан от Безу Фаш и да попадне във френски затвор.

Пазачът свали радиостанцията от колана си и се опита да повика подкрепление. Чуваше само прашене. Сложната електронна охранителна техника в тази зала винаги смущаваше радиовръзката между пазачите. „Трябва да отида при вратата.“ Като продължаваше да се цели в Лангдън, Груар бавно заотстъпва към изхода. На третата крачка видя нещо, което го накара да се закове на мястото си.

„Какво е това, по дяволите?!“

В средата на залата се появи необясним мираж. Силует. Там имаше още някой! Жена? В мрака се движеше жена — и бързо се приближаваше към лявата стена. По пода пред нея се плъзгаше възлилав лъч, сякаш жената търсеше нещо с ултравиолетово фенерче.

— Qui est la?^[1] — попита Груар и за втори път за тридесет секунди потрепери. Изведнъж осъзна, че не знае накъде да насочи пистолета си, нито накъде да отиде.

— PTS — спокойно отвърна жената, без да престава да движи лъча по пода.

„Police technique et scientifique.^[2] — Груар започна да се поти. — Нали всички агенти се магнаха!“ Той познаваше ултравиолетовата светлина, нещо нормално за научно-техническия отдел на полицията, и все пак не разбираше защо ЦУКП търси улики точно в тази зала.

— Votre nom! — извика Груар. Инстинктът му подсказваше, че пропуска нещо. — Répondez!^[3]

— C'est moi — спокойно отговори жената. — Sophie Neveu.^[4]

Името му говореше нещо. „Софи Нево? — Така се казваше внучката на Сониер, нали? Като малка бе идвала в Лувъра, но от години не я беше виждал. — Не може да е тя!“ И даже наистина да бе Софи Нево, това едва ли беше основание да ѝ вярва. Груар бе чувал слухове за мъчителния разрыв между Сониер и внучка му.

— Вие ме познавате — извика тя. — И Робърт Лангдън не е убил дядо ми! Повярвайте ми!

Агент Груар нямаше намерение да приеме думите ѝ на вяра. „Трябва да повикам подкрепление!“ Отново опита радиостанцията, но чу само прашене. Изходът се намираще на двадесет метра зад него и пазачът бавно заотстъпва, като все така държеше американеца на мушка.. Жената в отсрещния край на залата вдигна лъча на фенерчето си и разгледа голямото платно, което висеше на стената срещу Мона Лиза.

Когато разбра коя е картината, Груар ахна.

„Какво прави тя, за Бога?“

По челото на Софи Нево се стичаше ледена пот. Лангдън все още лежеше по очи на пода. „Дръж се, Робърт. Още малко.“ Знаеше, че пазачът няма да стреля, и насочи цялото си внимание към другия шедьовър на Леонардо. Ала ултравиолетовата светлина не разкриваше нищо необичайно. Нито на пода, нито по стените, нито по самото платно.

„Тук трябва да има нещо!“

Софи беше убедена, че вярно е разбрала намеренията на дядо си.

„Какво друго може да е целял?“

Произведението, което разглеждаше, бе платно, високо близо два метра. Странната сцена, която беше нарисувал да Винчи, изобразяваше Богородица, седнала в неестествена поза с младенеца Иисус, Йоан Кръстител и ангела Уриил сред опасни скали. Когато като малка идваше да види Мона Лиза, дядо ѝ винаги я мъкнеше и в отсрещния край на залата при втората картина.

„Grand-père! Не виждам нищо!“

Софи чу, че пазачът зад нея отново се опитва да повика помощ по радиостанцията си.

„Мисли!“

Представи си посланието, написано върху плексигласа пред Мона Лиза. „На нас като дилемата.“ Картината пред нея нямаше защитно стъкло, върху което да се напише съобщение, а тя знаеше, че дядо ѝ никога не би обезобразил този шедьовър, като напише нещо върху самата творба. „Поне не отпред.“ Погледът ѝ се стрелна нагоре по дългите кабели, които висяха от тавана.

„Възможно ли е?“ Тя хвана дървената рамка и я дръпна към себе си. Картината бе по-висока от нея. Софи провря главата и раменете си отзад и гдигна фенерчето, за да разгледа гърба на платното.

Трябваша ѝ само секунди, за да се увери, че инстинктът ѝ я е подвел. Там нямаше лилав текст, само кафяво старо платно и...

„Чакай.“

Очите ѝ спряха върху странен метален проблясък в долния край на дървената основа. Вклиненият в процепа на основата предмет бе малък и от него висеше искряща златна верижка.

За огромно удивление на Софи верижката беше прикрепена към познат златен ключ. Широката му глава бе излята във формата на кръст и носеше изображение, което не беше виждала от деветгодишна. Лилия с инициалите P.S. В този миг тя чу как призракът на дядо ѝ прошепва в ухото ѝ: „Софи, някой ден, когато си готова, този ключ ще е твой“. Гърлото ѝ се сви, когато си помисли, че дори в смъртта си дядо ѝ е изпълнил обещанието си. „С този ключ се отваря една кутия, в която крия много тайни“ — казваше гласът му.

Сега разбираше, че целта на всички игрословици е бил този ключ. Когато го бяха убили, дядо ѝ го бе носил. Тъй като не беше искал да попадне в ръцете на полицията, той го бе скрил зад тази картина. После беше измислил находчивото търсене на съкровища, за да се погрижи само Софи да го намери.

— AU SECOURS!^[5] — извика пазачът.

Тя грабна ключа от рамката и го пхна в джоба си заедно с ултравиолетовото фенерче. Обърна се и видя, че Груар отчаяно продължава да се опитва да се свърже с някого по радиостанцията. Отстъпваше към изхода, без да изпуска от мушка Лангдън.

— Au secours! — отново опита Груар. Пращене.

„Няма връзка.“ Софи си спомни, че туристите с мобилни телефони често се ядосваха, че не могат да се обадят в родината си и да се похвалят, че в момента се намират пред Мона Лиза.

Извънредните алармени кабели в стените не позволяваха клетъчната връзка. Пазачът бързо закрачи към изхода и Софи разбра, че трябва незабавно да направи нещо.

Погледна голямата картина, зад която се бе вмъкнала, и видя, че Леонардо да Винчи за втори път тази нощ ще ѝ се притече на помощ.

„Още няколко метра“ — каза си Груар.

— Arrêtez! Ou je la détruis!^[6] — отекна в отсрещния край на залата гласът на жената.

Груар погледна натам и замръзна.

— Mon dieu, non!^[7]

В червеникавия сумрак пазачът видя, че тя наистина е повдигнала картината от кабелите и я е поставила на пода пред себе си. Платното я скриваше изцяло. Първата реакция на Груар беше удивление, че алармата не се е задействала, но разбира се, сензорите трябваше да се пренастроят. „Какво прави тя?!“

Когато разбра, кръвта му се вледени.

Платното започна да се издува в средата, деликатните очертания на Мадоната, младенеца Исус и Йоан Кръстител се изкривиха.

— Non! — парализиран от ужас, изкрещя Груар. Жената натискаше с коляно платното отзад. — Non!

Той насочи пистолета си срещу нея, ала мигновено осъзна, че не може да стреля. Макар и от платно, тази картина бе непробиваема — имаше броня за шест милиона долара.

„Не мога да прострелям творба на Леонардо!“

— Оставете пистолета и радиостанцията на пода, иначе ще пробия картината с коляно — спокойно нареди жената. — Мисля, че знаете как би се почувствал дядо ми от това.

На Груар му се зави свят.

— Моля ви... недейте. Това е Мадоната на скалите! — Той пусна пистолета и радиостанцията и вдигна ръце над главата си.

— Благодаря — каза жената. — А сега направете точно каквото ви кажа и всичко ще приключи благополучно.

Пулсът на Лангдън оглушително биеше в ушите му. Двамата със Софи тичаха надолу по аварийното стълбище. И двамата мълчаха, откакто бяха оставили разтреперания пазач да лежи в Salle des Etats. Пистолетът му беше в ръката на професора и той нямаше търпение да се избави от него. Оръжието му тежеше и го чувстваше опасно чуждо.

Робърт прескачаше по две стъпала наведнъж и се чудеше дали Софи има представа колко ценна картина е щяла да унищожи. Изборът на творбата му се струваше странно уместен от гледна точка на последните събития. Също като Мона Лиза, този шедьовър бе известен сред изкуствоведите с множеството си скрити езически символи.

— Избра скъп заложник — подхвърли той.

— Мадоната на скалите — отвърна Софи. — Но не съм я избрала аз, а дядо ми. Беше ми оставил нещичко зад картината.

Лангдън сепнато я погледна.

— Какво?! Но как разбра зад коя картина го е оставил?

— „На нас като дилемата“. Мадоната на скалите. — Тя тържествуващо се усмихна. — Първите две загадки ми убегнаха, Робърт. Нямах намерение да пропусна и третата.

[1] Кой е там? (фр.). — Б. пр. ↑

[2] Научно-технически отдел на полицията (фр.) — Б. пр. ↑

[3] Името ви! Отговорете! (фр.). — Б. пр. ↑

[4] Аз съм. Софи Нево (фр.). — Б. пр. ↑

[5] На помощ (фр.). — Б. пр. ↑

[6] Стой! Иначе ще я унищожа! (фр.) — Б. пр. ↑

[7] Боже мой, недейте! (фр.). — Б. пр. ↑

31

— Те са мъртви! — изпелтечи в слушалката сестра Биел. Оставяше съобщение на телефонен секретар. — Моля ви, обадете се! Всички са мъртви!

Първите три телефонни номера в списъка дадоха ужасяващи резултати — истерична вдовица, детектив, окъснен на местопрестъпление, и свещеник, утешаващ опечалено семейство. И тримата бяха мъртви. А сега се обаждаше на четвъртия и последен номер — който трябваше да набере само в случай, че първите три не отговарят. Ала това беше просто телефонен секретар. Не се споменаваха име, просто ѝ предлагаха да остави съобщение.

— Плочата на пода е разбита! — умолително каза тя. — Другите трима са мъртви!

Сестра Биел не знаеше кои са четиримата мъже, но частните телефонни номера от плика под леглото ѝ трябваше да се използват при едно-единствено условие.

„Ако плочата на пода някога бъде разбита, смятайте, че висшият ешелон е унищожен — бе ѝ обяснил безликният пратеник. — Един от нас е бил изправен пред смъртна опасност и е бил принуден да каже отчаяна лъжа. Обадете се на телефонните номера. Предупредете другите. Не ни проваляйте.“

Това беше безшумна аларма. Гениално проста. Планът я бе удивил. Ако бъдеше разкрита самоличността на един от братята, той щеше да каже лъжа, която щеше да задейства механизма за предупреждаване на другите. Тази нощ обаче, изглежда, бяха разкрити всички.

— Отговорете, моля ви — уплашено прошепна сестра Биел. — Къде сте?

— Затворете телефона — разнесе се дълбок глас от прага.

Тя ужасено се обърна и видя грамадния монах. Държеше тежкия железен свещник. Разтреперана, сестра Биел остави слушалката върху вилката.

— Мъртви са — рече албиносът. — И четиримата. И ме направиха на глупак. Кажете ми къде е ключовият камък.

— Не знам! — искрено отвърна монахинята. — Тази тайна се пази от други. — „Други, които са мъртви!“

Стиснал в белите си ръце железния свещник, мъжът се приближи.

— Вие сте сестра от Църквата, а служите на *тях*?

— Има само една истинска Църква — предизвикателно заяви сестра Биел. — Истината, на която служи *Opus Dei*, е измамна.

В очите на монаха изригна внезапен гняв. Той се хвърли напред и замахна със свещника като с тояга. Последното усещане на сестра Биел бе непреодолим ужас.

„И четиримата са мъртви. Безценната истина е изгубена завинаги.“

Лангдън и Софи изхвърчаха от аварийния изход в парижката нощ. Гълъбите в съседния парк „Тюйлери“ се разлетяха във всички посоки от алармата в крилото „Денон“. Докато тичаха през площада към колата на Софи, Робърт чу далечен вой на полицейски сирени.

— Ето я — извика Софи и посочи червен двуместен автомобил.

„Сигурно се майтапи!“ Професорът никога не беше виждал по-малка кола.

— Смарт — прибави тя. — Гори едно на сто.

В мига, когато Лангдън се вмъкна на дясната седалка, Софи настъпи газта и мина през бордюра. Той успя да се вкопчи в таблото тъкмо навреме — смартът се стрелна през тротоара и излезе на малкото колело при Карусел дю Лувър. За миг му се стори, че младата жена има намерение да прегази живия плет и да пресече по диагонал затревената площ.

— Не! — извика Робърт, тъй като знаеше, че живият плет около Карусел дю Лувър скрива опасния отвор в средата — *Le ruyamide inversée*, обърнатата наопаки пирамида, която преди малко бе видял в музея. Тя беше достатъчно голяма, за да погълне смарта на една хапка. За щастие, Софи рязко завъртя волана надясно, излезе от колелото, зави наляво и се понесе по северното платно към Рю де Риволи.

Писъкът на полицейските сирени зад тях се усили и професорът видя светлините в страничното огледало. Двигателят на смарта виеше и малкият автомобил бързо се отдалечаваше от Лувъра. На петдесетина метра пред тях светофарът на кръстовището с Риволи светна червено. Софи изруга под нос и продължи, без да намалява скоростта. Лангдън инстинктивно се напрегна.

— Софи?

Когато стигнаха на кръстовището, тя само превключи светлините, бързо се огледа в двете посоки, отново настъпи газта и рязко зави наляво. След половин километър завиха надясно по широко колело и скоро летяха по Шанз Елизе. Лангдън се обърна към Лувъра.

Полицията като че ли не ги преследваше. Морето от сини светлини се събираше при музея.

Когато пулсът му най-после се успокои, той се обърна напред и каза:

— Страхотно изпълнение.

Софи сякаш не го чу. Очите ѝ бяха приковани право напред в трикилометровата магистрала с луксозни магазини. Посолството се намираше само на три километра. Лангдън се отпусна на седалката.

„На нас като дилемата.“

Бързото мислене на Софи го впечатляваше.

Мадоната на скалите.

Тя беше казала, че дядо ѝ е оставил нещо зад картината. „Последно послание?“ Робърт не можеше да не се удиви на невероятното скривалище, което бе избрал Сониер. Мадоната на скалите беше поредната подходяща връзка във веригата от взаимосвързани символи. Изглежда, уредникът с всеки следващ ход бе потвърждавал страстта си към тайната и дяволита страна на Леонардо да Винчи.

Леонардо получил поръчката за Мадоната на скалите от организация, известна като Орден на непорочното зачатие. Картината била предназначена за олтарния триптих в черквата на ордена „Сан Франческо Гранде“ в Милано. Монахините дали на художника точни размери и желаната тема — Богородица, малкия Йоан Кръстител, Уриил и младенеца Иисус, подслонени в пещера. Въпреки че Леонардо изпълнил поръчката, орденът ужасено я отхвърлил — картината била пълна със смущаващи детайли.

Тя изобразяваше облечената в синьо седяща Мадона, прегърнала с ръка бебе, вероятно младенеца Иисус. Срещу нея седеше Уриил, също с бебе, вероятно малкия Йоан Кръстител. Странно обаче, вместо обичайната сцена, в която Иисус благославя Йоан, тук Йоан благославяше Иисус... и Иисус се покоряваше на властта му! Още по-обезпокоително бе това, че Богородица държеше едната си ръка високо над главата на Йоан и правеше определено заплашителен жест. Пръстите ѝ бяха свити като нокти на орел, сграбчили невидима глава. И накрая, най-очевидният и плашещ образ: точно под свитите пръсти на Мадоната, Уриил сякаш сечеше с ръка невидимата глава, стисната в пръстите на Богородица.

Студентите на Лангдън винаги се смееха, когато им разказваше, че накрая Леонардо се смилил над сестрите и им нарисувал втора, „омекотена“ версия на Мадоната на скалите, в която всичко било представено по ортодоксалния начин. Сега тя се намираше в лондонската Национална галерия под името Девата на скалите. Професорът обаче предпочиташе по-интересния лувърски оригинал.

— Какво имаше зад картината? — попита Лангдън.

— Ще ти покажа, когато стигнем в посолството — без да извързва очи от пътя, отвърна тя.

— Ще ми *покажеш* ли? — изненада се Робърт. — Да не искаш да кажеш, че ти е оставил нещо?

Младата жена отсечено кимна.

— И върху него са гравирани инициалите P.S. и лилия.

Той не повярва на ушите си.

„Ще успеем“ — помисли си Софи, зави надясно, мина пред луксозния Отел дьо Крийон и навлезе в обраслия с дървета дипломатически квартал на Париж. До посолството оставаше около километър. Най-после си помисли, че може да си отдъхне.

В същото време мислите ѝ продължаваха да са насочени към ключа в джоба ѝ и спомените ѝ отпреди много години, когато за пръв път беше видяла златната глава с форма на равноностранен кръст, вдлъбнатините, монограма с лилията и инициалите P.S.

Въпреки че от много години почти не се бе сещала за този ключ, работата ѝ в полицията я беше научила на много неща от областта на сигурността и особената му изработка вече не ѝ изглеждаше толкова загадъчна. „Произведена с лазер вариационна матрица. Дубликатите са невъзможни.“ Вместо зъби, сложната комбинация от прогорени с лазер вдлъбнатини на ключа се сканираха от електрически сензор. Ако сензорът установеше, че шестоъгълните вдлъбнатини са правилно разположени, ключалката щеше да се отвори.

Софи нямаше представа какво се отваря с този ключ, но предчувстваше, че Робърт ще може да ѝ каже. В края на краищата той бе описал герба му, без да го е виждал. Кръстът предполагаше, че ключът принадлежи на някаква християнска организация, и все пак тя не беше чувала за черкви, чиито ключалки използват вариационни матрици.

„Освен това дядо ми не беше християнин...“

Преди десет години Софи със собствените си очи бе видяла доказателство за това. По ирония на съдбата друг ключ — много по-обикновен, — ѝ беше разкрил истинската му същност.

През един топъл следобед тя кацна на летище „Шарл дьо Гол“ и взе такси за вкъщи. „Grand-père много ще се изненада, когато ме види“ — помисли си Софи. Прибираше се от специализация във Великобритания за пролетната ваканция и беше подранила с няколко дни. Нямаше търпение да го види и да му разкаже за криптографските методи, които изучаваше.

Когато стигна в парижкия им дом обаче, дядо ѝ го нямаше. Разочарована, тя разбра, че не я е очаквал и сигурно се е задържал в Лувъра. „Но днес е събота следобед“ — каза си Софи. Той рядко работеше през почивните дни. Събота и неделя обикновено...

Широко усмихната, тя се втурна към гаража. Естествено, колата му я нямаше. Беше събота. Жак Сониер мразеше да шофира в града и пътуваше с автомобила си само до едно място — до планинската им вила на север от Париж. След месеците, прекарани в пренаселения Лондон, Софи си мечтаеше за свежия въздух на планината. Бе привечер и тя реши да потегли веднага и да го изненада. Помоли една приятелка, да ѝ даде колата си и потегли по лъкатушния път сред пустите хълмове на Монтроьо. Пристигна малко след десет и зави по отбивката към убежището на дядо си. Пътят беше дълъг над километър и половина и едва когато го преполови, тя зърна през дърветата грамадното старо каменно chateau, сгушено сред гората на планинския склон.

Почти очакваше да завари дядо си заспал и с вълнение установи, че прозорците светят. Радостта ѝ обаче се превърна в изненада, когато видя, че отпред е пълно с паркирани автомобили — мерцедеси, беемвета, аудита и ролсройсове.

Софи зяпна за миг, после избухна в смях. „Моят grand-père, прочутият отшелник!“ Жак Сониер явно бе много по-общителен, отколкото си даваше вид. Очевидно правеше парти, докато Софи беше на училище, и ако се съдеше по автомобилите, присъстваха най-влиятелни парижани.

Обзета от желание да го изненада, тя се втурна към входа. Когато стигна обаче, установи, че е заключено. Почука. Никой не ѝ отвори.

Озадачена, Софи заобиколи и опита задния вход. И той бе заключен. Никакъв отговор.

Объркана, тя се заслуша. Единственият шум бяха тихите стенания на студения планински вятър. Не се чуваше музика. Нито гласове. Нищо.

В горската тишина Софи забързано се покатери по купчината дърва, подредени до стената, и притисна лице към прозореца на дневната. Очакваше я още по-голяма изненада.

— Нямахше никого!

Целият първи етаж пустееше.

„Къде са?“

С разтуптяно сърце, Софи се затича към бараката и взе резервния ключ, който дядо ѝ криеше под сандъка с подпалки. Втурна се към входа и отключи. Когато влезе в празния вестибюл, на контролното табло на охранителната система замига червена лампичка — предупреждение, че влезият има десет секунди да въведе съответния код преди да се включи алармата.

„Нима е включил алармата по време на парти?“

Бързо набра кода и изключи системата.

Цялата къща беше празна. И вторият етаж. Тя за миг спря неподвижно в дневната, зачудена какво става.

И тогава ги чу. Глухи гласове. Сякаш идваха изпод краката ѝ! Приклезна, прилепи ухо към пода и се заслуша. Да, определено идваха отдолу. Гласовете като че ли пееха... Софи се уплаши. Още по-страшно беше, че в къщата изобщо нямаше изба.

„Поне аз не съм я виждала.“ Разгледа дневната. И изведнъж погледът ѝ попадна върху единственото нещо в цялата къща, което изглеждаше не на място — любимият старовремски килим на дядо ѝ. Обикновено висеше на северната стена до камината, ала тази вечер беше придърпан настрани на месинговия си корниз.

Софи се приближи до голата дървена стена и усети, че пеенето се усилва. Колебливо притисна ухо към дъските. Гласовете станаха по-ясни. Хората определено пееха... монотонни думи, които не разбираше.

„Зад стената има стая!“

Софи опипа ръба на дървените плоскости и откри вдлъбнатина. Пулсът ѝ се ускори. Тя пхна пръст в пролуката и дръпна. Тежката

стена безшумно се плъзна настрани. От сумрака долетяха гласове. Момичето се вмъкна вътре и се озова на грубо изсечено каменно вито стълбище. Беше израсла в тази къща, ала изобщо не подозираше за неговото съществуване!

Заслиза надолу. Въздухът стана по-студен. Гласовете се усиливаха. Мъжки и женски гласове. Накрая видя последното стъпало. Зад него зърна пода на избата — камък, окъпан от мъждукаща оранжева светлина. Затаила дъх, Софи се спусна още няколко стъпала надолу и приклегна. Трябваша й няколко секунди, за да проумее онова, което вижда.

Помещението беше изсечено в гранитния планински склон. Единствената светлина идваше от факли, закачени на стените. В средата на подземиято бяха застанали в кръг тридесетина души.

„Сънувам — каза си тя. — Сън. Какво друго може да е?“

Всички носеха маски. Жените бяха с бели ефирни рокли и златни обувки. Маските им също бяха бели. Всички държаха златни кълба. Мъжете бяха с дълги черни туники и черни маски. Приличаха на пионки от гигантски шахмат. Всички се олюляваха и почтително пееха към нещо пред тях... нещо, което Софи не виждаше.

Ритъмът се ускоряваше. Усилваше се. Участниците пристъпиха напред. В този миг момичето най-после видя какво има в центъра на кръга. Софи ужасено залитна назад. Пригади й се. Тя се обърна и като се блъскаше в каменните стени, се изкачи по стълбището, затвори вратата, изтича от пустата къща и обляна в сълзи, потегли за Париж.

Животът й бе разбит от предателството на дядо й. Софи си събра вещите и напусна дома си. Остави бележка на масата в трапезарията.

„Видях. Не ме търси.“

До бележката хвърли резервния ключ.

— Софи! — откъсна я от унеса й гласът на Лангдън. — Спри. Спри!

Тя се върна в настоящето и удари спирачки.

— Какво има?

Робърт посочи дългата улица пред тях.

Софи погледна и се вледени. Кръстовището на стотина метра пред тях беше преградено от две полицейски коли на ЦУКП, спрели под ъгъл. „Блокират Авеню Габриел!“

— Е, тази вечер посолството явно не приема — въздъхна Лангдън.

Двамата полицаи до автомобилите гледаха към тях, очевидно заинтригувани от фаровете, толкова внезапно спрели.

„Добре, Софи, обърни съвсем бавно.“

Тя превключи на задна, изпълни сложна тройна маневра и потегли в обратната посока. Чу писък на гуми. Завиха сирени.

Софи изруга и настъпи газта.

Колата на Софи фучеше през дипломатическия квартал покрай посолства и консулства. Накрая завиха надясно по Шанз Елизе.

Лангдън, който с всички сили се беше вкопчил в таблото, за да се задържи на седалката, се обърна назад да види дали са се изплъзнали от полицията. Изведнъж му се прииска да не е бягал. Всъщност решението вместо него бе взела Софи, когато беше хвърлила чипа през прозореца на тоалетната. А сега се отдалечаваха от американското посолство и шансовете му намаляваха. Въпреки че изглежда бяха избягали от полицията, поне за момента, той се съмняваше, че късметът им ще ги пази още дълго.

Софи държеше волана с една ръка и ровеше в джоба на пуловера си. Извади нещо и му го подаде.

— Разгледай го, Робърт. Това ми е оставил дядо ми зад Мадоната на скалите.

Разтреперан от възбуда, Лангдън взе предмета и го погледна. Беше тежък и имаше форма на кръст. В първия момент си помисли, че е погребален риѐу — миниатюрно копие на надгробен кръст. Ала после забеляза, че стълбчето, което стърчи от кръста, е призматично и осеяно със стотици шестоъгълни вдлъбнатини.

— Това е ключ, направен с лазер — поясни Софи. — Шестоъгълниците се разчитат от електронен скенер.

„Ключ ли?“ — Професорът никога не беше виждал такова нещо.

— Погледни от другата страна — каза тя и се престрои в съседното платно, за да пресече поредното кръстовище.

Робърт обърна ключа и зяпна. В центъра на кръста имаше сложно преплетена емблема, състояща се от стилизирана лилия и инициалите P.S.!

— Това е символът, за който ти говорих, Софи! — възкликна той. — Официалният герб на Ордена на Сион.

Софи кимна.

— Както ти казах, виждала съм този ключ много отдавна. Той никога повече не ми споменава за него.

Очите на Лангдън бяха приковани към ключа. Модерното му изпълнение и древната символика бяха странен съюз на древност и съвременност.

— Според собствените му думи, с този ключ се отваряла кутия, в която криел много тайни.

Робърт потръпна, когато си представи що за тайни може да крие човек като Жак Сониер. Нямаше представа за какво му е на едно древно братство този футуристичен ключ. Ордена съществуваше с единствената цел да пази една тайна. Тайна с невероятно значение. „Възможно ли е този ключ да има нещо общо с нея?“ Мисълта бе смайваща.

— Знаеш ли какво се отваря с него?

На лицето ѝ се изписа разочарование.

— Надявах се *ти* да знаеш.

Професорът мълчаливо зараглежда ключа.

— Изглежда християнски — подхвърли Софи. Лангдън не беше толкова сигурен. Главата на ключа нямаше форма на традиционния кръст с дълги рамене. Това по-скоро бе *квадратен* кръст с четири еднакви рамене, който предшествах християнството с петстотин години. Този вид кръст не носеше християнските обозначения на разпятието, което произхождаше от прочутия римски уред за мъчение.

— Мога да ти кажа само, Софи, че кръстовете с еднакви рамена като този са били смятани за „мирни“ — накрая отвърна Робърт. — Поради квадратната си конфигурация, те не стават за разпъване, а балансираните им вертикални и хоризонтални елементи изразяват естествения съюз на мъжкото и женското начало, което ги прави символично съвместими с философията на Ордена.

Младата жена го погледна уморено.

— Нямах представа, нали?

Лангдън се намръщи.

— Абсолютно никаква.

— Добре, трябва да отбием някъде. — Софи хвърли поглед към огледалото. — Имаме нужда от сигурно скривалище, за да разберем какво се отваря с този ключ.

Професорът с копнеж си помисли за комфортната си стая в „Риц“. Очевидно не можеше да става и дума за нея.

— Може би при моите домакини в Американския университет в Париж?

— Прекалено е очевидно. Фаш ще провери там.

— Сигурно имаш много познати. Нали живееш тук.

— Фаш ще прегледа бележника ми с телефони и имейли, ще разговаря с колегите ми. Изключено е да се скрием при някой от приятелите ми, а във всички хотели искат документ.

Лангдън отново се зачуди дали не беше по-добре да рискува и да позволи на капитана да го задържи в Лувъра.

— Да се обадим в посолството. Ще им обясня положението и те ще пратят някой да ни посрещне.

— Да ни посрещне ли? — Софи го погледна така, сякаш се беше побъркал. — Ти бълнуваш, Робърт. Американското посолство има юрисдикция само на своя територия. Ако пратят някой да ни вземе, все едно да помогнат на беглец от френските власти. Няма да го направят. Едно е да отидеш в посолството и да поискаш убежище, съвсем друго е да искаш от тях да застанат срещу френските органи на реда. — Тя поклати глава. — Ако се обадиш в посолството, ще ти кажат да се предадеш на Фаш, за да избегнеш нови проблеми, и ще ти обещаят да използват дипломатическите канали, за да ти гарантират справедлив процес. — Софи плъзна поглед по скъпите витрини на Шанз Елизе. — Колко пари имаш? Той провери в портфейла си.

— Сто долара. И няколко евро. Защо?

— Кредитни карти?

— Естествено.

Софи увеличи скоростта и Лангдън разбра, че е намислила нещо. Право пред тях в края на Шанз Елизе се издигаше Триумфалната арка — близо петдесетметровият символ на Наполеоновото военно могъщество, — заобиколена от най-голямото кръгово кръстовище във Франция, широко цели девет платна.

Когато приближиха колелото, тя отново погледна в огледалото.

— Засега им избягахме, но ако останем в тази кола, до пет минути ще ни хванат.

„Тогава да откраднем друга, нали вече сме престъпници?“ — помисли си Лангдън.

— Какво ще правиш?

Софи настъпи газта и влезе в кръговото движение.

— Довери ми се.

Той не отговори. Тази нощ доверието не го беше отвело далеч. Той придърпа нагоре ръкава на сакото си и си погледна часовника — специална колекционерска серия с Мики Маус, подарък от родителите му за десетия му рожден ден. Въпреки че детският циферблат често привличаше странни погледи, Лангдън никога не бе имал друг часовник — анимационните филми на Дисни бяха първата му среща с магията на формата и цвета и сега Мики ежедневно му напомняше, че трябва да запази младежката си душа. В момента обаче ръцете на любимия му герой бяха застанали под странен ъгъл и сочеха също толкова странен час. 02:51.

— Интересен часовник — отбеляза Софи.

— Дълга история — отвърна той и смъкна ръкава си.

— Сигурно. — Младата жена му се усмихна, излезе от кръговото движение и пое на север, надалеч от центъра на града. Едва успя да мине на два поредни зелени светофара и когато стигна на третото кръстовище, зави надясно по Булевард дьо Малшерб. Бяха напуснали богатите улици на дипломатическия квартал и навлизаха в мрачна промишлена зона. Софи зави наляво и след малко Робърт разбра къде се намират.

„Gare St. Lazare.“^[1]

Гарата със стъклен покрив пред тях приличаше едновременно на странен самолетен хангар и оранжерия. Европейските гари никога не заспиваха. Въпреки късния час пред главния вход чакаха десетина таксита. Улични продавачи бутаха колички със сандвичи и минерална вода. От входа се появи група мърляви хлапаци със самари — търкаха очи и се озъртаха, като че ли се опитваха да си спомнят в кой град се намират. Малко по-нататък по улицата двама полицаи упътваха неколцина заблудени туристи.

Софи спря зад опашката от таксита и изключи двигателя в забранената зона, въпреки свободния паркинг оттатък улицата. Преди Лангдън да успее да я попита какво става, тя слезе, забързано отиде до прозореца на таксито пред тях и заговори шофьора.

Професорът я последва и видя, че Софи подава на шофьора дебела пачка банкноти. Той кимна и за огромно удивление на Робърт

потегли без тях.

— Какво става? — попита Лангдън.

Тя обаче вече вървеше към входа на гарата.

— Хайде, ще си купим билети за първия влак, който напуска Париж.

Лангдън я настигна. Бяха тръгнали за американското посолство, а сега се канеха да избягат от Париж? Тази идея изобщо не му допаднаше.

[1] Гарата „Сен Лазар“ (фр.) — Б. пр. ↑

Шофьорът, който взе епископ Арингароса от международното летище „Леонардо да Винчи“, караше малък, незабележим черен фиат. Епископът си спомняше времето, когато всички ватикански автомобили бяха големи и луксозни, със знамето на Светия престол. „Тези дни отминаха.“ Сега колите на Ватикана бяха по-скромни и почти винаги необозначени. Ватиканът твърдеше, че просто съкращава разходите, за да обслужва по-добре своите диоцези, но Арингароса подозираше, че е по-скоро мярка за сигурност. Светът бе полудял и в много части на Европа демонстрирането на любов към Иисус Христос беше все едно да поставиш мишена върху покрива на колата си.

Епископът прибра полите на черното си расо, качи се на задната седалка и се приготви за дългото пътуване до замъка Гандолфо. За последен път бе ходил там преди пет месеца.

„Миналогодишното пътуване до Рим. — Той въздъхна. — Най-дългата нощ в живота ми.“

Преди пет месеца от Ватикана му се бяха обадили, за да поискат незабавното му присъствие в Рим. Без обяснения. „Билетът ви е на летището.“ Светият престол полагаше всички усилия да запази булото на тайнствеността дори за висшето си духовенство.

Тайнствената покана, предполагаше Арингароса, навярно целеше да даде възможност на папата и другите ръководители на Църквата да се възползват от неотдавнашния публичен успех на *Opus Dei* — завършването на новата сграда на Световния център в Ню Йорк. Архитектурните списания бяха нарекли сградата на *Opus Dei* „ярък факел на католицизма, съвършено интегриран в модерната среда“, а напоследък Ватиканът, изглежда, се нахвърляше на абсолютно всичко, което съдържаше думата „модерен“.

Епископът нямаше друг избор, освен да се подчини, въпреки че го направи неохотно. Не бе почитател на сегашния папа и подобно на повечето консервативни духовници, с мрачно презрение беше проследил първата година на неговия понтификат. Безпрецедентен

либерал, Негово светейшество бе избран на един от най-противоречивите и необичайни конклави във ватиканската история. И вместо да се смири след неочакваното си идване на власт, Светият отец, без да губи време, беше започнал да дърпа всички конци, свързани с най-висшия пост в християнството. Като разчиташе на обезпокоително единодушната либерална подкрепа на колегията на кардиналите, сега папата обявяваше за своя мисия „обновяването на доктрината на Ватикана и осъвременяването на католицизма за навлизането му в третото хилядолетие“.

С други думи, опасяваше се Арингароса, този човек всъщност бе невероятно арогантен и си въобразяваше, че може да промени Божиите закони, за да си върне сърцата на онези, които смятат, че изискванията на католицизма са станали прекалено неудобни за модерния свят.

Епископът беше използвал цялото си политическо влияние — значително, като се имаше предвид броят на привържениците на *Opus Dei* и тяхното финансово състояние, — за да убеди папата и неговите съветници, че смекчаването на църковните закони е не само безбожно и страхливо, но и се равнява на политическо самоубийство. Той им напомни, че предишното либерализиране на църковния закон — фиаското с Втория ватикански събор — е оставило катастрофално наследство: днес на черква ходеха по-малко хора отвсякога, даренията пресъхваха и нямаше достатъчно католически свещеници за всички черкви.

„Хората се нуждаят от организацията и напътствието на Църквата, а не от глезотии и снизхождение!“ — твърдеше Арингароса.

Когато в онази нощ преди пет месеца фиатът беше потеглил от летището, епископът с изненада бе установил, че не се насочват към Ватикана, а на изток по лъкатушен планински път.

— Къде отиваме? — попита шофьора той.

— В замъка Гандолфо.

„Лятната резиденция на папата?“ Арингароса никога не беше ходил там, нито бе имал желание: Освен че датиращият от XVI век замък беше лятното убежище на Светия отец, в него се помещаваше *Specula Vaticana* — Ватиканската астрономическа обсерватория, една от най-модерните астрономически обсерватории в Европа. Епископът никога не бе приемал историческата потребност на Ватикана да се намесва в науката. Имаше ли някакви основания за обединяването на

наука и вяра? Човек, който вярва в Бог, не можеше безпристрастно да се занимава с наука. Нито пък вярата се нуждае от физическо потвърждение.

„И въпреки това обсерваторията е факт“ — помисли си той, когато замъкът Гандолфо се извиси на фона на обсипаното със звезди ноемврийско небе. Откъм пътя сградата приличаше на грамадно каменно чудовище, готвещо се за самоубийствен скок. Кацнал на самия връх на скалата, дворецът се издигаше над люлката на италианската цивилизация — долината, в която много преди основаването на Рим се бяха сражавали Хорациите и Куриациите.

Дори само силуетът на Гандолфо бе невероятна гледка — типичен пример за отбранителна архитектура, отразяваща могъществото на това планинско разположение. За съжаление Ватиканът беше развалил сградата, като бе построил два огромни алуминиеви купола върху покрива и гордият някога замък сега приличаше на горд воин с две купонджийски шапки.

Епископът слезе от колата и един млад йезуитски свещеник бързо излезе да го посрещне.

— Добре дошли, ваше високопреосвещенство. Аз съм отец Дюбоа. Астроном съм.

„Браво.“ Арингароса измърмори някакъв поздрав и го последва във фоайето на замъка — просторно помещение, чиято украса представляваше безвкусна смесица от ренесансово изкуство и астрономически снимки. Докато се качваха по широкото мраморно стълбище, той видя знаци за конгресни центрове, лекционни зали и туристически информационни услуги. Смайваше го мисълта, че Ватиканът категорично не е способен да осигури последователни строги напътствия за духовно развитие и все пак намира време да изнася лекции по астрофизика на туристи.

— Кажете ми, кога опашката започва да клати кучето? — попита Арингароса младия свещеник.

Йезуитът го погледна недоумяващо.

— Моля?

Епископът махна с ръка и реши тази вечер да не се впуска в настъпление. „Във Ватикана са се побъркали.“ Също като мързелив родител, който намира за по-лесно да се примирява с капризите на глезеното си дете, отколкото да го възпита в духа на твърдите

ценности, Църквата постоянно смекчаваше позициите си и се опитваше да се приспособи към отклонилото се от правия път общество.

Коридорът на втория етаж беше широк, богато обзаведен и водеше към грамадна дъбова врата с месингова табела.

BIBLIOTHECA ASTRONOMICA

Епископът беше чувал за ватиканската астрономическа библиотека, в която имало над двадесет и пет хиляди тома, включително редки трудове на Коперник, Галилей, Кеплер и Нютон. Говореше се също, че там тайно се съвещавали висшите съветници на папата — предпочитали да не заседават зад стените на Ватикана.

Докато се приближаваше към вратата, епископ Арингароса изобщо не подозираше смайващата вест, която щяха да му съобщят вътре, нито гибелната върволица от събития, която щеше да задейства тя. Едва час по-късно, когато вече си тръгваше, той осъзна катастрофалните последици. „След шест месеца! — помисли си Арингароса. — Бог да ни е на помощ!“

Епископ Арингароса усети, че е стиснал юмруци само при спомена за онази първа среща. Наложил си бавно да си поеме дъх и да отпусне мускулите си.

„Всичко ще е наред — каза си той, докато фиатът се изкачваше по планинския път. И все пак му се искаше мобилният му телефон да иззвъни. — Защо Учителя не ми се обади? Сила вече трябваше да е взел ключовия камък.“

За да успокои нервите си, епископът се съсредоточи върху лилавия аметист на пръстена си. Опила очертанията на владишкия жезъл и стените на диамантите и си напомни, че този пръстен е символ на власт, много по-нищожна от онази, с която скоро щеше да се сдобие.

Отвътре „Сен Лазар“ приличаше на всяка друга гара в Европа — зейнала пещера, осеяна с обичайните заподозрени бездомници с надписи от парчета картон, тайфи студенти с помътнели от умора очи, които дремеха върху самарите си, групички носачи в сини гащеризони, които пушеха.

Софи вдигна поглед към огромното табло за заминаващите влакове. Черно-белите табели се превъртаха. Когато спряха, най-горният ред гласеше: „Lyon-Locale-03:06.“

— Ще ми се да заминаваше по-скоро, но Лион ще свърши работа — въздъхна Софи.

„По-скоро ли?“ Професорът си погледна часовника. Беше 02:59. Влакът потегляше след седем минути, а още не си бяха купили билети.

Софи го поведе към гишето и каза:

— Купи два билета с кредитната си карта.

— Нали кредитните карти могат да се проследяват...

— Точно така.

Той реши да престане да се опитва да изпреварва мисълта ѝ, купи два билета за Лион и ѝ ги подаде.

Софи закрочи към пероните. Прозвуча сигнал и повикаха пътниците за Лион. Пред тях имаше шестнадесет коловоза. В далечината надясно на трети перон влакът за Лион надуваше свирката си и се готвеше да потегли, ала Софи вече беше хванала Лангдън под ръка и го водеше точно в обратната посока. Двамата бързо прекосиха едно странично фоайе, минаха покрай някакво нощно кафене и накрая излязоха на тиха уличка от западната страна на гарата.

Отпред чакаше самотно такси. Шофьорът видя Софи и превключи светлините. Тя скочи на задната седалка и Робърт я последва.

Докато колата се отдалечаваше от гарата, Софи извади двата билета и ги скъса. Лангдън въздъхна. „Седемдесет долара на вятъра.“

Едва когато автомобилът набра скорост и се насочи на север по Рю дьо Клиши, професорът си каза, че наистина са избягали. През десния прозорец виждаше Монмартър и красивия купол на Сакре Кьор. Гледката бе нарушена от проблясък на полицейска лампа, която профуча покрай тях в срещуположната посока. Лангдън и Софи се приведоха, докато сирената не заглъхна.

Софи беше казала на шофьора просто да кара на запад извън града и по решително стиснатите ѝ устни Робърт виждаше, че се опитва да определи следващия им ход.

Той отново разгледа ключа, като го вдигна близо до очите си в опит да установи дали няма знаци, които да показват къде е произведен. На пресекливата светлина на уличните лампи не успя да открие нищо друго освен герба на Ордена.

— Няма никаква логика — накрая заяви Лангдън.

— В кое?

— В това дядо ти да си направи толкова много труд, за да ти предаде ключа и да не ти обясни какво да правиш с него.

— Съгласна съм.

— Сигурна ли си, че не е написал нищо друго върху гърба на картината?

— Претърсих навсякъде. Нямах нищо друго. Само този ключ зад картината. Видях герба, пъхнах ключа в джоба си и после избягахме.

Лангдън се намръщи и се вторачи в ключа. Нищо. Вдигна го към носа си и каза:

— Мисля, че ключът съвсем скоро е бил почистен.

— Защо?

— Мирише на спирт.

Тя се обърна към него.

— Моля?

— Мирише така, като че ли някой го е търкал с почистващ препарат. — Лангдън пак вдигна ключа към носа си и го помириса. — От другата страна миризмата е по-силна. — Той го завъртя. — Да, на спиртна основа е, все едно че са го търкали с препарат или... — Той замълча.

— Какво?

Професорът поднесе ключа към светлината и се втренчи в гладката повърхност на широкото рамо. На места златото сякаш лъщеше... като мокро.

— Внимателно ли ги разгледа преди да го прибереш в джоба си?

— Моля? Не много. Бързах.

Лангдън се обърна към нея.

— Ултравиолетовото фенерче още ли е в теб?

Софи бръкна в джоба си и извади фенерчето. Американецът го взе, включи го и насочи лъча към ключето. Повърхността мигновено засия в лилаво. Имаше букви. Бяха надраскани набързо, ала се четяха.

— Е, ясно е откъде се е взела миризмата на спирт — усмихна се Лангдън.

Софи се взираше в лилавия надпис и не вярваше на очите си. Рю Хаксо 24

„Адрес! Дядо ми е написал адрес!“

— Къде е това? — попита Робърт.

Софи нямаше представа. Тя се наведе напред и развълнувано попита шофьора:

— Connaissez-vous la Rue Нахо?^[1]

Шофьорът се замисли за миг, после отговори, че минавала близо до футболния стадион в западните предградия на Париж. Тя го помоли незабавно да ги закара там.

— Най-бързият път е през Bois de Boulogne^[2] — предупреди я таксиметровият шофьор. — Съгласна ли сте?

Софи се намръщи. Не се сещаше за по-скандален път, ала тази нощ не можеше да си позволи да е придирчива.

— Карайте. — „Можем да смаем американеца.“

Тя отново сведе очи към ключа и се зачуди какво ли ще намерят на Рю Хаксо 24. „Черква? Някакъв щаб на Ордена?“ Спомни си тайния ритуал, който преди десет години беше видяла в избата, и тежко въздъхна.

— Имаме да обсъждаме много неща, Робърт. — Младата жена замълча за миг и го погледна. — Но първо искам да ми разкажеш всичко, каквото знаеш, за Ордена на Сион.

[1] Знаете ли къде е Рю Хаксо? (фр.) — Б. пр. ↑

[2] Булонския лес (фр.) — Б. пр. ↑

Безу Фаш кипеше от гняв, докато пазачът Груар обясняваше как Софи и Лангдън са го обезоръжили. „Защо просто не стреля през скапаната картина?“

— Господин капитан? — Лейтенант Коле дотича при тях от командния пункт. — Току-що научих, господин капитан. Намерили са колата на агент Нево.

— Стигнала ли е до посолството?

— Не. До гарата. Купили са два билета. Влакът тъкмо е потеглил. Фаш даде знак на Груар, че е свободен, и поведе Коле към близката ниша.

— Закъде пътуват? — тихо попита той.

— За Лион.

— Сигурно е заблуда. — Фаш въздъхна. В главата му се оформяше план. — Добре, предупредете на следващата гара, нека за всеки случай претърсят влака. Оставете колата ѝ където си е и пратете цивилни да я наблюдават. Може да се върне. — Съмняваше се, че Софи Нево ще направи нещо толкова дръзко, но тази нощ тя вече веднъж го беше надхитрила. — Претърсете улиците около гарата, може да са избягали пеш. Оттам тръгват ли автобуси?

— Не и в този час. Само таксита.

— Добре. Разпитайте шофьорите. Проверете дали не са видели нещо. После се свържете с диспечерната в таксиметровата компания и дайте описанията им. Аз ще се обадя в Интерпол.

Коле се изненада.

— Нима ще ги обявите за издирване?

На Фаш не му се искаше да се посрамва така, ала не виждаше друг избор.

„Трябва бързо да затворим мрежата, при това здраво.“

Най-важен бе първият час след бягството. През това време действията на бегълците бяха предвидими. Те винаги правеха едно и също. „Пътуване. Убежище. Пари в брой.“ Светата троица. Интерпол

притежаваше властта да елиминира и трите само за едно мигване на окото. Международната организация можеше да прати по факса снимките на Лангдън и Софи на парижките пътнически власти, хотели и банки и да не им остави никакви шансове — нито да напуснат града, нито да си осигурят скривалище, нито да изтеглят пари, без да ги познаят. Обикновено бегълците изпадаха в паника на улицата и извършваха нещо глупаво. Открадваха кола. Ограбваха магазин. В отчаянието си използваша банкова карта. Каквато и грешка да допуснаха, те бързо издаваха местонахождението си.

— Само *Лангдън*, нали? — попита Коле. — Няма да обявите Софи Нево за издирване. Тя е наша агентка.

— Естествено, че ще я обявя за издирване! — изсумтя Фаш. — Каква полза да обявявам за издирване Лангдън, ако тя може да върши цялата му черна работа? Възнамерявам да предам на Интерпол цялото служебно досие на Нево — приятели, роднини, лични контакти, всеки, към когото може да се обърне за помощ. Не знам какво си мисли, че прави, обаче това ще й струва много повече от службата!

— На телефона ли да остана, или да тръгна с нашите хора?

— Вървете с хората ни. Идете на гарата и координирайте действията. Имате картбланш, но не правете нищо, без да се посъветвате с мен.

— Слушам. — Коле тичешком се отдалечи.

Фаш стоеше като вцепенен. През прозореца се виждаше светещата стъклена пирамида, чието отражение се вълнуваше в басейните. „Изплъзнаха ми се през пръстите.“ Той си наложи да се отпусне. Дори опитен оперативен работник нямаше да издържи на натиска, който щеше да им окаже Интерпол.

„Криптоложка и даскал?“

Нямаше да издържат до сутринта.

Гъсто залесеният парк, известен като Булонския лес, бе наричан по много начини, но потомствените парижани го знаеха като „Градината на земните радости“. Макар да звучеше ласкателно, този епитет изразяваше тъкмо обратния смисъл: всеки, който беше виждал прочутата едноименна картина на Бош, разбираше шегата. Също като парка, картината бе мрачна, чистилище за извратени и фетишисти. Нощем лъкатушните алеи се изпълваха със стотици тела за продан, земни радости, задоволяващи най-съкровените неизказани желания — мъжки, женски и всичко помежду им.

Докато Лангдън подреждаше мислите си, за да разкаже на Софи за Ордена на Сион, таксито влезе през залесения вход на парка и се насочи на запад по настланата с павеата улица. Професорът не можеше да се съсредоточи, тъй като нощните обитатели на гората вече се появяваха от сенките и демонстрираха стоката си под блясъка на фаровете. Пред тях две голи до кръста тийнейджърки ги стрелнаха с изпепеляващи погледи. Зад момичетата обилно намазан с масло чернокож мъж по прашки се завъртя и се надупи. До него пищна блондинка повдигна минижупа си, за да покаже, че всъщност не е жена.

„Господи!“ Лангдън се извърна и дълбоко си пое дъх.

— Разкажи ми за Ордена на Сион — повтори Софи.

Той кимна. Чудеше се откъде да започне. Историята на братството обхващаше повече от хиляда години... удивителна хроника за тайни, изнудване, предателства и дори жестоки мъчения в ръцете на някой разгневен папа. Робърт не можеше да си представи по-нелеп фон за историята, която се готвеше да разкаже.

— Орденът на Сион е основан в Ерусалим през хиляда деветдесет и девета година от френския крал Жофроа дьо Буйон непосредствено след като превзел града — каза той.

Приковала поглед в него, Софи кимна.

— Твърди се, че крал Жофроа притежавал велика тайна — тайна, която родът му пазел още от времето на Христа. Тъй като се боял, че тайната му може да се изгуби, когато той умре, крал Жофроа основал тайно братство — Ордена на Сион — и го натоварил да съхранява тайната, като я предава от поколение на поколение. — Лангдън замълча за миг. — През годините, прекарани в Ерусалим, Орденът научил за тайни документи, заровени под развалините на Иродовия храм, който бил построен върху руините на Соломоновия храм. Вярвало се, че тези документи потвърждават могъщата тайна на Жофроа и са толкова важни, че Църквата няма да се спре пред нищо, за да се сдобие с тях.

На лицето на Софи се изписа скептично изражение.

— Орденът се закълел да изрови тези документи изпод развалините на храма и завинаги да ги пази, за да не позволи тайната да умре. За тази цел братството създадо военна организация, група от деветима рицари, наречена Орден на нищите рицари на Христа и Соломоновия храм. — Професорът отново направи пауза. — Поизвестни като рицарите тамплиери.

Софи го погледна изненадано.

Лангдън бе чел достатъчно лекции за тамплиерите, за да знае, че почти всички на света са чували за тях, поне повърхностно. За учените тамплиерската история представляваше несигурен свят, в който фактите, легендите и заблудите бяха дотолкова преплетени, че извличането на чистата истина се смяташе за почти невъзможно. Той се колебаеше дори само да споменава за тамплиерите в лекциите си, защото това неизбежно водеше до канонада от сложни въпроси, свързани с всевъзможни теории за заговори.

— Казваш, че орденът на тамплиерите бил основан от Ордена на Сион, за да намерят някакви тайни документи, така ли? Мислех, че е създаден, за да защитава Светите земи.

— Масова заблуда. Идеята за закрила на поклонниците само скривала истинската цел на тамплиерите, а именно да изровят документите от руините на Храма.

— И намерили ли са ги?

Лангдън се усмихна.

— Никой не знае със сигурност, обаче всички учени са единомислени за едно: рицарите са открили *нещо* сред развалините...

нещо, което ги направило невъобразимо богати и могъщи.

Той набързо изложи общоприетите научни факти от историята на тамплиерите, според която по време на Втория кръстоносен поход в светите земи рицарите се представили пред крал Балдуин II като закрилници на християнските поклонници по пътищата. Въпреки че не получавали заплащане и били положили обет за бедност, тамплиерите поискали от краля разрешение да се заселят в конюшните под развалините на Храма. Крал Балдуин изпълнил молбата им и рицарите намерили подслон в разрушената сграда.

Странният им избор, поясни Лангдън, съвсем не бил случаен. Рицарите вярвали, че документите, които търсел Орденът, са заровени дълбоко под руините — под светая светих, свещеното помещение, което се вярвало, че е обитавано от самия Бог. Буквално самият център на еврейската вяра. В продължение на почти цяло десетилетие деветимата тамплиери живели в развалините и в пълна тайна копали в здравата скала.

Софи вдигна поглед.

— Нали каза, че открили нещо?

— Със сигурност — потвърди Робърт и обясни, че им били нужни девет години, ала накрая рицарите намерили каквото търсели. Те изнесли съкровището от Храма и заминали за Европа, където сякаш за миг станали невероятно могъщи. Никой не бил сигурен дали тамплиерите са изнудвали Църквата, или тя просто се опитала да купи мълчанието на ордена, но папа Инокентий II незабавно издал безпрецедентна була, която осигурявала на рицарите безгранична власт и ги обявявала за „закон сами по себе си“ — самоуправляваща се войска, независима от крале и прелати. Получил картбланш от Църквата, орденът започнал да расте с изумителна бързина, и по численост, и по политическа сила, придобивайки огромни владения в десетки страни. Рицарите давали кредити на банкрутирали крале и взимали лихва, с което положили основите на съвременното банкерство и още повече увеличили богатството и влиянието си. До началото на XIV век папската була помогнала на тамплиерите да придобият прекалено голяма власт и папа Климент V решил, че трябва да направи нещо. Действайки заедно с френския крал Филип IV, Светият отец замислил хитроумно скроен план, за да смаже ордена и да заграби съкровищата му. И главно да си присвои тайните, с които

рицарите можели да изнудват Църквата. С военна маневра, достойна за ЦРУ, папа Климент тайно разпратил запечатани писма, която хората му из цяла Европа трябвало едновременно да разпечатат в петък, 13 октомври 1307 година. Призори на 13 октомври документите били отворени и ужасяващото им съдържание било прочетено. В писмото си Климент твърдял, че му се явил Бог и го предупредил, че рицарите тамплиери са еретици, виновни в сатанизъм, хомосексуализъм, оскверняване на кръста, содомия и други богохулни злодеяния. Господ му наредил да пречисти света, като залови всички рицари и ги измъчва, докато не изповядат греховете си. Макиавелистката операция на папата била изпълнена с абсолютна прецизност. В този ден били арестувани безброй рицари, подложили ги на безмилостни мъчения и накрая ги изгорили на клада като еретици. Отражения на тази трагедия все още могат да се открият в съвременната култура — петък тринадесети все още се смята за нещастна дата.

Софи го гледаше объркано.

— Нима рицарите тамплиери са били унищожени? Мислех, че тамплиерски братства съществуват и досега.

— Така е, но под различни имена. Въпреки лъжливите обвинения на Климент и всичките му усилия да ги изстреби, рицарите имали могъщи съюзници и някои успели да избягат от чистките на Църквата. Истинската цел на папата била тамплиерската съкровищница от документи, които очевидно били източник на могъществото на ордена, само че те му се изплъзнали през пръстите. Документите отдавна били поверени на тайнствените създатели на Тамплиерския орден, Ордена на Сион, чиято потайност ги защитила от удара на Църквата. Когато опасността нараснала, една нощ братята изнесли документите с тамплиерските кораби в Ла Рошел.

— Къде?

Лангдън сви рамене.

— Отговорът на тази загадка е известен единствено на Ордена на Сион. Тъй като документите до ден днешен остават обект на постоянни проучвания и спекулации, се смята, че неколкократно са били местени. Предполага се, че се намират някъде в Обединеното кралство.

Софи неспокойно го погледна.

— От почти хиляда години се носят легенди за тази тайна — продължи професорът. — Цялата съкровищница от документи, тяхната сила и тайната, която разкриват, са известни с общото наименование Сангреал. За него са написани стотици книги и малко загадки са пораждали толкова силен научен интерес сред историците, колкото Сангреал.

— Сангреал ли? Тази дума има ли нещо общо с френската „sang“ и испанската „sangre“ — „кръв“?

Робърт кимна. „Кръв, наистина“ — помисли си той. Кръвта беше гръбнакът на Сангреала, ала не така, както навярно предполагаше Софи.

— Легендата е сложна, но най-важното е, че Ордена пазят доказателството и чака благоприятния исторически момент, за да разкрие истината.

— Каква истина? Каква тайна може да е толкова важна?

Лангдън дълбоко си пое дъх и отпрати поглед към похотливо надничация от сенките подземен свят на Париж.

— Думата „Сангреал“ е много древна, Софи. През годините тя се е развила в друго... по-съвременно име. — Той замълча за миг. — Когато ти го кажа, ще разбереш, че вече знаеш много за него. Всъщност почти всички на света са чували историята на Сангреал. Изражението на Софи издаваше съмнение.

— Никога не съм чувала за него.

— Естествено, че си чувала — усмихна се Робърт. — Само че под името „Светия Граал“.

Софи напрегнато се вторачи в лицето на Лангдън. „Той се шегува.“

— Светия Граал ли?

Професорът сериозно кимна.

— Името „Светия Граал“ произлиза от средновековната дума „Сангреал“, която постепенно се разделила на две думи.

„Светият Граал.“ Софи се изненада, че веднага не е забелязала лингвистичната връзка. Въпреки това твърдението на Лангдън не ѝ се струваше логично.

— Мислех, че Светият Граал е *чаша*. А ти току-що ми каза, че Сангреал е съкровищница от документи, които разкриват някаква тъмна тайна.

— Да, но документите от Сангреала са само *половината* от съкровищницата на Светия Граал. Те са скрити със самия Граал... и разкриват неговото истинско значение. Документите осигурили могъществото на рицарите тамплиери, тъй като страниците разкривали истинския характер на Граала.

„Истинския характер на Граала ли?“ Софи се обърка още повече. Беше смятала, че Светият Граал е чашата, от която пил на Тайната вечеря Иисус и в която по-късно Йосиф Ариматейски събрал кръвта му на разпятието.

— Светият Граал е чашата на Христос — каза тя. — Съвсем просто е.

— Според Ордена на Сион, Софи, Светият Граал изобщо не е чаша — като се наведе към нея, прошепна Лангдън. — Братята твърдят, че легендата за Граала — с други думи за *чашата* — всъщност е находчиво съчинена алегория. А именно, че в историята за Граала *чашата* е метафора за нещо друго, нещо много по-могъщо. — Той замълча за миг. — И това нещо идеално се вписва във всичко, което тази нощ се опитва да ни съобщи дядо ти, включително всичките му символични алюзии за свещената женственост.

Все още неуверена, Софи долови в търпеливата усмивка на Робърт, че съчувства на скептицизма ѝ. И все пак очите му оставаха сериозни.

— Но ако Светият Граал не е чаша, какво е тогава? — попита тя.

Лангдън очакваше този въпрос, ала се колебаеше точно как да ѝ отговори. Ако не изложеше фактите в съответния исторически контекст, Софи щеше да изпадне в пълно озадачение — същото изражение бе видял на лицето на издателя си преди няколко месеца, когато му беше предал работния план на последната си книга.

— *Какво* твърдиш в ръкописа? — задави се издателят, остави чашата си с вино и го зяпна. — Не е възможно да говориш сериозно.

— Достатъчно съм сериозен, за да проучвам въпроса цяла година.

Известният нюйоркски издател Джонас Фокман нервно поглади брадичката си. Несъмнено беше чувал достатъчно безумни идеи по време на блестящата си кариера, но тази направо го смая.

— Не ме разбирай погрешно, Робърт, твоите трудове ми харесват и двамата се познаваме отдавна — накрая каза той. — Но ако се съглася да публикувам такава идея, хората месеци наред ще демонстрират пред издателството. А и това ще съсипе репутацията ти. Ти си харвардски историк, за Бога, а не популярен автор на кичове, който търси бързи пари. Къде си намерил достатъчно правдоподобни доказателства, които потвърждават теорията ти?

Лангдън със спокойна усмивка извади от джоба на туидовото си сако лист хартия и го подаде на Фокман. Листът съдържаше библиография с над петдесет заглавия — книги от известни историци, някои съвременни, други отпреди векове. Всички съчинения подкрепяха предположението на Робърт. Докато четеше списъка, издателят приличаше на човек, който току-що е открил, че Земята всъщност е плоска.

— *Познавам* част от тези автори. Те са... истински историци!

Лангдън широко се усмихна.

— Както виждаш, Джонас, тази теория не е само *моя*. Развита е доста отдавна. Аз просто я доразвивам. Никой не е разглеждал легендата за Светия Граал от символична гледна точка. Иконографските свидетелства, които откривам в подкрепа на хипотезата си, са поразително убедителни.

Фокман продължаваше вторачено да зяпа листа.

— Боже мой, една от тези книги е написана от сър Лий Тибинг, кралски историк на Великобритания.

— През по-голямата част от живота си Тибинг се е занимавал със Светия Граал. Познаваме се. Той всъщност до голяма степен вдъхнови проучванията ми. Тибинг е убеден, Джонас, също като всички останали от списъка.

— Да не искаш да кажеш, че всички тези историци наистина вярват... — Фокман мъчително преглътна, очевидно неспособен да изрече думите.

Лангдън отново се ухили.

— Светият Граал може би е най-търсеното съкровище в човешката история. За Граала са създадени легенди, той е причина за войни и обект на дълги дирения. Логично ли е да е обикновена чаша? В такъв случай други реликви определено щяха да породят подобен или още по-голям интерес — тръненият венец, истинският кръст, надписът на кръста — и все пак не е така. Вече знаеш защо.

Фокман все още клатеше глава.

— Но след като всички тези книги са написани за това, защо твоята теория не е по-широко известна?

— Тези книги не могат да се сравняват с вековете на общоприета история, особено когато тази история е наложена от абсолютния бестселър на всички времена.

Фокман се ококори.

— Да не искаш да кажеш, че „Хари Потър“ всъщност е за Светия Граал?

— Говорех за Библията.

Издателят потръпна.

— Знаех си.

— Laissez la! — Викът на Софи разцепи тишината в таксито. — Остави я!

Лангдън се стресна от крясъка на спътничката си — тя се беше навела напред и викаше на шофьора. Професорът видя, че французинът е вдигнал радиостанцията си и говори с диспечерката.

Софи се обърна, бръкна в джоба на туидовото му сако и преди Лангдън да разбере какво става, измъкна пистолета и го опря в тила на

шофьора. Той мигновено пусна радиостанцията и вдигна свободната си ръка над главата си.

— Софи! — задавено рече Лангдън. — Какво...

— Arrêtez! — нареди младата жена. Разтреперан, шофьорът се подчини и спря.

Едва тогава Робърт чу металическия глас на диспечерката: —

— ... agent Sophie Neveu... — изпраща радиостанцията. — Et un Américain, Robert Langdon...^[1]

Мускулите му се напрегнаха. „Вече са ни открили?“

— Descendez^[2] — заповяда Софи.

Треперещият шофьор слезе от таксито с вдигнати ръце и отстъпи няколко крачки.

Софи бе спуснала стъклото на прозореца и се целеше в слисания французин.

— Поеми волана, Робърт — тихо каза тя. — Ти ще шофираш.

Лангдън нямаше намерение да спори с жена, която държи пистолет, така че слезе от колата, заобиколи и седна зад волана. Все още с вдигнати ръце, шофьорът започна да ругае.

— Видя достатъчно от нашата вълшебна гора, нали, Робърт? — попита от задната седалка Софи.

Той кимна. „Предостатъчно.“

— Добре. Да се махаме оттук.

Професорът погледна таблото и се поколеба. „Мама му стара.“ После опипом затърси скоростния лост.

— Софи? Може би е по-добре ти...

— Тръгвай! — извика тя.

Няколко проститутки се приближаваха, за да видят какво става. Една разговаряше по мобилен телефон. Лангдън откри лоста, натисна го и го премести натам, накъдето предполагаше, че е първата предавка. После леко настъпи газта.

Гумите запищяха и таксито подскочи напред, диво поднесе и събиращата се тълпа се пръсна. Жената с мобифона се хвърли сред дърветата и едва избегна предната броня.

— Doucement!^[3] — възкликна Софи, когато колата се понесе по пътя. — Какво правиш?!

— Опитвах се да те предупредя — надвика стържещите предавки той. — Досега съм карал само автоматик!

-
- [1] Агент Софи Нево. И един американец, Робърт Лангдън (фр.).
— Б. пр. ↑
- [2] Слизай (фр.). — Б. пр. ↑
- [3] Леле! (фр.). — Б. пр. ↑

Макар че в спартанската стая в сградата с фасада от червен пясъчник на Рю ла Брюйер бяха изтърпiani много страдания, Сила се съмняваше, че нещо може да се сравнява с мъката, която бе обзела бледото му тяло. „Измамен съм. Всичко е изгубено.“

Бяха го изиграли. Братята бяха излъгали и бяха предпочели смъртта, вместо да издадат тайната си. Нямахте сили да се обади на Учителя. Не само че беше убил единствените четирима души, които знаеха къде е скрит ключовият камък, но бе убил и една монахиня в „Св. Сулпиций“. „Тя работеше срещу Църквата! Тя презираше делото на Opus Dei!“

Импулсивно извършеното престъпление безкрайно много усложняваше положението. Епископ Арингароса беше уредил да го пуснат в катедралата. Какво щеше да си помисли свещеникът, когато откриеше мъртвата монахиня? Въпреки че Сила я бе поставил на леглото, раната на главата ѝ беше очевидна. Бе се опитал да поправи разбитите плочи на пода, но и те бяха очевидни. Щяха да разберат, че някой е идвал.

Беше имал намерение да се скрие в Opus Dei, когато изпълни задачата си. „Епископ Арингароса ще ме защити.“ Не можеше да си представи по-блажено съществуване от живота, отдаден на медитация и молитви дълбоко зад стените на Световния център в Ню Йорк. Никога повече нямаше да стъпи навън. Можеше да намери всичко, каквото му трябваше, в този храм. „Няма да липсвам на никого.“ За нещастие — и това му беше съвсем ясно — разбираше той, видна личност като епископ Арингароса не можеше да изчезне толкова лесно.

„Изложих на опасност епископа.“ Сила впери очи в пода и се замисли да самоубийство. В края на краищата именно Арингароса го бе възкресил... в онова малко енорийско жилище в Испания, където го беше образовал и му бе дал цел в живота.

— Момче, ти си роден албинос — беше му казал той. — Не позволявай на другите да те засрамват. Не разбираш ли колко особен те прави това? Не знаеш ли, че самият Ной е бил албинос?

— Ной с ковчега ли? — Никога не бе чувал такова нещо. Арингароса се усмихваше.

— Да, Ной с ковчега. Ной спасил живота на Земята. Ти си предопределен за велики дела, Сила. Господ не те е освободил случайно. Ти имаш призвание. Бог се нуждае от помощта ти, за да изпълни делото си.

С времето Сила се беше научил да се вижда в нова светлина. „Аз съм чист. Бял. Красив. Като ангел.“

В момента обаче чуваше разочарования шепот на баща си от миналото. „Tu es tragédie désastre. Un spectre.“^[1]

Коленичил на дъсчения под, Сила се помоли за прошка. После съблече расото си и пак взе въжетото.

[1] Ти си ужасна трагедия. Призрак (фр.) — Б. пр. ↑

Като се бореше със скоростния лост, Лангдън успя почти без проблеми да докара отвлеченото такси до другия край на Булонския лес. За нещастие, иначе смешната ситуация бе помрачавана от постоянните повиквания на таксиметровата диспечерка по радиостанцията:

— Voiture cinq-six-trois. Ou etes-vous? Repondez!^[1]

Когато стигнаха до изхода на парка, Лангдън преглътна и удари спирачки.

— По-добре карай ти.

Софи се намести зад волана и на лицето ѝ се изписа облекчение. След секунди автомобилът уверено се носеше на запад по Але дьо Лоншам и се отдалечаваше от Градината на земните радости.

— Накъде е Рю Хаксо? — попита Лангдън, вторачен в спидометъра, който показваше над сто километра в час. Погледът на Софи беше прикован в пътя.

— Шофьорът каза, че улицата била близо до тенискортовете „Ролан Гарос“. Районът ми е познат.

Робърт извади златния ключ от джоба си и го претегли върху дланта си. Предчувстваше, че е предмет с огромно значение. Може би това беше ключът за неговата свобода.

Докато бе разказвал на Софи за рицарите тамплиери, беше осъзнал, че освен герба на Ордена, този ключ има още една, по-скрита връзка с братството. Кръстът с равни рамена бе символ на равновесието и хармонията, но и на тамплиерския орден. Всички бяха виждали картини на тамплиери, носещи бели туники с яркочервени кръстове. Естествено рамената на тамплиерския кръст бяха слабо разширени в краищата, но въпреки това бяха еднакви.

„Квадратен кръст. Точно като този на ключа.“ Въображението му заработи на бързи обороти — той си представяше какво може да открият. Светия Граал. Едва не се засмя гласно на това абсурдно хрумване. Смяташе се, че поне от 1500 година Граалът е някъде в

Англия, скрит в тайно помещение под някоя от многобройните тамплиерски черкви.

„Епохата на великия магистър Леонардо да Винчи.“ За да запази важните си документи, през първите векове след погрома Орденът бил принуден многократно да ги мести. Днес историците предполагаха, че след донасянето му от Ерусалим в Европа Граалът е бил пазен на шест места. За Последен път го бяха „виждали“ през 1447 година — многобройни свидетели разказваха за пожар, който едва не унищожил документите преди пренасянето им в четири грамадни сандъка, носени от по шестима души. Това бяха последните сигурни сведения за него. Само от време на време се шушукаше, че бил скрит във Великобритания, земята на крал Артур и рицарите на Кръглата маса.

Където и да се намираще обаче, оставаха два важни факта.

„Леонардо е знаел къде се намира Граалът. Това скривалище сигурно е същото и до днес.“ Поради тази причина мнозина продължаваха да се занимават с картините и дневниците на великия италиански художник с надеждата да се натъкнат на скрити указания за местонахождението на Граала. Едни смятаха, че планинският фон на Мадоната на скалите отговарял на някакви осеяни с пещери хълмове в Шотландия. Други твърдяха, че разположението на апостолите в „Тайната вечеря“ било код. Трети настояваха, че според рентгеновите анализи Мона Лиза първоначално била нарисувана с лазуритен медальон на Изиди, който по-късно да Винчи решил да скрие. Лангдън никога не бе виждал доказателства за този медальон, нито можеше да си представи каква е връзката със Светия Граал, и все пак любителите на историите за Граала все още до втръсване обсъждаха проблема в интернет клубове и чатруми. „Всеки си пада по заговорите.“

А заговорите бяха безкрайни. В последно време естествено това беше поразителното откритие, че под пластове боя на знаменитото Леонардово „Поклонение на влъхвите“ се криела мрачна тайна. Италианският изкуствовед Маурицио Серадини бе установил смущаващата истина през април 2002 година и новината беше отекнала достатъчно силно, за да се появи още същата седмица в „Ню Йорк Таймс Магазин“ под заглавието „Прикритието на Леонардо“.

Серадини без съмнение бе открил, че докато сиво-зелената скица на „Поклонението“ наистина била дело на Леонардо, самата картина не била от него. Всъщност някакъв анонимен художник оцветил

скицата на да Винчи години след неговата смърт. Много по-обезпокоително обаче било онова, което се криело под боята на самозванеца. Инфрачервената рефлектография и рентгетовият анализ показвали, че докато запълвал скицата на Леонардо, този измамник подозрително се отклонявал от оригинала... сякаш за да скрие истинското намерение на автора. Все още не бе известно какъв е бил действителният характер на скицата. Въпреки това засраменото ръководство на флорентинската галерия „Уфици“ незабавно беше пратило картината в склада отатък улицата. Сега посетителите на Леонардовата зала в галерията намираха на предишното място на „Поклонението“ заблуждаваща и извинителна табела.

ТАЗИ КАРТИНА Е ПОДЛОЖЕНА НА ДИАГНОСТИЧНИ ТЕСТОВЕ В ПОДГОТОВКА ЗА РЕСТАВРАЦИЯ.

Леонардо да Винчи си оставаше голямата загадка на странния подземен свят на съвременните търсачи на Граала. Неговите произведения сякаш всеки момент щяха да разкрият някаква тайна, която обаче така и си оставаше скрита, може би под пласт боя, може би закодирана пред погледите на всички — ако наистина съществуваше. Многобройните мъчителни податки не бяха нищо друго, освен празно обещание, оставено, за да ядосва любопитните и да кара Мона Лиза многозначително да се подсмивва.

— Възможно ли е ключът да е за скривалището на Светия Граал?
— попита Софи и въпросът ѝ върна Лангдън в настоящето.

Смехът му прозвуча принудено, дори за самия него.

— Абсурд. Освен това се смята, че Граалът е скрит някъде в Британия, а не във Франция. — Той набързо ѝ разказа историята.

— Обаче Граалът изглежда единственото рационално заключение — настоя Софи. — Имаме ключ, носещ герба на Ордена на Сион, оставен ни от член на братството. А както току-що ми обясни, братята са пазители на Светия Граал.

Робърт знаеше, че твърдението ѝ е логично, и все пак интуитивно не можеше да го приеме. Носеха се слухове, че братята са се заклели някой ден да върнат Граала във Франция, ала не съществуваха исторически доказателства, които да предполагат, че това наистина се е случило. Даже Ордена наистина да бе успял да го

направи, адресът Рю Хаксо 24 близо до тенискортовете не звучеше като последно скривалище на такава тайна.

— Наистина не виждам как този ключ може да има нещо общо с Граала, Софи.

— Защото Граалът трябва да се намира в Англия ли?

— Не само. Местонахождението на Светия Граал е една от най-добре пазените тайни в историята. Братята десетилетия наред доказват, че са достойни, за да бъдат издигнати до висшите ешелони на Ордена и да научат къде е Граалът. Създадена е сложна система за съхраняване на тайната и въпреки че братството е огромно, само *четирима* души едновременно знаят къде е скрит Граалът — великият магистър и неговите трима сенешали. Вероятността дядо ти да е бил един от тях е съвсем нищожна.

„Дядо ми е бил един от тях“ — помисли си Софи и още порешително настъпи газта. Запечаталият се в паметта ѝ образ категорично потвърждаваше положението на дядо ѝ в братството.

— И даже дядо ти наистина да е бил от висшия ешелон, *никога* не биха му позволили да разкрие нищо на човек извън Ордена. Немислимо е да е имал намерение да те въведе във вътрешния кръг.

„Аз вече бях там.“ Софи си представи ритуала в подземие то и се зачуди дали моментът е подходящ да разкаже на Лангдън на какво е присъствала онази нощ в планинската вила. Вече от десет години срамът не ѝ позволяваше да разкрие тайната на никого. Дори самата мисъл за това я караше да настръхва. Някъде в далечината завиха сирени и тя усети, че я обгръща съгъстяваща се мъгла от умора.

— Ето го стадиона! — възкликна Лангдън, развълнуван от вида на огромния тенискомплекс „Ролан Гарос“.

Софи подкара натам. Скоро стигнаха до кръстовището с Рю Хаксо и завиха по нея.

„Трябва ни номер двайсет и четири — каза си Лангдън и осъзна, че тайно е оглеждал хоризонта за връх на черква. — Не бъди смешен. Тук не е възможно да има забравен тамплиерски храм.“

— Ето го — посочи с ръка Софи. Робърт проследи с поглед показалеца ѝ. „Какво е това по дяволите?“

Сградата беше модерна. Квадратна цитадела с гигантски неонов кръст с равни рамена на фасадата. Под кръста светеха думите:

Депозитна цюрихска банка

Лангдън се радваше, че не е споделил със Софи надеждите си да открият тамплиерска черква. Специалистите по история на символите страдаха от професионалната склонност да извличат скрит смисъл от места, където нямаше такъв. В този случай съвсем бе забравил, че мирният кръст с равни рамена е възприет за знамето на неутралната Швейцария.

Поне тази загадка беше разгадана.

Софи и Лангдън имаха ключ за депозитен сейф в швейцарска банка.

[1] Кола петстотин шейсет и три. Къде сте? Отговорете! (фр.). — Б. пр. ↑

Епископ Арингароса слезе от фиата и потръпна от планинския вятър, който брулеше върха на високата скала. „Трябваше да си облека още нещо освен расото“ — помисли той, като се бореше с треперенето. Тази вечер най-малко искаше да изглежда слаб или страхлив.

В замъка цареше мрак, само прозорците на послед ния етаж сияеха зловещо. „Библиотеката — каза си Арингароса. — Будни са и ме чакат.“ Той наведе глава срещу вятъра и тръгна напред, без да погледне към куполите на обсерваторията, които в спомените му приличаха на два гнойни цирея на покрива.

Очакващият го на входа свещеник изглеждаше сънен. Беше същият млад йезуит, който го бе посрещнал преди пет месеца — но тази вечер съвсем не беше толкова гостоприемен.

— Разтревожихме се за вас, ваше високопреосвещенство — каза той и си погледна часовника. Лицето му по-скоро изразяваше досада, отколкото безпокойство.

— Моите извинения. Напоследък човек изобщо не може да разчита на самолетите.

Свещеникът измърмори нещо непонятно, после каза:

— Чакат ви горе. Ще ви придружа.

Библиотеката бе просторно квадратно помещение цялото в тъмно дърво. Високите лавици бяха отрупани книги. Подът беше от кехлибарен мрамор с орнамент от черен базалт, красив спомен от дните, когато тази сграда бе била дворец.

— Добре дошли, ваше високопреосвещенство — разнесе се от отсрещния край на стаята мъжки глас.

Арингароса се опита да види кой говори, ала осветлението беше слабо — много по-слабо, отколкото при първото му идване, когато целият замък беше облян в ослепителна светлина. „Нощта на мрачното събуждане.“ Мъжете седяха в сенките, сякаш някак си се срамуваха от онова, което предстоеше.

Арингароса бавно, царствено спокойно влезе в библиотеката. Различи силуетите на трима мъже до продълговатата маса в отсрещния край на помещението. Веднага позна мъжа в средата — дебелият секретар на Ватикана, който контролираше всички юридически въпроси на Църквата. Другите двама бяха високопоставени италиански кардинали.

Епископът се приближи към тях.

— Моите извинения за късния час. Намираме се в различни часови пояси. Сигурно сте уморени.

— Ни най-малко — отвърна секретарят. Беше сплел пръсти върху огромното си шкембе. — Благодарим ви, че дойдохте толкова отдалече. Най-малкото, което можем да направим, е да ви изчакаме будни. Да ви предложим ли кафе или нещо друго?

— Предпочитам да не се преструваме, че това е посещение от любезност. Бързам за друг самолет. Да пристъпваме към работа.

— Разбира се — съгласи се секретарят. — Действахте по-бързо, отколкото предполагахме.

— Нима?

— Остава ви още един месец.

— Вие споделихте тревогите си преди пет месеца — отвърна Арингароса. — Защо да чакам?

— Така е. Много сме доволни от вашата експедитивност.

Епископът плъзна поглед по продълговатата маса и го спря върху голямо черно куфарче.

— Това ли е?

— Да. — В гласа на секретаря се доловиха неспокойни нотки. — Трябва да призная обаче, че сме загрижени за вашето искане. Изглежда доста...

— Опасно — довърши един от кардиналите. — Сигурни ли сте, че не можем да ви преведем някъде тази огромна сума?

„Свободата струва скъпо.“

— Нямам притеснения за собствената си безопасност. Бог е с мен.

На лицата на италианците се изписа съмнение.

— Точно колкото поисках ли са парите?

Секретарят кимна.

— Чекове, издадени от Банка Ватикана. Валидни са навсякъде по света.

Арингароса пристъпи до масата и отвори куфарчето. Вътре имаше две дебели пачки чекове, носещи ватиканския герб и надписа „Portatore“, което ги правеше изплатими на приносителя.

Секретарят напрегнато го погледна.

— Трябва да призная, ваше високопреосвещенство, че всички щяхме да сме много по-спокойни, ако тази сума беше в *брой*.

„Не мога да нося толкова много пари“ — помисли си Арингароса и затвори куфарчето.

— Чековете са валидни навсякъде по света. Сам го казахте.

Кардиналите неспокойно се спогледаха и накрая един от тях отвърна:

— Да, но тези чекове водят право до Банка Ватикана.

Епископът мислено се усмихна. Тъкмо поради тази причина Учителя го беше посъветвал да вземе парите в чекове на Банка Ватикана. Като застраховка. „Сега всички сме в купа.“

— Това е съвсем законна сделка — каза Арингароса. — *Opus Dei* е лична прелатура на Ватикана и Негово светейшество може да харчи парите си както намери за добре. Не е нарушен никой закон.

— Вярно, но все пак... — Секретарят се наведе напред и столът проскърца под тежестта му. — Не ни е известно какво възнамерявате да правите с тези средства и ако по някакъв начин не е законно...

— Като се има предвид какво искате от мен, не е ваша грижа какво ще правя с тези пари — прекъсна го епископът.

Последва дълго мълчание.

„Знаят, че съм прав“ — помисли си той.

— Трябва да се подпиша някъде, нали? — попита той. Нетърпеливо му побутнаха документа, като че ли им се искаше вече да си е тръгнал.

Арингароса погледна листа. Той носеше печата на папата.

— Същият ли е като екземпляра, който ми пратихте?

— Абсолютно.

Докато подписваше документа, не изпитваше почти нищо и това го изненада. Тримата мъже обаче сякаш облекчено въздъгнаха.

— Благодаря ви, ваше високопреосвещенство — каза секретарят. — Църквата никога няма да забрави тази услуга.

Арингароса вдигна куфарчето и усети в тежестта му обещание и власт. Четиримата мъже се спогледаха за миг, като че ли имаха да си кажат още нещо, ала очевидно това беше всичко. Епископът се обърна и тръгна към вратата.

— Ваше високопреосвещенство? — го повика единият от кардиналите.

Арингароса спря на прага и се обърна.

— Да?

— А сега накъде?

Епископът усещаше, че въпросът е по-скоро духовен, отколкото географски, но нямаше намерение точно сега да обсъжда морални проблеми.

— За Париж — отвърна той и излезе.

Депозитната цюрихска банка беше денонощна Geldschrankbanke^[1] и предлагаше целия модерен набор от анонимни услуги в традициите на швейцарското счетоводство. Имаше клонове в Цюрих, Куала Лумпур, Ню Йорк и Париж.

В основата на дейността ѝ лежеше нейната най-стара и елементарна услуга — Lagern anonymer — „анонимно съхраняване“ или анонимни депозитни сейфове. Клиентите, които искаха да депозират например акции или ценни картини, можеха да го направят анонимно с помощта на модерна комплексна система и да ги изтеглят по всяко време, също в пълна анонимност.

Софи шофираше. Лангдън гледаше солидната архитектура на постройката и си мислеше, че Депозитната цюрихска банка е фирма без чувство за хумор. Сградата представляваше паралелепипед без прозорци, сякаш изкован от мътна стомана. Напомняше на огромна метална тухла и над фасадата ѝ светеше четири и половина метра неонов кръст с равни рамена.

Репутацията на Швейцария в пазенето на банковата тайна бе станала една от най-доходните експортни стоки на страната. Организации като тази бяха доста съмнителни в света на изкуството, защото осигуряваха идеално скривалище за крадени произведения в продължение на години, ако се налага. Тъй като законът защитаваше депозитите от полицията и те бяха свързани с цифрови сметки, а не с реални имена на хора, крадците спокойно можеха да си отдъхнат, доволни, че откраднатите вещи са на сигурно място и че няма да отведат органите на реда до тях.

Спряха пред внушителен портал, който преграждаше отбивката към банката — оградена с бетон рампа, която се спускаше под сградата. Охранителната видеокамера гледаше право към тях. Лангдън имаше чувството, че за разлика от лувърските, тази камера е истинска.

Софи спусна стъклото на прозореца и разгледа електронното устройство откъм нейната страна. На екрана светеха упътвания на

седем езика. На първо място в списъка беше английският.

Пъхнете ключа:

Тя извади златния ключ от джоба си и отново насочи вниманието си към устройството. Под дисплея имаше триъгълен отвор.

— Нещо ми подсказва, че ще стане — подметна Лангдън.

Софи пъхна ключа в отвора. Този ключ очевидно не трябваше да се завърти. Порталът мигновено и безшумно се отвори пред тях. Тя вдигна крак от спирачката и се насочи към втори портал с подобно устройство. Първият зад нея се затвори.

Професорът се почувства като в клетка. „Да се надяваме, че и вторият портал работи.“

На втория екран имаше подобни упътвания.

Пъхнете ключа.

Софи го направи и порталът светкавично се отвори. След секунди се спускаха по рампата в подземие на сградата.

Гаражът беше малък и сумрачен, с места за десетина автомобили. В отсрещния край Робърт забеляза главния вход на банката. Върху бетонния под бе постлан червен килим, който канеше клиентите към огромна врата, изкована сякаш от солиден метал.

„Пък ние си приказваме за неясни послания — помисли си Лангдън. — Добре дошли и не влизай.“

Софи спря таксито до входа и угаси двигателя.

— По-добре остави пистолета тук.

„С удоволствие“ — каза си Лангдън и пъхна оръжието под седалката.

Слязоха и тръгнаха по червения килим към стоманената плоча. Нямаше брава, но на стената видяха друг триъгълен отвор. Този път нямаше указания.

— Така не пускат вътре бавно загреващите — рече Робърт.

Софи нервно се засмя.

— Да опитаме. — Тя пъхна ключа в отвора и вратата с тихо бръмчене се завъртя навътре. Двамата се спогледаха и влязоха. Вратата с глух звук се затвори зад тях.

Фоайето на Депозитна цюрихска банка смая Лангдън с внушителността си. Докато повечето банки се задоволяваха с обичайния полиран мрамор и гранит, тук всички стени бяха от стомана, покрита с нитове. „Кой ли им е декоратор? — зачуди се Робърт. — Може би някоя стоманодобивна компания?“

Софи изглеждаше стресната също като него.

Сивият метал беше вездесъщ — подът, стените, гишетата, вратите, дори столовете бяха железни. Въпреки това ефектът бе невероятен. Посланието беше ясно: вие влизате в трезор.

Един едър мъж ги наблюдаваше иззад гишето. Той изключи телевизорчето, което гледаше, и ги поздрави с любезна усмивка. Въпреки изпъкващите мускули и пистолета, в гласа му се долавяше излъсканата учтивост на швейцарски пиколо.

— Bon soir^[2] — каза служителят. — Какво обичате?

Двуетичният поздрав бе най-новата проява на гостоприемство от страна на европейската фирма — даваше на клиента възможност да отговори на езика, на който желае.

Софи обаче изобщо не отговори. Просто постави златния ключ на гишето пред служителя. Той го погледна и незабавно се изпъна.

— Разбира се. Вашият асансьор е в дъното. Ще предупредя да ви посрещнат.

Младата жена кимна и взе ключа.

— На кой етаж?

Мъжът я изгледа странно.

— Ключът ви ще спре асансьора на съответния етаж.

Тя се усмихна.

— А, да.

Пазачът проследи с поглед двамата новодошли, докато стигнаха до асансьора, пъхнаха ключа, качиха се и изчезнаха. Щом вратата се затвори, той грабна телефонната слушалка. Не се обаждаше да предупреди за идването им. Нямаше нужда, тъй като съответният служител в трезора вече автоматично беше предупреден при пъхването на ключа на входа.

Обаждаше се на нощния управител на банката. Докато звънеше, включи телевизора и се вторачи в екрана. Репортажът, който бе гледал, тъкмо свършваше и той успя да види двете лица само за миг. Управителят отговори.

— Oui?

— Имаме извънредна ситуация.

— Какво става? — попита управителят.

— Френската полиция преследва двама бегълци.

— И?

— Двамата току-що влязоха в банката. Управителят тихо изруга.

— Добре. Веднага ще се свържа с мосю Верне.

Пазачът затвори и набра друг номер. На Интерпол.

Лангдън с изненада установи, че асансьорът се спуска надолу, вместо да се издига. Когато вратата се отвори, нямаше представа на колко етажа под земята се намират. А и не го интересуваше. Беше щастлив, че не е в тясната клетка.

Вече ги очакваха. Служителят бе възрастен и любезен и носеше грижливо изгладен костюм от каша, който изглеждаше странно нелеп на това място — старомоден banker в свръхмодерния свят.

— Bon soir — поздрави ги мъжът. — Добър вечер. Ако обичате, последвайте ме, s'il vous plait^[3]. — И без да дочака отговор, се обърна и енергично zakpачи по тесния метален коридор. Минаха по върволица от коридори покрай няколко големи помещения, пълни с мигащи компютри.

— Voici. — Служителят отвори поредната стоманена врата. — Стигнахме.

Двамата се озоваха в друг свят. Стаята пред тях приличаше на разкошна дневна в скъп хотел. Металът и нитовете бяха заменени от ориенталски килими, тъмна дъбова мебел и меки фотьойли. На широката маса в средата на стаята имаше отворена бутилка перие с две кристални чаши. Минералната вода все още вдигаше мехурчета. До бутилката вдигаше пара калаен кафеник.

„Като по часовник — помисли си Лангдън. — Швейцарска им работа.“

Служителят многозначително се усмихна.

— Разбирам, че това е първото ви идване тук, нали?

Софи се поколеба, после само отвърна на усмивката му.

— Ясно. Ключовете често се предават по наследство и клиентите, които ни посещават за пръв път, никога не са наясно с протокола. — Той посочи масата с напитките. — Тази стая е ваша, докогато желаете.

— Ключовете често се предават по наследство, така ли? — попита Софи.

— Да. Вашият ключ е като швейцарска банкова сметка, която често се завещава от поколение на поколение. Нашите депозитни сейфове се наемат най-малко за петдесет години. Заплащат се предварително. Така че редовно имаме случаи на наследяване в семейството.

Лангдън зяпна.

— *Петдесет години?*

— Най-малко — потвърди възрастният служител. — Разбира се, можете да заплатите за много по-дълъг период, но в случай, че договорът не се поднови, ако след изтичането на петдесетгодишния срок по някоя сметка няма движение, съдържанието на съответния депозитен сейф автоматично се унищожава. Да задействам ли процедурата за изваждане на вашия сейф?

— Да, моля — каза Софи.

Мъжът посочи с ръка разкошния салон.

— Това е личната ви стая за отваряне на сейфа. Щом изляза, вратата ще се заключи. Можете да останете тук колкото време ви е нужно, за да разгледате или промените съдържанието на депозитния си сейф, който пристига... ето оттук. — Той отиде при отсрещната стена, през която влизаше широка конвейерна лента, смътно напомняща на багажен конвейер. — Вкарвате ключа в този отвор тук... — Служителят посочи голямо електронно устройство до конвейерната лента. — Когато компютърът приеме ключа ви, въведете номера на сметката и депозитният ви сейф автоматично ще бъде изваден от трезора. Когато свършите, поставете сейфа обратно върху конвейера, пъхнете ключа в отвора и процедурата се повтаря в обратния ред. Тъй като всичко е автоматично, анонимността ви е гарантирана, даже от служителите на банката. Ако имате нужда от нещо, просто натиснете бутона за повикване на масата в средата на стаята.

Софи понечи да го попита нещо, но изведнъж се разнесе телефонен звън. На лицето на служителя се изписа озадачение, дори срам.

— Моля за извинение. — Той отиде при телефона на масата до кафето и минералната вода.

— Oui?

Докато слушаше, челото му се сбърчи.

— Oui... oui... d'accord.^[4] — Мъжът затвори и се обърна към тях с напрегната усмивка. — Извинете, трябва да ви оставя. Чувствайте се като у дома си. — И бързо тръгна към вратата.

— Момент — каза Софи. — Бихте ли изяснили нещо преди да си тръгнете? Споменахте, че въвеждаме номер на сметка?

Служителят спря на прага. Беше пребледнял.

— Естествено. Като повечето швейцарски банки, нашите депозитни сейфове са свързани с номер, а не с име. Имате ключ и личен номер. Ключът е само половината от вашата идентификация. Личният ви номер е другата половина. Иначе, ако изгубите ключа, всеки може да го използва.

Софи се поколеба.

— А ако дарителят не ми е оставил номер на сметка?

Банкерът я изгледа, сякаш ѝ казваше: „Тогавя явно нямаш работа тук!“ После се усмихна.

— Ще помоля някой да ви помогне. Незабавно.

След което излезе и затвори вратата. Тежката ключалка изщрака.

Когато телефонът му иззвъня, Кол е се намираше на Гар дю Норд в другия край на града. Обаждаше се Фаш.

— В Интерпол са получили сигнал — каза той. — Оставете влака. Лангдън и Нево току-що са влезли в парижкия клон на Депозитната цюрихска банка. Искам хората ви веднага да се насочат натам.

— Нецо ново за това какво се е опитвал да съобщи на агент Нево и Робърт Лангдън Сониер?

— Ако ги арестувате, лейтенант, ще мога да ги попитам лично — студено отвърна Фаш.

Коле разбра намека.

— Рю Хаксо двацет и четири. Слушам, господин капитан.

Затвори и повика хората си по радиостанцията.

[1] Депозитна банка (нем.). — Б. пр. ↑

[2] Добър вечер (фр.) — Б. пр. ↑

[3] Моля (фр.) — Б. пр. ↑

[4] Да... да... ясно (фр.). — Б. пр. ↑

Президентът на парижкия клон на Депозитната цюрихска банка Андре Верне живееше в разкошен апартамент над банката. Въпреки комфортния си дом, винаги беше мечтал за лично жилище край реката на l'île Saint Louis^[1], където да контактува с истинските аристократи, а не тук, където просто се срещаше с мръсните богаташи.

„Когато се пенсионирам, ще си напълня избата с бордо от редки реколти, ще украся салона си с едно-две платна на Ботичели и ще посадя в градината каквото ми скимне“ — казваше си Верне.

Докато бързаше по подземния коридор на банката, изглеждаше така, сякаш идваше от сеанс при личния си шивач и фризьор, макар че го бяха събудили едва преди шест и половина минути. Безупречно облечен в копирен костюм, Верне в движение пръсна освежител в устата си и оправи възела на вратовръзката си. Тъй като често се случваше да го будят, за да обслужва чуждестранни клиенти, пристигащи от други часови пояси, той спеше като масайските воители — африканското племе, известно със способността си за секунди да скача и от най-дълбок сън в състояние на пълна бойна готовност.

„Бойна готовност“ — помисли си Верне. Боеше се, че тази нощ сравнението може да е необичайно подходящо. Появата на клиент със златен ключ винаги изискваше извънредно внимание, но появата на клиент със златен ключ, *издирван* от криминалната полиция, бе крайно деликатен въпрос. Банката и без това водеше достатъчно битки с органите на реда за правото на анонимност на клиентите, в случай че няма доказателство за вината им.

„Пет минути — каза си Верне. — Трябва да изведе тези хора от банката преди да пристигне полицията.“

Ако действаше бързо, надвисналата катастрофа ловко можеше да се избегне. Можеше да каже на полицията, че въпросните бегълци наистина са влезли в неговата банка, но тъй като не са били клиенти и не са знаели номера на сметката, са ги отпратили. Искаше му се проклетият дежурен да не се беше обаждал в Интерпол. Обаче думата

„дискретност“ явно не фигурираше в речника на получаващия петнадесет евро на час нощен пазач.

Той спря на прага, дълбоко си пое дъх и отпусна мускулите си. После се усмихна, отключи вратата и влетя в стаята като топъл ветрец.

— Добър вечер — поздрави президентът, докато търсеше с поглед клиентите си. — Аз съм Андре Верне. Какво обича... — Останалата част от думата заседна някъде под адамовата му ябълка. Жената пред него беше най-неочакваната посетителка, която бе имал.

— Познаваме ли се? — попита Софи. Банкерът ѝ бе непознат, но за миг на лицето му се беше изписало такова изражение, все едно виждаше призрак.

— Не... — запелтечи той. — Едва ли... Нашите услуги са анонимни. — Той дълбоко си пое дъх и се помъчи да се усмихне спокойно. — Помощникът ми ми каза, че имате златен ключ, но не знаете номера на сметката. Може ли да ви попитам как се сдобихте с ключа?

— Даде ми го дядо ми — отвърна Софи, като внимателно наблюдаваше Верне. Смуцението му изглеждаше още по-очевидно.

— Нима? Дал ви е ключа, но не ви е съобщил номера, на сметката, така ли?

— Мисля, че не е имал време — каза тя. — Беше убит тази нощ. Банкерът залитна.

— Жак Сониер е мъртъв?! — ужасено ахна той. — Но... как? Бе ред на Софи да се сепне и да се вцепени.

— *Познавате дядо ми?!*

Андре Верне изглеждаше също толкова смаян. Подпря се на масата.

— С Жак бяхме близки приятели. Кога се е случило?

— Тази вечер. В Лувъра.

Верне отиде до един мек кожен фотьойл и се строполи в него.

— Трябва да задам на двама ви един изключително важен въпрос. — Той вдигна поглед към Лангдън, после отново се обърна към Софи. — Някой от вас има ли нещо общо със смъртта му?

— Не! — заяви Софи. — Категорично.

Верне се замисли. После каза:

— Интерпол разпространи снимките ви. Издирват ви за убийство.

„Фаш вече се е свързал с Интерпол?“ — помисли Софи. Капитанът, изглежда, наистина беше бърз. Тя накратко обясни на Верне кой е Лангдън и му разказа йсичко, случило се в Лувъра.

Верне беше удивен.

— И умирайки, дядо ви е оставил съобщение, в което ви поръчва да намерите господин Лангдън, така ли?

— Да. И този ключ. — Софи остави златния ключ на масичката пред банкера — с герба на Ордена на Сион надолу.

Верне го погледна, ала не посегна да го докосне.

— Само този ключ ли ви е оставил? И нищо друго? Нямаше ли нещо написано на хартия?

Софи беше бързала в Лувъра, но беше сигурна, че зад Мадоната на скалите нямаше нищо друго.

— Не. Само ключа.

Той безпомощно въздъхна.

— Виждате ли, всеки ключ електронно съответства на десетцифрен номер, който изпълнява ролята на парола. Без номера вашият ключ не струва нищо.

„Десет цифри. — Софи неохотно изчисли криптографската вероятност. — Над десет милиарда възможности.“ Даже да разполагаше с най-мощните паралелно обработващи компютри на ЦУКП, пак щяха да й трябват седмици за да открие кода.

— Искате да кажете, че не можете да ни помогнете.

— Съжалявам. Наистина не мога да направя нищо. Клиентите избират номера на сметката си сами и той е известен само на тях и компютъра. По този начин гарантираме анонимност. И безопасност на нашите служители.

Софи го разбираше. Същото правеха универсалните магазини. „Служителите нямат ключ за сейфа.“ Тази банка явно не искаше да рискува някой да открадне ключ и да вземе служител за заложник, за да получи от него номера на сметката.

Софи се вторачи в ключа, после вдигна очи към Верне.

— Имате ли представа какво пази дядо ми в банката?

— Абсолютно никаква. Такава е функцията на всяка Geldschrankbanke.

— Нямаме време, мосю Верне — настоя тя. — Ако позволите, ще съм напълно откровена. — Младата жена наблюдаваше реакцията на банкера — обърна ключа, за да му покаже герба на Ордена на Сион. — Този символ говори ли ви нещо?

Той безизразно погледна лилията.

— Не. Много наши клиенти гравират фирмени емблеми или инициали върху ключовете си.

Без да го изпуска от очи, Софи въздъхна.

— Това е гербът на тайното братство, известно като Ордена на Сион.

Верне отново не реагира.

— Никога не съм чувал за него. Дядо ви ми беше приятел, но обикновено разговаряхме по служебни въпроси. — Банкерът нервно си поправи вратовръзката.

— Мосю Верне — твърдо заяви Софи. — Вчера следобед дядо ми ми остави съобщение, че двамата се намираме в голяма опасност. Трябвало да ми даде нещо. После ми е оставил ключ за вашата банка. Сега е мъртъв. Всичко, каквото знаете, ще ни е от полза.

Банкерът започна да се поти.

— Трябва да напуснем сградата. Полицията скоро ще е тук. Дежурният се е обадил в Интерпол.

Софи се беше опасявала от това. Все пак направи последен опит.

— Дядо ми казва, че трябвало да ми съобщи истината за семейството ми. Това говори ли ви нещо?

— Госпожице, вашето семейство загина в автомобилна катастрофа, когато вие бяхте съвсем малка. Съжалявам. Знам, че дядо ви много ви обичаше. На няколко пъти ми е споменавал, че мъчително преживява раздялата с вас.

Софи не знаеше как да реагира.

— Съдържанието на този сейф има ли нещо общо със Сангреала? — попита Лангдън.

Верне го изгледа странно.

— Нямам представа какво е това?

Мобилният му телефон иззвъня и той го откопча от колана си.

— Oui? — На лицето му се изписа изненада и растяща загриженост. — La police? Si rapidement?^[2] — Банкерът изруга, даде

някакви указания на френски и каза, че след малко щял да слезе във фойето.

После затвори и отново се обърна към Софи.

— Полицията вече е тук.

Младата жена нямаше намерение да си тръгне с празни ръце.

— Кажете им, че сме дошли и вече сме си отишли. Ако искат да претърсят банката, поискайте заповед за обиск. Това ще им отнеме известно време.

— Вижте, Жак ми беше приятел, а и не искам банката ми да се забърква в скандал. Поради тези две причини нямам намерение да позволя да ви арестуват на моя територия. Дайте ми няколко минути и ще видя какво мога да направя, за да ви помогна незабелязано да напуснете сградата. Повече не мога да ви помогна. — Той се изправи и бързо тръгна към вратата. — Останете тук, веднага се връщам.

— Ами депозитният сейф? — попита Софи. — Не можем да си тръгнем просто така.

— Нищо повече не мога да направя — заяви Верне. — Съжалявам.

Тя го изпрати с поглед, като се питаше дали номерът на сметката не е скрит в някое от безбройните писма и пакети, които дядо ѝ бе пращал през годините и които тя не беше отворила.

Лангдън рязко се изправи и Софи забеляза неочакван доволен блясък в очите му.

— Робърт? Защо се усмихваш?

— Дядо ти е бил гений.

— Моля?

— Десет цифри, нали?

Софи нямаше представа какво я пита.

— Номера на сметката — каза той и се усмихна по-широко. — Сигурен съм, че в края на краищата ни го е оставил.

— Къде?

Той извади разпечатката на снимката от местопрестъплението и я разгъна върху масичката. Софи само трябваше да прочете първия ред, за да разбере, че американецът е прав.

13-3-2-21-1-1-8-5

И древна ода лично...
за лимона!
P.S. Намерете Робърт Лангдън

- [1] Остров в Сена, един от най-престижните парижки квартали.
— Б. пр. ↑
- [2] Полицията ли? Толкова бързо? (фр.) — Б. пр. ↑

— Десет цифри — повтори Софи и се взря в разпечатката. 13-3-2-21-1-1-8-5

„Grand-père а написал номера на сметката на пода на Лувъра!“ Когато бе видяла надрасканата на паркета прогресия на Фибоначи, Софи беше решила, че единственото ѝ предназначение е да включи в играта криптографския отдел на ЦУКП, а оттук и самата нея. По-късно бе разбрала, че цифрите също показват как да разшифроват другите редове — *разбъркана последователност... цифрова анаграма*. Смаяна, сега тя виждаше, че цифрите имат още по-голямо значение. Те почти със сигурност бяха последният ключ за отварянето на тайнствения депозитен сейф на дядо ѝ.

— Той беше майстор на двусмислиците — каза Софи. — Обичаше всичко с многопластово значение. Шифри в шифрите.

Професорът вече се приближаваше към електронното устройство до конвейерната лента. Софи взе компютърната разпечатка и го последва.

Устройството приличаше на банкомат. На екрана се виждаше гербът на банката. До клавиатурата имаше триъгълен отвор. Без да губи време, Софи пъкна ключа в него.

Екранът мигновено се промени.

Номер на сметката:

Курсорът мигаше. В очакване. „Десет цифри.“ Софи прочете цифрите от разпечатката и Лангдън ги въведе.

Номер на сметката: 1332211185

В момента, в който написа и последната цифра, дисплеят отново се промени. Появи се съобщение на няколко езика.

ВНИМАНИЕ: Преди да натиснете ентър, моля, проверете дали точно сте въвели номера на сметката. За ваша сигурност, ако компютърът не разпознае номера на вашата сметка, системата автоматично ще се изключи.

— Явно имаме само един опит — намръщено рече Софи. Обикновените банкрмати позволяваха на клиентите *три* опита за въвеждане на PIN код преди да приберат картата. Това очевидно не беше обикновен банкомат.

— Номерът изглежда нормално — каза Лангдън и внимателно сравни цифрите с разпечатката. После посочи клавиша „ентър“. — Давай.

Софи протегна показалец към клавиатурата, ала се поколеба. Хрумна ѝ странна мисъл.

— Хайде — настоя Лангдън. — Верне всеки момент ще се върне.

— Не. — Тя отдръпна ръка. — Това не е верният номер.

— Разбира се, че е! Десет цифри. Защо да не е верният номер?

— Прекалено е случаен.

„Прекалено случаен ли?“ Лангдън изобщо не бе съгласен. Всяка банка съветваше клиентите си да избират случаен PIN код, за да не може да го познае никой.

Софи вече триеше написаните цифри.

— Робърт, току-що допуснахме грешка, която ние криптографите наричаме „supposer la conséquence“^[1]. Разшифровахме кода отзад напред.

Лангдън нямаше представа за какво говори Софи. Тя доизтри цифрите и уверено го погледна.

— Прекалено голямо съвпадение е, че този привидно *случаен* номер може да се подреди така, че да образува прогресия на Фибоначи.

Робърт разбра, че криптографката има право. По-рано тя беше подредила цифрите в прогресия на Фибоначи.

Софи отново започна да пише, този път друг номер, сякаш по памет.

— Нещо повече, като се има предвид страстта на дядо ми към символиката и шифрите, предполагам, че е избрал номер, който означава нещо за него, нещо, което лесно може да запомни. — Тя дописа номера и лукаво се усмихна. — Нещо, което изглежда случайно... обаче *не е*.

Професорът погледна дисплея.

Номер на сметката: 1123581321

Трябваша му няколко секунди, но когато го забеляза, разбра, че е права.

Прогресията на Фибоначи.

1-1-2-3-5-8-13-21

Когато се разделеше на десет отделни цифри, прогресията на Фибоначи ставаше неузнаваема. „Лесна за помнене, и все пак привидно случайна.“ Блестящ десетцифрен код, който Сониер никога не би могъл да забрави. Нещо повече, той напълно обясняваше защо надрасканите върху пода на Лувъра цифри могат да образуват прочутата прогресия.

Софи се пресегна и натисна ентър.

Не се случи нищо.

Поне нищо, което да забележат.

В този момент в огромния подземен трезор на банката под тях се съживиха автоматични щипци. Те се плъзнаха по монтираната на тавана двуосева транспортна система и се отдалечиха в търсене на посочените координати. На бетонния под лежаха стотици еднакви пластмасови касети, подредени в гигантска координатна система... като редици малки ковчези в крипта.

Щипците спряха над съответното място, спуснаха се надолу и електрическото око потвърди баркода на касетата. После с компютърна прецизност щипците я хванаха за дръжката и я вдигнаха. Задейства се нова система и щипците пренесоха кутията до отсрещния край на трезора, където спряха над неподвижна конвейерна лента.

Оставиха касетата върху лентата и се върнаха обратно.

Конвейерът забръмча и се раздвижи.

Софи и Лангдън облекчено въздъхнаха, когато видяха лентата да се раздвижва. Застанали до нея, те се чувстваха като уморени пътници до багажен конвейер, очакващи тайнствен багаж, който никога не са виждали. Лентата влизаше в стаята през тесен процеп под подвижна врата. Металната вратичка се повдигна и отвътре се появи пластмасова касета. Беше черна и доста по-голяма, отколкото очакваха. Приличаше на сандък за пренасяне на домашни любимци със самолет, само че нямаше отвори.

Касетата спря точно пред тях.

Лангдън и Софи мълчаливо сезираха в загадъчния контейнер.

Подобно на всичко друго в тази банка, касетата имаше индустриален вид — метални закопчалки, стикер с баркод отгоре и

тежка дръжка. На Софи ѝ заприлича на гигантска кутия за инструменти.

Без да губи време, тя разкопча двете закопчалки срещу нея и стрелна с поглед Робърт. Двамата заедно повдигнаха тежкия капак и го оставиха да падне отзад.

След това пристъпиха напред и надзърнаха в касетата.

Отначало Софи си помисли, че е празна. После го видя. На дъното. Едно-единствено нещо.

Полираното дървено ковчеже бе голямо колкото кутия за обувки и имаше орнаментални панти. Дървото беше лъскаво, тъмнорозово, с изпъкващи линии. Палисандър. Любимото дърво на дядо ѝ. В капака бе инкрустирана красива роза. Двамата с Лангдън се спогледаха озадачено. Софи се наведе и извади ковчежето.

„Боже мой, тежко е!“

Младата жена внимателно го занесе до една голяма маса и го постави отгоре ѝ. Професорът застана до нея и двамата се вторачиха в ковчежето.

Робърт удивено зяпаше инкрустацията на капака — петолистна роза. Неведнъж бе виждал този тип роза.

— Според Ордена на Сион петолистната роза е символ на Светия Граал — промълви той.

Софи го погледна. Лангдън усети, че и тя си мисли същото. Размерите на ковчежето, очевидната тежест на съдържанието му и символът на Ордена на Сион за Граала... всичко това навеждаше на едно-единствено невъобразимо заключение. „Христовата чаша е в кутията.“ Лангдън отново си каза, че не е възможно.

— Голяма е точно колкото да побере... потир — прошепна Софи.

„Не може да е потир.“

Тя приближи ковчежето към себе си и се приготви да го отвори. Когато го премести обаче, се случи нещо неочаквано. Разнесе се странен клокочещ звук.

Лангдън ахна. „Нима вътре има течност?“

Софи изглеждаше също толкова смутена.

— Ти чу ли?...

Той кимна.

— Течност.

Софи бавно отвори закопчалката и повдигна капака.

Лангдън никога не бе виждал такова нещо. Ала и двамата бяха наясно с едно. Това определено *не* беше Христовата чаша.

[1] Предполагане на заключението (фр.). — Б. пр. ↑

— Полицията блокира улицата — каза Андре Верне от прага. — Ще е трудно да ви измъкнем. — Затвори вратата, видя тежката пластмасова касета върху конвейерната лента и се закова на място. „Боже мой! Те са открили номера на сметката на Сониер!“

Софи и Лангдън стояха до масата, надвесени над голяма дървена кутия. Софи незабавно затвори капака и се обърна.

— В края на краищата се оказа, че имаме номера на сметката — каза тя.

Това променяше всичко.

Верне почтително се извърна от кутията и се опита да определи следващия си ход. „Трябва да ги измъкна от банката!“ Но полицията вече беше организирала блокада и той се сещаше само за един начин да го направи.

— Госпожице Нево, ако ви помогна да напуснете банката, ще вземете ли това нещо със себе си, или ще го върнете в трезора?

Софи хвърли поглед към Лангдън, после отново се обърна към банкера.

— Трябва да го вземем.

Той кимна.

— Добре. Тогава, каквото и да е това нещо, съветвам ви да го увиете в самото си. Предпочитам никой да не го вижда, докато се движим по коридорите.

Докато Лангдън си събличаше самото, Верне бързо отиде при конвейера, затвори празната касета и набра няколко команди. Лентата отново забръмча и отнесе пластмасовата кутия в трезора. Той извади златния ключ от електронното устройство и го подаде на Софи.

— Насам, моля. Побързайте.

Когато стигнаха до задния товарен гараж, Верне видя проблясъка на полицейските светлини да се процежда отвън и се намръщи. Сигурно блокираха рампата. „Наистина ли ще се опитам да го направя?“ Беше плувнал в пот.

Верне посочи един от малките бронирани камиони на банката. „Transport sùr“^[1] бе друга услуга, която предлагаше Депозитната цюрихска банка.

— Влезте отзад — каза той, отвори масивната задна врата и махна с ръка към лъскавата стоманена каросерия. — Веднага се връщам.

Докато Софи и Лангдън се качваха, банкерът бързо прекоси гаража, влезе в офиса на пазача, взе ключовете на камиона, намери шофьорско униформено сако и фуражка и започна да се преоблича. За миг се замисли и си сложи презраменен кобур под униформата. На излизане взе един от пистолетите от стойката, зареди пълнител, пхна оръжието в кобура и закопча сакото. Отиде при камиона, ниско нахлупи фуражката, надникна при двамата бегълци, които стояха в празната стоманена каросерия, пресегна се и включи крушката на тавана.

— По-добре седнете. И нито звук, докато излизаме през портала.

Софи и Лангдън седнаха на металния под и професорът взе увитото в туидовото сако ковчеже в скута си. Верне затвори тежката врата и я заключи. После седна зад волана и запали двигателя.

Бронираният камион се насочи към горния край на рампата. По челото на банкера се стичаше пот. Отпред имаше повече полицейски светлини, отколкото предполагаше. Вътрешният портал се отвори. Верне изчака вратата да се плъзне обратно и да задейства следващия сензор. Отвори се и вторият портал.

Само че една полицейска кола препречваше изхода на рампата.

Той избърса чело и потегли нагоре. Един дългнест полицай пристъпи напред и му махна да спре на няколко метра от блокадата. Зад първата полицейска кола бяха паркирани още три.

Верне спря, нахлупи фуражката си още по-ниско, придаде си колкото може по-грубоват вид, отвори вратата и погледна агента. Лицето на мъжа бе сурово и бледо.

— Qu'est-ce qui se passe? — навъсено попита Верне.

— Je suis Jérôme Collet — отвърна полицаят. — Agent lieutenant police judiciaire. — Той посочи каросерията на камиона. — Qu'est-ce qu'il a la dedans?^[2]

— Проклет да съм, ако знам — рече Верне. — Аз съм само шофьор.

Коле не изглеждаше убеден.

— Търсим двама престъпници.

Верне се засмя.

— Тогава сте дошли точно където трябва. Някои от копелетата, дето ги возя, имат толкова много пари, че сигурно са престъпници.

Агентът му подаде паспортна снимка на Робърт Лангдън.

— Този човек бил ли е тази нощ във вашата банка?

Верне сви рамене.

— Нямам представа. Аз кисна в гаража. Не ни пускат да припарим до клиентите. Трябва да влезете вътре и да питате на рецепцията.

— Банката иска заповед за обиск, за да ни пусне да влезем.

Верне презрително изсумтя.

— Чиновници!

— Отворете камиона. — Коле посочи към каросерията. Верне се вторачи в агента и се помъчи да се захили.

— Да отворя камиона ли? Да не мислиш, че имам ключове? Да не мислиш, че ни оказват това доверие? Само да знаеш какви мизерни кинти ми плащат!

Полицаят с очевидно съмнение наклони глава настрани.

— Да не твърдите, че нямате ключове за собствения си камион?

Верне поклати глава.

— Нямам ключ за каросерията, само за двигателя. Тия камиони се заключват от надзирателите в товарния гараж. После някой откарва ключа на получателя. Щом ни се обадят, че ключът за каросерията е пристигнал на местоназначението, вече мога да тръгвам. Нито секунда по-рано. Никога не знам какво возя.

— Кога са заключили *този* камион?

— А, сигурно още вечерта. Пътувам чак за Сен Турнал. Ключовете вече са там.

Коле не отговори. Взираше се напрегнато в лицето на Верне и сякаш се опитваше да прочете мислите му. По носа на банкера се стече капка пот.

— Свърши ли? — попита той, избърса носа си с ръкав и посочи полицейската кола, която му преграждаше пътя. — Щото гоня разписание,

— Всички ли шофьори носят ролекси? — Коле кимна към китката му.

Верне погледна надолу и видя лъскавата верижка на абсурдно скъпия си ролекс да се подава изпод ръкава на сакото му. „Merde.“

— Тоя боклук ли? Купих го за двайсет евро от един тайванец в Сен Жермен дю Пре. Ще ти го косна за четирийсет.

Агентът се замисли. Накрая се отдръпна настрани.

— Не, мерси. Лек път.

Докато камионът се отдалечаваше по улицата, Верне затаи дъх. Сега имаше нов проблем. „Къде да ги закарам?“

[1] Безопасен транспорт (фр.). — Б. пр. ↑

[2] „Какво става?“ „Аз съм Жером Коле, лейтенант от криминалната полиция. Какво има вътре?“ (фр.) — Б. пр. ↑

Сила лежеше по корем на рогозката в стаята си и чакаше раните от въжето да хванат коричка. След повторното самобичуване се чувстваше замаян и слаб. Още беше с ремъка на крака си и усещаше, че кръвта се стича по вътрешната страна на бедрото му. И все пак не можеше да оправдае свалянето му.

„Аз предадох Църквата. Нещо повече, предадох епископа.“

Тази нощ трябваше да донесе избавление на епископ Арингароса. Преди пет месеца той се бе върнал от среща във ватиканската обсерватория. Там беше научил нещо, което дълбоко го бе променило. Потиснат седмици наред, накрая Арингароса беше споделил със Сила.

— Но това не е възможно! — извика албиносът. — Не мога да го приема!

— Вярно е. Невъобразимо, но вярно. Остават само шест месеца.

Думите на епископа ужасиха Сила. Той се молеше за спасение и дори в онези мрачни дни вярата му в Бог и Пътя остана непоколебима. Само месец по-късно небето чудотворно се проясни.

„Божествена намеса“ — така го нарече Арингароса.

За пръв път изглеждаше обнадежден.

— Сила, Господ ни дава възможност да спасим Пътя — прошепна той. — Нашата борба изисква саможертва. Ще бъдеш ли Божи воин?

Албиносът падна на колене пред епископ Арингароса — човека, който му бе дал нов живот — и отвърна:

— Аз съм агнец Божи. Заповядай ми каквото сърцето ти повели.

Когато Арингароса му обясни откритата се възможност, Сила разбра, че това може да е само Божие дело. Епископът го свърза с човека, който беше предложил плана — човек, който се наричаше *Учителя*. Въпреки че двамата никога не се срещаха лично, всеки път, когато разговаряха по телефона, Сила се изпълваше с благоговение — и от дълбоката му вяра, и от обсега на неговото могъщество. Учителя

изглеждаше човек, който знаеше всичко, човек с очи и уши навсякъде. Албиносът нямаше представа откъде получава информацията си, ала Арингароса безусловно му вярваше:

— Прави каквото ти нареди Учителя. И ще победим.

„Победата.“ Сега Сила се взираше в голия под и се боеше, че победата им е убегнала. Учителя бе надхитрен. Ключовият камък беше задънена улица. И с измамата пропадеше всяка надежда.

Искаше му се да може да се обади на епископ Арингароса и да го предупреди, но тази нощ Учителя ги бе лишил от възможност за пряка връзка. „За наша безопасност.“

Накрая Сила преодоля слабостта си, с мъка се изправи и взе захвърленото си на пода расо. Извади мобилния телефон от джоба, после засрамено сведе глава и набра номера.

— Всичко е изгубено, Учителю — промълви албиносът. И откровено му разказа как са го изиграли.

— Много бързо губиш вярата си — отвърна Учителя. — Току-що получих вест. Абсолютно неочаквана и радостна. Тайната е жива. Преди да умре Жак Сониер е предал информацията. Скоро ще ти се обади. Работата ни тази нощ още не е приключена.

Седнал в слабо осветената каросерия на бронирания камион, Лангдън се чувстваше като в затвор и се бореше с прекалено добре познатото мъчително чувство, което го спохождаше в тесни затворени пространства. „Верне каза, че щял да ни отведе на сигурно място извън града. Къде?“

Краката му изтръпнаха от седенето на металния под. Той промени позата си и потрепери, когато усети, че кръвта отново нахлува в долната половина на тялото му. Продължаваше да държи странното съкровище, което бяха взели от банката.

— Мисля, че вече се движим по магистралата — прошепна Софи.

И Робърт смяташе така. След обезпокоително дълга пауза на рампата камионът беше продължил, минута-две бе завивал наляво-надясно и сега се носеше с висока скорост. Непробиваемите гуми под тях се въртяха по гладка настилка. Лангдън си наложи да се съсредоточи върху палисандровото сандъче, постави го на пода, разви сакото си и притегли ковчето към себе си. Софи се приближи и седна до него. Изведнъж Робърт се почувства така, сякаш бяха деца и развиваха коледен подарък.

За разлика от топлите цветове на палисандъра, инкрустираната роза беше направена от светло дърво, навярно ясен, който ясно лъщеше на бледата светлина. Розата. Цели войски и религии бяха изградени върху този символ. И тайни братства — розенкройцерите. Рицарите на розовия кръст. *Le rose crux*.

— Отвори го — каза Софи.

Лангдън дълбоко си пое дъх, възхитено погледна сложната дърворезба, отвори закопчалката и вдигна капака. Беше си представил няколко неща, които може да открият в ковчето, ала очевидно бе сбъркал. В дебело подплатеното с тъмночервена коприна сандъче лежеше предмет, чието предназначение му беше абсолютно непонятно.

Това бе цилиндър от полиран бял мрамор, голям приблизително колкото кутия за топки за тенис. Състоеше се от шест диска, свързани с деликатна месингова рамка. Приличаше на сложен калейдоскоп. Двата края на цилиндъра бяха запушени с мраморни капачки. Тъй като беше чул звук от течност, Лангдън предполагаше, че е кух.

Също толкова тайнствени, колкото конструкцията на цилиндъра обаче бяха буквите по цялата му обиколка, които основно привлякоха вниманието на професора. Върху всеки от шестте диска бяха изсечени едни и същи букви — цялата азбука. Цилиндърът приличаше на една от детските играчки на Лангдън — пръчка с пръстени, върху които бяха написани букви. Пръстените се въртяха и буквите образуваха различни думи.

— Поразително, нали? — промълви Софи.

Робърт вдигна поглед.

— Не знам. Какво е това, по дяволите?

Очите на младата жена заблестяха.

— Дядо ми обичаше да майстори такива неща. Изобретил ги е Леонардо да Винчи.

Въпреки слабата светлина Софи видя изненадата на Лангдън.

— Леонардо ли? — измърмори той и отново се вторачи в цилиндъра.

— Да. Нарича се криптекс. Дядо твърдеше, че бил взел плана от тайните дневници на да Винчи.

— За какво служи?

Софи съзнаваше, че в светлината на последните събития отговорът може да ги наведе на някои интересни идеи.

— Това е хранилище за тайна информация — каза тя.

Лангдън се ококори още повече.

Младата жена обясни, че едно от любимите хобита на дядо й било да прави макети на Леонардовите изобретения. Надарен със сръчни ръце, Жак Сониер прекарвал часове в работилницата си и обичал да подражава на велики майстори — Фаберже и не толкова артистичния, но много по-практичен Леонардо да Винчи.

Дори само беглото преглеждане на Леонардовите дневници обясняваше защо е бил прочут с вятърничавостта си също толкова, колкото с гениалността си. Той бе рисувал проекти на стотици изобретения, които така и не беше реализирал. Едно от любимите

забавления на Жак Сониер било осъществяването на по-мъглявите идеи на твореца — часовници, водни помпи, криптекси и дори макет на средновековен френски рицар, който сега гордо украсяваше бюрото в кабинета му. Рицарят бе проектиран от да Винчи през 1495 година в резултат на ранните му занимания с анатомия и кинезиология и вътрешната му структура представляваше точен модел на човешките стави и сухожилия. Роботът можеше да сяда, да размахва ръце, да върти глава и да отваря и затваря анатомично вярно изработената си челюст. Софи винаги го бе смятала за най-красивия макет, направен от дядо й... разбира се, докато не беше видяла криптекса в това палисандрово ковчеже.

— Когато бях малка, той ми направи такъв криптекс — каза тя. — Но никога не съм виждала толкова красив и голям.

Лангдън не откъсваше очи от сандъчето.

— Никога не съм чувал за криптекси.

Софи не се изненадваше. Повечето неосъществени проекти на Леонардо не бяха проучвани. Дори нямаха имена. Терминът „криптекс“ сигурно беше измислен от дядо й — подходящо наименование на устройството, което с помощта на науката криптология криеше информация, написана върху свитък или „кодекс“.

Младата жена знаеше, че да Винчи е един от първооткривателите в областта на криптологията, макар че това рядко се споменаваше. Когато обясняваха методите за компютърно шифроване, нейните университетски преподаватели цитираха съвременни криптолози като Цимерман и Шнайер, но не и Леонардо, създателя на една от първите зачатъчни форми на шифриране. Но пък дядо й й бе разказал всичко за това.

Докато бронираният камион се носеше по магистралата, Софи обясни на Лангдън, че с криптекса великият творец намерил изход от дилемата за пращане на тайни съобщения на големи разстояния. В онази епоха без телефони и имейли всеки, който искал да предаде поверителни сведения надалеч, нямал друга възможност, освен да напише писмо и да го повери на куриер. За съжаление, ако писмото съдържало ценна информация, куриерът можел да спечели много повече пари, като я продаде на враговете, вместо да я достави на адресата.

Много велики умове в миналото бяха измисляли *криптологически* решения на проблема за съхраняване на сведения: Юлий Цезар разработил система за шифроване, наречена „Цезарова кутия“, Мария Стюарт създаде шифър чрез разместване на букви и пращала тайни съобщения от затвора, блестящият арабски учен Абу Юсуф Исмаил ал-Кинди пазел тайните си с помощта на находчив многоазбучен шифър.

Леонардо обаче избегнал математиката и криптологията с *механично* решение. Криптекст. Преносим контейнер, в който можело да се съхраняват писма, карти, диаграми, каквото и да е. Щом информацията бъдела затворена в криптекса, можел да я извади само човекът, който знаел вярната парола.

— Трябва ни парола. — Софи посочи буквените пръстени. — Криптекстът е почти като комбинацията за отваряне на устройство за заключване на велосипед. Ако подредиш пръстените по съответния начин, ключалката се отваря. Този криптекст има пет буквени пръстена. Когато ги завъртиш в нужния ред, целият цилиндър се разглобява. Вътре има кухо централно отделение със свитък или лист, на който е написана поверителната информация.

Лангдън я погледна скептично.

— И казваш, че дядо ти ти е правил такива?

— Няколко по-малки криптекса, да. На два мои рождени дни ми даваше криптекси и ми казваше гатанки. Отговорът им беше паролата за криптекса и вътре намирах поздравителната си картичка.

— Доста работа за една картичка.

— На картичките винаги имаше друга гатанка. Дядо обичаше да ме праща на лов за съкровища из къщата, докато накрая не открия истинския си подарък. Всяко търсене на съкровища беше изпитание на характера, за да заслужи наградата си. И изпитанията никога не бяха елементарни.

Лангдън отново прикова поглед в устройството.

— Но нали просто можем да го счупим? Металът изглежда деликатен, а мраморът е мека скала.

Софи се усмихна.

— Леонардо е бил достатъчно умен. Той проектирал криптекса така, че ако се опиташ да го отвориш със сила, съдържанието му се самоунищожава. Гледай. — Тя бръкна в ковчежето и внимателно

извади цилиндъра. — Информацията трябва да е написана върху папирус.

— А не на пергамент, така ли?

Младата жена поклати глава.

— Папирус. Знам, че пергаментът е по-траен и по онова време е бил по-широко разпространен, но свитъкът, е трябвало да е от папирус. Колкото по-тънък, толкова по-добре.

— Ясно.

— Преди да бъде затворен в криптекса, папирусът се навивал около тънка стъкленница. — Тя разклати цилиндъра и течността вътре издаде звук. — Стъкленница с течност.

— Каква течност? Софи се усмихна.

— Оцет.

Лангдън се поколеба за миг, после закима.

— Гениално.

Оцет и папирус. Ако някой се опиташе насила да отвори криптекса, стъкленницата се счупваше и оцетът бързо разтваряше папируса.

— Както виждаш, единственият начин да получиш информацията е да знаеш вярната петбуквена парола. И тъй като има пет пръстена, всеки с по двайсет и шест латински букви, това прави двайсет и шест на пета степен. — Тя бързо изчисли вариантите. — Приблизително дванайсет милиона комбинации.

— Щом казваш — измърмори Лангдън. Изражението му подсказваше, че в главата му се въртят приблизително дванадесет милиона въпроса. — Каква информация според теб има вътре?

— Каквато и да е, дядо ми явно страшно е искал да я запази в тайна. — Софи замълча за миг, затвори кутията и се втренчи в петолистната роза, инкрустирана в капака. Нещо я смущаваше. — Нали каза, че розата била символ на Граала?

— Точно така. В символиката на Ордена на Сион розата и Граалът са едно и също.

Тя сбърчи чело.

— Странно, защото дядо винаги ми е казал, че розата означава *тайна*. Закачаше роза на вратата на домашния си кабинет, когато имаше поверителен телефонен разговор и не искаше да го безпокоя.

Насърчаваше ме да правя, същото. — „Миличка, вместо да се заключваме, когато искаме да останем сами, можем да закачваме роза — 1a fleur des secrets^[1] — на вратата. Така ще се научим да се уважаваме и да си вярваме. Закачването на роза е древен римски обичай.“

— Sub rosa — отвърна Лангдън. — Римляните окачвали роза на срещите си, за да покажат, че са тайни. Присъстващите разбирали, че казаното „под розата“ или „sub rosa“ трябва да остане поверително.

Той накратко разказа, че Орденът на Сион не използвал розата за символ на Граала само защото носела значение на потайност. Rosa rugosas, един от най-старите видове рози, имала пет венчелистчета и петогълна симетрия точно като пътеводната звезда Венера, което иконографски я свързвало с *женствеността*. Освен това розата имала тесни връзки с идеята за „вярната посока“ и насочването на пътя. Розата на компаса помагала на пътешествениците, също както и линиите на розата, меридианите. Поради тази причина тя станала символ, разкриващ Граала на много равнища: тайна, женственост и напътствие, чаша и пътеводна звезда към тайната истина...

Лицето му изведнъж се напрегна.

— Робърт? Какво ти е?

Очите му бяха приковани в палисандровото ковчеже.

— Sub... rosa — задавено промълви той. — Невъзможно.

— Кое?

Професорът бавно вдигна поглед.

— Под знака на Розата — прошепна Робърт. — Този криптекс... мисля, че знам какво представлява.

[1] Цветето на тайните (фр.). — Б. пр. ↑

Лангдън не можеше да повярва на собственото си предположение. И все пак, като се имаше предвид *кой* им е дал този каменен цилиндър, *как* е стигнал до тях, а сега и инкрустираната роза върху капака на ковчежето, той можеше да стигне само до едно заключение. „Това е ключовият камък на Ордена.“ Легендата беше съвсем конкретна. „Ключовият камък носи шифровано послание и лежи под знака на Розата.“

— Робърт? — Софи го наблюдаваше. — Какво има?

Трябваше му известно време да се овладее.

— Дядо ти някога споменавал ли ти е за *le clef de voûte*?

— Ключа за трезора ли? — преведе тя.

— Не, това е буквалният превод. „*Clef de voûte*“ също е често използван архитектурен термин. „*Voûte*“ означава не само „банков трезор“, но и „купол“.

Софи се намръщи.

— Но куполите нямат ключове.

— Всъщност имат. Всеки каменен купол има централен клиновиден камък, който задържа другите блокове и носи цялата тежест. В архитектурен смисъл този камък е ключ за свода. Превежда се като „ключов камък“. — Лангдън внимателно следеше реакцията ѝ.

Тя сви рамене и впери очи в криптекса.

— Но това очевидно не е ключов камък.

Професорът не знаеше откъде да започне. Строителният метод за изграждане на каменни куполи с ключови камъни бе една от най-добре пазените тайни на ранното масонско братство. „Степента царска арка. Архитектура. Ключови камъни.“ Всичко беше взаимосвързано. Тайните знания за строеж на сводове с клиновидни камъни представляваха част от мъдростта, която бе правила зидарите толкова богати занаятчии, и те грижливо бяха пазили тайната си. Ключовите камъни винаги бяха имали дух на тайнственост. И все пак каменният цилиндър в палисандровата кутия очевидно беше нещо съвсем друго.

Ключовият камък на Ордена, ако наистина бе това, изобщо не беше такъв, какъвто си го бе представял Робърт.

— Ключовият камък на Ордена на Сион не е по моята специалност — призна Лангдън. — Интересът ми към Светия Граал е предимно от гледна точка на символиката, затова обикновено не обръщам внимание на множеството легенди за местонахождението му.

Софи повдигна вежди.

— За *местонахождението* на Светия Граал ли?

Той неловко кимна и предпазливо изрече следващите си думи.

— Според легендите на Ордена, Софи, ключовият камък е шифрована карта... карта, която разкрива скривалището на Светия Граал.

Лицето ѝ пребледня.

— И според теб това е Ключовият камък, така ли?

Професорът не знаеше какво да ѝ отговори. Дори на него му звучеше невероятно. И все пак ключовият камък бе единственото логично заключение. Шифрован камък, скрит под знака на Розата.

Идеята, че криптексът е проектиран от Леонардо да Винчи, велик магистър на Ордена на Сион, също предполагаше, че това наистина е ключовият камък на Ордена. „Проект на бивш велик магистър... осъществен векове по-късно от друг член на Ордена.“ Връзката беше прекалено осезаема, за да я отхвърли.

През последното десетилетие историците търсеха ключовия камък във френските катедрали. Любителите на легендите за Граала, които познаваха страстта на Ордена към загадъчни двусмислици, бяха заключили, че *le clef de voûte* буквално е ключов камък — архитектурен клин — камък с изсечен надпис, поставен в свода на някоя черква. „Под знака на Розата.“ В архитектурата нямаше недостиг на рози, „Розетни витражи. Розетни релефи.“ И естествено, имаше изобилие на *cinquefoils* — петолетните декоративни цветя, които често се поставяха над арките, точно над ключовия камък. Скривалището изглеждаше дяволски елементарно. Картата на Светия Граал бе скрита високо в свода на някоя забравена черква като подигравка към нищо неподозиращите богомолци, които минаваха под нея.

— Този криптекс *не може* да е ключовият камък — възрази Софи. — Не е достатъчно стар. Сигурна съм, че го е направил дядо ми.

Не може да е свързан с древна легенда за Граала.

— Всъщност се смята, че ключовият камък е създаден от Ордена някъде през последните две десетилетия — обзет от вълнение, отвърна Лангдън.

В очите на младата жена проблесна съмнение.

— Но ако този криптекс разкрива скривалището на Светия Граал, защо дядо ми ще го даде точно на *мен*? Аз нямам представа как да го отворя, нито какво да лравя с него. Даже не знам какво е Светият Граал!

Лангдън разбра, че е права. Още не беше имал възможност да ѝ обясни истинската природа на Светия Граал. Тази история трябваше да почака. В момента се бяха съсредоточили върху ключовия камък.

„Ако наистина е това...“

На фона на бръмченето на бронирания камион той накратко ѝ разказа всичко, каквото бе чувал за ключовия камък. Предполагаше се, че най-голямата тайна на Ордена, местонахождението на Светия Граал, никога не е била записвана. От съображения за сигурност тя се предавала устно на всеки новопосветен сенешал с тайна церемония. По някое време през ХХ век обаче започнало да се шушука, че политиката на Ордена се променила. Причината може би били новите електронни средства за подслушване, но така или иначе братята се заклели никога повече да не *говорят* за местонахождението на свещеното скривалище.

— Но тогава как са предавали тайната? — попита Софи.

— Точно тук е мястото на ключовия камък — поясни Лангдън. — Когато умираше някой от четиримата висши братя, останалите трима избирали нов кандидат за сенешал. Вместо да му *кажат* къде е скрит Граалът, те го подлагали на изпитание, чрез което доказвал дали е достоен.

Това, изглежда, смути Софи и Робърт внезапно си спомни, че дядо и често ѝ устройвал лов на съкровища — *preuves de mérite*^[1]. Смяташе се, че идеята на ключовия камък е аналогична. Но пък такива изпитания бяха извънредно разпространени в тайните общества. Най-известни бяха масоните, чиито членове бяха издигани в по-висока степен, като доказваха, че могат да пазят тайна, дълги години изпълняваха ритуали и се подлагаха на различни изпитания на достойнството. Задачите прогресивно се усложняваха, докато накрая

завършваха с успешното посвещаване на кандидата за масон от тридесет и трета степен.

— Значи ключовият камък е *preuve de mérite* — каза Софи. — Ако успее да го отвори, кандидатът за сенешал на Ордена доказва, че е достоен за информацията, която крие той.

Лангдън кимна.

— Забравих, че имаш опит с такива неща.

— Не само от дядо ми. В криптологията това се нарича „самоупълномощаващ език“. С други думи, ако си достатъчно умен, за да го прочетеш, получаваш правото да научиш какво се казва в него.

Професорът се поколеба за миг.

— Софи, нали разбираш, че ако това наистина е ключовият камък, достъпът на дядо ти до него означава, че той е бил изключително влиятелен в Ордена на Сион. Трябва да е бил един от четиримата най-висши братя.

Тя въздъхна.

— Той е бил влиятелен член на тайно общество. Убедена съм. Мога само да предполагам, че е Ордена на Сион.

Лангдън ахна.

— *Знаела* си, че членува в тайно общество!?

— Преди десет години видях някои неща, които не бяха предназначени за моите очи. Оттогава не сме разговаряли. — Младата жена замълча за миг. — Дядо ми не само е бил високопоставен член на организацията... според мен е бил неин ръководител.

Робърт не вярваше на ушите си.

— Велик магистър ли? Но... ти няма откъде да го знаеш!

— Предпочитам да не приказваме за това. — Тя се извърна настрана. Лицето ѝ изразяваше колкото решителност, толкова и мъка.

Лангдън смаяно замълча. „Жак Сониер? Велик магистър?“ Въпреки удивителното значение на тази информация, той имаше странното усещане, че е напълно логично. В края на краищата предишните велики магистри на Ордена *също* бяха били видни личности с артистични наклонности. Доказателство за това бе открито преди няколко години в парижката *Bibliothèque nationale* в документите, станали известни като „*Les dossiers secrets*“.

Всички историци на Ордена и почитатели на легендата за Граала бяха чели Досиетата, каталогизирани под номер 4° Im1 249.

Автентичността на Тайните досиета беше потвърдена от множество специалисти. Тези паметници безспорно бяха доказали нещо, отдавна подозирано от историците: сред великите магистри на Ордена бяха Леонардо да Винчи, Ботичели, сър Исак Нютон, Виктор Юго и в по-ново време прочутият парижки творец Жан Кокто.

„Защо не и Жак Сониер?“

Удивлението на Лангдън се усили при мисълта, че тази нощ е имал уговорена *среща* със Сониер. „Великият магистър на Ордена си беше уговорил среща с мен. Защо? За да си приказваме за изкуство ли?“ Изведнъж всичко това му се стори невероятно. В крайна сметка, ако инстинктивното му предчувствие се окажеше вярно, великият магистър на Ордена на Сион беше поверил на внучка си легендарния ключов камък на братството и в същото време ѝ бе поръчал да намери Робърт Лангдън.

„Абсурд!“

Не можеше да си представи никакви обстоятелства, които да обясняват поведението на Сониер. Дори да се беше опасявал за живота си, тримата сенешали също знаеха тайната и по този начин гарантираха сигурността на Ордена. Защо уредникът бе поел толкова голям риск да предаде на внучка си ключовия камък, особено след като двамата не се бяха разбирали? И защо да замесва него... нали изобщо не се познаваха?

„Липсва част от тази загадка“ — помисли си той.

Отговорите очевидно трябваше да почакаат. Камионът намали скоростта и двамата се сепнаха. Под гумите захрущя чакъл. „Защо Верне вече спира?“ — зачуди се Робърт. Банкерът им беше казал, че ще ги откара далеч от града. Камионът се движеше съвсем бавно и по неочаквано неравен терен. Софи неспокойно го погледна, припряно затвори криптекса и заключи ковчежето. Професорът отново го уви в сакото си.

Камионът спря. Двигателят продължи да работи. Ключалките на задната врата изщракаха. Когато вратата се отвори, Лангдън с изненада установи, че са спрели в гориста местност далеч от пътя. Верне напрегнато се изправи пред тях. Държеше пистолет.

— Съжалявам — каза той. — Наистина нямам друг избор.

[1] Доказателство за достойнство (фр.). — Б. пр. ↑

Андре Верне изглеждаше неловко с пистолет, ала в очите му блестеше решителност, която Лангдън нямаше желание да изпробва.

— Боя се, че трябва да настоя — като насочи оръжието срещу тях, каза банкерът. — Оставете ковчежето.

Софи притисна дървената кутия към гърдите си.

— Нали казахте, че сте били приятели с дядо ми!

— Длъжен съм да пазя собствеността на дядо ви — отвърна Верне. — И точно това ще направя. А сега оставете ковчежето, на пода.

— Дядо ми го повери на мен! — заяви тя.

— Направете го — заповяда Верне и посочи с пистолета. Софи остави кутията в краката си.

Цевта на оръжието се насочи към Лангдън.

— Донесете ми ковчежето, господин Лангдън — нареди банкерът. — И искам да знаете, че се обръщам към вас, защото няма да се поколебая да ви застрелям.

Робърт го зяпна смаяно.

— Защо?

— А вие как смятате? — изсумтя Верне. — За да защитя собствеността на клиента си.

— Сега *ние* сме вашите клиенти — отбеляза Софи. Изражението на Верне претърпя зловеща метаморфоза и стана леденостудено.

— Не знам *как* сте се сдобили с този ключ и номера на сметката, госпожице Нево, но е ясно, че има някаква мръсна игра. Ако имах представа какви престъпления сте извършили, изобщо нямаше да ви помогна да напуснете банката.

— Казах ви, че нямаме нищо общо със смъртта на дядо ми! — възрази тя.

Верне погледна Лангдън.

— И все пак по радиото твърдят, че ви издирват не само за убийството на Жак Сониер, но и на още *трима* души.

— Какво?! — Професорът се вцепени. „Още три убийства ли? — Съвпадението го смая повече от факта, че е основен заподозрян. Струваше му се абсолютно невероятно да е случайно. — Тримата сенешали? — Той сведе поглед към палисандровата кутия. — Щом сенешалите са били убити, Сониер не е имал друг избор. Трябвало е да предаде ключовия камък на някого.“

— Когато ви предам, полицията ще открие истината — заяви Верне. — Вече и без това забърках банката в тази история.

Софи го прониза с поглед.

— Вие очевидно нямате намерение да ни предадете. Иначе щяхте да ни върнете в банката. А вместо това ни водите тук и ни държите на мушка.

— Дядо ви се обърна към мен, за да пазя собствеността му. Каквото и да съдържа тази кутия, няма да допусна да я използват като веществено доказателство в полицейско следствие. Донесете ми я, господин Лангдън.

Софи поклати глава.

— Недей.

Отекна изстрел и куршумът улучи стената над тях. Гилзата изтрака на пода. Вибрациите отекнаха в каросерията.

„Мамка му!“ Лангдън инстинктивно се приведе.

— Вдигнете кутията, господин Лангдън — още по-уверено нареди банкерът.

Робърт се подчини.

— А сега ми я донесете. — Застанал зад задната броня, Верне се беше прицелил в него, протягайки пистолета напред в каросерията.

С ковчежето в ръка, Лангдън тръгна към отворената врата.

„Трябва да направя нещо! — помисли си той. — Нима ще му дам ключовия камък на Ордена?!“ — Докато се приближаваше, професорът се зачуди дали не може да използва факта, че е по-нависоко. Макар и вдигнат нагоре, пистолетът бе на височината на коляното му. — Може би един добре насочен „ритник?“ За съжаление Верне, изглежда, усети опасното динамично развитие, отстъпи няколко крачки назад и спря на около два метра от камиона. Далеч извън обсега на Лангдън.

— Оставете кутията до вратата — заповяда банкерът. Тъй като не виждаше друг изход, Лангдън приклекна и остави палисандровото сандъче до ръба на каросерията, точно пред отворената врата.

— Сега се изправете.

Робърт понечи да се изправи, но спря, забелязал малката гилза на пода до прага на каросерията.

— Изправете се и се отдръпнете от кутията.

Лангдън се задържа още секунда, вперил очи в металния праг. После се изправи и незабелязано побутна гилзата на ръба върху тесния перваз. След това заотстъпва назад.

— Върнете се при задната стена и се обърнете. Той се подчини.

Хванал пистолета в дясната си ръка, Верне посегна с лявата към дървеното ковчеже, но установи, че е прекалено тежко. Трябваша му и двете ръце. Банкерът вдигна поглед към двамата си пленници и пресметна риска. Бяха на около четири и половина метра, в отсрещния край на каросерията. С гръб към него. Той взе решение. Бързо остави пистолета върху бронята, вдигна кутията с две ръце, остави я на земята, мигновено грабна оръжието и го насочи напред. Нито един от двамата не помръдна.

Идеално. Оставаше само да затвори вратата и да заключи. Верне хвана металната врата и започна да я затваря. Когато прелетя покрай него, той се пресегна нагоре към резето. Вратата се затвори с трясък и банкерът натисна резето наляво. То се плъзна няколко сантиметра и ненадейно спря преди да е стигнало до края. Какво ставаше? Верне опита отново, ала пак безуспешно. Вратата не беше затворена добре! Обзет от паника, той силно я натисна, но тя не помръдна. Нещо я задържаше! Банкерът се обърна, за да опре рамо във вратата, ала в този момент тя полетя навън, блъсна го в лицето и го просна на земята. Пистолетът отхвърча от ръката му. Верне докосна лицето си и усети топлата кръв, която се стичаше от носа му.

Робърт Лангдън скочи на земята до него. Верне се опита да се изправи, ала не виждаше нищо и отново се строполи по гръб. Софи Нево крещеше. След секунди Верне усети, че го посипват буци пръст. Чу хрущане на гуми по чакъл и се надигна тъкмо навреме, за да зърне гумите на камиона. Предната броня се блъсна в едно дърво, двигателят зарева и стволът се огъна. Накрая поддаде бронята — и се откъсна. Бронираният камион полетя напред. Когато стигна до павирания път, в

нощта се вдигна дъжд от искри, после голямата кола бързо се отдалечи по шосето.

Верне сведе поглед към земята. Дори на бледата лунна светлина виждаше, че там няма нищо.

Ковчежето беше изчезнало.

Необозначеният фиат се отдалечаваше от замъка Гандолфо и се спускаше към долината. Седналият отзад епископ Арингароса се усмихваше. Усещаше тежестта на чековете в черното куфарче в скута си и се питаше кога двамата с Учителя ще могат да направят размяната.

„Двайсет милиона евро.“

Сумата щеше да му осигури безкрайно по-ценна власт. Автомобилът се носеше към Рим. Арингароса отново се зачуди защо Учителя още не го е потърсил. Извади мобилния телефон от джоба на расото си и провери сигнала. Съвсем слаб.

— Тук мобифоните почти не работят — погледна го в огледалото шофьорът. — След пет-шест минути ще слезем от планината и сигналът ще се усили.

— Благодаря. — Епископът внезапно бе обзет от тревога. „Няма сигнал в планината ли?“ Учителя може през цялото време да се беше опитвал да се свърже с него. Може да си бе помислил, че се е случило нещо ужасно.

Арингароса бързо провери гласовата поща. Нищо. После разбра, че Учителя за нищо на света не би оставил съобщение — той обръщаше огромно внимание на сигурността си. Никой по-добре от Учителя не съзнаваше опасността от това да говориш открито в този модерен свят. Електронното подслушване бе изиграло важна роля в събирането на неговата смайваща секретна информация.

„Поради тази причина той извънредно много внимава.“

За нещастие, мерките за безопасност на Учителя не му бяха позволили да даде на епископа телефон за връзка. „Само аз ще установявам, контакт с вас — беше му казал той. — Затова не се разделяйте с мобифона си.“ И след като бе установил, че е възможно телефонът му да не е работил, Арингароса се страхуваше, че след като многократно не го е открил, Учителя може да си е помислил нещо ужасно.

„Ще си помисли, че се е случило нещо. Или че не съм получил чековете.“

Епископът започна да се поти.

„Или още по-лошо... че съм взел парите и съм избягал!“

Увисналата предна броня на камиона с пронизително стържене се влачеше по пустия крайградски път и вдигаше дъжд от искри върху предния капак.

„Трябва да отбием някъде“ — помисли си Лангдън. Не виждаше накъде се движат. Единственият оцелял фар на камиона се бе изкривил и лъчът му се плъзгаше по гората край магистралата. Явно *бронята* на този „бронирован камион“ се отнасяше само за каросерията.

Софи седеше до него и безизразно се взираше в палисандровото ковчеже в скута си.

— Как си? — попита я Робърт. Тя изглеждаше потресена.

— Вярваш ли му?

— За другите три убийства ли? Абсолютно. Това дава отговор на много въпроси — за отчаяното желание на дядо ти да предаде ключовия камък, а също за усърдието, с което ме преследва Фаш.

— Не, имах предвид стремежа на Верне да защити банката си.

Лангдън я стрелна с поглед.

— А ти как мислиш?

— Че искаше да вземе ключовия камък за себе си.

Това изобщо не му бе хрумнало.

— Откъде може да е знаел какво има в ковчежето?

— То се съхраняваше в неговата банка. Познавал е дядо ми. Възможно е да е бил запознат с някои неща. Може да е решил да задържи Граала за себе си.

Робърт поклати глава. Верне не му се струваше такъв човек.

— Известни са ми само две причини, поради които хората търсят Граала. Или са наивници и вярват в легендата за отдавна изгубената Христова чаша...

— Или?

— Или знаят истината и се страхуват от нея. Много организации в миналото са искали да унищожат Граала.

Възцарилото се мълчание подчерта звука от тътрещата се по пътя броня. Вече бяха изминали няколко километра и докато се взираше в дъжда от искри, който се вдигаше пред камиона, Лангдън се питаше дали не е опасен. Така или иначе, ако се разминеха с друга кола, това определено щеше да привлече вниманието. Той взе решение.

— Ще видя дали няма да мога да огъна бронята.

Отби и спря.

Най-после тишина.

Докато заобикаляше пред камиона, се почувства изненадващо бодър. След като за втори път тази нощ бе стоял пред насочен към него пистолет, силите му внезапно се бяха възвърнали. Робърт дълбоко пое в гърдите си планинския въздух и се опита да прецени ситуацията. Освен че полицията го преследваше, започваше да усеща огромната тежест на отговорността от перспективата двамата със Софи наистина да са открили шифрованите указания към една от най-големите загадки на всички времена.

И сякаш това бreme не беше достатъчно, сега съзнаваше, че няма абсолютно никаква възможност да върне ключовия камък на Ордена. Новината за другите три убийства означаваше нещо ужасно. „Орденът е предаден. Били са разкрити.“ Очевидно бяха наблюдавали братството или в редиците му имаше враг. Това, изглежда, обясняваше защо Сониер е предал ключовия камък на Софи и Лангдън — хора *извън* организацията, хора, които не бяха разкрити. „Не можем просто така да върнем ключовия камък на братството.“ Дори да можеше да открие брат от Ордена, имаше голяма вероятност да попадне на самия враг. Поне за момента изглеждаше, че ключовият камък ще остане при тях, независимо дали го искат.

Предницата на камиона се оказа в по-тежко състояние, отколкото предполагаше. Левия фар го нямаше, десният приличаше на очна ябълка, увиснала от орбитата си. Робърт го изправи, но той пак увисна. Единствената добра новина беше, че с няколко ритника навярно щеше да успее да откъсне предната броня.

Докато риташе изкривения метал, в мислите му отекна разговорът му със Софи в тоалетната на Лувъра. „Дядо ми каза, че трябвало да ми разкрие истината за моето семейство.“ Тогава това не бе означавало нищо, ала сега, след като знаеше за връзката с Ордена на Сион, започваше да усеща, че се оформя поразителна нова вероятност.

Бронята с трясък се откъсна. Лангдън си пое дъх. Поне камионът вече нямаше да прилича на самоходен фойерверк. Той хвана голямото парче метал и го повлече сред дърветата, за да го скрие. Чудеше се какво ще правят сега. Нямаше представа как да отвори криптекса, нито защо им го е дал Сониер. За нещастие, тази нощ спасението им, изглежда, зависеше от отговорите на точно тези въпроси.

„Имаме нужда от помощ — реши црофесорът. — Професионална помощ.“

В света на Светия Граал и Ордена на Сион това означаваше един-единствен човек. Естествено, първо трябваше да убеди Софи.

Докато чакаше Лангдън да се върне, Софи усещаше тежестта на палисандровото ковчеже в скута си. „Защо ми го е оставил дядо?“ Нямаше представа какво да прави с него.

„Мисли, София! Използвай главата си. Grand-père се опитва да ти каже нещо!“

Тя вдигна капака и се вторачи в пръстените на криптекса. „Доказателство за достойнство. — Дядовият ѝ почерк беше очевиден. — Ключовият камък е карта, която може да бъде разгадана само от достойните.“ Звучеше ѝ точно в стила на дядо ѝ.

Извади криптекса от ковчезето и прокара пръсти по камъка. „Пет букви.“ Макар да знаеше, че е глупаво, тя завъртя пръстените един по един. Механизмът се движеше гладко. Подреди дисковете така, че избраните от нея букви да са между двете месингови стрелки в краищата на цилиндъра. Сега пръстените изписваха петбуквена дума, която, предварително знаеше младата жена, бе абсурдно очевидна.

Г-Р-А-А-Л.

Криптографката внимателно хвана двата края на цилиндъра и предпазливо ги натисна. Не поддаваха. Тя чу звука на оцета вътре и престана да натиска. После опита пак.

В-И-Н-Ч-И.

Нищо. Криптексът оставаше заключен.

Намръщена, Софи го прибра в палисандровото ковчеже и затвори капака. Погледна навън към Лангдън и изпита признателност, че американецът е с нея. „P.S. Намерете Робърт Лангдън.“ Вече ѝ беше ясна причината дядо ѝ да го замеси. Софи не разполагаше с нужните знания да проумее намеренията на стареца и затова той беше избрал Робърт Лангдън за неин водач. За наставник, който трябваше да се

погрижи за нейното образование. За нещастие на професора, той се бе оказал много повече от наставник. Беше се превърнал в мишена за Безу Фаш... и някаква невидима сила, решена да се сдобие със Светия Граал.

„Каквото и да е Граалът.“

Софи се питаше дали отговорът на този въпрос си струва да изгуби живота си.

Бронираният камион отново набра скорост и Лангдън със задоволство установи, че сега се движи много по-гладко.

— Знаеш ли как да стигнем до Версай?

Софи го изгледа.

— Да не си решил да продължиш с разглеждането на забележителностите?

— Не, имам план. Познавам един историк на религията, който живее близо до Версай. Не си спомням точно къде, обаче можем да го потърсим. Няколко пъти съм му гостувал. Казва се Лий Тибинг. Бивш кралски историк на Великобритания.

— И живее в Париж?

— Голямата страст на Тибинг е Граалът. Когато преди петнайсетина години започна да се шушука за ключовия камък на Ордена, той се пресели във Франция, за да търси катедрали с надеждата да го открие. Написал е няколко книги за ключовия камък и Граала. Може би ще успее да ни помогне да разберем как да го отворим и какво да правим с него.

Софи предпазливо го погледна.

— Можеш ли да му имаш доверие?

— За какво да му имам доверие? Че няма да открадне информацията ли?

— И че няма да ни предаде.

— Нямам намерение да му кажа, че полицията ни издирва. Надявам се да ни приеме и да разгадаем тази загадка.

— Робърт, хрумвало ли ти е, че в момента всички телевизионни програми във Франция сигурно се готвят да покажат снимките ни? Безу Фаш винаги използва медиите. Той ще направи така, че да не можем да мръднем никъде, без да ни познаят.

„Върхът! — помисли си Лангдън. — Парижкият ми дебют ще е в предаването «Най-търсените престъпници във Франция».“ Поне

Джонас Фокман щеше да остане доволен — всеки път щом професорът се появеше по новините, продажбите на книгите му скачаха.

— Този човек добър приятел ли ти е? — попита Софи.

Робърт се съмняваше, че Тибинг гледа телевизия, особено в този час, но въпросът заслужаваше да се обмисли. Инстинктът му подсказваше, че англичанинът е абсолютно благонадежден. Идеалното скривалище. Като се имаха предвид обстоятелствата, той навярно щеше да направи всичко възможно да им помогне. Не само че дължеше на Лангдън услуга, но и се занимаваше с историята на Граала, а Софи твърдеше, че дядо ѝ е бил истинският *велик магистър* на Ордена на Сион. Ако чуеше *това*, на Тибинг щеше да му потече слюнка само при мисълта, че може да им помогне да разгадаят тайната.

— Тибинг може да се окаже могъщ съюзник — рече той. „Зависи каква част от историята си готов да му разкриеш.“

— Фаш сигурно ще обяви парична награда.

Лангдън се засмя.

— Повярвай ми, парите са последното нещо, от което се нуждае този човек. — Лий Тибинг притежаваше богатство, равняващо се на хазната на малка държава. Потомък на херцог Кент, той бе получил състоянието си по старомодния начин — беше го наследил. Имението му край Париж бе замък от XVII век с две частни езера.

Бяха се запознали преди няколко години чрез Бритиш Броудкаст Корпорейшън. Тибинг беше направил на Би Би Си предложение за създаване на исторически документален филм, в който да изложи историята на *Светия Граал* пред телевизионната публика. Продуцентите бяха харесали идеята, но бяха загрижени, че е прекалено шокираща и може да опетнят репутацията на телевизията. По предложение на Тибинг се бяха обърнали към трима уважавани историци от цял свят, чиито проучвания потвърждаваха поразителния характер на тайната за Граала. Лангдън беше един от избраните.

Докараха го със самолет в парижкото имение на Тибинг. Той седна пред камерите в разкошната дневна и изложи заключенията си, като призна, че отначало се съмнявал в алтернативната история за Светия Граал, но след това дългогодишните му проучвания го убедили

във верността ѝ. Накрая описа някои свои резултати — връзки между символи, които потвърждаваха привидно спорните твърдения.

Когато излъчиха филма във Великобритания, въпреки реномето на учените и добре документираните доказателства, предположението толкова силно противоречеше на популярните християнски представи, че мигновено предизвика бурна враждебност. Така и не го показаха в Щатите, но отгласите отекнаха отвъд Атлантика. Малко по-късно Лангдън получи картичка от един стар приятел — католическия епископ на Масачузетс. Тя просто гласеше: „Et tu, Robert?“^[1]

— *Сигурен* ли си, че можем да се доверим на този човек, Робърт? — повтори Софи.

— Категорично. Ние сме колеги, той няма нужда от пари и случайно знам, че мрази френските власти. Френското правителство му взима абсурдно големи данъци, защото е купил паметник на културата. Той няма да се натиска да помогне на Фаш.

Младата жена отправи поглед към мрачния път.

— Ако отидем при него, какво ще му разкрием?

Лангдън се колебаеше.

— Повярвай ми, Лий Тибинг знае за Ордена на Сион и Светия Граал повече от всеки друг на света.

Софи го погледна.

— Повече от дядо ми ли?

— Искях да кажа, повече от всеки *извън* братството.

— Откъде знаеш, че Тибинг не е брат от Ордена?

— Той цял живот се опитва да разгласи истината за Светия Граал. Братята от Ордена са се заклели да крият истинския му характер.

— Звучи ми като сблъсък на интереси.

Лангдън разбираше съмненията ѝ. Сониер бе дал криптекса направо на Софи и макар че тя не знаеше какво има вътре нито какво да прави с него, явно се колебаеше да се обърне към непознат човек. Като се имаше предвид потенциално съдържащата се в него информация, криптографката имаше основание за това.

— Не е необходимо веднага да казваме на Тибинг за ключовия камък. Може изобщо да не му кажем. Просто ще се скрием в дома му и ще имаме време да помислим. И когато поговорим с него за Светия

Граал, може би ще започнеш да добиваш представа защо дядо ти ти е оставил криптекса.

— Защо *ни* го е оставил — напомни му Софи. Лангдън изпита скромна гордост и отново се зачуди защо Сониер е замесил и него.

— Горедолу знаеш ли къде живее господин Тибинг? — попита тя.

— Имението му се казва Шато Вилет.

Младата жена го зяпна смаяно.

— Прочутото Шато Вилет ли?

— Същото.

— Какви приятели имаш само!

— Знаеш ли къде е имението?

— Минавала съм оттам. Намира се в района на замъците.

— Далече ли е?

— На двайсетина минути оттук.

Лангдън се намръщи.

— Толкова много?

— Да. Тъкмо ще имаш достатъчно време да ми разкажеш какво всъщност е Светият Граал.

Той се замисли.

— Ще ти разкажа у Тибинг. С него сме специалисти по различни части от легендата, така че от двамата ни ще получиш пълна представа.

— Професорът се усмихна. — Освен това за Тибинг Граалът е смисълът на живота и да чуеш историята от него е все едно да чуеш теорията на относителността от самия Айнщайн.

— Да се надяваме, че господин Тибинг няма нищо против окъснените гости.

— За твоє сведение, той е *сър* Тибинг. — Лангдън бе допуснал тази грешка само веднъж. — Тибинг е голям образ. Беше посветен в рицарство преди няколко години, след като състави генеалогията на Уиндзорския род.

Софи го погледна.

— Шегуваш се, нали? Да не искаш да кажеш, че отиваме на гости у *рицар*?

Робърт се усмихна криво.

— Ние търсим Граала, Софи. На кого друго да разчитаме, ако не на рицар?

[1] И ти ли, Робърт? (лат.). — Б. пр. ↑

Огромното имение Шато Вилет се простираше на площ от седемдесет и пет хектара и се намираше на двадесет и пет минути път североизточно от Париж в покрайнините на Версай. Проектиран от Франсоа Мансар през 1668 година, дворецът беше една от най-важните парижки исторически забележителности. Заедно с двете си правоъгълни езера и градините, проектирани от Льо Нотр, Шато Вилет по-скоро представляваше малък замък, отколкото имение. Парижани с обич го наричаха „Малкия Версай“.

Лангдън рязко спря камиона пред внушителния портал, преграждащ дългия километър и половина частен път. В далечината се издигаше домът на сър Лий Тибинг. Надписът на портала бе на английски.

Частна собственост. Забранено за търговски пътници.

Сякаш за да обяви дома си за островче британска територия, Тибинг не само беше наредил табелата да се напише на английски, но и бе поставил интеркома *отдясно* — мястото на шофьора в Англия.

Софи озадачено погледна интеркома.

— Ами ако някой идва без спътник?

— Не питай. — Лангдън вече беше задавал този въпрос на Тибинг. — Той предпочита всичко да е като в родината му.

Младата жена спусна стъклото.

— По-добре говори ти, Робърт.

Професорът се надвеси над нея, за да натисне бутона, усети съблазнителното ухание на парфюма ѝ и осъзна, че са съвсем близо един до друг. Трябваше да изчака в тази неловка поза. Накрая интеркомът изпраця и се разнесе раздражен глас с френски акцент.

— Шато Вилет. Кой е?

— Казвам се Робърт Лангдън — почти долепен до Софи, се провикна Лангдън. — Приятел съм на сър Лий Тибинг. Имам нужда от помощта му.

— Господарят спи. И аз спях. Каква работа имате с него?

— Въпросът е личен. От огромен интерес за него.

— Тогава съм сигурен, че сутринта с удоволствие ще ви приеме. Лангдън премести тежестта си.

— Много е важно.

— Както и сънят на сър Лий. Щом сте му приятел, трябва да знаете, че не е добре със здравето.

Като малък, сър Лий Тибинг бе боледувал от полиомиелит и сега ходеше с патерици, но при последната им среща беше изглеждал толкова жизнерадостен, че Лангдън съвсем бе забравил за недъга му.

— Моля, предайте му, че съм открил нова информация за Граала. Информация, която не може да чака до сутринта.

Последва дълга пауза. Лангдън и Софи чакаха. Двигателят на камиона шумно буботеше. Изтече цяла минута. Накрая се разнесе друг глас.

— Приятелю, бих казал, че още си по кеймбриджко стандартно време. — Гласът беше бодър и весел.

Познал силния британски акцент, Лангдън широко се усмихна.

— Лий, моите извинения, че те будя по това време.

— Моят прислужник ми каза, че не само си в Париж, но и говориш за Граала.

— Реших, че това си струва да те вдигна от леглото.

— Абсолютно.

— Има ли някакъв шанс да отвориш портата за един стар приятел?

— Търсачите на истината са нещо повече от приятели. Те са братя.

Свикнал със склонността на Тибинг към драматизъм, Лангдън облещи очи към Софи.

— Наистина ще отворя портата, ала първо трябва да се уверя, че сърцето ти е искрено — заяви англичанинът. — Изпитание за твоята чест. Ще ми отговориш на три въпроса.

Робърт изпъшка.

— Ще трябва да потърпиш — прошепна той на Софи. — Нали ти казах, че е голям образ.

— Първият въпрос — с мощен глас продължи Тибинг. — Кафе ли да ти предложи, или чай?

Лангдън знаеше отношението на Тибинг към американската страст към кафето.

— Чай — отвърна той. — Английски.

— Поздравявам те за вкуса. Вторият въпрос. Със сметана или захар?

— *Сметана* — прошепна в ухото му Софи. — Англичаните го пият със сметана.

— Сметана — послушно повтори Робърт. Мълчание.

— Захар?

Тибинг не отговори. „Чакай!“ Лангдън си спомни отвратителната напитка, която му бяха поднесли при предишното му гостуване.

— *С каймак!* Английски чай с каймак.

— Точно така — весело потвърди Тибинг. — И накрая, трябва да ти задам най-трудния въпрос. — Той замълча за миг и попита с тържествен глас: — През коя година харвардски скул за последен път е победил оксфордския представител в Хенли?^[1]

Лангдън нямаше представа, но се сецаше само за една причина, поради която му задаваха въпроса.

— Едва ли се е случвало нещо толкова смехотворно.

Портата се отвори.

— Сърцето ти е искрено, приятелю. Можеш да влезеш.

[1] Ежегодна регата на Темза. — Б. пр. ↑

— Мосю Верне! — Нощният управител на Депозитната цюрихска банка с облекчение чу гласа на президента по телефона. — Къде изчезнахте? Полицията е тук, всички ви очакват!

— Имам малък проблем — измъчено отвърна банкерът. — Имам нужда от вашата помощ.

„Проблемът ти изобщо не е малък“ — помисли си управителят. Полицията беше обкръжила банката отвсякъде. Самият капитан на ЦУКП всеки момент щеше да се появи със заповедта за обиск, която бе поискал президентът.

— С какво мога да ви помогна?

— Брониран камион номер три. Трябва да го открия.

Озадачен, управителят провери графика за доставките.

— Тук е. В товарния гараж.

— Не е. Камионът беше откраднат от двамата бегълци, които търси полицията.

— Какво? Как са успели?

— Не мога да навлизам в подробности по телефона, но положението е извънредно опасно за банката.

— Какво да направя?

— Включете аварийния предавател на камиона.

Нощният управител погледна контролната кутия в отсрещния край на помещението. Подобно на много бронирани коли, всички камиони на банката бяха снабдени със сателитно проследяващо устройство, което можеше да се задейства от банката дистанционно. Управителят бе използвал системата само веднъж, след отвлечане, и тя беше сработила безупречно — бе засякла камиона и автоматично беше пратила координатите на властите. Тази нощ обаче управителят имаше впечатлението, че президентът се надява на малко повече предпазливост.

— Нали знаете, че ако включи системата, сателитът, който задейства предавателя, в същото време ще осведоми властите, че

имаме проблем.

Верне помълча няколко секунди.

— Да, знам. Нищо, направете го. Камион номер три. Ще почакам. Трябва ми точното местонахождение на камиона още щом го научите.

— Веднага.

След тридесет секунди на четиридесет километра оттам се включи един малък предавател, скрит под шасито на бронирания камион.

Движеха се по лъкатушната, засадена от двете страни с тополи алея към замъка. Софи усещаше, че мускулите ѝ вече се отпускат. Изпитваше облекчение, че вече не са на магистралата, и в момента не се сецаше за по-безопасно място от това частно имение, собственост на добродушен чужденец.

Завиха по кръглата отбивка и отдясно се появи Шато Вилет. Триетажната, дълга най-малко шестдесет метра сграда имаше сива каменна фасада, осветена от прожектори, и рязко контрастираше на безупречно оформените градини и гладките езера.

Прозорците на двореца тъкмо започваха един по един да светват. Вместо да се насочи към входа, Лангдън спря на паркинга, скрит сред вечнозелените храсти.

— Не искам да рискувам да забележат камиона от шосето — поясни той. — Нито Лий да се чуди защо сме дошли с очукан брониран камион.

Софи кимна.

— Какво ще правим с криптекса? Определено не бива да го оставяме тук, но ако го види, сър Лий сигурно ще се поинтересува какво е това.

— Не се безпокой — отвърна Лангдън, слезе от колата и си съблече сакото. Уви с него ковчежето и го понесе на ръце като бебе.

Софи го изгледа със съмнение.

— Много фино.

— Тибинг никога не отваря вратата лично. Предпочита да се появи тържествено. Ще намеря къде да го оставя преди да се срещнем с него. — Робърт замълча за миг. — Всъщност сигурно трябва да те предупредя за нещо. Сър Лий има чувство за хумор, което хората често намират за малко... странно.

Софи се съмняваше, че тази нощ нещо може да ѝ се стори странно.

Алеята до главния вход бе настлана с павета и водеше до врата от резбован дъб и череша с месингово чукало, голямо колкото грейпфрут. Преди младата жена да успее да почука, вратата се отвори. На прага застана елегантен иконом, който в движение дооправяше бялата си вратовръзка и смокинг. Изглеждаше петдесетинагодишен, имаше фино лице и строго изражение, което не оставяше съмнение, че не се радва на присъствието им.

— Сър Лий скоро ще слезе — със силен френски акцент съобщи той. — В момента се облича. Предпочита да не посреща гостите си по нощница. Може ли да взема сакото ви? — Икономът намръщено погледна вързопа в ръцете на Лангдън.

— Благодаря, няма нужда.

— Както желаете. Насам, моля.

Французинът ги поведе през разкошно мраморно фоайе към изящна дневна, меко осветена от викториански лампи с висящи пискюли. Някак царствено миришеше на тютюн от лула, чай, шери и каменна сграда. Между две лъскави ризници до отсрещната стена имаше грубо изсечена камина, достатъчно голяма, за да изпека втрет вол. Икономът отиде при камината, приклепна и драсна клечка кибрит. Подпалките, наредени между дъбовите дънери, запращяха.

Мъжът се изправи и изпъна сакото си.

— Господарят ви моли да се чувствате като у дома си. — И с тези думи излезе и остави Лангдън и Софи сами.

Софи се чудеше на коя от антиките край камината да седне — на ренесансовия кадифен диван, на люлеещия се стол или на един от двата каменни стола, които сякаш бяха донесени от византийски храм.

Лангдън разви криптекса, отиде при дивана и пъкна дървеното сандъче под него. После изтупа сакото си, облече го, приглади реверите, усмихна се на Софи и седна точно върху скритото съкровище.

„Нека е диванът“ — помисли си тя и се настани до него.

Докато се взираше в огъня и се наслаждаваше на топлината, Софи имаше усещането, че дядо ѝ би харесал тази стая. По тъмната дървена ламперия висяха творби на стари майстори, в една от които разпозна Пусен, най-любимия художник на дядо ѝ след Леонардо. От плочата над камината бдеше алабастров бюст на Изида.

В самата камина под египетската богиня имаше две каменни готически чудовища, служещи за подпори на дървата. Устите им зееха и разкриваха заплашително кухи гърла. Готическите водоливници винаги бяха ужасявали Софи като малка — поне докато дядо ѝ не я беше излекувал от страха ѝ, като я бе завел на върха на катедралата Нотър Дам по време на буря. „Виж тези глупави същества, принцесо — беше ѝ казал той, посочвайки бликащите от устите им водни струи. — Чуваш ли смешното клокочене в гърлата им? — Момиченцето бе кимнало и се беше усмихнало. — Все едно правят *гаргара* — беше продължил старецът. — Затова носят това глупаво име — гаргойли.“ Оттогава Софи бе престанала да се страхува от тях.

Милият спомен я прободеше като нож. Едва сега осъзнаваше реалността на убийството. „Grand-père вече го няма. — Тя си представи криптекса под дивана и се зачуди дали Лий Тибинг ще има представа как да го отвори. — Ако изобщо го попитаме. — В последните си думи дядо ѝ поръчваше да намери Робърт Лангдън. Не споменаваше за никой друг. — Трябваше да се скрием някъде“ — каза си Софи и реши да се довери на преценката на американеца.

— Сър Робърт! — изрева иззад тях мощен глас. — Виждам, че пътуваш с девица.

Лангдън се изправи. Софи също скочи на крака. Гласът идваше от горния край на вито стълбище, което се издигаше към сенките на втория етаж. Там се движеше някаква фигура, все още само неясен силует.

— Добър вечер — провикна се Лангдън. — Сър Лий, позволи ми да ти представя Софи Нево.

— За мен е чест. — Тибинг най-после излезе на светло.

— Благодаря, че ни приехте — каза Софи. Мъжът вървеше с метални патерици и слизаше стъпало по стъпало. — Наясно сме, че е доста късно.

— Толкова е късно, мила моя, че чак е рано — засмя се той. — *Vous n'est pas américaine?*

Софи поклати глава.

— *Parisienne.*^[1]

— Отлично говорите английски.

— Благодаря, учила съм в Роял Хелоуей.

— Това обяснява всичко. Може би Робърт ви е казал, че съм учил точно оттатък пътя, в Оксфорд. — Тибинг прати дяволита усмивка на Лангдън. — Естествено за всеки случай кандидатствах и в Харвард.

Домакинът им докуцука до тях. На Софи не ѝ приличаше на рицар повече от сър Елтън Джон. Набит и румен, сър Лий Тибинг имаше рошава рижа коса и весели кафяви очи, които сякаш искряха. Носеше широка копринена риза и мека жилетка. Въпреки алуминиевите патерици, се държеше с достойнство, което изглеждаше по-скоро вторичен продукт на благородно наследство, отколкото на съзнателно усилие.

Тибинг протегна ръка на професора.

— Измършавял си, Робърт.

Лангдън се ухили.

— Ти пък си понапълнял.

Англичанинът весело се засмя и се потупа по шкембето.

— Признавам. Напоследък единствените ми плътски удоволствия са кулинарни. — Той се обърна към Софи, изящно хвана ръката ѝ, леко наклони глава, дъхна върху пръстите ѝ и извърна очи; — Милейди.

Софи погледна към Лангдън, неуверена дали се е върнала в миналото, или е попаднала в лудница. Икономът, който им бе отворил вратата, влезе с чаен сервиз и почна да сервира на масата пред камината.

— Това е Реми Легалудек, моят прислужник — представи го Тибинг.

Слабият французин сковано кимна и отново изчезна.

— Реми е от Лион — прошепна Тибинг, като че ли това беше фатална болест. — Но прави великолепни сосове.

Лангдън се засмя.

— Мислех, че си внасяш всичко от Англия.

— Божичко, не! Не бих пожелал британски готвач на никой друг освен на френските данъчни власти. — Той хвърли поглед към Софи. — Pardonnez-moi^[2], мадмоазел Нево. Уверявам ви, че антипатията ми към французите се отнася само за политиците и футболистите. Вашето правителство ми краде парите, а националният ви отбор наскоро ни унижи.

Софи спокойно му се усмихна.

Тибинг я погледна, после се обърна към Лангдън.

— Нещо се е случило. И двамата имате потресен вид.

Американецът кимна.

— Преживяхме интересна нощ, Лий.

— Несъмнено. Без предизвестие пристигате на прага ми посред нощ и говорите за Граала. Кажете ми, наистина ли се отнася за Граала, или просто си го използвал, защото знаеш, че това е единствената тема, заради която ще се надигна от леглото?

„По малко и от двете“ — помисли си Софи и си представи скрития под дивана криптекс.

— Лий — отвърна Лангдън. — Искаме да поговорим с теб за Ордена на Сион.

Тибинг заинтригувано повдигна гъстите си вежди.

— Пазителите. Значи наистина се отнася за Граала. Казваш, че си открил някаква информация, така ли? Нещо ново ли, Робърт?

— Може би. Не сме съвсем сигурни. Може би е по-добре първо да получим някои сведения от теб.

Тибинг насочи показалец към него.

— Все същият лукав американец. Танто за танто. Добре. На вашите услуги съм. Какво ви интересува?

Професорът въздъхна.

— Надявах се, че ще си така любезен да обясниш на госпожица Нево истинския характер на Светия Граал.

Тибинг се смая.

— Тя не знае ли?

Лангдън поклати глава.

Усмивката на лицето на домакина им стана почти неприлична.

— Значи наистина си ми довел *девственица*, Робърт.

Американецът малко сепнато се обърна към Софи и каза:

— Любителите на легендата за Граала наричат „девственик“ всеки, който никога не е чувал истинската история.

Тибинг с готовност се обърна към нея.

— Какво ви е известно, мила моя?

Тя набързо очерта онова, което вече й бе разказал Лангдън — Ордена на Сион, рицарите тамплиери, документите от Сангреала и Светия Граал, който според мнозина не бил чаша... а нещо много по-могъщо.

— *Това ли е всичко?* — Тибинг скандализирано погледна приятеля си. — Смятах те за джентълмен, Робърт. Ти си я лишил от кулминацията!

— Знам. Помислих си, че двамата с теб можем... — Лангдън очевидно реши, че неприличната метафора е отишла прекалено далеч.

Англичанинът вече бе вперил искрящия си поглед в Софи.

— Вие сте Граалова девственица. И повярвайте ми, никога няма да забравите първия път.

[1] „Не сте ли американка?“ „Парижанка съм.“ (фр.). — Б. пр. ↑

[2] Извинете ме (фр.) — Б. пр. ↑

Седнала на дивана до Лангдън, Софи изпи чая си и изяде една кифличка. Това ѝ подежда ободрително. С грейнало лице, сър Лий тромаво крачеше пред огъня и патериците му тракаха по пода.

— Светият Граал — с поучителен глас започна той. — Повечето хора ме питат само къде е. Боя се, че може би никога няма да отговоря на този въпрос. — Той се обърна и погледна Софи право в очите. — Обаче... много по-важният въпрос е *какво* представлява Светият Граал.

Тя усети нажежаващата се атмосфера на научно очакване.

— За да разберем напълно Граала, първо трябва да разберем Библията — продължи Тибинг. — Добре ли познавате Новия завет?

Младата жена сви рамене.

— Всъщност изобщо не го познавам. Отгледа ме човек, който боготвореше Леонардо да Винчи.

На лицето на англичанина се изписа едновременно сепнато и доволно изражение.

— Просветена душа. Отлично! Тогава трябва да знаете, че Леонардо е бил един от пазителите на тайната на Светия Граал. И е скрил податките в творбите си.

— Робърт спомена за това, да.

— Ами възгледите на да Винчи за Новия завет?

— Нямам представа.

Очите на Тибинг весело проблеснаха и той посочи библиотеката в отсрещния край на стаята.

— Ако обичаш, Робърт. На долната лавица. „La stôria di Leonardo“^[1].

Лангдън извади една голяма книга и я остави на масата. Тибинг я обърна към Софи, отвори тежката корица и прелисти на цитатите в края.

— От бележника на Леонардо с полемии и размисли. Мисля, че това ще ви се стори важно за разговора ни. — Той посочи един от

цитатите.

Софи го прочете:

„Мнозина са търгували със заблуди и лъжливи чудеса, аблуждавайки глупавите тълпи.“ Леонардо да Винчи

— И това — посочи друг цитат англичанинът.

„Заблуждава ни ослепяващо невежество. О, окаяни смъртни, отворете си очите!“ — *Леонардо да Винчи*

Софи потръпна.

— За Библията ли говори Леонардо?

Тибинг кимна.

— Отношението му към Библията е пряко свързано със Светия Граал. Всъщност да Винчи е нарисувал истинския Граал, който скоро ще ви покажа, но първо трябва да поговорим за Библията. — Той се усмихна. — А всичко, което трябва да знаете за Библията, е обобщено от великия доктор по канонично право Мартин Пърси. — Англичанинът се прокашля и каза: — „Библията не е пристигнала по факса от небето“.

— Моля?

— Библията е дело на човека, мила моя. Не на Бог. Библията не е паднала чудотворно от облаците. Човекът я е създал като исторически документ за бурни времена и тя се е развила в безчет преводи, добавки и ревизии. Никога не е съществувал окончателен вариант на тази книга.

— Ясно.

— Иисус Христос е историческа личност с поразително влияние, може би най-загадъчният и вдъхновяващ водач в историята. Като предсказания месия, Иисус съборил владетели, вдъхновил милиони и основал нови философии. Като потомък на цар Соломон и цар Давид, Иисус имал законно право на еврейския трон. Напълно разбираемо е, че животът му е бил документиран от хиляди негови привърженици. — Тибинг спря, за да изпие глътка чай, после остави чашата си върху камината. — За Новия завет били обсъдени над *осемдесет* евангелия,

и все пак били избрани сравнително малко — тези на Матей, Марк, Лука и Йоан.

— Кой ги е избрал? — попита Софи.

— Аха! — ликуващо възкликна англичанинът. — Най-голямата ирония в християнската история! Каквато я познаваме днес, Библията е съставена от езическия римски император Константин Велики.

— Мислех, че Константин е бил християнин — каза Софи.

— Не — подсмихна се Тибинг. — Той през целия си живот останал езичник и бил кръстен едва на смъртния си одър, когато бил прекалено слаб, за да протестира. По негово време официалната религия на Рим бил култът към слънцето, култът към Sol Invictus или непобедимото слънце, и Константин бил негов първожрец. За негово нещастие, империята изпадала във все по-дълбок религиозен смут. Четири века след разпването на Иисус Христос неговите последователи прогресивно се умножавали. Християни и езичници започнали да воюват помежду си и конфликтът добил такива размери, че заплашвал да разцепи Рим на две. Константин решил, че трябва да направи нещо. През триста двама и пета година той се заел да обедини Рим с една обща религия. Християнството.

Софи беше изненадана.

— Защо езически император е избрал тъкмо християнството за официална религия?

Тибинг пак се засмя.

— Константин бил изключително добър търговеца Виждал, че християнството е във възход, и просто заложил на печелившия кон. Историците все още се удивляват на ловкостта, с която покръстил слънцепоклонниците. Като пренесъл езическите символи, дати и ритуали в налагащата се християнска традиция, той създал своего рода хибридна религия, приемлива и за двете страни.

— Пълна метаморфоза — обади се Лангдън. — Следите от езическата религия в християнската символика са безспорни. Египетските слънчеви дискове се превърнали в ореолите на светците. Пиктограмите на Изида, която кърми своя непорочно заченат син Хор, залегнали в основата на съвременните изображения на Богородица, кърмеща младенца Иисус. И всички елементи на католическия ритуал — митрата, олтарът, славословието и причастието, актът на

„богоизяждането“ — са пряко заимствани от по-древни езически мистерийни религии.

Тибинг изцъшка.

— Не дай Боже да зачекнеш специалист по символика на тема християнска иконография. Нищо в християнството не е оригинално. Предхристиянският бог Митра, наречен Син на слънцето и Светлина на света, е роден на двацет и пети декември, умрял, бил погребан в скална гробница и след три дни възкръснал. Между другото, двацет и пети декември също е рожденият ден на Озирис, Адонис и Дионис. Новороденият Кришна получил в дар злато, ливан и смирна. Даже ежеседмичният свещен ден на християнството е откраднат от езичниците.

— Какво искате да кажете?

— Отначало християните почитали еврейския шабат в събота, но Константин преместил деня, за да съвпада с езическия ден на слънцето — поясни Лангдън. — До ден днешен повечето богомолци, които ходят на черква в неделя сутрин, нямат представа, че са там заради езическия бог-слънце.

На Софи вече й се виеше свят.

— И всичко това има нещо общо с Граала, така ли?

— Точно така — потвърди Тибинг. — По време на това сливане на религии Константин трябвало да подсили новата християнска традиция и провел прочутия икуменически Никейски събор.

Софи беше чувала за него, само доколкото там бе съставено Символ веруюто.

— На този събор били обсъдени и гласувани много аспекти на християнството — датата на Великден, ролята на епископите, изпълняването на тайнствата и естествено, *божествеността* на Иисус — каза англичанинът.

— Не разбирам, как така Неговата божественост?

— До този момент в историята, мила моя, Иисус бил смятан от своите последователи за смъртен пророк... велик и могъщ човек, но въпреки това човек. Смъртен.

— А не за син Божи?

— Не — потвърди Тибинг. — Обявяването на Иисус за „син Божи“ било официално предложено и гласувано на Никейския събор.

— Почакайте, да не би да искате да кажете, че божествеността на Исус е резултат на *гласуване*?

— При това мненията се разделили — прибави англичанинът. — Само че приемането на божествеността на Исус било важно за сплотяването на Римската империя и новата властова база на Църквата. Като обявил официално Исус за син Божи, Константин го превърнал в божество, съществуващо извън обсега на човешкия свят, същество, чиято власт била безспорна. Това не само изключвало по-нататъшни езически удари срещу християнството, но сега последователите на Христа можели да изкупят греховете си *само* по установения сакрален канал — Църквата.

Софи погледна Лангдън. Той утвърдително кимна.

— Всичко било свързано с борбата за власт — продължи Тибинг. — Исус като месия бил важен за функционирането на Църквата и държавата. Мнозина учени твърдят, че ранната Църква буквално *открадна* Исус от неговите първоначални последователи, отмъкнала неговото човешко послание, забулила го в непробиваема божественост и го използвала, за да разшири собствената си власт. Написал съм няколко книги по този въпрос.

— Предполагам, че благочестивите християни ежедневно ви засипват с гневни писма.

— Защо смятате така? — учуди се той. — Огромното мнозинство образовани християни познават историята на; своята вяра. Исус наистина е бил велик и могъщ човек. Задкулисните политически маневри на Константин не омаловажават величието на Христовия живот. Никой не твърди, че Христос е бил мошеник, нито отрича, че е ходил по света и е вдъхновил милиони за по-добър живот. И по този начин е оформил лицето на християнството, каквото го познаваме ние.

Софи погледна книгата. Очевидно нямаше търпение да продължат нататък и да види Леонардовата рисунка на Светия Граал.

— А сега голямата измама — заговори по-бързо Тибинг. — Тъй като Константин издигнал статуса на Исус близо четири века *след* Христовата смърт, вече съществували хиляди документи за неговия живот като *смъртен* човек. Императорът знаел, че за да пренапише учебниците, имал нужда от решителен удар. Оттук произли-за най-важният момент в християнската история. — Той замълча за миг и впери очи в Софи. — Константин поръчал и финансирал съставянето

на нова Библия, без онези евангелия, в които се говорело за *човешките* черти на Христос, и се разкрасявали евангелията, които го представяли като божествен. По-древните евангелия били забранени, събрани и изгорени.

— Интересно е да се отбележи, че всеки, който предпочитал забранените евангелия пред Константиновата версия, бил обявяван за еретик — прибави Лангдън. — Думата „еретик“ се появила тъкмо в този исторически момент. Гръцката дума „херетикос“ означава „способен да избира“. Онези, които „избирали“ оригиналната история на Христос, били първите *еретици* в света.

— За щастие на историците, някои евангелия, които Константин се опитал да унищожи, все пак оцелели — продължи Тибинг. — Свитъците от Мъртво море бяха открити през петдесетте години, скрити в една пещера край Кумран в Юдейската пустиня. И разбира се, Коптските свитъци, намерени през хиляда деветстотин четирийсет и пета година при Наг Хамади. Освен че разкриват истинската история за Граала, тези документи разказват за проповедта на Христос от съвсем човешка гледна точка. Естествено Църквата не изневери на традицията си за дезинформация и положи всички усилия да не допусне разпространяването на истината за тези свитъци. И как иначе? Свитъците осветляват въпиещи исторически противоречия и фалшификации и категорично потвърждават, че съвременната Библия е съставена и редактирана от хора с политически цели — да установят божествеността на човека Иисус Христос и да използват неговото влияние, за да увековечат собствената си власт.

— И все пак не бива да забравяме, че стремежът на днешната Църква да скрие тези документи идва от искрената вяра в тяхната представа за Христос — възрази Лангдън. — Църквата се състои от дълбоко набожни хора, които наистина вярват, че тези противоречиви документи може да са само лъжесвидетелства.

Тибинг с усмивка на лице се настани на стола срещу Софи.

— Както виждате, нашият професор е доста по-мекосърдечен към Рим от мен. Въпреки това той е прав, че според днешното духовенство тези противоречиви документи са лъжесвидетелства. Това е напълно разбираемо. Константиновата Библия е тяхно верую от векове. Няма по-индоктриниран от индоктринирация.

— Иска да каже, че ние почитаме боговете на своите предци — обади се Лангдън.

— Искам да кажа, че почти всичко, на което са ни учили за Христос нашите бащи, е лъжа — възрази Тибинг. — Както и историите за Светия Граал.

Софи пак погледна цитата от Леонардо. „Заблуждава ни ослепяващо невежество. О, окаяни смъртни, отворете си очите!“

Англичанинът посегна към книгата и я прелисти към средата.

— И накрая, преди да ви покажа Леонардовите рисунки на Светия Граал, искам да хвърлите един поглед на това. — Той отвори на цветна репродукция, обхващаща цели две страници. — Предполагам, че това произведение ви е познато.

„Той се шегува, нали?“ Това беше най-известната фреска на всички времена, Тайната вечеря, легендарният Леонардов стенопис от черквата „Санта Мария дела Грацие“ край Милано. Творбата изобразяваше Иисус и неговите ученици в момента, в който им казваше, че един от тях ще Го предаде.

— Познавам стенописа, да.

— Тогава сигурно ще ми позволите една игричка? Затворете си очите, моля.

Софи колебливо се подчини.

— Къде седи Иисус? — попита Тибинг.

— По средата.

— Добре. А какво яде той и какво ядат учениците му?

— Хляб. — „Очевидно.“

— Отлично. Какво пият?

— Вино. Пият вино.

— Чудесно. Един последен въпрос. Колко чаши има на масата?

Тя се замисли. Знаеше, че това е уловка. „И като взе чашата... даде им; и пиха от нея всички“.

— Една — отвърна Софи. — Потирът. — „Христовата чаша. Светият Граал.“ — Иисус е дал на учениците си една чаша с вино, както правим и днес на причастието.

Тибинг въздъхна.

— Отвори си очите.

Тя го направи. Англичанинът широко се усмихваше. Софи погледна картината и за свое удивление видя, че всички на масата имат

чаши, включително Христос. Тринадесет чаши. Нещо повече, те бяха малки, стъклени и без столчета. Нямаше потир. Светия Граал го нямаше.

Очите на Тибинг блестяха.

— Малко странно, не смятате ли, като се има предвид, че и Библията, и нашата обичайна легенда за Граала обявяват този момент за появата на Светия Граал. Странно, изглежда, че Леонардо е забравил да нарисува Христовата чаша.

— Изкуствоведите сигурно са го забелязали.

— Ще се изненадате, когато узнаете какви чудатости е включил да Винчи и повечето учени или не са ги видели, или просто са предпочели да не им обърнат внимание. Всъщност този стенопис е ключът към загадката на Светия Граал. Леонардо го излага пред очите на всички в Тайната вечеря.

Софи жадно се вгледа в творбата.

— Нима тази фреска ни казва *какво* представлява Светият Граал?

— Не *какво* — прошепна Тибинг. — А *кой*. Светият Граал не е вещ. А... човек.

[1] Историята на Леонардо (ит.). — Б. пр. ↑

Софи дълго зяпа англичанина, после се обърна към Лангдън.

— Светият Граал е човек, така ли?

Робърт кимна.

— Всъщност е жена. — Неразбиращото ѝ изражение показваше, че вече са успели да я объркат. Той си спомняше, че когато за пръв път бе чул това твърдение, беше реагирал по същия начин. Женската връзка му се бе изяснила едва когато беше вникнал в *символиката* зад Граала. Тибинг очевидно си мислеше същото.

— Робърт, може би сега е моментът да се намесиш като специалист по символика, а? — Той отиде до една близка масичка, взе лист хартия и го постави пред Лангдън. Американецът извади химикалка от джоба си.

— Софи, нали знаеш съвременните символи за мъж и жена? — Той нарисова разпространения мъжки и женски символ.

— Естествено — отвърна тя.

— Това обаче не са първоначалните символи за мъж и жена — тихо каза Лангдън. — Много хора грешно смятат, че мъжкият символ произлиза от щит и копие, а женският представлява хубавица, която се оглежда в огледало. Всъщност те произлизат от древните астрономически символи на бога-планета Марс и богинята-планета Венера. Оригиналните знаци са много по-прости. — Той нарисова друг символ.

— Това е първият *мъжки* символ — каза ѝ професорът. — Стилизиран фалос.

— Съвсем конкретен е — отбеляза Софи.

— Абсолютно — потвърди Тибинг.

— Този знак е известен като „острието“ и символизира агресивността и мъжествеността — продължи Лангдън. — Всъщност същият този фалически символ все още се използва на модерните военни униформи и обозначава военния ранг.

— Така е — ухили се англичанинът. — Колкото повече пениси имаш, толкова по-висок е рангът ти. Момчетата винаги си остават момчета.

Робърт сви устни.

— Както се досещаш, женският символ е точно обратният. — Той нарисува нов знак на листа. — Казва се „потирът“.

На лицето на Софи се изписа изненада. Лангдън разбра, че е направила връзката.

— Потирът прилича на чаша или съсъд. И което е по-важно, прилича на женска утроба. Този знак символизира женствеността и плодородието. — Робърт я погледна в очите. — Софи, легендата разказва, че Светият Граал е потир — чаша. Но тази му характеристика всъщност е алегория, скриваща истинския му характер. С други думи, легендата използва потира като *метафора* на нещо много по-важно.

— Жена — рече Софи.

— Точно така. — Професорът се усмихна. — Граалът буквално е древният символ на женствеността, а *светият* Граал представлява свещената женственост, Богинята-майка. Естествено днес това значение е изгубено, премахнато е от Църквата. Силата на женствеността, нейната способност да създава живот някога била свещена, но представлявала заплаха за главно мъжката Църква, затова свещената женственост била демонизирана и обявена за нечиста. Всъщност *мъжът*, а не Бог създал концепцията за „първородния грях“ — историята за Ева, която вкусила от ябълката и предизвикала падението на човешката раса. Жената, която някога била свещена създателка на живот, сега станала враг.

— Трябва да прибавя, че концепцията за жената като създателка на живота е в основата на древната религия — обади се Тибинг. — Раждането било мистично и могъщо. За съжаление, християнската

философия решила да си присвои съзидателната сила на жената, като загърби биологичната истина и направи *мъжа* Творец. Битие ни разказва, че Ева била създадена от реброто на Адам. Жената станала рожба на мъжа. При това греховна. Битие било началото на края за Богинята-майка.

— Граалът е символ на изгубената Богиня-майка — продължи Лангдън. — Когато възникнало християнството, старите езически религии не изчезнали просто така в небитието. Легендите за рицарските походи в търсене на изчезналия Граал всъщност са разкази за забранени походи в търсене на изгубената свещена женственост. Рицарите, които твърдели, че търсят „потира“, всъщност използвали метафора, за да се защитят от Църквата, която поробила жените, прогонила Богинята-майка, изгаряла неверниците и забранявала езическата почит към свещената женственост.

Софи поклати глава.

— Съжалявам. Когато каза, че Светият Граал бил човек, аз си помислих, че говориш за действителна личност.

— И е точно така — потвърди Робърт.

— При това не *коя да е* жена — отново се намеси Тибинг и възбудено се изправи. — Жена, която носела със себе си толкова голяма тайна, че ако тя се разкриела, заплашвала да унищожи самите устои на християнството!

Софи вече нищо не разбираше.

— Тази жена известна историческа личност ли е?

— Абсолютно. — Англичанинът вдигна патерицата си и посочи към коридора. — И ако се преместим в кабинета, приятели, за мен ще е чест да ви покажа картината, на която я е нарисувал Леонардо.

Реми Легалудек стоеше пред телевизора в кухнята. По новините показваха снимки на мъж и жена... същите, на които току-що беше поднесъл чай.

Застанал до полицейските автомобили пред Депозитната цюрихска банка, лейтенант Коле се чудеше защо Фаш толкова се бави със заповедта за обиск. Банкерите очевидно криеха нещо. Твърдяха, че Лангдън и Нево били идвали и че ги били отпратили, тъй като нямали нужния банков код.

„Тогава защо не ни пускат вътре да поогледаме?“ Накрая мобилният му телефон иззвъня. Обаждаха се от командния пункт в Лувъра.

— Имаме ли заповед за обиск? — попита Коле.

— Оставете банката, господин лейтенант — отвърна агентът. — Току-що ни предадоха нова информация. Знаем точно къде се крият Лангдън и Нево.

Коле тежко седна върху капака на колата си.

— Шегуваш се.

— Имам адрес в предградията. Някъде край Версай.

— Капитан Фаш знае ли?

— Още не. В момента води важен телефонен разговор.

— Веднага тръгвам. Кажете ми да ми се обади в колата. — Коле взе адреса и се метна зад волана. Докато се отдалечаваше от банката, се сети, че е забравил да попита *кой* е съобщил местонахождението на Лангдън. Не че имаше значение. Сега имаше възможност да изкупи скептицизма и предишните си гафове. Предстоеше му да направи най-важния арест в цялата си кариера.

Лейтенантът се свърза по радиостанцията с петте автомобила, които го придружаваха.

— Без сирени, момчета. Лангдън не може да знае, че идваме.

На четиридесет и осем километра оттам едно черно ауди отби от провинциалното шосе. Сила слезе и погледна през оградата от ковано желязо в огрения от луната склон към далечното шато. Всички прозорци на долния етаж светеха. „Странно за този час — помисли си албиносът и се усмихна. Информацията на Учителя очевидно беше

точна. — Няма да си тръгна оттук без ключовия камък — закле се той. — Няма да проваля епископа и Учителя.“

Провери пълнителя на глока, провря го през решетките и го пусна върху обраслата с мъх земя. После се хвана за горния край на оградата, набра се и прескочи оттатък. Без да обръща внимание на пронизалата го болка от кожения ремък на бедрото му, вдигна оръжието и се заизкачва по тревистия склон.

Софи никога не бе виждала кабинет като този на Тибинг. Шест-седем пъти по-голям и от най-люксовите офиси, огромният cabinet de travail^[1] на рицаря напомняше на странна смесица между научна лаборатория, архив и битпазар. Осветен от три полилея, настланият с плочи под беше осеян с островчета от работни маси, отрупани с книги, произведения на изкуството, артефакти и изненадващо количество електронна техника — компютри, проектори, микроскопи, ксерокси и скенери.

— Това беше балната зала — малко притеснено поясни Тибинг.
— Не ми се случва често да танцувам.

На Софи започваше да ѝ се струва, че тази нощ се е превърнала в някаква зона на здрача, в която нищо не е такова, каквото очаква.

— Нима всичко това ви е нужно за работата?

— Откриването на истината е любовта на моя живот — отвърна Тибинг. — А Сангреалът е любимата ми наложница.

„Светият Граал е жена“ — каза си Софи. В главата ѝ се преплитаха идеи, които сякаш нямаха никакъв смисъл.

— Нали казахте, че имате картина на жената, която твърдите, че е Светият Граал?

— Да, но не съм я обявил аз за Граала. Обявил я е самият Христос.

— Къде е картината? — попита Софи и плъзна поглед по стените.

— Хммм... — Тибинг се преструваше, че е забравил. — Светият Граал. Сангреалът. Потирът. — Той рязко се завъртя на пети и посочи отсрещната стена. Там висеше два и половина метрова репродукция на Тайната вечеря. — Ето я!

Софи беше сигурна, че не е доразбрала нещо.

— Същата картина, която ми показахте преди малко.

Англичанинът ѝ намигна.

— Знам, обаче в уголемен вид е много по-вълнуваща. Не смятате ли?

Тя се обърна към Лангдън за помощ.

— Обърках се.

Робърт се усмихна.

— Светият Граал наистина присъства в Тайната вечеря. Леонардо я е включил на видно място.

— Почакайте — спря го Софи. — Нали казахте, че Светият Граал е жена? В Тайната вечеря са изобразени тринайсет мъже.

— Нима? — повдигна вежди Тибинг. — Я погледнете отблизо.

Тя неуверено се приближи до картината и разгледа тринадесетте фигури — Исус Христос в средата с по шестима ученици отляво и отдясно.

— Само мъже са — потвърди Софи.

— А кой седи на почетното място отдясно на Господ? — попита Тибинг.

Софи внимателно разгледа фигурата непосредствено отдясно на Исус и изведнъж я обзе удивление. Фигурата наистина имаше дълга червена коса, деликатни склучени ръце и леко издути гърди. Това несъмнено беше... жена.

— Жена е — възкликна тя. Тибинг се смееше.

— Изненада, изненада. Повярвайте ми, това не е грешка. Леонардо е бил майстор в предаването на разликите между половете.

Софи не можеше да откъсне очи от жената до Христос. „В Тайната вечеря би трябвало да са участвали тринайсет мъже. Коя е тази жена?“ Въпреки че многократно бе виждала класическата фреска, никога не беше забелязвала това въпиешо противоречие.

— На всички им убягва — рече англичанинът. — Предварително втълпените ни представи за тази сцена са толкова силни, че умът ни изключва несъответствието и кара очите ни да виждат друго.

— Това се нарича „скитома“ — прибави Лангдън. — Мозъкът понякога го прави с могъщите символи.

— Още една причина да не обърнете внимание на жената е фактът, че повечето снимки на стенописа са направени преди хиляда деветстотин петдесет и четвърта година, когато детайлите били скрити под пластове мръсотия и няколко нескопосни реставрации от

осемнайсети век. Сега поне е разкрит оригиналният пласт боя на Леонардо. — Тибинг посочи репродукцията. — Et voila!^[2]

Софи пристъпи още по-близо към картината. Жената отдясно на Исус беше млада и имаше благочестив вид, със скромно лице, красива червена коса и кротко сключени длани. „Това ли е жената, която може да погуби Църквата?“

— Коя е тази жена? — попита тя.

— Това, мила моя, е Мария Магдалина — отвърна Тибинг.

Софи се обърна към него.

— Проститутката ли?

Англичанинът ахна, сякаш тази дума го беше оскърбила лично.

— Мария Магдалина не е била такава. Тази злощастна заблуда е наследство от оклеветяващата кампания на ранната Църква. Църквата трябвало да я опозори, за да скрие опасната ѝ тайна — нейната роля на Светия Граал.

— Нейната *роля* ли?

— Както споменах, ранната Църква трябвало да убеди света, че смъртният пророк Исус е *божествено* същество — поясни Тибинг. — Затова всички евангелия, в които се описвали *земните* страни от живота на Исус, трябвало да бъдат изхвърлени от Библията. За нещастие на първите редактори, една особено смуцаваща земна тема се срещала във всички евангелия. Мария Магдалина. — Той замълча за миг. — И по-конкретно бракът ѝ с Исус Христос.

— Моля? — Софи стрелна с поглед Лангдън, после отново се обърна към Тибинг.

— Това е исторически факт и Леонардо да Винчи определено го е знаел — заяви англичанинът. — Тайната вечеря показва на зрителя, че Исус и Мария Магдалина са били двойка.

Софи отново се вторачи във фреската.

— Забележете, че Исус и Мария са облечени като огледални образи един на друг. — Тибинг посочи двете фигури в центъра на композицията.

Младата жена бе хипнотизирана. Естествено, цветовете на дрехите им бяха „огледални“. Исус носеше червена туника и синя плащаница, а Мария Магдалина — синя туника и червена плащаница. „Ин и ян“.

— Да навлезем в още по-странното — продължи Тибинг. — Забележете, че Иисус и Неговата невеста като че ли са допрели хълбоците си и са се навели настрани един от друг, сякаш за да образуват това ясно очертано негативно пространство помежду си.

Още преди той да ѝ посочи контурите, Софи го видя — безспорния знак „V“ в центъра на картината. Това беше същият символ на Граала, потира и женската утроба, който преди малко бе нарисувал Лангдън.

— И накрая, ако разглеждате Иисус и Мария Магдалина като композиционни елементи, а не хора, ще ви направи впечатление още един очевиден знак. — Тибинг замълча за миг. — Буква от азбуката.

Софи веднага я видя. Малко беше да се каже, че буквата изпъква. Просто в един момент младата жена не виждаше нищо друго. В центъра на картината безспорно се очертаваше огромната, безупречно оформена буква „M“.

— Прекалено е ясна, за да е съвпадение, не смятате ли? — попита Тибинг.

Софи беше смаяна.

— Какво означава тя? — Той сви рамене.

— Любителите на теориите за заговорите ще ви отговорят, че означава „matrimônio“^[3] или „Мария Магдалина“. Честно казано, никой не знае със сигурност. Сигурно е само, че скритата буква „M“ не е грешка. Тя изключително често се среща във връзка с Граала — водни знаци, картини, скрити под други картини или композиционни алюзии. Най-очевидното „M“ естествено е нарисувано на олтара на „Парижката Света Богородица“ в Лондон, проектирана от бившия велик магистър на Ордена на Сион Жан Кокто.

Софи обмисли всичко това.

— Признавам, че скритите букви „M“ са интересни, но предполагам, никой не твърди, че те доказват брака на Иисус и Мария Магдалина.

— Не, не — съгласи се Тибинг и отиде при една маса, отрупана с книги. — Както вече споменах, бракът на Иисус с Мария Магдалина е исторически факт. — Той затършува из томове. — Нещо повече, като женен мъж, Иисус е много по-логичен, отколкото обичайната ни библейска представа за него като ерген.

— Защо? — попита Софи.

— Защото Иисус е бил евреин и благоприличието по онова време забранявало евреин да остане ерген — пое щафетата Лангдън, докато домакинът им търсеше книгата. — Според еврейския обичай безбрачието се заклеймявало и бащата бил длъжен да намери жена на сина си. Ако Иисус не е бил женен, поне едно от евангелията щеше да го споменава и да дава някакво обяснение на неестественото му ергенство.

Тибинг откри огромен том и го придърпа към себе си. Беше с кожена подвързия и беше голям колкото атлас. Заглавието гласеше: „Гностичните евангелия“. Англичанинът разтвори книгата. Лангдън и Софи се приближиха до него. Тя видя, че вътре има снимки на увеличени откъси от древни документи — оръфани папируси с ръкописни, текстове. Древният език не ѝ бе познат, ала на съседните страници бяха отпечатани преводите.

— Това са факсимилета на свитъците от Наг Хамади и Мъртво море, за които споменах — поясни Тибинг. — Най-ранните християнски документи. Смущаващото обаче е, че те не съответстват на евангелията от Библията. — Той прелисти книгата и посочи един откъс. — Евангелието от Филип винаги е подходящо начало.

Софи прочете пасажа:

И спътница на Спасителя беше Мария Магдалина. Христос я обичаше повече от всички ученици и често я целуваше по устата. Останалите ученици се обиждаха от това и изразяваха неодобрение. Те го питаха: „Защо я обичаш повече от всички нас?“

Думите я изненадаха, но не ѝ се сториха убедително доказателство.

— Тук не пише нищо за брак.

— *Au contraire.*^[4] — Тибинг се усмихна и ѝ посочи първия ред. — Всеки специалист по арамейски ще ви каже, че по онова време думата „спътница“ буквално е означавала „съпруга“.

Лангдън кимна в знак на съгласие.

Софи препрочете първия ред. „И спътница на Спасителя беше Мария Магдалина.“ Тибинг прелисти книгата и ѝ показа още няколко

откъса, които за изненада на Софи ясно предполагаха, че Мария Магдалина и Иисус са били влюбени. Докато ги четеше, тя си спомни за един разгневен свещеник, който в детството ѝ бе потропал на вратата на дядо ѝ.

— Тук ли живее Жак Сониер? — попита свещеникът и свирепо измери с поглед малката Софи, която му бе отворила. — Искам да разговарям с него за тази негова статия. — Той размаха някакъв вестник.

Софи повика дядо си. Двамата изчезнаха в кабинета му и затвориха вратата. „Дядо е написал нещо във вестника?“ Тя веднага изтича в кухнята и прелисти сутрешния вестник. Откри името, на дядо си под заглавието на втора страница. И прочете материала. Не разбра всичко, но изглежда, френското правителство се беше поддало на натиска на духовенството и се бе съгласило да забрани американския филм „Последното изкушение“, в който Иисус правел секс с някаква жена на име Мария Магдалина. В статията на дядо ѝ се казваше, че Църквата била арогантна и не бивало да го забраняват.

„Нищо чудно, че свещеникът е бесен“ — помисли си Софи.

— Това е порнография! Светотатство! — на излизане от кабинета извика отчето и се втурна към изхода. — Как можете да го одобрявате?! Този американец Мартин Скорсезе е богохулник и Църквата няма да му позволи да проповядва идеите си във Франция! — Свещеникът затръшна вратата след себе си.

Когато дядо ѝ влезе в кухнята, видя Софи с вестника и се намръщи.

— Бързо действаш.

— Значи според теб Иисус Христос си е имал приятелка, така ли? — попита тя.

— Не, скъпа, просто смятам, че не бива да разрешаваме на Църквата да ни нарежда какво да мислим.

— Иисус имал ли си е приятелка?

Дядо ѝ помълча малко.

— Толкова лошо ли ще е, ако е имал?

Софи се замисли, после сви рамене.

— Нямам нищо против.

Сър Лий Тибинг продължаваше да говори.

— Няма да ви досаждам с безбройните доказателства за брака на Иисус и Мария Магдалина. Проблемът до втръсване е проучван от съвременните историци. Искам обаче да отбележа следното. — Той посочи друг откъс. — Това е от евангелието на Мария Магдалина.

Софи не знаеше, че съществува такова. Погледна текста:

И Петър рече: „Спасителят наистина ли без наше знание е разговарял с жена? Всички ли трябва да се обърнем и да я слушаме? Нима я предпочита пред нас?“

И отговори му Леви: „Петре, ти винаги си бил сприхав. Сега виждам, че се бориш срещу жената. Щом Спасителят я е направил достойна, кой си ти, че да я отхвърляш? Спасителят добре я познава. Затова я обича повече от нас.“

— Жената, за която разговарят, е Мария Магдалина — поясни Тибинг, — Петър ревнува от нея.

— Защото Иисус я е предпочитал ли?

— Не само заради това. Залозите били много по-големи от обичта. В този момент от евангелията Иисус подозира, че скоро ще го заловят и разпнат. Затова дава инструкции на Мария Магдалина как да продължи управлението на Църквата му, след като него го няма. В резултат Петър изразява недоволството си от това да е подчинен на жена. Бих казал, че е бил сексист.

Софи се опитваше да смели информацията.

— И това е същият свети Петър? Камъкът, върху Който Иисус е изградил Църквата си.

— Същият, само че е една разлика. Според тези нередактирани евангелия Христос не дал напътствията за създаването на християнската Църква на *Петър*. А на *Мария Магдалина*.

Тя го погледна.

— Да не искате да кажете, че християнската църква е трябвало да се ръководи от *жена*?

— Такава била идеята. Иисус бил първият феминист. Той възнамерявал да повери бъдещето на своята църква в ръцете на Мария Магдалина.

— А Петър не искал — каза Лангдън и посочи Тайната вечеря. — Ето го там Петър. Можеш да видиш, че Леонардо е бил наясно с отношението на Петър към Мария Магдалина.

Софи отново онемя. На картината Петър заплашително се навеждаше към Мария Магдалина и прокарваше длан през шията ѝ. Същият, заплашителен жест като в Мадоната на скалите!

— И тук — посочи учениците до Петър американецът. — Малко зловещо, нали?

Тя се втренчи с присвити очи и видя, че от учениците се протяга ръка.

— Тази ръка кама ли държи?

— Да. И нещо още по-странно: ако преброите ръцете, ще видите, че тази ръка... не принадлежи на никого. Безпътна е. Анонимна.

Софи удивено се взираше в стенописа.

— Съжалявам, все пак не разбирам защо всичко това прави Мария Магдалина *Светия Граал*.

— Аха — отново възкликна Тибинг. — Точно тук се крие проблемът! — Той пак се обърна към масата, извади голяма схема и я разгърна. Това беше сложна генеалогия. — Малцина знаят, че освен дясна ръка на Христос, Мария Магдалина била извънредно влиятелна.

Софи прочете заглавието на семейното дърво. „РОДЪТ НА ВЕНИАМИН“

— Ето я Мария Магдалина — посочи към върха на дървото Тибинг.

Криптографката се изненада.

— Тя е била от Вениаминовия род, така ли?

— Да — потвърди англичанинът. — Мария Магдалина била от царски произход.

— Но нали е била бедна?

Тибинг поклати глава.

— Мария Магдалина била отхвърлена като блудница, за да унищожат свидетелствата за могъщия ѝ род.

Софи отново погледна Лангдън, който за пореден път кимна утвърдително. Тя се обърна към Тибинг.

— Но какво ѝ влизало в работата на ранната Църква, че Мария Магдалина е от царска кръв?

Той се усмихна.

— Скъпо мое дете, Църквата не била загрижена толкова много за царската кръв на Мария Магдалина, колкото за нейния брак с Христос, който също бил от царска кръв. Както знаеш, в евангелието от Матей

се казва, че Иисус бил от Давидовия род. Потомък на цар Соломон — царя на евреите. Като се оженил за потомка на влиятелния Вениаминов род, Иисус обединил двата царски рода и създал силен политически съюз с потенциал за законни претенции към трона и възстановяване на царския род като по Соломоново време.

— Но все пак какво общо има това с Мария Магдалина и Светия Граал?

Тибинг я погледна възбудено.

— Легендата за Светия Граал е легенда за царската кръв. Когато в нея се говори за „потира, който съдържал Христовата кръв“... всъщност става дума за Мария Магдалина — женската утроба, която носела царската кръв на Иисус.

Думите сякаш отекнаха в балната зала.

— Но как може да е носила царската кръв на Иисус, освен да...
— Тя замълча и погледна Лангдън.

Лангдън спокойно се усмихна.

— Освен да са имали дете.

Софи се вцепени.

— Ето, това е най-голямата тайна в човешката история — заяви Тибинг. — Иисус Христос не само бил женен, но бил и баща. Мила моя, Мария Магдалина била Светият съсъд. Тя била потирът, който носил царската кръв на Иисус Христос. Тя била утробата, която носела рода и лозницата, от която се родил свещеният плод!

Софи усети, че настръхва.

— Но как може *толкова* голяма тайна да бъде запазена през всички тези години?

— Небеса! — възкликна Тибинг. — Тя изобщо не била запазена! Царската кръв на Иисус Христос е източникът на най-великата легенда на всички времена — легендата за Светия Граал. Историята на Мария Магдалина векове наред била разгласявана с всевъзможни метафори и на всички езици. Можеш да я видиш навсякъде, стига да си отвориш очите.

— Ами документите от Сангреала? — попита Софи. — Доказателство за потомството на Иисус ли съдържат?

— Да.

— Значи цялата легенда за Светия Граал се отнася за царската кръв?

— Буквално — потвърди Тибинг. — Думата „Сангреал“ произлиза от френската „San Greal“ или „Светия Граал“. Но в най-древната си форма тя се разделяла на друго място. — Той написа нещо на лист хартия и ѝ го подаде.

Софи го прочете.

„SANG REAL“

Преводът беше ясен. „Sang real“ буквално означаваше „царска кръв“.

[1] Работен кабинет (фр.). — Б. пр. ↑

[2] И ето (фр.). — Б. пр. ↑

[3] Брак (ит.). — Б. пр. ↑

[4] Напротив (фр.). — Б. пр. ↑

Когато чу гласа на епископ Арингароса по телефона, служителят на рецепцията във фоайето на Световния център на Opus Dei на Лексингтън Авеню 243 в Ню Йорк се изненада.

— Добър вечер, ваше високопреосвещенство.

— Има ли някакви съобщения за мен? — необичайно тревожно попита епископът.

— Да. Радвам се, че се обадохте. Не успях да се свържа с вас в дома ви. Преди половин час спешно ви търсиха по телефона.

— Наистина ли? — Новината явно го зарадва. — Кой?

— Господинът не остави име. Само номер. — Служителят го прочете.

— Кодът е триста и три, така ли? Това е във Франция, нали?

— Да, ваше високопреосвещенство. В Париж. Господинът каза, че било важно незабавно да му се обадите.

— Благодаря. Очаквах да ме потърсят. — Арингароса бързо прекъсна.

Когато затвори слушалката, служителят се зачуди защо връзката бе толкова лоша. Графикът на епископа показваше, че през почивните дни е бил в Ню Йорк, и все пак гласът му сякаш идваше от другия край на света. Той сви рамене. През последните няколко месеца епископ Арингароса се държеше извънредно странно. „Мобифонът ми сигурно не е работел — помисли Арингароса, докато фиатът приближаваше изхода за римското чартърно летище «Чампино». — Учителя се е опитвал да се свърже с мен.“ Въпреки безпокойството, че е пропуснал обаждането, той бе окуражен от факта, че Учителя се е обадил направо в Световния център на Opus Dei.

„Нещата в Париж трябва да са минали добре.“

Докато набираше номера, епископът възбудено си помисли, че скоро ще е във френската столица. „Ще кацна преди да се съмне.“ Беше наел чартърен самолет, който го очакваше на летището. Не

можеше да пътува с обикновените авиолинии, главно заради съдържанието на куфарчето.

Телефонът започна да звъни.

Отговори му женски глас.

— Direction centrale police judiciaire.

Арингароса се поколеба. Не го очакваше.

— Хм, да... Помолиха ме да се обадя на този номер.

— Qui êtes-vous? — попита жената. — Името ви?

Епископът не бе сигурен дали трябва да отговори.

„Френската криминална полиция?“

— *Името* ви, мосю? — настоя жената.

— Епископ Мануел Арингароса.

— Un moment.^[1] — Разнесе се изщракване. След дълго чакане прозвуча мъжки глас, рязък и загрижен.

— Радвам се, че най-после се свързах с вас, ваше високопреосвещенство. Имаме да обсъждаме много неща.

[1] Един момент (фр.). — Б. пр. ↑

Сангреал... Sang real... San Greal... Царска кръв... Светия Граал. Всичко беше свързано. „Светият Граал е Мария Магдалина... майката на царския потомък на Иисус Христос.“ Мълчаливо вперила поглед в Робърт Лангдън, Софи отново се почувства объркана. Колкото повече парчета от мозайката подреждаха професорът и Тибинг, толкова по-непредсказуем ставаше резултатът.

— Както виждате, мила моя, Леонардо не е единственият, който се е опитвал да разкрие на света истината за Светия Граал. — Англичанинът закуцука към библиотеката. — Царската кръв на Иисус Христос подробно е документирана от десетки историци. — Той прокара показалец по няколко десетки книги.

Софи наклони глава и прочете заглавията:

„Откритието на тамплиерите: тайните пазители на истинската самоличност на Христос“

„Жената с алабастровия съд: Мария Магдалина и Светият Граал“

„Богинята в евангелията: възвръщане на свещената женственост“

— Това може би е най-известният труд — каза Тибинг, издърпа оръфан том с твърди корици и ѝ го подаде.

Заглавието гласеше: „Светата кръв, Светият Граал“. И отдолу: „Световният бестселър“. Софи погледна Тибинг.

— Световен бестселър ли? Никога не съм чувала за него.

— Била сте малка. През осемдесетте години тази книга вдигна голям шум. Според мен на някои места анализът на авторите доста несигурно се опира върху вярата, обаче изходните им позиции са стабилни и трябва да им се признае, че най-поел е изложиха идеята за Христовото потомство пред широката публика.

— Каква е реакцията на Църквата към книгата?

— Гневно негодувание естествено. Направо изядоха авторите живи. Но това трябваше да се очаква. В края на краищата Църквата още през четвърти век се опитала да скрие тази тайна. Това до голяма степен е причината за кръстоносните походи. Събиране и

унищожаване на информация. Мария Магдалина представлявала огромна опасност за ранната Църква. Не само че била жената, на която Иисус възложил основаването на Църквата, но и била физическо доказателство, че новото божество на Църквата било създало смъртно потомство. За да се защити, Църквата увековечила образа ѝ на уличница и скрила свидетелствата за брака на Христос с нея, като по този начин елиминирала всякакви потенциални твърдения, че той имал потомци и е бил смъртен пророк.

Софи погледна Лангдън, който кимна и каза:

— Това се потвърждава от убедителни исторически свидетелства, Софи.

— Признавам, че твърденията са ужасни, но трябва да разберете изключително силните мотиви на Църквата да извърши такава измама — каза Тибинг. — Тя може би нямало да може да оцелее, ако хората научели за потомството на Иисус. Това щяло да подкопае основите на идеята за неговата божественост, а оттук и на самата християнска Църква, тъй като тя се обявила за единствен посредник, с помощта на който човечеството можело да си осигури достъп до небесното царство.

— Петолистната роза — рече Софи и посочи гърба на една от книгите на Тибинг. „Същата като цветето, инкрустирано върху капака на палисандровото ковчеже.“

Англичанинът погледна Лангдън и се ухили.

— Наблюдателна е. — После отово се обърна към нея. — С този символ Орденът на Сион обозначава Граала. Мария Магдалина. Тъй като името ѝ било забранено от Църквата, Мария Магдалина тайно станала известна под много псевдоними — Потира, Светия Граал и Розата. — Тибинг замълча за миг. — Розата е свързана с пентаграмата на Венера и пътеводната Роза на компаса. Между другото, думата „роза“ е еднаква на английски, френски, немски и много други езици.

— Английската дума „rose“ също е анаграма на Ерос, гръцкия бог на плътската любов — прибави Лангдън.

Софи го погледна изненадано.

— Розата винаги е била основен символ на женската сексуалност — продължи Тибинг. — В примитивните култове към Богинята-майка петолистните рози изобразявали петте етапа от женския живот — раждане, менструация, майчинство, менопауза и смърт. В днешни

времена връзките на разцъфналата роза с женствеността се смятат по-скоро за визуални. — Той погледна Лангдън. — Може би като специалист по символиката, е по-добре ти да обясниш.

Робърт се поколеба. Прекалено дълго.

— О, небеса! — изпуфтя Тибинг. — Вие американците сте страшно превзети. — Той отново се обърна към Софи. — Робърт се срамува да каже, че разцъфналото цвете прилича на женски гениталии, цветето, от което излиза на бял свят човекът. И ако някога сте виждали картини на онази ужасна Джорджа О'Кийф, ще разберете точно какво имам предвид.

— Въпросът е, че всички тези книги потвърждават едно и също историческо твърдение — каза Лангдън и посочи библиотеката.

— Че Иисус е имал дете — колебливо рече Софи.

— Да — каза Тибинг. — И че Мария Магдалина е утробата, носила неговия царски потомък. Ордена на Сион до ден днешен почита Мария Магдалина като Богинята-майка, Светия Граал и Розата.

Софи отново си спомни ритуала в подземието.

— Според Ордена Мария Магдалина била бременна по време на разпването — продължи англичанинът. — За да спаси нероденото дете на Христос, тя нямала друг избор, освен да избяга от Светите земи. С помощта на верния чичо на Иисус, Йосиф Ариматейски, Мария Магдалина тайно заминала за Франция. Там намерила сигурно убежище в еврейската общност. И родила дъщеря. Казвала се Сара.

Софи го погледна.

— Наистина ли знаят името на детето?

— И не само това. Животът на Мария Магдалина и Сара подробно е документиран от техните еврейски зак-рилници. Не забравяйте, че детето на Мария Магдалина било от рода на еврейските царе — Давид и Соломон. Поради тази причина евреите във Франция виждали в Мария Магдалина свещената царска власт и я почитали като родоначалничка на царския род. Безброй учени от онази епоха са описали дните на Мария Магдалина във Франция, включително раждането на Сара и нейното потомство.

— Нима съществуват *потомци* на Иисус Христос? — сепна се Софи.

— Да. И се смята, че неговото родословие е един от крайгълните камъни на документите от Сангреала. Пълна генеалогия

на първите потомци на Христос.

— Но каква полза от генеалогията на Христос? Това не е доказателство. Историците не могат да са сигурни в нейната автентичност.

Тибинг се подсмихна.

— Не повече, отколкото в автентичността на Библията.

— Какво искате да кажете?

— Историята винаги се пише от победителите. Когато две култури се сблъскат, победената бива унищожена и победителката написва учебниците по история — учебници, в които възвеличава своята кауза и оклеветява победения враг. Както някога е казал Наполеон, „Какво е историята, ако не общоприета измислица?“ — Той се усмихна. — Самото й име показва, че е едностранен разказ.

Софи никога не бе мислила за това.

— Документите от Сангреала просто разказват *другата* страна от историята на Христос. В крайна сметка е въпрос на вяра и лични проучвания на коя страна ще повярвате, но информацията поне е оцеляла. Според свидетелските разкази, хранилището на Сангреала било пренесено в четири огромни сандъка. В тях се пазели „Чистите документи“ — хиляди страници нередактирани описания отпреди Константиново време, останали от първите последователи на Исус, които го почитали като съвсем човешки учител и пророк. Говори се също, че в тази съкровищница се съхранявал легендарният документ „Q“ — ръкопис, в чието съществуване официално вярва дори Църквата. Това е книга с учението на Исус, навярно написана от самия него.

— Написана от самия Христос!?

— Естествено — потвърди Тибинг. — Защо да не е водил хроника за собствените си проповеди? По онова време повечето хора го правели. Друг изключителен паметник, който може би се съхранява в Сангреала, е ръкопис, наречен „Дневниците на Мария Магдалина“ — личният й разказ за връзката й с Христос, неговото разпване и живота й във Франция.

Софи дълго мълча.

— И тези четири сандъка с документи били съкровището, което рицарите тамплиери открили под Соломоновия храм, така ли?

— Точно така. Документите, които направили тамплиерите толкова могъщи. Документите, за които мечтали безброй търсачи на Граала в историята.

— Но според вас Светият Граал е *Мария Магдалина*. Щом хората търсят документи, защо казвате, че търсят Светия Граал?

Тибинг леко постави длан на рамото ѝ.

— Защото в скривалището на Светия Граал има саркофаг.

Сред дърветата навън зави вятър. Англичанинът заговори тихо.

— Търсачите на Светия Граал буквално искат да коленичат пред костите на Мария Магдалина. Да се помолят в нозете на прогонената, изгубената свещена женственост.

Софи бе удивена.

— Скривалището на Светият Граал всъщност е... *гробница*?

Сините очи на Тибинг се навлажниха.

— Да. Гробница, съдържаща тялото на Мария Магдалина и документите, които разказват истинската история за живота ѝ. Търсенето на Светия Граал винаги е било търсене на Магдалина — онеправданата царица-майка, погребана с доказателството за законните права на своя род.

Софи изчака, докато Тибинг се овладее. Все още не можеше да си обясни много неща, свързани с дядо ѝ.

— И през всички тези години братята от Ордена на Сион са пазили документите от Сангреала и гробницата на Мария Магдалина, така ли? — накрая попита тя.

— Да, но братството имало и друго, по-важно задължение — да пази самия *род*. Христовото потомство се намирало в постоянна опасност. Ранната Църква се страхувала, че ако родът на Иисус бъде оставен да съществува, тайната за брака му с Мария Магдалина все някога ще се разкрие и ще оспори фундаменталната християнска доктрина — за божествения месия, който нямал съпруга, нито бил влизал в плътски връзки. — Той замълча за миг. — Въпреки това Христовите потомци тайно продължили да живеят във Франция, докато през пети век направили смел ход, като се свързали със

семейството на френските крале и поставили началото на нов род, известен като Меровинги.

Това твърдение изненада Софи. Всеки френски ученик беше чувал за Меровингите.

— Те са основали Париж.

— Да. Това е една от причините, поради които легендата за Граала е толкова разпространена във Франция. Мнозина, които търсили Граала от името на Църквата, всъщност тайно били пращани да унищожават членове на кралския род. Чували ли сте за крал Дагоберт?

Софи смътно си спомняше името от един мрачен урок по история.

— Дагоберт е крал от меровингската династия, нали? Намушкан в околото докато спял?

— Точно така. Убила го Църквата в съучастие с Пипин Къси. В края на седми век. С убийството на Дагоберт меровингската династия едва не изчезнала. За щастие, неговият син Сигисберт избягал и продължил рода, от който по-късно произлязъл Жофроа дьо Буйон — основателят на Ордена на Сион.

— Същият човек, който наредил на рицарите тамплиери да изровят документите на Сангреала от Соломоновия храм и да дадат на Меровингите доказателство за наследствените им връзки с Иисус Христос — каза Лангдън.

Тибинг кимна и тежко въздъхна.

— Днешният Орден на Сион има изключително сериозна задача. Тя включва три части. Братството трябва да пази документите от Сангреала, гробницата на Мария Магдалина и разбира се, Христовия род — онези неколцина потомци на кралската меровингска династия, които са доживели до наши Дни.

Думите му увиснаха в огромната зала и Софи усети странно вибриране, сякаш в костите ѝ отекваше някаква нова истина. „Потомците на Иисус, които са доживели до наши дни.“ Гласът на дядо ѝ отново шепнеше в ухото ѝ. „Софи, трябва да ти кажа истината за твоето семейство.“

Побиха я тръпки.

„Кралска кръв.“

Не смееше да си го помисли.

„Принцеса Софи.“

— Сър Лий? — Думите на прислужника изпрацяха по интеркома на стената и Софи се стресна. — Бихте ли дошли в кухнята за момент?

Тибинг се намръщи, отиде при интеркома и натисна бутона.

— Както знаеш, Реми, имам гости. Ако ни трябва още нещо от кухнята, сами ще се обслужим. Благодаря ти и лека нощ.

— Само две думи преди да се оттегля, сър. Ако позволите.

Англичанинът изсумтя.

— Казвай бързо, Реми.

— Въпросът е личен, сър, едва ли ще интересува гостите.

Тибинг не вярваше на ушите си.

— Не може ли да почака до сутринта?

— Не, сър. Няма да ви отнема и минута.

Той се усмихна криво и погледна Софи и Лангдън.

— Понякога се чудя кой на кого слугува. — После пак натисна бутона. — Веднага идвам, Реми. Да ти донеса ли нещо?

— Само свобода от потисничеството, сър.

— Реми, съзнаваш ли, че твоят steak au poivre^[1] е единствената причина още да работиш при мен?

— Не ми го казвате за пръв път, сър. Не ми го казвате за пръв път.

[1] Пържола със сос с много черен пипер и бренди. — Б. пр. ↑

„Принцеса Софи.“

Тракането на патериците на Тибинг заглъхваше по коридора. Вцепенена, тя се обърна към Лангдън в опустялата бална зала. Той вече клатеше глава, сякаш прочел мислите ѝ.

— Не, Софи — успокоително прошепна Робърт. — Същото хрумна и на мен още щом ми каза, че дядо ти е членувал в Ордена и искал да ти разкрие тайната за твоето семейство. Но това не е възможно. — Американецът замълча за миг. — Сониер не е меровингско име.

Тя не бе сигурна дали да се чувства облекчена, или разочарована. По-рано Лангдън бегло я беше попитал за моминското име на майка ѝ. Шовел. Сега въпросът добиваше смисъл.

— Ами Шовел? — тревожно попита Софи. Той отново поклати глава.

— Съжалявам. Знам, че това можеше да обясни някои неща. Останали са само два рода, които са преки потомци на Меровингите. Плантар и Сенклер. И двете семейства се крият и вероятно ги пази Ордена.

Софи мислено повтори имената. Нямаше роднини, които да се казват Плантар или Сенклер. Въздъхна изтощено. Все още нямаше представа какво се е опитвал да ѝ разкрие дядо ѝ. Искаше ѝ се изобщо да не бе споменавал за семейството ѝ. Беше отворил стари рани, които бяха по-мъчителни от всякога. „Те са мъртви, Софи. Няма да се върнат.“ В спомените си видя как майка ѝ я приспива с песен, как баща ѝ я носи на конче, как баба ѝ и по-малкото ѝ братче ѝ се усмихват с блестящите си зелени очи. Всичко това ѝ бе откраднато. Беше ѝ останал само дядо ѝ.

„А сега го няма и него. Сама съм.“

Бързо се обърна към Тайната вечеря и впери очи в дългата червена коса и кротките очи на Мария Магдалина. В изражението на

тази жена имаше нещо, което говореше за загуба на любим човек. Софи също я усещаше.

— Робърт? — тихо го повика тя. Професорът се приближи.

— Знам, Лий каза, че историята за Граала е навсякъде около нас, но тази нощ за пръв път чувам за всичко това.

Той сякаш понечи утешително да постави ръка на рамото ѝ, ала се въздържа.

— И преди си чувала нейната история, Софи. Всички са я чували. Просто не сме я разпознавали.

— Не разбирам.

— Историята за Граала е навсякъде, но е скрита. Когато Църквата забранила да се говори за избягалата Мария Магдалина, нейната история и значение трябвало да се предават по по-тайни начини... начини, които предполагали метафори и символи.

— Разбира се. Изкуството.

Лангдън посочи Тайната вечеря.

— Отличен пример. Някои от най-великите произведения на изобразителното изкуство, литературата и музиката тайно разказват историята на Мария Магдалина и Иисус.

Лангдън накратко ѝ изброи творбите на Леонардо, Ботичели, Пусен, Бернини, Моцарт и Виктор Юго, които нашепвали за опити за възстановяване на забранената свещена женственост. Легендите като тези за сър Гавин и Зеления рицар, крал Артур и Спящата красавица били алегии за Граала. „Парижката Света Богородица“ на Виктор Юго и „Вълшебната флейта“ на Моцарт били изпълнени с масонска символика и тайни на Граала.

— Щом си отвориш очите за Светия Граал, започваш да я виждаш навсякъде — каза той. — В картини. Музика. Книги. Даже в тематични паркове, анимационни и игрални филми.

Робърт повдигна часовника си с Мики Маус и ѝ разказа, че целта на живота на Уолт Дисни е била тайно да предаде историята за Граала на бъдещите поколения. Наричаха го „модерния Леонардо да Винчи“. И двамата бяха изпреварили времето си, уникално даровити художници, членове на тайни общества и страстни шегаджии. Също като Леонардо, Уолт Дисни обичал да залага скрити послания и символи в творбите си. За опитния специалист по символика да гледа

ранен филм на Дисни бе все едно да го затрупа лавина от алюзии и метафори.

Повечето негови скрити послания бяха свързани с религията, езическата митология и истории за покорената Богиня-майка. Дисни разказваше „Пепеляшка“, „Спящата красавица“, „Рапунцел“ и „Снежанка“ — все приказки за затворената свещена женственост. Човек не трябваше да е изкушен в науката за символите, за да разбере, че Снежанка — изпаднала в немилост след като опитала отровна ябълка — е ясна алюзия за падението на Ева в Райската градина. Или че принцеса Аврора от „Спящата красавица“ — наречена Роза и скрита дълбоко в гората, за да бъде защитена от злата вещица — е историята на Граала, разказана за деца.

Въпреки корпоративния си образ, сред служителите на компанията „Дисни“ все още имаше художници, които се забавляваха, като залагаха скрити символи във филмите си. Лангдън никога нямаше да забрави как един от неговите студенти му беше донесъл DVD на „Цар лъв“ и бе замразил филма на кадър, на който пращинките над главата на Симба ясно изписваха думата „СЕКС“. Макар да подозираше, че това по-скоро е шега на аниматора, отколкото просветена алюзия за езическата сексуалност, Лангдън се беше научил да не подценява символиката на „Дисни“. „Малката русалка“ изобилстваше на омайващи духовни символи, свързани толкова пряко с Богинята-майка, че не можеха да са съвпадение.

Когато за пръв път бе гледал филма, професорът беше ахнал, забелязвайки, че подводният, дом на Ариел не е друго, а картината на художника от XVII век Жорж дьо ла Тур „Каещата се Магдалина“ — подходящ фон, като се имаше предвид, че филмът представлява деветдесетминутен колаж от ясни символи на изгубената святост на Изида, Ева, богинята на рибите Писцес и главно Мария Магдалина. Името на малката русалка, Ариел, беше свързано със свещената женственост и в Книга на Исаия бе синоним на „обсадения свещен град“^[1]. Естествено буйната червена коса на малката русалка също не беше съвпадение.

По коридора се разнесе приближаващото се тракане на патериците на Тибинг. Домакинът им като че ли бързаше. Влезе в кабинета и ги изгледа сурово.

— Най-добре да ми обясниш всичко, Робърт — ледено каза той.
— Не си откровен с мен.

[1] В българския превод на Стария завет — Ариил. — Б. пр. ↑

— Обвинението е инсценирано, Лий — като се опитваше да запази хладнокръвие, отвърна Лангдън. „Ти ме познаваш... не бих могъл да убия никого.“

Гласът на Тибинг не омекна.

— Робърт, показват снимката ти по телевизията, за Бога. Знаеш ли, че властите те издирват?

— Да.

— Тогава си се възползвал от доверието ми. Смаян съм, че ме излагаш на риск, като идваш тук и ме молиш да дрънкам за Граала, за да можеш да се скриеш в дома ми.

— Не съм убил никого.

— Жак Сониер е мъртъв и полицията твърди, че си го убил ти, — На лицето на Тибинг се изписа скръб. — Такъв покровител на изкуството...

— Сър? — Прислужникът влезе в залата и със скръстени ръце застана на прага зад господаря ей. — Да ги придружа ли до изхода?

— Остави на мен. — Англичанинът закуцука към широка стъклена врата, отключи я и я отвори. Тя водеше към страничната морава. — Качвайте се на колата си, моля, и си вървете.

Софи не помръдна.

— Имаме информация за le clef de voûte. За ключовия камък на Ордена.

Тибинг няколко секунди я зяпа, после презрително се намръщи.

— Отчаяна лъжа. Робърт знае, че го търся.

— Тя казва истината. — Лангдън сниши глас. — Затова дойдохме при теб. За да поговорим с теб за ключовия камък.

Прислужникът се намеси.

— Вървете си, иначе ще се обадя в полицията.

— Лий, ние знаем къде е — прошепна професорът. Тибинг сякаш за миг изгуби равновесие, очевидно доловил искреността в гласа на стария си приятел.

Реми сковано се приближаваше към тях.

— Веднага си вървете! Иначе насила ще...

— Реми! — изсумтя Тибинг. — Извини ни за момент.

Прислужникът зяпна.

— Сър? Трябва да възразя. Тези хора са...

— Аз ще се справя с проблема. — Тибинг посочи към коридора.

След миг на смаяно мълчание Реми нацупено излезе — досущ като изгонено куче.

В хладния нощен ветрец, който нахлуваше през отворената врата, Тибинг отново се обърна към Софи и Лангдън. Гледаше ги предпазливо.

— Дано казвате истината. Какво знаете за ключовия камък?

Приклепнал в гъстите храсти недалеч от кабинета на Тибинг, Сила стискаше пистолета и се взираше през стъклената врата. Само преди минути беше заобиколил къщата и бе видял Лангдън и жената да разговарят в голямата стая. Преди да успее да влезе се появи мъж с патерици, започна да вика нещо на американеца, отвори вратата и нареди на гостите си да си вървят. А после жената спомена за ключовия камък и всичко се промени. Виковете станаха шепоти. Гневът се стопи. И стъклената врата бързо се затвори.

Скрит в сенките, Сила надничаше през стъклото. „Ключовият камък е някъде в къщата.“ Усещаше го. Промъкна се напред, за да чуе за какво говорят. Щеше да им даде пет минути. Ако не разкриеха къде е ключовият камък, щеше да влезе и да ги убеди със сила.

— Велик магистър? — вторачен в Софи, задавено попита Тибинг. — Жак Сониер?

Тя кимна.

— Но вие няма откъде да го знаете!

— Жак Сониер ми е дядо.

Англичанинът се олюля на патериците си и стрелна с поглед Лангдън, който утвърдително кимна. Тибинг отново се обърна към Софи.

— Нямам думи, госпожице Нево. Ако е вярно, много съжалявам за вашата загуба. Признавам, че заради проучванията си имам списъци на хората в Париж, които според мен са подходящи кандидати за братя от Ордена. Жак Сониер фигурира в тях сред много други, но велик магистър, казвате? Невероятно. — Той помълча и поклати глава. — Но

това просто не е логично. Даже наистина да е бил велик магистър на Ордена и сам да е направил ключовия камък, дядо ви *никога* не би ви казал как да го откриете. Ключовият камък показва пътя към най-голямото съкровище на братството. Внучка или не, вие нямате право да притежавате тази информация.

— Когато я е предал, господин Сониер е умирал — поясни Лангдън. — Не е имал друга възможност.

— Не е имал *нужда* от друга възможност — възрази Тибинг. — Има още трима сенешали, които знаят тайната. Тъкмо в това се състои великолепието на системата им. Един от тях ще стане велик магистър и те ще посветят нов сенешал, на когото ще разкрият тайната с помощта на ключовия камък.

— Предполагам, че не сте гледали целия репортаж по новините — каза Софи. — Освен дядо ми тази нощ са били убити още *трима* видни парижани. Всички по един и същи начин. Като че ли са били разпитвани.

Тибинг зяпна.

— И вие смятате, че те са...

— Сенешалите — довърши изречението Лангдън.

— Но как? Никой не може да разкрие самоличността и на четиримата висши братя от Ордена на Сион! Вижте *мен*, аз от десетилетия ги проучвам, и пак не мога да назова поне *един* брат. Струва ми се невъзможно тримата сенешали и великият магистър да са били разкрити и убити за един ден!

— Съмнявам се, че информацията е събрана за един ден — отвърна Софи. — Прилича на добре подготвено *décapiter*^[1]. Използваме този метод срещу организираната престъпност. Ако ЦУКП иска да удари дадена група, полицията я наблюдава месеци наред, открива всички ръководни играчи, после ги арестува едновременно. Обезглавяване. Без водачи организацията изпада в хаос и разкрива друга информация. Възможно е някой търпеливо да е наблюдавал Ордена и после да го е атакувал с надеждата, че висшите му ръководители ще издадат местонахождението на ключовия камък.

Тибинг не изглеждаше убеден.

— Но братята за нищо на света не биха проговорили. Заклели са се да пазят тайната. Даже да ги заплашва смърт.

— Точно така — каза Лангдън. — Което означава, че ако не разкрият тайната и бъдат убити...

Англичанинът ахна.

— Тогава местонахождението на ключовия камък завинаги ще остане неизвестно!

— А с него и местонахождението на Светия Граал — довърши Робърт.

Тибинг сякаш се олюля под тежестта на тези думи. После, сякаш прекалено уморен, за да остане на крака дори само още миг, се строполи на един стол и се вторачи през прозореца.

Софи се приближи до него.

— Като се има предвид безизходното положение, в което се е оказал дядо ми, струва ми се възможно в пълното си отчаяние да се е опитал да предаде тайната на някой извън братството. Някой, на когото е смятал, че може да се довери. Някой от неговото семейство.

Тибинг беше пребледнял.

— Но някой, способен на такъв удар... способен да открие толкова много за братството... — Той уплашено замълча. — Това може да е само една сила. Най-старият враг на Ордена.

Лангдън го погледна.

— Църквата.

— Кой друг? Рим от векове търси Граала.

Софи се съмняваше.

— Смятате, че *Църквата* е убила дядо ми?!

— Няма да е за пръв път в историята Църквата да убие, за да се защити — отвърна Тибинг. — Документите, които придружават Светия Граал, са сензационни и Църквата отдавна иска да ги унищожи.

Лангдън не можеше да повярва на предположението на Тибинг, че Църквата най-безочливо ще убие някого, за да се сдобие с тези документи. Познаваше новия папа и мнозина кардинали и знаеше, че са дълбоко духовни хора, които никога не биха намерили оправдание за масови убийства. „Независимо от залозите.“ Все още обаче изпитваше известни подозрения спрямо банкиера Андре Верне.

Софи, изглежда, си мислеше за същото.

— Не е ли възможно тези братя от Ордена да са били убити от някой *извън* Църквата? Някой, който не разбира какво всъщност представлява Граалът? В края на краищата Христовата чаша е

извънредно примамлива цел. Търсачите на съкровища са убивали и за по-малко.

— От собствен опит знам, че хората полагат много по-големи усилия, за да избегнат онова, от което се страхуват, отколкото за да получат онова, за което мечтаят — отвърна Тибинг. — Тази атака срещу Ордена ми се струва абсолютно отчаяна.

— Аргументът ти е парадоксален, Лий — възрази Лангдън. — Защо представители на католическото духовенство ще убият братя от Ордена в опит да открият и унищожат документи, които и без това смятат за лъжесвидетелства?

Тибинг се подсмихна.

— Кулите от слонова кост на Харвард са те направили мекосърдечен, Робърт. Да, римското духовенство е надарено със силна вяра и поради това вярванията му могат да издържат на всяка буря, включително на появата на документи, които противоречат на всичко свято за тях. Ами останалата част от света? Ами хората, които не са надарени с абсолютна увереност? Ами хората, които виждат жестокостта в света и се питат къде е Бог днес? Хората, които виждат църковните скандали и се питат какви всъщност са тези, които твърдят, че казват истината за Христос, и все пак лъжат, за да прикриват сексуално насилие над деца, извършено от собствените им свещеници? — Англичанинът замълча за миг. — Какво ще стане с тези хора, Робърт, ако се появят убедителни доказателства, че църковната версия на историята за Христос не е точна и че най-великата история всъщност е измама?

Лангдън не отговори.

— Ще ти кажа какво ще стане, ако документите се появят на бял свят — продължи Тибинг. — Ватиканът ще се изправи пред криза на вярата, невиджана през двете хилядолетия на неговото съществуване.

— Но ако зад тази атака наистина стои Църквата, защо нанасят удара точно сега? — попита Софи. — След толкова години? Орденът пази документите от Сангреала в тайна и не представлява непосредствена заплаха за Църквата.

Тибинг въздъхна и погледна Лангдън.

— Предполагам, че си запознат с крайната цел на Ордена, Робърт?

Професорът ахна.

— Да.

— Госпожице Нево, Църквата и Орденът години наред са спазвали негласното си споразумение — каза англичанинът. — А именно, Църквата да не атакува Ордена и Орденът да пази в тайна документите от Сангреала. — Той се замисли за миг. — Орденът обаче винаги е бил готов да разкрие тайната. С настъпването на конкретна дата братството възнамерява да наруши мълчанието си, триумфално да покаже на света документите от Сангреала и да разгласи истинската история на Иисус Христос.

Софи го зяпна, после също седна.

— И вие смятате, че тази дата приближава, така ли? И че Църквата го знае?

— Само предполагам, но това определено дава мотив на Църквата за тотално настъпление, за да открият документите преди да е станало късно.

Колкото и да не му се искаше, Лангдън виждаше, че предположението на Тибинг е логично.

— Смяташ ли, че Църквата наистина е успяла да научи датата?

— Защо не? Ако приемем, че е успяла да разкрие самоличността на висшите ръководители на Ордена, Църквата определено може да е научила за плановете му. И даже да не знаят точната дата, техните суеверия може да ги карат да бързат.

— Какви суеверия? — попита Софи.

— Според пророчествата ние преживяваме епоха на огромни промени — отвърна домакинът. — Хилядолетието неотдавна отмина и с него свърши продължилата две хиляди години астрологическа епоха на Риби, които също са символи на Иисус. Както ще ви каже всеки астролог, според идеала на Риби по-висши сили трябва да *нареждат* на човек какво да прави, тъй като той не е способен да разсъждава сам. Ето защо това е дълбоко религиозна епоха. Сега обаче навлизаме в епохата на Водолей и според нейния идеал човек ще научи *истината* и ще може да разсъждава сам. Идеологическата промяна е огромна и протича в момента.

Лангдън потръпна. Астрологическите пророчества никога не го бяха интересували много, но знаеше, че в Църквата има хора, които безусловно им вярват.

— Църквата нарича този преходен период „Края на дните“.

Софи го погледна скептично.

— Като края на света ли? Апокалипсиса?

— Не. Това е всеобща заблуда. Много религии говорят за Края на дните. Това не означава край на света, а на сегашната епоха на Риби, която започнала по времето на Христовото раждане, продължила две хилядолетия и завърши с настъпването на третото хилядолетие. Вече сме в епохата на Водолей и следователно е настъпил Краят на дните.

— Мнозина специалисти, които се занимават с Граала, вярват, че ако Орденът наистина се готви да разгласи тази истина, настоящият исторически момент символично е най-подходящ за това — продължи Тибинг. — Повечето историци на Ордена, сред които и аз, очаквахме братството да разкрие тайната в самото начало на новото хилядолетие. Това очевидно не стана. Естествено римският календар не съответства точно на астрологическите епохи, така че в предсказанието има известна сива зона. Нямам представа дали Църквата разполага с вътрешна информация, че точната дата приближава, или във Ватикана просто са нервни заради астрологическото пророчество. А и това няма значение. И двете възможности обясняват мотивите на Църквата да нанесе изпреварващ удар срещу Ордена. — Англичанинът се намръщи. — И повярвайте ми, ако намери Светия Граал, Църквата ще го унищожи. И документите, и мощите на блажената Мария Магдалина. — Погледът му стана мрачен. — И тогава, мила моя, без документите от Сангреала, няма да останат никакви свидетелства. Църквата ще спечели дългата си война за пренаписване на историята. Миналото ще изчезне завинаги.

Софи бавно извади ключа с кръста от джоба на пуловера си и с трепереща ръка го протегна на Тибинг.

Той го взе и го разгледа.

— Господи! Гербът на Ордена. Откъде го имате?

— Остави ми го дядо ми. Преди да умре.

Британският историк прокара пръсти по кръста.

— За някоя черква ли е?

Тя дълбоко си пое дъх.

— С този ключ се стига до ключовия камък.

Тибинг рязко вдигна глава. На лицето му се изписа съмнение.

— Невъзможно! Коя черква съм пропуснал? Претърсил съм всички храмове във Франция!

— Не е в черква — отвърна Софи. — А в швейцарска депозитна банка.

Англичанинът свъси вежди.

— Ключовият камък се пази в банка, така ли?

— В трезор — поясни Лангдън.

— В банков трезор? — Тибинг решително поклати глава. — Не е възможно. Ключовият камък трябва да е скрит под знака на Розата.

— Така е — потвърди професорът. — Той се пази в палисандрово ковчеже, върху чийто капак е инкрустирана петолистна роза.

Тибинг се смая.

— Вие *виждали* ли сте ключовия камък?

Софи кимна.

— Бяхме в банката.

Англичанинът скочи. В очите му блестеше безумен страх.

— Трябва да направим нещо! Ключовият камък е в опасност! Длъжни сме да го спасим. Ами другите ключове? Сигурно са откраднати от убитите сенешали. Ако Църквата се добере до банката като вас...

— Ще е закъсняла — довърши изречението Софи. — Ние вземем ключовия камък.

— Какво?! Взели сте ключовия камък от скривалището му?!

— Не се безпокой — успокой го Лангдън. — На сигурно място е.

— На *изключително* сигурно място, надявам се!

— Зависи колко често обираш праха под дивана — неспособен да сдържи усмивката си, отвърна Робърт.

Вятърът навън се бе усилил и развяваше расото на приклепналия до прозореца Сила. Макар че не чуваше целия разговор, достатъчно ясно беше различил израза „ключов камък“.

„Вътре е.“

Думите на Учителя отекваха в ума му. „Влез в Шато Вилет. Вземи ключовия камък. Без да нараниш никого.“

Лангдън и другите двама неочаквано се преместиха в друга стая и на излизане изгасиха осветлението в кабинета. Като пантера, дебнеща пляквата си, Сила се промъкна до стъклената врата. Не бе заключена. Той влезе и безшумно затвори вратата. Чу приглушени

гласове от друга стая. Албиносът извади пистолета от джоба си, вдигна предпазителя и тръгна натам по коридора.

[1] Обезглавяване (фр.) — Б. пр. ↑

Лейтенант Коле стоеше сам пред портата на Лий Тибинг и гледаше огромната къща. „Усамотена. Тъмна. Добро прикритие.“ Осмината му агенти безшумно се разгръщаха покрай оградата. Можеха да обкръжат имението за минути. Лангдън не можеше да избере по-подходящо, място за изненадваща атака.

Коле тъкмо се канеше да се обади на Фаш, когато телефонът му най-после извъня. Капитанът изобщо не изглеждаше доволен от развитието на събитията, както беше очаквал Коле.

— Защо никой не ми съобщи, че имаме информация за Лангдън?

— Имахте среща и...

— Къде точно се намирате, лейтенант?

Коле му даде адреса.

— Имението е собственост на британец. Казва се Тибинг. Лангдън е изминал доста голямо разстояние, за да дойде тук, и камионът е вътре, без признаци за влизане с взлом, така че има голяма вероятност да познава собственика.

— Идвам — каза Фаш. — Не правете нищо. Лично ще се заема.

Коле зяпна.

— Но, господин капитан, вие сте на двацет минути оттук! Трябва да действате незабавно. Обкръжил съм сградата. Имам общо осем души. Четирима с пушки, другите с пистолети.

— Изчакайте ме.

— Ами ако Лангдън е взел заложник? Ами ако ни види и реши да избяга пеш? Трябва да действате *веднага!* Хората ми са заели позиции и са готови.

— Изчакайте ме да дойда, лейтенант! Това е заповед. — Фаш затвори.

Смаян, Коле изключи телефона си. „Защо ме кара да чакам, по дяволите? — Но вече знаеше отговора. Макар и известен с инстинкта си, Фаш беше горделив. — Иска той да получи славата за ареста.“ След като бе показал снимката на американеца по всички

телевизионни мрежи, капитанът искаше да си осигури също толкова телевизионно време за себе си. Работата на Коле беше просто да удържи крепостта, докато не се появи шефът, за да спаси положението.

Докато чакаше обаче, лейтенантът се замисли за друго възможно обяснение. „Максимално ограничаване на отрицателните последици. — Органите на реда се колебаеха да арестуват беглец само ако възникнеше съмнение във виновността на заподозрения. — Дали Фаш се съмнява, че Лангдън е нашият човек?“ Това го уплаши. Тази нощ капитанът беше използвал огромни ресурси, за да арестува Лангдън — *surveillance cachée*, Интерпол, а сега и телевизията. Дори великият Безу Фаш нямаше да издържи на политическите последици, ако по погрешка бе показал лицето на известен американец по всички френски телевизионни канали и го беше обявил за убиец. Ако разбираше, че е сбъркал, бе съвсем логично да нареди на Коле да чака. Сега най-малко му трябваше лейтенантът с гръм и трясък да влезе в имението на невинен британец и да вземе на мушка Лангдън.

Нещо повече, съзнаваше Коле, ако американецът беше невинен, това щеше да обясни един от най-странните парадокси в този случай: защо Софи Нево, *внучката* на жертвата, бе помогнала на неговия вероятен убиец да избяга? Освен ако Софи не знаеше, че Лангдън е несправедливо обвинен. Тази нощ Фаш беше развил всевъзможни теории за странното ѝ поведение, включително това, че като единствена наследничка на Сониер, тя е убедила тайния си любовник Робърт Лангдън да убие дядо ѝ, за да ѝ осигури наследството. И затова уредникът е оставил на полицията съобщението „P.S. Намерете Робърт Лангдън“. Коле бе съвсем сигурен, че тук става нещо друго. Софи Нево му се струваше прекалено стабилна, за да се забърка с нещо толкова долно.

— Господин лейтенант? — При него дотича един от оперативните агенти. — Открихме кола.

Коле го последва на петдесетина метра. Сред храстите беше паркирано черно ауди. Регистрационните номера показваха, че е взето под наем. Лейтенантът постави длан върху капака. Все още топъл. Даже горещ.

— Лангдън трябва да е дошъл с нея — предположи Коле. — Обадете се във фирмата за автомобили под наем. Проверете дали аудито е откраднато.

— Слушам.

Друг агент му даде знак да се върне към оградата.

— Вижете това, господин лейтенант. — Той му подаде бинокъл за нощно виждане. — Горичката в края на отбивката.

Коле насочи бинокъла към склона и го фокусира. Постепенно се очертаха зеленикави форми. Лейтенантът бавно проследи линията на алеята и стигна до горичката. И зяпна. Сред дърветата бе скрит брониран камион. Същия като онзи, който беше пуснал да мине през блокадата на Депозитната цюрихска банка. Молеше се да е някакво странно съвпадение, ала знаеше, че не е възможно.

— Явно Лангдън и Нево са дошли с него от банката — каза агентът.

Коле нямаше думи. Спомни си шофьора на бронирания камион. Ролекса. Нетърпението му. „Така и не проверих в каросерията. — Смаян, лейтенантът разбра, че някой от банката наистина е излъгал ЦУКП за местонахождението на Лангдън и Софи и после им е помогнал да избягат. — Но кой? И защо? — Зачуди се дали *това* не е причината, поради която Фаш му беше наредил да не предприема никакви действия. Капитанът може да бе научил, че са замесени и други хора освен Лангдън и Софи. — А щом американецът и Нево са пристигнали с бронирания камион, кой е карал аудито?“

Стотици километри на юг оттам една чартърна чесна „Сайтейшън“ летеше на север над Тиренско море. Въпреки спокойното небе епископ Арингароса стискаше торбичката за повръщане в ръце, убеден, че всеки момент ще му прилошее. Разговорът с Париж изобщо не бе минал както очакваше.

Сам в малката кабина, той въртеше златния си пръстен и се опитваше да се избави от непреодолимото чувство на страх и отчаяние. „Всичко в Париж се е объркало.“ Той затвори очи и се помоли Безу Фаш да е в състояние да оправи нещата.

Тибинг седеше на дивана с дървеното ковчеже в скута си. Усещаше тежестта му върху краката си и се възхищаваше на инкрустираната върху капака роза. „Това е най-странната и вълшебна нощ в живота ми.“

— Отворете го — прошепна Софи. Дватамата с Лангдън стояха до него.

Англичанинът се усмихна. „Не ме припирай.“ Прекарал години в търсене на ключовия камък, той искаше да се наслади на всяка милисекунда от момента. Прокара длан по дървения капак и усети релефа на инкрустираното цвете.

— Розата — промълви той. „Розата е Магдалина. Розата е компасът, който показва пътя. — Почувства се глупаво. Години наред бе обикалял катедралите из цяла Франция, беше плащал, за да си осигурява специален достъп до тях, бе проучвал стотици арки под розети в търсене на ключов камък с карта. — *Le clef de voûte* — каменен ключ под знака на Розата.“

Тибинг бавно свали закопчалката и повдигна капака. Когато най-после видя съдържанието на ковчежето, в миг разбра, че това може да е само ключовият камък. Каменен цилиндър, направен от свързани пръстени, покрити с букви. Устройството му изглеждаше изненадващо познато.

— Проектът е взет от един от дневниците на Леонардо да Винчи — поясни Софи. — Дядо ми ги правеше за забавление.

„Естествено — помисли англичанинът. Беше виждал скиците и плановете. — Ключът към Светия Граал се крие в този камък.“ Той внимателно извади тежкия криптекс от кутията. Макар да нямаше представа как се отваря, усещаше, че вътре лежи собствената му съдба. В моменти на неуспех се беше съмнявал, че търсенето на неговия живот някога ще бъде възнаградено. Сега с тези колебания завинаги бе свършено.

Чуваше древните думи, създаването на легендата за Граала...

„Vous ne trouvez pas le Saint-Graal, c'est le Saint-Graal qui vous trouve.“

„Не ти намираш Граала, а Граалът намира теб.“ Колкото и да беше невероятно, тази нощ ключът към Светия Граал се бе озовал на неговия праг.

Докато Софи седеше с криптекса и обясняваше за оцета, стъклениците и паролата, Лангдън пренесе палисандровото ковчеже на една добре осветена маса в отсрещния край на стаята, за да го разгледа по-внимателно. В ума му се въртеше нещо, което беше казал Тибинг.

„Ключът за Граала е скрит под знака на Розата.“

Той повдигна сандъчето към светлината и проучи инкрустирания символ. Въпреки че не бе изучавал дърворезба и инкрустирани мебели, Робърт току-що си беше спомнил за прочутия облицован с плочи таван на испанския манастир край Мадрид. Три века след построяването на сградата плочите на тавана бяха започнали да падат и отдолу се бяха разкрили свещени текстове, написани от монасите върху мазилката.

Лангдън отново погледна инкрустацията.

„Под Розата.“

„Sub Rosa.“

„Тайна.“

Някакъв шум в коридора го накара да се обърне. Не видя нищо освен сенки. Най-вероятно беше минал прислужникът на Тибинг. Той отново насочи вниманието си към ковчето. Прокара пръст по гладкия ръб на инкрустацията и се зачуди дали може да я изчопли, ала изработката бе съвършена. Съмняваше се, че ще успее да го направи дори с ножче за бръснене.

Вдигна капака и разгледа вътрешната му страна. Тя беше гладка. Когато раздвижи кутията обаче, светлината попадна върху съвсем малка дупка в идеалния център на капака. Лангдън го затвори и се втренчи в инкрустирания символ. Нямаше дупка.

„Не стига до края.“

Той остави сандъчето на масата, огледа се и видя купчина вестници, захванати с кламер. Взе го, върна се при кутията, отвори я и пак проучи дупката. После предпазливо изправи кламера, пхна края му в отвора и леко натисна. Не се наложи да упражни почти никаква сила. Нещо тихо изтрака върху масата. Робърт затвори капака, за да погледне. Видя парченце дърво като част от мозайка. Дървената роза

беше паднала от капака. Онемял, Лангдън зяпна празното ѝ легло. Там с безупречен почерк бяха гравирани четири реда текст на език, който му бе абсолютно непознат.

„Буквите далечно приличат на семитски, и все пак не познавам езика!“ — помисли си Лангдън.

Вниманието му привлече внезапно движение зад гърба му. Изневиделица мощен удар по главата го повали на колене.

Докато падаше, за миг му се стори, че вижда бял призрак с пистолет в ръка. После всичко потъна в мрак.

Въпреки че работеше в органите на реда, до тази нощ Софи Нево никога не се бе озовавала под прицел. Насоченият срещу нея пистолет беше в ръката на грамаден албинос с дълга бяла коса. Той я гледаше с червените си очи, които излъчваха някакъв страшен безплътен блясък. Облечен във вълнено расо с въже на кръста, мъжът приличаше на средновековен свещеник. Софи нямаше представа кой е, и все пак започваше да вярва в подозренията на Тибинг, че зад всичко това стои *Църквата*.

— Знаете за какво съм дошъл — с кух глас каза монахът.

Софи и Тибинг седяха на дивана с вдигнати по заповед на албиноса ръце. Лангдън пъшкаше на пода. Когато монахът заобиколи дивана и застана срещу тях, погледът му веднага попадна върху ключовия камък в скута на англичанина.

— Няма да можете да го отворите — предизвикателно заяви историкът.

— Моят Учител е мъдър човек — отвърна албиносът и се приближи, без да отпуска пистолета.

Софи се зачуди къде е прислужникът на Тибинг. „Дали е чул падането на Робърт?“

— Кой е учителят ви? — попита британецът. — Навярно бихме могли да сключим сделка.

— Граалът е безценен. — Монахът направи още крачка напред.

— Тече ви кръв — спокойно отбеляза Тибинг и кимна към десния му глезен. — И куцате.

— Вие също — отвърна албиносът и посочи подпрените до него метални патерици. — А сега ми дайте ключовия камък.

— Знаете за ключовия камък?! — изненадано възкликна Тибинг.

— Няма значение какво знам. Бавно се изправете и ми го дайте.

— Изправянето ми е трудно.

— Тъкмо затова. Предпочитам никой да не прави резки движения.

Тибинг хвана с дясната си ръка едната от патериците си и с лявата стисна ключовия камък. С усилие стана и нестабилно се наведе напред.

Като се целеше право в главата му, монахът още повече се приближи. Пред безпомощния поглед на Софи той се пресегна за цилиндъра.

— Няма да успеете — рече Тибинг. — Само достойните могат да го отключат.

„Само бог посочва достойните“ — помисли си Сила.

— Доста е тежък — каза мъжът с патериците. Ръката му трепереше. — Ако не го вземете, ще го изпусна! — И опасно се олюля.

Сила бързо пристъпи напред да вземе камъка и в този момент мъжът изгуби равновесие. Патерицата му се плъзна по пода и той политна надясно. „Не!“ Албиносът се хвърли да спаси камъка и отпусна оръжието си. Ала ключовият камък се отдалечаваше от него. Докато мъжът падаше надясно, лявата му ръка замахна назад и цилиндърът се изхлузи от дланта му върху дивана. В същия миг металната патерица се стрелна в широка дъга към крака на Сила.

Патерицата улучи кожата ремък на бедрото му и заби шиповете в и без това разранената му плът. Прониза го ужасяваща болка. Сила се преви надве, свлече се на колене и ремъкът се заби още по-дълбоко. Пистолетът оглушително изгърмя и куршумът се заби в дъските на пода. Преди да успее да го вдигне и да стреля повторно, кракът на жената го улучи точно в брадичката.

Коле чу приглушения изстрел. Обзе го паника. След разговора с капитана вече бе изгубил всяка надежда сам да залови Лангдън. Ала нямаше да допусне самолюбието на Фаш да го изправи пред министерската вътрешна комисия за небрежно изпълнение на полицейските процедури.

„В частен дом е бил произведен изстрел! А вие сте чакали на алеята?“

Лейтенантът знаеше, че моментът за незабелязано приближаване отдавна е отминал. Освен това беше наясно, че ако продължи да виси със скръстени ръце, до сутринта ще се прости с кариерата си. Вперил поглед в желязната порта, той взе решение.

— Вържете я и я съборете.

Макар и почти в безсъзнание, Робърт Лангдън чу изстрела. Чу и мъчителен вик. Неговият ли? Сякаш пробиваха дупка в черепа му с тежък чук. Някъде наблизко разговаряха хора.

— Къде беше, по дяволите? — викаше Тибинг. Прислужникът припряно влезе в стаята.

— Какво стана? О, Господи! Кой е този? Ще повикам полиция!

— Мътните го взели! Не викай полиция. Свърши и ти някаква работа и донеси нещо да вържем това чудовище.

— И лед! — извика след него Софи.

Лангдън отново изгуби съзнание. Пак гласове: Движение. Сега седеше на дивана. Софи притискаше лед към главата му. Черепът му се пръскаше. Когато зрението му най-после започна да се прояснява, той видя тялото на пода. „Халюцинирам ли?“ Огромният монах албинос лежеше завързан и със залепена с изолирбанд уста. Брадичката му бе разцепена, расото върху дясното му бедро беше подгизнало от кръв. И той като че ли тъкмо идваше на себе си.

Робърт погледна Софи.

— Кой е този? Какво... стана?

Тибинг докуцука при него.

— Спаси те рицар, който размаха Екскалибур, изкован от „Акми Ортопидик“.

„А?“ Лангдън се опита да се изправи. Софи нежно го бутна обратно.

— Почини си, Робърт.

— Боя се, че току-що демонстрирах пред твоята приятелка злополучната полза от моето състояние — каза Тибинг. — Изглежда, че всеки ме подценява.

Лангдън погледна монаха и се опита да си представи какво се е случило.

— Той носеше ремък на бедрото си — поясни Тибинг.

— Какво?

Англичанинът посочи окървавения кожен ремък с шипове, който лежеше на пода.

— Ремък за умъртвяване на плътта. Носеше го на това бедро. Внимателно се прицелих.

Робърт разтри главата си. Беше чувал за тези ремъци.

— Но откъде... разбра?

Тибинг се ухили.

— Християнството е моята научна област, Робърт, и някои секти са ми ясни като бял ден. — Той посочи с патерицата кървавото расо.

— Предполагам, че е от *Opus Dei* — каза Лангдън. Напоследък по телевизията често коментираха ултраконсервативната католическа организация. Не особено благосклонно.

Тибинг се вторачи в окървавения ремък.

— Съгласен съм. Но защо *Opus Dei* търси Светия Граал?

Професорът беше прекалено изтощен, за да мисли за това.

— Какво е това, Робърт? — попита Софи, отиде до дървеното сандъче и вдигна малката роза, която бе паднала от капака.

— Инкрустацията скрива гравиран върху капака текст. Помислих си, че той може да ни подсказе как да отворим ключовия камък.

Преди Софи и Тибинг да успеят да отговорят, отвън завиха полицейски сирени и замигаха сини полицейски лампи.

Англичанинът се намръщи.

— Струва ми се, приятели, че трябва да вземем решение. При това бързо.

Коле и агентите влетяха през входа на имението с извадени пистолети. Разгърнаха се и започнаха да претърсват стаите на долния етаж. Намериха дупка от куршум в пода на дневната, следи от борба, малко кръв, странен кожен ремък с шипове и ролка изолирбанд. Иначе нямаше никого.

Точно когато се канеше да раздели хората си, за да проверят в мазето и района зад къщата, лейтенантът чу гласове на втория етаж.

— Горе са!

Полицайте се втурнаха по широкото стълбище и се насочиха към мястото, откъдето се чуваха гласовете. Те като че ли идваха от последната спалня по изключително дългия коридор. Агентите заеха позиции и блокираха изходите.

Когато приближиха спалнята, Коле видя, че вратата е широко отворена. Гласовете внезапно спряха и на тяхно място се чу странно ръмжене като на двигател.

Вдигнал пистолета си нагоре, той даде знак, безшумно се пресегна иззад касата на вратата, откри ключа и го натисна. Полицайте с викове нахлуха вътре.

Стаята беше празна. Абсолютно.

Ръмженето на автомобила идваше от черно електронно табло на стената до леглото. Коле бе видял такива из цялата къща. Интерком. Имаше десетина бутона с надписи.

КАБИНЕТ... КУХНЯ... МОКРО ПОМЕЩЕНИЕ... ИЗБА...

„Тогава откъде чувам колата?“

Главна спалня... солариум... обор... библиотека...

„Обор!“ Лейтенантът за секунди се спусна долу и изтича при задната врата, като привика един от агентите си. Двамата задъхано прекосиха задната морава и стигнаха до посивелия от времето обор. Още преди да влязат Коле чу заглъхващия рев на автомобилен двигател. Втурна се вътре и включи осветлението. Дясната половина на помещението бе работилница — косачки, автомобилни

инструменти, градинско оборудване. На стената висеше познат интерком и един от бутоните беше натиснат.

Спалня за гости II.

Коле се разяри. „Примамили са ни горе с интеркома!“ В другата половина на обора видя дълга редица боксове. Но нямаше коне. Очевидно собственикът предпочиташе друг вид конски сили, Боксавете бяха превърнати във внушителен автопарк — черно ферари, чисто нов ролс-ройс, стар спортен „Остин Мартин“, лъскаво порше 356.

Последното отделение бе празно.

Лейтенантът се затича нагам и видя мазни петна по пода. „Не могат да напуснат имението.“ Беше блокирал алеята и портала с две патрулни коли.

— Господин лейтенант? — Агентът посочи в дъното на редицата ясли.

Задната врата на обора бе отворена и водеше към мрачен кален склон, който изчезваше в нощта. Коле изхвърча навън и се вторачи в тъмнината. Можеше да различи само далечна гора. Нямаше отблясъци от фарове. Гористата долина сигурно бе пресечена от десетки необозначени пътища и ловни пътеки, ала той беше убеден, че плячката му няма да успее да избяга.

— Пратете няколко души долу. Сигурно вече са заседнали някъде наблизо. Тия модерни спортни коли не са пригодени за такъв терен.

— Хм, господин лейтенант? — Агентът посочи едно табло, на което висяха няколко автомобилни ключа. Табелките над тях носеха познати имена.

ДАЙМЛЕР... РОЛСРОЙС... ОСТИН МАРТИН... ПОР-ШЕ...

Последната кукичка бе празна. Когато прочете табелката над нея, Коле разбра, че е загазил.

Рейнджроувърът беше „Джава Блак Пърл“ четири по четири, стандартна предавка, с мощни полипропиленови фарове и десен волан. Лангдън се радваше, че не шофира.

По заповед на господаря си Реми страхотно се справяше с маневрирането по огрените от луната ниви зад Шато Билет. С изключени фарове той прекоси открития участък и сега се спускаше по дълъг склон в посока, противоположна на имението. Изглежда, се насочваше към очертаващата се в далечината гора.

Седнал на предната лява седалка и стиснал ключовия камък в ръце, професорът се обърна назад към Тибинг и Софи.

— Как ти е главата, Робърт? — все още потресена, попита младата жена.

Той се насили да се усмихне.

— По-добре, благодаря. — Черепът му се пръскаше. Тибинг държеше пистолета в скута си и приличаше на стара снимка на британец, завръщащ се от сафари с плячката си — погледна завързания монах, който лежеше със запушена уста в тесния багажник зад седалката.

— Страшно се радвам, че се отби, Робърт — ухили се историкът, като че ли за пръв път от години се забавляваше истински.

— Извинявай, че те забърках в тази каша, Лий.

— О, моля те, цял живот съм чакал да се забъркам в нея. — Тибинг се вгледа през предното стъкло към сянката на гората и потупа Реми по рамото. — Не забравяй, никакви стопове. Ако се наложи, използвай ръчната спирачка. Искам първо да понавлезем сред дърветата. Няма защо да рискуваме да ни видят от къщата.

Прислужникът намали скоростта и насочи рейндж-роувъра към една просека. Когато поеха по обраслата пътека, върхарите на дърветата незабавно скриха луната.

„Нищо не виждам“ — помисли си Лангдън, докато напрягаше очи да различи нещо пред тях. Цареше пълен мрак. Клоните жулеха

лявата страна на колата и Реми леко зави в другата посока. Като държеше волана повече или по-малко неподвижно, той продължи още тридесетина метра напред.

— Отлично се справяш, Реми — похвали го Тибинг. — Би трябвало да сме се отдалечили достатъчно. Робърт, би ли натиснал онова синьо бутонче точно под вентилатора? Виждаш ли го?

Лангдън откри бутона и го натисна.

Приглушени жълти лъчи осветиха пътеката пред тях и гъстите храсталаци от двете им страни. Фарове за мъгла. Бяха достатъчни, за да се ориентират, но не можеха да се видят от къщата.

— Е, Реми, фаровете са включени — весело заяви Тибинг. — Животът ни е в твои ръце.

— Къде отиваме? — попита Софи.

— Тази пътека продължава около три километра навътре в гората — отвърна англичанинът. — Прекосява имението и после завива на север. Ако някое езеро или паднало дърво не ни прегради пътя, ще излезем невредими при шосе номер пет.

„Невредими.“ Лангдън сведе поглед към скута си, където лежеше дървената кутия с ключовия камък. Инкрустираната роза си беше на мястото и въпреки че мислите му не бяха съвсем ясни, той нямаше търпение отново да я извади и да разгледа надписа под нея по-внимателно. Професорът отключи капака и понечи да го вдигне, но Тибинг постави ръка на рамото му.

— Търпение, Робърт — каза англичанинът. — Пътят е неравен и е тъмно. Бог да ни е на помощ, ако счупим нещо. Щом на светло не си разпознал езика, на тъмно няма да се справиш по-добре. Нека първо се измъкнем читави, а? Съвсем скоро ще има време и за това.

Беше прав. Лангдън кимна и затвори капака. Монахът отзад започна да пъшка и да опъва въжетата си. После внезапно диво зарита. Тибинг се завъртя и насочи пистолета над облегалката.

— Нямам представа от какво се оплаквате, господине. Вие нахлухте в дома ми и ударихте по главата мой скъп приятел. Имам пълното право да ви застрелям на място и да ви оставя да изгниете в гората.

Монахът се укроти.

— Сигурен ли си, че трябваше да го вземем с нас? — попита Робърт.

— Абсолютно съм сигурен, по дяволите! — възкликна Тибинг. — Издирват те за убийство, Робърт. Този негодник е твоят билет за свободата. Полицията явно толкова много иска да те залови, че те е проследила до дома ми.

— Аз съм виновна — каза Софи. — Бронираният камион сигурно е имал предавател.

— Не е в това въпросът — отвърна англичанинът. — Не се изненадвам, че ви е открила *полицията*. Изненадвам се, че ви е намерил този тип от *Opus Dei*. От всичко, което ми разказахте, не мога да си представя как ви е проследил до дома ми, освен ако не е имал връзка или в криминалната полиция, или в Депозитната цюрихска банка.

Лангдън се замисли. Безу Фаш определено бе имал намерение да намери изкупителна жертва за четирите убийства. А президентът на банката Андре Верне съвсем неочаквано ги беше нападнал, макар че като се имаше предвид обвинението срещу професора, промяната в отношението на банкера изглеждаше разбираема.

— Този монах не действа сам, Робърт, и докато не научиш *кой* стои зад всичко това, ти си в опасност — продължи Тибинг. — Хубавото, приятелю, е, че сега *ти* си в позиция на силата. Това чудовище зад мен притежава тази информация и онзи, който му дърпа конците, в момента сигурно е доста нервен.

Реми увеличи скоростта. Прегазиха плитък поток, изкачиха ниско възвишение и пак започнаха да се спускат.

— Би ли ми подал телефона, Робърт? — Британският историк посочи автомобилния телефон на таблото. Лангдън му го подаде и Тибинг набра някакъв номер. Дълго чака и накрая му отговориха. — Ричард? Събудих ли те? Естествено, че съм те събудил. С Реми трябва да отскочим до вкъщи за моето лечение. Ами да, всъщност веднага. Извинявай за краткото предизвестие. Можете ли с Елизабет да се пригответе за двайсетина минути? Знам, но направи каквото можеш. До скоро. — И затвори.

— Коя е Елизабет? — попита Лангдън.

— Моят самолет. Струва ми цяло състояние.

Професорът рязко се обърна и го зяпна.

— Какво толкова? — попита Тибинг. — Вие двамата не можете да останете във Франция, след като цялата криминална полиция е по

петите ви. В Лондон ще сте на много по-сигурно място.

Софи също се обърна към него.

— Мислите, че трябва да напуснем страната ли?

— Аз съм доста по-влиятелен в цивилизования свят, приятели, отколкото тук във Франция. Нещо повече, смята се, че Граалът е във Великобритания. Сигурен съм, че ако отворим ключовия камък, ще открием карта, която показва, че се движим в правилната посока.

— Поемате огромен риск, като ни помагате — каза Софи. — Това няма да ви донесе симпатиите на френската полиция.

Тибинг презрително махна с ръка.

— Приключих с Франция. Преместих се тук, за да намеря ключовия камък. Вече не ме интересува дали някога пак ще видя Шато Вилет.

Софи все още се колебаеше.

— Как ще минат през охраната на летището двама издирвани бегълци?

Англичанинът се подсмихва.

— Самолетът ми е на „Льо Бурже“, частно летище, недалеч оттук. Френските лекари ме дразнят, затова веднъж на две седмици отивам на север да си взема лекарствата в Англия. Плащам за някои специални привилегии и на двете страни. Щом излетим, можете да решите дали искате да ни посрещне някой от американското посолство.

Лангдън внезапно установи, че не желае да има нищо общо с посолството. Можеше да мисли единствено за ключовия камък, надписа и дали това ще ги отведе при Граала. Зачуди се дали Тибинг е прав за Великобритания. Естествено, повечето съвременни легенди пращаха Граала някъде в Обединеното кралство. Дори се смяташе, че митичният остров на крал Артур, Авалон, тясно свързан с легендата за Светия Граал, не е друг, а Гластънбъри. Където и да се намираше Граалът, Лангдън никога не беше предполагал, че наистина ще го търси. „Документите от Сангреала. Истинската история на Иисус Христос. Гробницата на Мария Магдалина.“ Изведнъж му се стори, че тази нощ живее в някаква друга реалност... в която истинският свят не може да го достигне.

— Сър? — обади се прислужникът. — Наистина ли мислите да се завърнете в Англия завинаги?

— Не се безпокой, Реми — успокой го Тибинг. — Това, че се завръщам във владенията на кралицата, не означава, че възнамерявам до края на дните си да подложам небцето си на наденици и пюре. Надявам се, че ще дойдеш с мен за постоянно. Ще купя прекрасна вила в Девъншир и ще уредим веднага да пратят целия ти багаж! Приключение, Реми. Истинско приключение!

Лангдън не можеше да не се усмихне. Докато Тибинг излагаше плановете си за триумфално завръщане във Великобритания, заразният му ентузиазъм увлече и професора.

Разсеяно загледан през прозореца, той зяпаше дърветата, призрачно бледи под жълтата светлина на фаровете за мъгла. Постоянните удари на клоните бяха завъртели страничното огледало навътре и Робърт зърна отражението на Софи, която тихо седеше отзад. Робърт дълго я наблюдава и изпита неочаквано удоволствие. Въпреки всички проблеми беше благодарен, че се е озовал в толкова приятна компания. След няколко минути, сякаш внезапно усетила погледа му, Софи се наведе напред, постави ръце на раменете му и леко го стисна.

— Как си?

— Горещо-долу — отвърна Лангдън.

Тя се отпусна назад и професорът видя, че на устните ѝ плъзва лека усмивка. Той усети, че също се усмихва.

Напъхан в багажника на рейнджроувъра, Сила едва дишаше. Ръцете му бяха извити назад и завързани за глезените му с канап и изолиран банд. Всяка неравност на пътя мъчително разтърсваше извитите му рамене. Похитителите му поне бяха свалили ремъка на бедрото му. Лепенката на устата му му позволяваше да диша само през носа. Ноздрите му постепенно се запушваха от праха в багажника. Албиносът се закашля.

— Струва ми се, че се задушава — загрижено рече шофьорът.

Британецът, който го беше ударил с патерицата си, се обърна, надникна, над облегалката и студено се намръщи на Сила.

— Имате късмет, че британците съдят за цивилизоваността на човек не по съчувствието му към приятелите, а към враговете. — Протегна ръка и с рязко движение отлепи изолиран банд от устата му.

Сякаш огън опари устните на Сила, но в гърдите му нахлу благословен въздух.

- За кого работите? — попита британецът.
- За Бог — въпреки болката в челюстта изсумтя Сила.
- Вие сте от Opus Dei — каза мъжът. Това не бе въпрос.
- Вие не знаете нищо за мен.
- Защо Opus Dei търси ключовия камък?

Сила нямаше намерение да отговаря. Ключовият камък беше ключът към Светия Граал, а Светият Граал бе ключът към запазването на вратата.

„Аз наистина работя за Бог. Пътят е в опасност.“

Наблъскан в багажника на рейнджроувъра, опънал въжетата си, той се страхуваше, че завинаги е провалил Учителя и епископа. Дори нямаше как да се свърже с тях и да им съобщи за ужасния обрат на събитията. „Ключовият камък е в моите похитители! Те ще стигнат до Светия Граал преди нас!“ Сила започна да се моли в душния мрак. И остави болките в тялото му да разпалят молитвите му. „Чудо, Господи. Трябва ми чудо.“ Нямаше откъде да знае, че след няколко часа наистина ще стане чудо.

— Робърт? — Софи все още го наблюдаваше. — Току-що на лицето ти се изписа странно изражение.

Лангдън се озърна назад и усети, че е стиснал зъби и сърцето му бясно тупти. Беше му хрумнала невероятна мисъл. „Възможно ли е обяснението наистина да е толкова елементарно?“

— Трябва ми мобифонът ти, Софи.

— Сега ли?

— Струва ми се, че току-що открих нещо.

— Какво?

— След малко ще ти кажа. Дай ми мобифона си.

Тя се колебаеше.

— Съмнявам се, че Фаш го подслушва, но за всеки случай внимавай. — Младата жена му подаде телефона.

— Как да набера Щатите?

— Трябва да поискаш номера от услуги. Моят мобилен оператор не поддържа трансатлантическа връзка.

Лангдън натисна нула. Знаеше, че следващите шестдесет секунди може би ще отговорят на много въпроси.

Когато телефона извъня, нюйорксият издател Джонас Фокман тъкмо си беше легнал. „Късничко е за телефонни разговори“ — ядосано си помисли той и вдигна слушалката. Разнесе се глас на телефонистка:

— Ще приемете ли разговор за ваша сметка с Робърт Лангдън?

Озадачен, Джонас включи нощната лампа.

— Хм... да, естествено.

Отсреща се чу изщракване.

— Джонас?

— Робърт? Не стига, че ме събуждаш, ами и искаш разговорът да е за моя сметка!

— Прощавай, Джонас — отвърна Лангдън. — Ще бъда съвсем кратък. Наистина е спешно. Онзи ръкопис, който ти дадох. Успя ли...

— Извинявай, Робърт, знам, че ти обещах тази седмица да ти пратя коректурите, но затънах в работа. Другия понеделник. Сто процента.

— Не ме интересуват коректурите. Интересува ме дали си разпратил екземпляри за предварителна оценка, без да ми кажеш?

Фокман се поколеба. Последният ръкопис на Лангдън — проучване на историята на култа към Богинята-майка — включваше няколко части за Мария Магдалина, които щяха да предизвикат бурна реакция. Макар че материалът бе добре документиран и подкрепен с мнения на доста учени, издателят не можеше да си позволи да отпечата сигнални екземпляри от книгата без одобрението на поне неколцина сериозни историци и изкуствоведи. Бе избрал десет видни имена в областта на изобразителното изкуство и им беше пратил ръкописа, придружен с любезно писмо; в което ги молеше да напишат кратко одобрение за корицата. От опит знаеше, че повечето хора се нахвърлят на възможността да видят името си с печатни букви.

— Джонас? — упорстваше Лангдън. — Разпратил си ръкописа, нали?

Фокман се намръщи, усетил, че професорът не е доволен от това.
— Ръкописът беше чист, Робърт, и исках да те изненадам с няколко страхотни мнения за него.

— Случайно да си го пратил на уредника в парижкия Лувър?
Издателят се засмя.

— А, Сониер ти е казал?

Отговори му дълго мълчание.

— Робърт? — Фокман се зачуди защо Лангдън се държи толкова странно. — Естествено, че го избрах за рецензент. Ти рецензира няколко негови албума, цитираш книгите му в библиографията си, а и неговото мнение ще окаже сериозно влияние върху продажбите в чужбина. Изборът на Сониер беше съвсем естествен.

— Кога му го прати?

— Преди месец. Споменах също, че скоро ще си в Париж, и му предложих да си поговорите. Той обади ли ти се? — Издателят замълча за миг и разтърка очи. — Чакай, ти не трябваше ли да си в Париж точно тази седмица?

— В Париж съм.

Фокман седна на леглото.

— И ми се обаждаш за моя сметка от *Париж*?!

— Приспадни си разходите от хонорара ми, Джонас. Сониер отговори ли ти? Ръкописът хареса ли му?

— Не знам. Още не ми е писал.

— Е, няма смисъл да чакаш. Трябва да затварям, Джонас, но това обяснява много неща. Благодаря ти.

— Робърт...

Ала Лангдън вече бе затворил. Смаяно клатейки глава, Фокман затвори. „Автори — помисли си той. — Даже нормалните са шантави.“

Лий Тибинг се закикоти.

— Искаш да кажеш, Робърт, че си написал книга за едно тайно братство и твоят издател е *пратил* екземпляр на това братство!

— Явно — унило отвърна Лангдън.

— Жестоко съвпадение, приятелю.

Изобщо не беше съвпадение — професорът го знаеше. Да помолиш Жак Сониер да одобри ръкопис за култа към Богинята-майка беше все едно да поискаш от Тайгър Удс да подкрепи книга за голфа.

Нещо повече, Орденът на Сион със сигурност се споменаваше във всяка книга за култа към Богинята-майка.

— Ето го големия въпрос — все още ухилен, каза Тибинг. — Благосклонно ли беше отношението ти към Ордена?

Лангдън разбра какво всъщност го пита англичанинът. Мнозина историци се питаха защо Орденът все още крие документите от Сангреала. Някои смятаха, че информацията отдавна е трябвало да бъде разкрита на света.

— Не взимам отношение към действията на Ордена.

— Искаш да кажеш към неговото бездействие.

Робърт сви рамене. Тибинг очевидно бе на страната на онези, които настояваха за публикуване на документите.

— Просто разказвам историята на братството и го характеризирам като съвременно общество, почитащо Богинята-майка, пазители на Граала, които съхраняват древни документи.

Софи го погледна.

— Споменаваш ли за ключовия камък?

Лангдън потръпна. Споменаваше. Многократно.

— Говоря за предполагаемия ключов камък като пример за усилията, които полага Орденът за закрилата на документите от Сангреала.

Софи се удиви.

— Предполагам, че това обяснява последния ред: „P.S. Намерете Робърт Лангдън“.

Той усещаше, че всъщност още нещо в ръкописа е събудило интереса на Сониер, ала щеше да обсъди тази тема със Софи, когато останеха насаме.

— Е, значи си излъгал капитан Фаш — каза тя.

— Какво? — сепна се Лангдън.

— Ти му каза, че не си водил кореспонденция с дядо ми.

— Наистина не съм! Моят издател му е пратил ръкописа.

— Помисли, Робърт. Ако не намери плика, в който издателят ти е пратил ръкописа, капитан Фаш ще трябва да заключи, че си го пратил *ти*. — Младата жена замълча за миг. — Или още по-лошо. Че лично си го дал на дядо ми и си излъгал полицията.

Когато стигнаха на „Льо Бурже“, Реми насочи рейнджроувъра към малък хангар в отсрещния край на летището. От хангара се появи

рошав мъж с измачкани тъмнозелени дрехи, махна им с ръка и отвори огромната врата от гофриран метал. Видяха бял реактивен самолет.

Лангдън смаяно се вторачи в лъскавия корпус.

— Това ли е Елизабет?

Тибинг се усмихна широко.

— За нула време прелита тъпия Ламанш!

Мъжът в тъмнозелените дрехи забързано се приближи и примижа от фаровете на рейнджроувъра.

— Почти съм готов, сър — извика той. — Моите извинения за закъснението, но вие ме изненадахте и... — Видял цялата група, която бе слезла от колата, пилотът млъкна, погледна Софи и Лангдън, после Тибинг.

— С колегите имаме спешна работа в Лондон — осведоми го историкът. — Нямаме време за губене. Моля, веднага се пригответе за излитане. — Докато говореше, Тибинг извади пистолета от автомобила и го подаде на Лангдън.

При вида на оръжието пилотът се ококори, приближи се до Тибинг и му прошепна:

— Моите най-искрени извинения, сър, но дипломатическият пропуск е валиден само за вас и вашия прислужник. Не мога да взема гостите ви.

— Две хиляди лири стерлинги, Ричард, и този зареден пистолет ми подсказват, че *можеш* да вземеш гостите ми — усмихна се Тибинг. Той посочи рейнджроувъра. — И злощастния човечец в багажника.

Двата двигателя „Гарет“ TFE-731 с рев издигаха самолета към небето. Летище „Льо Бурже“ със сепваща бързина се смаляваше под тях.

„Бягам от страната — помисли Софи, докато ускорението притискаше тялото ѝ към кожената седалка. До този момент беше вярвала, че играта на котка и мишка с Фаш някак си ще може да се оправдае пред министерството на правосъдието. — Опитвах се да защитя невинен човек. Опитвах се да изпълня предсмъртните желания на дядо си. — Тази възможност, съзнаваше тя, току-що беше изгубена. Напускаше страната без документи, придружаваше издирван от полицията човек и водеше завързан заложник. Ако изобщо бе съществувала някаква «разумна граница», Софи тъкмо я беше пресякла. — Почти със свръхзвукова скорост.“

Тримата с Лангдън и Тибинг седяха в предната част на самолета. Плюшените въртящи се кресла бяха монтирани върху релси и можеха да се преместят около правоъгълна дървена маса. Миниатюрна заседателна зала. Разкошната обстановка обаче не можеше да скрие доста по-необичайната ситуация в задния край на самолета, където с пистолет в ръка седеше прислужникът на Тибинг, Реми, и неохотно изпълняваше заповедта на господаря си да пази окървавения монах, проснат завързан в краката му като багаж.

— Преди да насочим вниманието си към ключовия камък, бих искал да ми позволите да кажа няколко думи. — Англичанинът говореше смутено, като баща, който се готви да изнесе на децата си лекцията за птичките и пчеличките. — Съзнавам, че съм само гост в това пътуване, приятели, и за мен е чест да ви придружавам. И все пак, като човек, който цял живот е търсил Граала, се чувствам длъжен да ви предупредя, че ви предстои да се отправите по път, от който няма връщане, независимо от очакващите ви опасности. — Той се обърна към Софи. — Госпожице Нево, вашият дядо ви е дал този криптекс с надеждата, че ще съхраните жива тайната на Светия Граал.

— Да.

— Естествено вие сте длъжна да последвате този път, където и да ви отведе той.

Софи кимна, макар че имаше и друг мотив. „Истината за моето семейство.“ Въпреки уверенията на Лангдън, че ключовият камък няма нищо общо с миналото ѝ, Софи все още усещаше нещо дълбоко лично, преплетено с тази загадка, сякаш изсеченият от дядо ѝ криптекс се опитваше да ѝ говори и някак си да компенсира празнотата, преследвала я през всички тези години.

— Тази нощ дядо ви и още трима души загинаха, за да спасят този ключов камък от Църквата — продължи Тибинг. — *Opus Dei* за малко да го завладее. Надявам се, разбирате, че това ви натоварва с изключителна отговорност. Предаден ви е факел. Пламък, който гори от две хиляди години. Не можете да допуснете той да изгасне. Този факел не бива да попадне в лоши ръце. — Той замълча за миг и погледна палисандровото ковчеже. — Съзнавам, че не сте имали друг избор, госпожице Нево, но като се има предвид какво е заложено, или трябва безусловно да поемете тази отговорност... или да я предадете на някой друг.

— Дядо ми остави криптекса на мен. Защото е смятал, убедена съм в това, че може да ми повери тази отговорност.

Тибинг изглеждаше окуражен, но не и убеден.

— Добре. Нужна е силна воля. И все пак любопитен съм дали разбирате, че успешното отключване на ключовия камък ще носи със себе си много по-сериозно изпитание.

— Защо?

— Мила моя, представете си, че внезапно държите карта, която разкрива местонахождението на Светия Граал. В този момент вие ще притежавате истина, способна завинаги да промени историята. Вие ще сте пазителка на истина, която човечеството търси от векове. Пред вас ще стои задължението да съобщите тази истина на света. Човекът, който го направи, ще бъде почитан от едни и мразен от други. Въпросът е дали ще притежавате необходимата сила, за да изпълните тази задача.

Софи се замисли.

— Не съм сигурна, че аз ще трябва да взема това решение.

Тибинг вдигна вежди.

— Нима? Кой друг, ако не притежателят на ключовия камък?

— Братството, което толкова дълго е успяло да запази тайната.

— Орденът ли? — скептично попита англичанинът. — Но как? Тази нощ братството е било разбито. *Обезглавено*, както толкова точно се изразихте вие. Никога няма да узнаем дали са ги подслушвали, или в редиците им е имало шпионин, но е факт, че някой се е добрал до тях и е разкрил самоличността на четиримата висши братя. В този момент не бих се доверил на никого от братството.

— Тогава какво предлагаш? — попита Лангдън.

— Ти не по-зле от мен знаеш, Робърт, че през всички тези години Орденът не е пазил истината, за да събира прах до края на дните. Чакал е съответния исторически момент, за да сподели своята тайна. Времето, когато светът е готов да приеме истината.

— И според теб този момент е настъпил, така ли?

— Абсолютно. Не може да е по-очевидно. Всички исторически признаци са налице и ако Орденът не е имал намерение съвсем скоро да разгласи тайната, защо Църквата го е атакувала точно сега?

— Монахът още не ни е казал каква е била целта му — възрази Софи.

— Целта на монаха е целта на Църквата — отвърна Тибинг. — А именно, да унищожи документите, които разкриват голямата измама. Тази нощ Църквата за малко да я постигне и Орденът възложи доверието си на вас, госпожице Нево. Задачата да спасите Светия Граал очевидно означава да изпълните последните желания на Ордена и да споделите истината със света.

— Лий, да искаш от Софи да вземе това решение е тежко бреме за човек, който само преди час е научил за съществуването на документите от Сангреала — намеси се Лангдън.

Тибинг въздъхна.

— Извинете ме, ако съм прекалено настойчив, госпожице Нево. Винаги съм вярвал, че тези документи трябва да станат публично достояние, но окончателното решение зависи от вас: Просто смятам, че е важно да обмислите нещата в случай, че успеем да отворим ключовия камък.

— Господа — твърдо заяви Софи. — Позволете ми да цитирам собствените ви думи. „Не ти намираш Граала, а Граалът намира теб.“

Ще приема, че Граалът основателно ме е намерил, и когато настъпи моментът, ще знам как да постъпя.

Двамата се сепнаха.

— Е, да започваме — каза тя й посочи палисандровото ковчеже.

Застанал в средата на дневната в Шато Вилет, лейтенант Коле унило се взираше в гаснещия огън. Капитан Фаш беше пристигнал преди малко и сега се намираше в съседната стая, крещеше по телефона и се опитваше да координира провалилия се опит да открият изчезналия рейнджроувър.

„Вече може да е навсякъде“ — помисли си Коле.

След като бе нарушил пряката заповед на Фаш и за втори път беше изпуснал Лангдън, лейтенантът бе благодарен, че са открили дупка от куршум в пода на дневната, тъй като това поне потвърждаваше твърдението му, че се е чул изстрел. И все пак капитанът беше кисел и Коле предчуветваше, че когато прахът улегне, ще има страшни последици.

За нещастие, уликите, които откриваха, като че ли не изобщо не обясняваха какво става и кой е замесен. Черното ауди навън бе наето под фалшиво име с фалшива кредитна карта и отпечатъците в колата не фигурираха в база данните на Интерпол.

В дневната припряно се втурна друг агент.

— Къде е капитан Фаш?

Лейтенантът не откъсна очи от тлеещите въглени.

— На телефона.

— Не съм на телефона — изсумтя влезият в стаята Фаш. — Какво има?

— Господин капитан, в централата току-що се обади Андре Верне от Депозитната цюрихска банка — отвърна агентът. — Искан лично да разговаря с вас. Променя показанията си.

— Нима? — учуди се Фаш. Сега вече Коле вдигна поглед.

— Верне признава, че тази нощ Лангдън и Нево са били в банката му.

— И бездруго го знаехме — отвърна капитанът. — Защо е излъгал?

— Каза, че щял да разговаря само с вас, но бил съгласен изцяло да ни съдейства.

— В замяна на какво?

— Да не съобщаваме името на банката му по новините и да му помогнем да възстанови някаква открадната собственост. Изглежда, че Лангдън и Нево са откраднали нещо от сейфа на Сониер.

— Какво? — ахна Коле. — Как?

Приковал очи в агента, Фаш даже не мигна.

— Какво са откраднали?

— Верне не конкретизира, но явно е готов на всичко, за да си го върне.

Лейтенантът се опита да си представи как се е случило. Може би Лангдън и Нево бяха принудили с оръжие служител на банката? Може би бяха накарали Верне да отвори сейфа на Сониер и да им помогне да избягат с бронирания камион? Колкото и да беше правдоподобно, той не можеше да повярва, че Софи Нево се е замесила в такова нещо.

— Добре, вземи телефона му — нареди Фаш. — Кажи му, че когато мога, ще му се обадя.

От кухнята извика друг агент:

— Господин капитан? Преглеждам номерата за бързо избиране на господин Тибинг и се свързах с летище „Бурже“. Имам лоша новина.

След тридесет секунди Фаш се готвеше да напусне Шато Вилет. Току-що беше научил, че Тибинг е имал частен самолет на летище „Бурже“ и че този самолет е излетял преди половин час.

Представителят на летището бе заявил, че не знае кой е бил на борда, нито накъде са се насочили. Полетът не бил предварително обявен и пилотът не заявил план за маршрута. Абсолютно незаконно, дори за частно летище. Фаш беше сигурен, че със съответния натиск ще получи отговорите, които му трябва.

— Лейтенант Коле — на път за изхода каза той. — Нямам друг избор, освен да ви оставя да ръководите следствието в имението. Опитайте се поне веднъж да направите нещо както трябва.

Когато самолетът престана да се издига и взе курс към Англия, Лангдън внимателно вдигна палисандровото ковчеже от скута си и го остави на масата. Софи и Тибинг нетърпеливо се наведоха напред.

След като отключи и отвори сандъчето, професорът не насочи вниманието си към пръстените на криптекса, а към дупчицата в долната страна на капака. С помощта на върха на химикалката си той предпазливо извади инкрустираната роза и разкри текста под нея. „Sub rosa“. Надяваше се новият поглед върху текста да му донесе яснота. Съсредоточи се върху странните думи.

Was ist das für ein
 Buch? Ich habe es
 schon oft gesehen
 und es ist sehr
 interessant.

След няколко секунди го обзе предишното раздражение.

— Просто не ми говори нищо, Лий.

Седнала от отсрещната страна на масата, Софи не виждаше добре текста, ала неспособността на Лангдън да го разчете незабавно я изненадваше. „Нима дядо ми е говорил на толкова неясен език, че дори специалист по символика не го разбира?“ В крайна сметка обаче не биваше да се учудва. Това нямаше да е първата тайна, която Жак Сониер бе скрил от внучка си.

На Лий Тибинг му се струваше, че ще се пръсне. Изгарящ от нетърпение да види текста, той трепереше от възбуда, навеждаше се напред, опитваше се да зърне нещо покрай надвесилия се над ковчежето Лангдън.

— Не знам — напрегнато промълви професорът. — Отначало предположих, че писмеността е семитска, обаче сега не съм толкова сигурен. В повечето семитски азбуки се използват никудими, а тук няма такива.

— Сигурно е древна — допусна Тибинг.

— Какво са никудими? — попита Софи. Англичанинът не откъсваше поглед от кутията.

— В повечето съвременни семитски азбуки няма гласни и се използват никудими — точки и тирета над, под или в съгласните, които показват с каква гласна вървят. Исторически погледнато, никудимите са сравнително модерно допълнение към езика.

Лангдън продължаваше да се взира в текста.

— Може би сефардическа транслитерация?...

Тибинг не можеше да издържа повече.

— Може би аз ще успея... — Той издърпа ковчето от ръцете на Лангдън и го притегли към себе си. Робърт несъмнено отлично познаваше обичайните древни езици — старогръцки, латински и романските диалекти — но ако можеше да съди по беглия поглед, който британският историк бе хвърлил на *това* писмо, то му се струваше по-особено, навярно специфичен ивритски стил.

Англичанинът дълбоко си пое дъх и впери поглед в текста. Дълго не каза нищо. С всяка изтекла секунда увереността му се изпаряваше.

— Удивен съм — накрая промърмори той. — Никога не съм виждал такова нещо.

Лангдън провеси нос.

— Може ли аз да погледна? — попита Софи. Тибинг се престори, че не я чува.

— Робърт, нали преди каза, че тази писменост ти изглеждала позната?

— Така ми се стори — раздразнено отвърна Лангдън. — Не съм сигурен.

— Лий? — повтори Софи. Явно не ѝ беше приятно да я изключват от обсъждането. — Може ли да погледна кутията, която е направил дядо ми?

— Разбира се — каза Тибинг и побутна ковчето към нея. Не бе искал да се отнася пренебрежително с нея, и все пак Софи Нево беше на светлинни години от тяхната класа. Щом британски кралски

историк и харвардски специалист по символика не можеха да разпознаят езика...

— Аха — само след няколко секунди възкликна тя. — Трябваше да се сетя.

Тибинг и Лангдън едновременно се обърнаха и я зяпнаха.

— Какво да се сетиш? — попита Тибинг. Софи сви рамене.

— Че *това* е езикът, който трябва да е използвал дядо ми.

— Да не искате да кажете, че сте *разчели* този текст? — ахна англичанинът.

— Съвсем спокойно — весело отговори тя. Очевидно се забавляваше със смайването им. — Дядо ми ме научи на този език, когато бях шестгодишна. — Младата жена се наведе над масата и впери поглед в Тибинг. — Пък и честно казано, сър, като се има предвид верността ви към Короната, съм малко изненадана, че не го познахте.

В този миг Лангдън разбра. „Нищо чудно, че писмото ми изглежда толкова познато!“

Преди няколко години Лангдън бе присъствал на едно тържество в харвардския музей „Фог“. Харвардският, възпитаник Бил Гейтс се беше завърнал в своята алма матер, за да изложи в музея една от безценните си придобивки — осемнадесет страници, които неотдавна бе купил на търг от имението на Арманд Хамър.

Бяха му стрували точно 30,8 милиона щатски долара. Автор на страниците беше Леонардо да Винчи. Днес известни като Лестърски кодекс на Леонардо по името на първия им собственик граф Лестър, те бяха единственото, останало от един от най-интересните бележници на твореца — размисли и скици, очертаващи прогресивните му теории в областта на астрономията, геологията, археологията и хидрологията.

Лангдън никога нямаше да забрави реакцията си, след като изчака на опашката и най-после разгледа безценните пергаменти. Пълно разочарование. Те бяха нечетивни. Макар и идеално запазен и написан с безупречен почерк — тъмночервено мастило върху кремава хартия — кодексът изглеждаше непонятен. Отначало професорът си помисли, че не може да го прочете, защото Леонардо е писал на архаичен италиански. Но след като го разгледа по-внимателно, разбра, че не е в състояние да открие нито една италианска дума и дори нито една латинска буква.

— Опитайте с това, господине — прошепна екскурзоводката до витрината. И му посочи закрепено на верижка ръчно огледалце. Лангдън го взе и разгледа отражението на текста.

Мигновено всичко му стана ясно. В огромното си нетърпение да прочете някои от идеите на великия мислител той съвсем бе забравил, че една от многобройните му артистични дарби е била способността да пише с огледален шрифт, абсолютно нечетивен за никой друг освен за него. Историците все още спореха дали е писал така просто за да се забавлява, или за да не позволява на хората да му надзъртат над рамото и да крадат идеите му. Ала така или иначе, Леонардо беше правил както си иска.

Софи видя, че Робърт я е разбрал, и се усмихна.

— Мога да прочета първите няколко думи — каза тя. — На английски са.

Тибинг продължаваше да пелтечи.

— Какво...

— Обърнат наопаки текст — поясни Лангдън. — Трябва ни огледало.

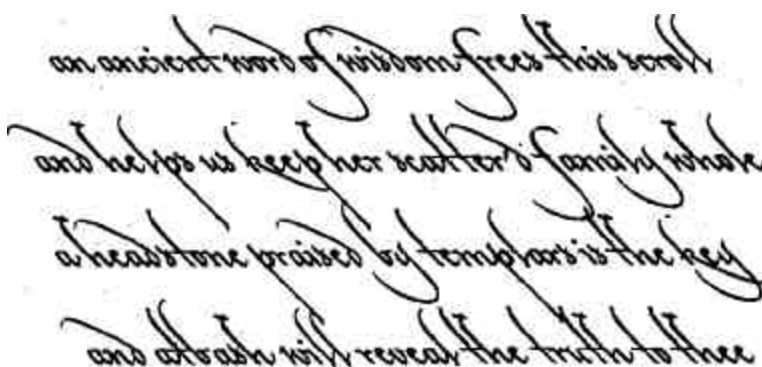
— Не, няма нужда — възрази Софи. — Обзалагам се, че дървото е съвсем тънко. — Тя повдигна палисандровото ковчеже към лампата на стената и разгледа вътрешната страна на капака. Дядо ѝ не бе можел да пише огледално и винаги беше хитрувал — бе писал *нормално*, след което беше обръщал листа и бе повтарял огледалния отпечатък. Софи предполагаше, че е пирографирал *нормален* текст върху парче дърво и после с шкурка го е изтъркал, докато не стане достатъчно тънко, за да се вижда *през* него. После просто беше обърнал плоскостта наопаки.

Беше права. Лъчите преминаха през тънкия дървен пласт и надписът се появи огледално върху долната страна на капака. Напълно четивен.

— На английски — дрезгаво прошепна Тибинг и засрамено наведе глава. — На родния ми език!

В задния край на самолета Реми Легалудек напрягаше слух да ги чуе, ала двигателите заглушаваха разговора. Развоят на събитията не му харесваше. Ни най-малко. Той погледна завързания монах в краката си. Мъжът лежеше съвсем неподвижно, сякаш изпаднал в примирен транс или в безмълвна молитва за избавление.

На височина четири хиляди и петстотин метра Робърт Лангдън усещаше, че физическият свят избледнява — мислите му се съсредоточаваха върху огледалното стихотворение на Сониер, осветено през капака на кутията.

an ancient word of wisdom frees this scroll
 and helps us keep our scattered family whole
 a headstone raised by tomb-hunters is the key
 and always will reveal the truth to thee

Софи бързо взе един лист и го преписа. Когато свърши, тримата един по един прочетоха текста. Приличаше на някаква археологическа кръстословица... загадка, която обещавахе да разкрие как се отваря криптекстът. Лангдън бавно прочете стиховете, които Сониер бе написал на английски.

За дума древна тука иде реч. Родът ѝ пръснат ще е цяло веч. Свят камък е на рицаря ключът и атбаш сочи истинския път.

Още преди да се замисли каква древна парола се опитва да разкрие стихотворението, Робърт усети, че в него отеква нещо много по-важно — стихотворната стъпка, *Петостъпен ямб*.

През годините, докато беше проучвал тайните братства в Европа, често се бе натъквал на тази стъпка. За последен път предишната година в Тайния архив на Ватикана. Образованите хора по света векове наред бяха предпочитали петостъпния ямб, от старогръцкия поет Архилох до Шекспир, Милтън, Чосър и Волтер — смели люде, решили да изразят обществените си позиции в стъпка, която според мнозина по онова време притежавала мистични свойства. Корените на петостъпния ямб потъваха дълбоко в езичеството.

„Ямбове. Куплети. Две срички с огледално ударение. Ин и ян. Хармонична двойка. Подредени в групи по пет. Петостъпен ямб. Пет за пентаграмата на Венера и свещената женственост.“

— Това е петостъпен ямб! — изпелтечи Тибинг. — И стиховете са на английски! *La lingua pura!*^[1]

Професорът кимна. Подобно на много европейски тайни братства, които бяха оказвали отпор на Църквата, Ордена на Сион беше смятал английския за единствения „чист“ език. За разлика от френския, испанския и италианския, които произлизаха от латинския, *езика на Църквата*, английският, бе лингвистично отдалечен от пропагандната машина на Рим и затова се беше превърнал в свещен таен език на онези братя, които бяха достатъчно образовани, за да го научат.

— В това стихотворение се споменава не само за Граала, но и за рицарите тамплиери и за пръснатия род на Мария Магдалина! — възкликна Тибинг. — Какво повече може да искаме?

— Паролата — вперила поглед в стихотворението, отвърна Софи. — Като че ли ни трябва някаква древна вълшебна дума.

— Абракадабра — с блеснали очи предложи англичанинът.

„Петбуквена дума“ — помисли Лангдън. Зави му се свят при мисълта за огромния брой древни думи, които можеха да се смятат за „мъдри“ — мистични химни, астрологически пророчества, посвещения в тайни братства, египетски заклинания, езически мантри... списъкът нямаше край.

— Изглежда, паролата има нещо общо с тамплиерите — каза Софи и прочете съответния стих: — „Свят камък е на рицаря ключът“.

— Ти си специалист по тамплиерите, Лий — каза Лангдън. — Да ти хрумва нещо?

Тибинг помълча няколко секунди, после въздъхна.

— Е, светият камък явно е надгробна плоча. Възможно е да се има предвид надгробният камък на Мария Магдалина, но това не ни помага много, тъй като нямаме представа къде се намира гробницата ѝ.

— В последния стих се казва, че атбаш ще ни покаже истинския път — отбеляза Софи. — Чувала съм тази дума. Атбаш.

— Не се изненадвам — отвърна Лангдън. — Сигурно си я чувала в курса по криптология. Шифърът атбаш е един от най-древните на света.

„Разбира се! — спомни си младата жена. — Прочутата еврейска система за шифриране.“

Наистина беше учила за шифъра атбаш. Той датираше от петстотин години преди Христа и често се използваше като академичен пример за елементарна ротационна система за заместване. Разпространена форма на еврейска криптограма, шифърът атбаш представляваше прост заместващ код, основан на двадесет и двете букви на ивритската азбука. Първата буква се заместваше с последната, втората с предпоследната и така нататък.

— Атбаш е изключително подходящ — каза Тибинг. — Текстове, шифрирани с атбаш, се срещат в Кабалата, свитъците от Мъртво море и даже в Стария завет. Еврейските учени и мистици и *досега* откриват скрити послания, шифровани с атбаш. Орденът на Сион определено го е използвал в учението си.

— Единственият проблем е, че нямаме към какво да приложим шифъра — посочи Лангдън.

Англичанинът въздъхна.

— На святия камък навярно има кодова дума. Трябва да намерим тази плоча, тачена от тамплиерите.

Лангдън се намръщи и Софи разбра, че търсенето на тамплиерската надгробна плоча никак няма да е лесно. „Атбаш е ключът — помисли си тя. — Само че нямаме врата.“

Тибинг раздразнено въздъхна и поклати глава.

— Доникъде не стигам, приятели. Ще ида да донеса нещо за хапване и ще видя как са Реми и нашият гостенин. — Той се изправи и тръгна към задния край на самолета.

Софи уморено го проследи с поглед.

Навън цареше пълен мрак. Младата жена имаше чувството, че е захвърлена в пространството и никой не знае къде ще се приземи. Израснала с гатанките на дядо си, тя имаше неспокойното усещане, че това стихотворение съдържа информация, която все още не са забелязали.

„Има още нещо — каза си Софи. — Находчиво скрито... но въпреки това е там.“

Измъчваше я и страхът, че онова, което накрая ще открият в криптекса, няма да е просто „карта на местонахождението на Светия Граал“. Въпреки увереността на Тибинг и Лангдън, че истината е в

мраморния цилиндър, Софи беше търсила достатъчно много „съкровища“, за да знае, че Жак Сониер не разкрива лесно тайните си.

[1] Чист език (ит.). — Б. пр. ↑

Нощният диспечер на летище „Бурже“ дремеше пред радарния екран. Капитанът от криминалната полиция едва не разби вратата му.

— Самолетът на Тибинг! — изрева Безу Фаш. — Закъде излетя?

Първата реакция на диспечера беше неубедителен опит да защити имунитета на британския клиент — но опитът безславно се провали.

— Арестувам ви за това, че сте позволили на частен самолет да излети, без да регистрира план за полета — заяви Фаш.

„Само се фукаш!“

Фаш даде знак на един полицай, който извади белезници, и диспечерът изтръпна от ужас. Помисли си за статиите във вестниците, които обсъждаха дали капитанът от националната полиция е герой, или обществена опасност. Въпросът току-що бе получил отговор.

— Почакайте! — изхленчи при вида на белезниците диспечерът. — Сър Лий често лети до Лондон на лечение. Има хангар на летището „Бигин Хил“ в Кент. Край Лондон.

Фаш махна на мъжа с белезниците да спре.

— Тази нощ за „Бигин Хил“ ли лети?

— Не знам — искрено отвърна диспечерът. — Самолетът излетя по обичайната писта и до момента, до който можеше да го следи радарът, посоката предполагаше Англия. Най-вероятно ще кацне на „Бигин Хил“.

— На борда има ли други хора?

— Кълна се, господине, няма откъде да знам. Нашите клиенти имат пряк достъп до хангарите си и могат да качват на самолетите си когото поискат. За това отговарят митничарите на английското летище.

Фаш си погледна часовника, после погледна към спрелите пред терминала самолети.

— Ако летят за „Бигин Хил“, кога трябва да кацнат?

Диспечерът потърси в компютъра си.

— Полетът е кратък. Самолетът ще се приземи към... около шест и половина. След петнайсет минути.

Капитанът се намръщи и се обърна към агента си.

— Осигурете самолет. Излитам за Лондон. И ме свържете с местната полиция на Кент. Не Скотланд Ярд. Не ми трябва шумотевици. Кентската местна полиция. Кажете им, че искам да позволят на самолета на Тибинг да кацне. После искам да го обкръжат на пистата. Никой да не го напуска, докато не пристигна.

— Много си тиха — каза Лангдън.

— Уморена съм — отвърна Софи. — Пък и стихотворението...
Не знам.

И той се чувстваше по същия начин. Бръмченето на двигателите и лекото поклащане на самолета действаше хипнотично, а и главата му все още пулсираше от удара на монаха. Тибинг още не се беше върнал и Робърт реши да се възползва от отсъствието му, за да каже на Софи нещо, за което бе мислил.

— Струва ми се, че отчасти знам защо дядо ти е искал да ни събере. Смятам, че е искал да ти обясня нещо.

— Историята на Светия Граал и Мария Магдалина не е ли достатъчна?

Той се колебаеше как да продължи.

— Пропастта помежду ви. Причината, поради която от години не си му говорила. Според мен се е надявал, че аз ще мога да ти обясня какво ви е разделило.

Софи се разшава на мястото си.

— Не съм ти разказала какво ни е разделило.

Лангдън я погледна внимателно.

— Присъствала си на сексуален обред. Нали?

Тя се сепна.

— Откъде знаеш?

— Софи, ти ми каза, че си присъствала на нещо, което те убедило, че дядо ти членува в тайно общество. И че онова, което си видяла, много те разстроило и оттогава не си му говорила. Знаем доста неща за тайните братства. Не е нужно да съм гений като Леонардо да Винчи, за да се досетя какво си видяла.

Софи го зяпна.

— През пролетта ли беше? — попита Лангдън. — Някъде около равноденствието? В средата на март?

Младата жена погледна през илюминатора.

— Прибрах се за пролетната ваканция от университета. Върнах се вкъщи няколко дни по-рано.

— Искаш ли да ми разкажеш?

— Предпочитам да не го правя. — Тя рязко се обърна към него. В очите ѝ блестяха сълзи. — Не знам какво беше това.

— Присъстваха мъже и жени, нали?

Софи кимна.

— Облечени в бяло и черно?

Тя избърса очите си и отново кимна.

— Жените бяха в бели ефирни рокли... със златни обувки. Държаха златни кълба. Мъжете бяха с черни туники и черни обувки.

Робърт положи усилие да скрие вълнението си. Не вярваше на ушите си. Софи Нево неволно беше присъствала на сакрална церемония, възникнала преди две хилядолетия.

— Маски? — като се опитваше да говори спокойно, попита той. — Хермафродитни маски?

— Да. Всички. Еднакви маски. Жените с бели, мъжете с черни.

Лангдън бе чел описания на тази церемония и разбираше нейните мистични корени.

— Нарича се „хиерогамия“ — тихо каза той. — Датира от над две хиляди години. Египетските жреци и жрици редовно я изпълнявали, за да почетат възпроизводствената способност на жената. — Професорът замълча за миг и се наведе към нея. — И щом си присъствала на хиерогамия, без да си била подготвена да разбереш значението ѝ.. сигурно си била шокирана.

Софи не отговори.

— „Хиерогамия“ е старогръцка дума — продължи той. — Означава „свещен брак“.

— Ритуалът, който видях, не беше брак.

— Бракът е съюз, Софи.

— Искаш да кажеш секс.

— Не.

— Не ли? — учуди се тя и изпитателно впери в него маслинозелените си очи.

Лангдън отстъпи.

— Ами... да, така да се каже, обаче не както го разбираме днес ние. — После ѝ обясни, че макар Онова, което е видяла, навярно да е

приличало на сексуален ритуал, хиерогамията няма нищо общо с еротиката. Че това е духовен акт. Че от историческа гледна точка, съвкуплението е акт, чрез който мъжът и жената изживяват Бог. Древните вярвали, че мъжът не може да постигне духовна цялост, докато не придобие плътско познание за свещената женственост. Физическото сношение с жената било единственото средство, чрез което мъжът можел да постигне духовна цялост и *гносис* — познанието за божественото. От времената на Изида сексуалните обреди се смятали за единствения мост на мъжа от земята към небето. — Като се слее с жената, мъжът може да достигне оргиастичен миг, в който умът му напълно да се изпразни, и да види Бог.

На лицето на Софи се изписа скептицизъм.

— Оргазмът като молитва?

Лангдън неангажиращо сви рамене, макар че по същество тя имаше право. Физиологично погледнато, мъжкият оргазъм се придружаваше от частица от секундата, напълно лишена от всякаква мисъл. Кратък мисловен вакуум. Миг на яснота, в който можеше да бъде зърнат Бог. Чрез медитация се постигаше подобно психическо състояние без секс и „нирвана“ често се описваше като безкраен духовен оргазъм.

— Софи, трябва да разбереш, че възгледите на древните за секса са били напълно противоположни на нашите — тихо каза той. — Сексът зачевал нов живот — най-голямото чудо, а чудеса можел да прави единствено Бог. Способността на жената да ражда живот от утробата си я правела свещена. Съвкуплението се почитало като съюз между двете половини на човешката душа, мъжката и женската, чрез който мъжът можел да постигне духовна цялост и да зърне Бог. Церемонията, която си видяла, не е била свързана със секс, а с духовност. Ритуалът на хиерогамията не е извращение. Той е дълбоко свещена церемония.

Думите му сякаш засегнаха някакъв нерв. Софи цяла нощ се беше държала удивително хладнокръвно, ала сега самообладанието ѝ за пръв път започваше да се разпуква. В очите ѝ отново бликнаха сълзи и тя ги избърса е ръкав.

Лангдън я остави да обмисли думите му. Естествено концепцията за секса като път към Бог отначало беше смущаваща. Неговите еврейски студенти винаги се слисваха, когато им казваше, че древната

еврейска традиция е включвала ритуален секс. „При това в храма.“ Ранните евреи вярвали, че светая светих на Соломоновия храм е дом не само на Бог, но и на неговата могъща женска партньорка Шекина. Мъжете, които търсели духовна цялост, идвали в Храма при жриците — или хиеродули, с които се любели и изживявали божествеността чрез физическо сношение. Еврейският тетраграматон YHWH — Яхве, свещеното име на Бог, всъщност произлизаше от Йехова, физически съюз между мъжкото „Ях“ и дохейбраичната форма на Ева, „Хава“.

— Използването на секса за пряко общуване с Бог представлявало сериозна заплаха за властовата база на ранната Църква — тихо продължи Робърт. — Това я изключвало от играта, подкопавало ролята ѝ на *единствен* посредник между човечеството и Господ, за какъвто се самообявила. Поради очевидни причини тя положила всички усилия да демонизира секса и да го заклейми като отвратителен и греховен. Другите световни религии постъпили по същия начин.

Софи мълчеше, ала Лангдън усещаше, че започва по-добре да разбира дядо си. По някаква случайност професорът наскоро беше разгледал този въпрос в специална лекция...

— Изненадващо ли е, че изпитваме противоречиви чувства към секса? — попита студентите си той. — Нашето древно наследство и самата ни физиология ни казват, че сексът е нещо естествено, важно средство за духовно удовлетворение, и все пак съвременната религия го обявява за срамен, учи ни да се страхуваме от сексуалните си желания, да виждаме в тях ръката на дявола.

Робърт реши да не шокира младежите с факта, че над десет тайни общества по света — много от които доста влиятелни — все още практикуват сексуални обреди и поддържат живи древните традиции. Героят на Том Круз във филма „Широко затворени очи“ лично се убеждаваше в това, като тайно присъстваше на частно събиране на свръхелитни жители на Манхатън, само за да установи, че практикуват хиерогамия. За съжаление, Холивуд грешно представяше повечето подробности, ала същината си оставаше непроменена — тайно общество почиташе магията на сексуалния съюз.

— Професор Лангдън? — вдигна ръка един студент от задните редове. — Искате да кажете, че вместо да ходим на черква, трябва да правим повече секс ли? — Каза го с явно прозвучала надежда.

Лангдън се подсмихна. Нямахте намерение да се хване на тази въдица. Ако се съдеше по онова, което беше чувал за харвардските купони, тези хлапетии правеха секс повече от достатъчно.

— Ще си позволя да ви кажа нещо, колеги — отвърна той, като съзнаваше, че навлиза в деликатна територия. — Без да съм толкова дързък, че да ви препоръчам предбрачен секс, и без да съм толкова наивен, че да ви мисля за целомъдрени ангели, ще ви посъветвам следното за вашия сексуален живот.

Всички мъже в аудиторията напрегнато се наведоха напред.

— Следващия път, когато сте с жена, се вгледайте в сърцето си и вижте дали не можете да възприемете секса като мистичен, духовен акт. Опитайте се да откриете онази божествена искра, която мъжът може да постигне единствено чрез сношение със свещената женственост.

Девоите многозначително се усмихнаха и закимаха. Младежите скептично се закискаха и започнаха да подхвърлят мръсни шегички. Лангдън въздъхна. Колежаните още си бяха момчета.

Софи притисна леденото си чело към стъклото на илюминатора и разсеяно се вторачи в пустотата. Опитваше се да осмисли разказа на американеца. Обземаше я странно съжаление. „Десет години. — Представи си купчините неразпечатани писма, които ѝ бе пратил дядо ѝ. — Ще разкажа всичко на Робърт.“ Тя заговори, без да се обръща. Тихо. Плахо.

Когато започна да си припомня случилото се през онази нощ, младата жена сякаш се пренесе в миналото... сред дърветата пред планинското шато на дядо ѝ... смутено претърсваше пустата къща... чу гласове... после откри тайната врата. Спусна се по каменното стълбище, стъпка по стъпка, и слезе в подземието. Усети мирис ца влажна пръст. Беше март. Непознатите се олюляваха и пееха, озарени от мъждукаща оранжева светлина.

„Сънувам — каза си тя. — Сън. Какво друго може да е?“

Жените и мъжете се олюляваха, черно, бяло, черно, бяло. Красивите ефирни рокли на жените се развяха. После те вдигнаха с десните си ръце златното кълбо на Луната и слънцето над главите си и едновременно извикаха:

— *Аз бях с теб в началото, в зората на всичко, що е свято, аз те родих от утробата преди началото на дните.*

Отпуснаха кълбата и всички се залюляха като в транс. Наблюдаваха нещо в центъра на кръга. „Какво гледат?“

Гласовете ускоряха ритъма. По-високо. По-бързо.

— *Жената, която виждаш, е любов!* — извикаха жените и отново вдигнаха кълбата.

Мъжете им отговориха:

— *Домът ѝ е във вечността!*

Гласовете се усиливаха. Темпото се ускоряваше. Все по-бързо. По-гръмовно. Участниците пристъпиха навътре. В този миг Софи най-после видя какво наблюдават:

Върху нисък орнаментиран олтар в центъра на кръга лежеше мъж. Беше гол, отпуснат по гръб, и носеше черна маска. Тя веднага позна тялото му и рожденото петно на рамото му. За малко да извика. „Grand-père!“ Дори само голотата му я шокира... ала имаше още нещо.

Бе го възседнала гола жена с бяла маска и дълга до кръста сребриста коса, която се развяваше зад гърба ѝ. Тялото ѝ бе пълно, съвсем не съвършено, и се движеше в такта на напева — тя се любеше с дядо ѝ.

Прииска ѝ се да се обърне и да избяга, но не можеше. Каменните стени на подземие то я държаха в плен. Напевът се издигаше до трескави висоти. С внезапен рев цялото помещение сякаш изригна в оргазъм. Тя се обърна и безшумно се изкачи по стълбището. Тичешком напусна къщата и разтреперана се прибра в Париж.

Чартърният самолет прелиташе над мъждукащите светлини на Монако: Арингароса затвори телефона след втория разговор с Фаш и посегна към торбичката за повръщане — ала се почувства прекалено изтощен дори за да му се пригади.

„Кога най-сетне ще свърши всичко това?!“ Развитието на събитията му се струваше непонятно, ала тази нощ почти нищо не изглеждаше логично. „Какво става? — Положението се бе изплъзнало от ръцете им.. — В какво забърках Сила? В какво забърках и себе си?!“ Епископът отиде в пилотската кабина. Краката му трепереха.

— Трябва да променя местоназначението.

Пилотът погледна през рамо и се засмя.

— Шегувате се, нали?

— Не. Трябва веднага да отида в Лондон.

— Отче, това е чартърен самолет, а не такси.

— Ще ви платя допълнително. Колко? Лондон е само един час по на север и промяната на посоката не е голяма, така че...

— Не става въпрос за пари, отче, има други проблеми.

— Десет хиляди евро.

Веднага. Пилотът ококорено се обърна към него.

— Колко? Що за свещеник носи толкова много пари?

Арингароса се върна при черното си куфарче, отвори го, извади един от чековете и го занесе на пилота.

— Какво е това?

— Чек за десет хиляди евро.

Пилотът не изглеждаше убеден.

— Равносилен е на пари.

— Само парите са пари. — Пилотът му върна чека. Арингароса изтощено се подпря на вратата.

— Въпросът е на живот и смърт. Трябва да ми помогнете. Трябва да отида в Лондон.

Пилотът погледна златния му пръстен.

— Диамантите истински ли са?

Епископът сведе очи към пръстена си.

— Не мога да се разделя с него.

Мъжът сви рамене, обърна се и се вторачи напред.

Арингароса бе обзет от дълбока скръб. Погледна пръстена. И без това щеше да изгуби всичко, което символизираше той. След дълъг размисъл го изхлузи от пръста си и внимателно го постави върху пулта.

— Надявам се да получите много за него. Той е подарък от Ватикана.

После се върна на мястото си. След петнадесет секунди усети, че пилотът завива на север. Всичко беше за свята кауза. Блестящо замислен план. А сега се срутваше като къщичка от карти... и краят не се виждаше никъде.

Лангдън виждаше, че Софи все още е потресена от спомена за хиерогамията. От своя страна, професорът беше удивен. Тя не само бе присъствала на целия ритуал, но и изпълнителят беше бил дядо й... великият магистър на Ордена на Сион. Каква компания! *Леонардо да Винчи, Ботичели, Исак Нютон, Виктор Юго, Жан Кокто... Жак Сониер.*

— Не знам какво друго да ти кажа — тихо рече Лангдън.

Очите на Софи бяха тъмнозелени. Насълзени.

— Той ме отгледа като родна дъщеря.

Робърт разбираше чувството, изпълвало очите й, докато разговаряха. Угризение. Далечно и дълбоко. Софи Нево се беше отдръпнала от дядо си и сега го виждаше в съвсем друга светлина.

Навън бързо се развиделяваше и хоризонтът от дясната им страна почервеняваше. Земята под тях все още тънеше в мрак.

— Нещо за хапване? — Тибинг се върна при тях с няколко кутии кока-кола и пакет стари бисквити. Докато раздаваше провизиите, многословно се извини за ограничените си запаси. — Нашият приятел монахът продължава да мълчи, обаче има време. — Англичанинът отхапа от една бисквита и погледна стихотворението. — Е, прелест моя, някакъв напредък? — обърна се той към Софи. — Какво се опитва да ни каже дядо ви? Къде е този свят камък, мътните го взели? Този свят камък, тачен от тамплиерите?

Софи само поклати глава.

Докато Тибинг се съсредоточаваше върху стиховете, Лангдън отвори кутия кола и се обърна към илюминатора. Мислите му бяха заети с тайни ритуали и неразгадани шифри. „Ключът е свят камък, тачен от тамплиерите. — Той отпи голяма глътка. — Свят камък, тачен от тамплиерите.“ Колата беше топла.

Нощната тъма бързо чезнеше и докато наблюдаваше тази метаморфоза, Робърт видя под тях искрящ океан. „Ламаншът.“ Скоро щяха да стигнат.

Искаше му се дневната светлина да донесе и друго просветление, ала колкото по-светло ставаше навън, толкова по-далеч от истината се чувстваше той. В такт с буботенето на двигателя чуваше ритъма на петостъпния ямб и напева, хиерогамията и свещените обреди. „Свят камък е на рицаря ключът.“

Самолетът отново летеше над суша. Изведнъж Лангдън рязко остави празната кутия.

— Няма да повярвате — обърна се към другите той. — Тамплиерският свят камък — разгадах го.

Тибинг се ококори.

— Наистина ли *знаеш* къде е светият камък?

Лангдън се усмихна.

— Не *къде*. А *какво*.

Софи напрегнато се наведе към него.

— Мисля, че светият камък всъщност е *идол* — като се наслаждаваше на познатата възбуда от научно откритие, поясни професорът.

— Идол ли? — попита Тибинг.

Софи изглеждаше също толкова смутена.

— Лий — каза Лангдън. — По време на процесите Църквата обвинила рицарите тамплиери във всевъзможни ереси, нали така?

— Да. Изфабрикували всевъзможни обвинения. Содомия, опикаване на кръста, култ към дявола — списъкът е много дълъг.

— И в този списък фигурира култ към *фалшиви кумири*, нали? По-конкретно Църквата обвинила тамплиерите в практикуване на тайни ритуали, при които се молели на идол... езически бог...

— Бафомет! — възкликна англичанинът. — Небеса, Робърт, ти си прав! Свят камък, тачен от тамплиерите!

Лангдън набързо обясни на Софи, че Бафомет е езически бог на плодородието, свързан с творческата сила на възпроизводството. Главата на Бафомет била изобразявана като глава на овен или козел, разпространен символ на възпроизводството и плодородието. Тамплиерите почитали Бафомет, като заставали в кръг около каменно изображение на главата му и пеели молитви.

— Бафомет! — изкиска се Тибинг. — Церемонията била в чест на творческата магия на сексуалния съюз, но папа Климент убедил всички, че главата на Бафомет всъщност била главата на дявола.

Папата я използвал като основно доказателство в процеса срещу тамплиерите.

Лангдън потвърди. Съвременната вяра в *рогатия* дявол, сатаната, можеше да се проследи до Бафомет и опитите на Църквата даzakлейми рогатия бог на плодородието като символ на злото. Църквата очевидно беше успяла, макар и не напълно. По традиция в Деня на благодарността на масите в Америка се поставяха езически символи на плодородието. „Рогът на изобилието“ символизираше плодородието на Бафомет и датираше от времето, когато Зевс бил кърмен от коза, чийто рог се отчупил и магически се напълнил с плодове. Бафомет се срещаше и на груповите снимки, когато някой шегаджия вдигнеше два пръста зад главата на приятел — малцина майтапчии знаеха, че подигравателният им жест всъщност възхвалява здравето семе на жертвата.

— Да, да — възбудено бърбеше Тибинг. — В стихотворението наистина трябва да се има предвид Бафомет. Свят камък, тачен от тамплиерите.

— Добре, но ако Бафомет е светият камък, тачен от тамплиерите, сме изправени пред нова дилема — каза Софи и посочи криптекса. — На латински, който са използвали тамплиерите, в думата „Baphomet“ има осем букви. А ние имаме място само за пет.

Британският историк се усмихна.

— Мила моя, тук влиза в играта шифърът атбаш.

Лангдън бе впечатлен — Тибинг вече приключваше с писането на ивритската азбука. Алеф, бет... Наизуст! Естествено, той я транслитерираше с латински букви, но въпреки това я прочете с безупречно произношение. ABGDHVZChTYKLMNSOPTzQRShTh

— Алеф, бет, гимел, далет, хей, вав, зайн, хет, тет, юд, каф, ламед, мем, нун, самех, айн, пе, цади, коф, рейш, шин и тав. — Тибинг драматично избърса чело и продължи. — На иврит гласните звукове не се изписват, затова когато напишем латинската думата „Varhomet“, ще отпаднат три букви и ще останат...

— Пет! — ахна Софи.

Англичанинът кимна и отново започна да пише,

— Добре, ето правилното изписване на „Varhomet“ с ивритски букви. Ще прибавя липсващите гласни за яснота.

VaPVoMeTh

— Естествено, не забравяйте, че на иврит се пише отдясно наляво, но спокойно можем да използваме атбаш и така — прибави той. — Сега само трябва да препишем цялата азбука наопаки.

— Има по-лесен начин — намеси се Софи и взе химикалката от ръката му. — Той действа за всички заместващи шифри, към които се отнася атбашът. Хитър трик, който научих в Роял Хелоеуей. — Тя написа първата половина от азбуката отляво надясно и под нея — втората половина отдясно наляво. — Криптографите наричат този метод „прегъване“. Двойно по-лесно е. И двойно по-чисто.

A	B	G	D	H	V	Z	Ch	T	Y	K
Th	Sh	R	Q	Tz	P	O	S	N	M	L

Тибинг погледна таблицата и се подсмихна.

— Права сте. Радвам се, че в Хелоеуей си вършат работата.

Лангдън също проучи заместващата таблица на Софи. Обзе го вълнение, каквото сигурно бяха изпитвали древните учени, използвали за пръв път атбаш, за да разшифроват прочутата „Загадка на Сесах“. Години наред теолозите били озадачени от името на града Сесах, споменат в Библията. Той не се срещал на никоя карта, и все пак многократно се цитирал в Книга на Иеремия: Накрая един учен приложил шифъра атбаш към думата и получил смайващ резултат. Оказало се, че всъщност това е *кодова дума* за друг, много известен град. Процесът на разшифроване беше елементарен.

На иврит Сесах се пишеше Шин-Шин-Каф. Когато името се поставеше в заместващата таблица, се получаваха латинските букви В-В-Л. На иврит те се произнасяха Бабил.

Загадъчният град Сесах се оказал Вавилон. Множество учени се заели да проучват Стария завет. Само след няколко седмици били открити още думи, шифровани с атбаш, които съдържали безброй скрити значения.

— Близо сме — неспособен да овладее вълнението си, прошепна Лангдън.

— Съвсем близо — потвърди Тибинг, погледна Софи и се усмихна. — Готова ли сте?

Тя кимна.

— Добре. На иврит „Бафомет“ без гласни се пише В-V-P-M-Th. Сега просто прилагаме вашата заместваща таблица и превръщаме буквите в нашата петбуквена парола.

Сърцето на Лангдън бясно туптеше. В-V-P-M-Th. Слънцето вече ги обливаше със светлина. Той погледна заместващата таблица и бавно започна да транслитерира. В е Sh...V е P...

Тибинг се хилеше като малко момче на Коледа.

— И шифърът атбаш разкрива... — Той млъкна. — Мили Боже! — Лицето му пребледня.

Лангдън рязко вдигна глава.

— Какво има? — попита Софи.

— Няма да повярвате. — Британецът я погледна. — Особено вие.

— Какво искате да кажете?

— Това е... гениално — промълви Тибинг. — Абсолютно гениално! — Той отново започна да пише на листа. — Фанфари, моля.

Ето я вашата парола. — Историкът им показва буквите, които беше написал.

Sh-V-P-Y-A

Софи се намръщи.

— Какво е това?

Лангдън също не се сецаше.

Гласът на Тибинг благоговейно трепереше.

— Това, приятелю, е древната дума за мъдрост.

Лангдън препречете буквите. „За дума мъдра тука иде реч.“ И след миг го осени. Изобщо не го бе предвидил.

— Мъдрост!

Тибинг се смееше.

— Съвсем буквално!

Софи погледна думата, после криптекса. И веднага забеляза, че Лангдън и Тибинг пропускат един сериозен проблем.

— Чакайте! Това не може да е паролата — възрази тя. — На пръстените на криптекса няма „шин“. Там са изсечени само традиционните латински букви.

— *Прочети* думата — каза Лангдън. — Имай предвид две неща. Ивритската буква „шин“ може да се произнесе и като „с“. А буквата „пе“ може да се произнесе като „ф“.

„SVFYA?“ — озадачено си помисли Софи.

— Гениално! — присъедини се към него Тибинг. — Буквата „вав“ често замества гласния звук „о“.

Софи пак погледна буквите и се опита да ги произнесе.

— С... о... ф... и... я.

Чу гласа си и не повярва на ушите си.

— София? Паролата е „София“?!

Лангдън възторжено кимаше.

— Да! „София“ означава „мъдрост“. Произходът на твоето име, Софи, е буквално „мъдрост“.

Софи изведнъж ужасно почувства липсата на дядо си. В гърлото ѝ заседна буца. „Той е шифровал ключовия камък на Ордена с моето име!“

Обзета от невероятно вълнение, Софи започна да върти пръстените на криптекса. „За дума мъдра тука иде реч.“ Лангдън и Тибинг я наблюдаваха със затаен дъх. С... О... Ф...

— По-внимателно — предупреди я Тибинг. — Много внимателно.

Софи завъртя последния пръстен.

— Добре — промълви тя и ги погледна. — Сега ще го отворя.

— Не забравяй оцета — боязливо прошепна Лангдън. — Внимавай.

Софи знаеше, че ако този криптекс е като онези, които бе отваряла като малка, само трябва да хване цилиндъра за двата края и бавно да ги завърти в срещуположни посоки. Ако паролата беше вярна, единият край щеше да се развърти като капачка и тя щеше да може да бръкне и да извади свитъка, увит около стъкленницата с оцет. Ако въведената парола обаче беше *грешна*, силата, която упражняваше върху краищата, щеше да се предаде на едно лостче, което щеше да се завърти надолу в кухнята, да натисне стъкленницата и да я счупи, ако натискаше прекалено силно.

„Завърти лекичко“ — каза си тя.

Когато Софи хвана двата края на цилиндъра, Тибинг и Лангдън се наведоха напред. В нетърпението си да разшифрова паролата, младата жена почти бе забравила какво очакват да открият вътре. „Това е ключовият камък на Ордена.“ Според англичанина той съдържал карта на местонахождението на Светия Граал, гробницата на Мария Магдалина и съкровищницата на Сангреала... хранилището на тайната истина.

Стиснала каменната тръба, Софи внимателно провери дали буквите са подредени точно. После бавно завъртя. Не се случи нищо. Приложи малко повече сила. Пак нищо. Зачуди се дали не е прекалено предпазлива. Цилиндърът беше по-голям и тежък от другите, но ако натиснеше прекалено силно...

— Хайде — каза Лангдън. — Паролата е вярна. Няма начин да не е.

Хванала двата края, тя натисна по-силно. Частите на камъка плавно се завъртяха. Тежкият край остана в дланта ѝ. Лангдън и Тибинг едва не скочиха. С ускорен пулс Софи остави каменния капак на масата и наклони цилиндъра, за да погледне вътре.

„Свитък!“

Увит върху цилиндричен предмет — стъкленицата с оцет, предположи тя. Странно обаче, свитъкът не бе от обичайния тънък папирус, а по-скоро пергамент. „Виж ти — помисли си Софи. — Оцетът не може да разтвори агнешка кожа.“ Младата жена отново се втренчи в кухнята на цилиндъра и разбра, че предметът в центъра изобщо не е стъкленица с оцет. А нещо съвсем друго.

— Какво има? — попита Тибинг. — Извади свитъка.

Намръщена, Софи хвана навития пергамент и предмета, върху който беше навит, и ги извади.

— Това не е папирус — каза англичанинът. — Прекалено е тежък.

— Знам. Това е уплътнител.

— За какво? За стъкленицата с оцет ли?

— Не. — Софи разви свитъка и разкри увития предмет. — За *това*.

Когато Лангдън видя увития в пергамент предмет, сърцето му се сви.

— Бог да ни е на помощ — ахна Тибинг. — Дядо ви е бил безсърдечен човек!

Робърт смаяно зяпна. „Явно Сониер не е имал намерение да ни улесни.“

На масата лежеше втори криптекс. По-малък. Направен от черен оникс. Страстта на Сониер към двойствеността. *Два криптекса. Всичко вървеше по двойки. Двусмислици. Мъжко и женско. Черно, скрито в бяло.* Лангдън усещаше, че символичната паяжина продължава и нататък. *Бялото ражда черно.*

Всеки мъж е роден от жена.

Бяло — женско.

Черно — мъжко.

Той вдигна по-малкия криптекс. Бе същият като първия, само че двойно по-малък и черен. Отвътре се чуваше познатият звук от разклатена течност. Очевидно стъкленницата с оцет беше в него.

— Е, Робърт — каза Тибинг и побутна към него пергаментовия лист. — Сигурно ще се зарадваш да научиш, че поне летим в правилната посока.

Лангдън погледна дебелия пергамент. На него с изящен почерк бе написано ново четиристишие. Пак в петостъпен ямб. Стихотворението също представляваше гатанка, ала трябваше да прочете само първия стих, за да разбере, че планът на Тибинг да заминат за Великобритания е бил блестящ.

„Във Лондон този рицар спи до днес...“

Останалата част от стихотворението ясно загатваше, че ще открият паролата за втория криптекс при гроба на този рицар някъде в града.

Робърт възбудено се обърна към англичанина.

— Имаш ли представа за какъв рицар се говори?

Тибинг се ухили.

— Абсолютно никаква. Обаче знам точно коя крипта трябва да потърсим.

В този момент в лондонското предградие Кент на двадесет и пет километра от тях шест полицейски автомобила се носеха по дъждовните улици към летището „Бигин Хил“.

Лейтенант Коле си наля перие от хладилника на сър Лий и огледа дневната. Вместо да придружи Фаш в Лондон, където щеше да се развие действието, сега трябваше да ръководи хората от отдела по криминалистика, които се бяха разгърнали из Шато Вилет.

До този момент не бяха открили нищо важно: куршум, забит в пода, лист хартия с няколко надраскани символа и думите „острие“ и „потир“, както и окървавен кожен ремък с шипове, който според специалистите от криминалистиката бил свързан с консервативната католическа секта Opus Dei. Тази организация неотдавна беше раздвижила духовете, когато една телевизионна програма бе разкрила агресивните им практики за набиране на членове в Париж.

Коле въздъхна. „Дано успее да разбере нещо от този невероятен хаос.“ Излезе, мина по разкошен коридор и влезе в огромната бална зала, в която шефът на групата криминалисти, дебелак с тиранти, търсеше отпечатьци от пръсти.

— Откри ли нещо? — попита лейтенантът. Мъжът поклати глава.

— Нищо ново. Множество отпечатьци като другите в къщата.

— Ами отпечатьците върху ремъка с шиповете?

— Интерпол още работят. Пратих им всичко, което намерихме.

Коле посочи две запечатани найлонови торбички за веществени доказателства на масата.

— А това?

Мъжът сви рамене.

— По навик. Прибирам всичко особено.

Лейтенантът се приближи. „Особено ли?“

— Този британец е странна птица — каза криминалистът. — Виж това. — И му подаде торбичка за веществени доказателства.

Снимката показваше главен вход на готическа катедрала — традиционната арка, стесняваща се до малка врата. Коле разгледа снимката.

— Какво й е особеното?

— Обърни я.

На гърба лейтенантът откри бележки на английски, описващи дългия наос на катедралата като таен езически символ на женска утроба. Наистина бе странно. Сепна го обаче описанието на самия вход.

— Чакай! Той смята, че входът на катедралата символизира женска...

Криминалистът кимна.

— С лабиални гънки и чудесен малък петолистен клитор над входа. — Той въздъхна. — Направо да ти се прище да отидеш на черква.

Коле вдигна втората торбичка. Вътре се виждаше голяма гланцирана снимка на стар документ. Заглавието гласеше:

„*Les dossiers secrets — Nombre 4° Im1 249*“

— Какво е това? — попита лейтенантът.

— Нямам представа. Из цялата къща има такива снимки, затова ги събрах.

Коле разгледа документа.

PRIEURE DE SION — LES NAUTONIERS

**(Орден на Сион — велики магистри
(фр.) — Б. пр.)**

Жан дьо Гисор	1180–1220
Мари дьо Сен-Клер	1120–1266
Гийом дьо Гисор	1266–1307
Едуар дьо Бар	1307–1336
Жан дьо Бар	1336–1351
Жан дьо Сен-Клер	1351–1366
Бланш Девро	1366–1398
Никола Фламел	1398–1418
Рене Данжу	1418–1480
Йоланд дьо Бар	1480–1483
Сандро Ботичели	1483–1510

Леонардо да Винчи	1510–1519
Конетабъл дьо Бурбон	1519–1527
Фердинан дьо Гонзак	1527–1575
Луи дьо Невер	1575–1595
Робърт Флъд	1595–1637
Ж. Валентин Андреа	1637–1654
Робърт Бойл	1654–1691
Исак Нютон	1691–1727
Чарлз Радклиф	1727–1746
Шарл дьо Лорен	1746–1780
Максимилиан дьо Лорен	1780–1801
Шарл Нодие	1801–1844
Виктор Юго	1844–1885
Клод Дебюси	1885–1918
Жан Кокто	1918–1963
Франсоа Дюкар	1963–1981

„Pri eure de Sion?“ — зачуди се Коле.

— Господин лейтенант? — В стаята надникна друг агент. — В централата спешно търсят капитан Фаш, но не могат да се свържат с него. Ще се обадите ли?

Коле се върна в кухнята. Беше Андре Верне. Изтънченият говор на банкера не можеше да скрие напрежението в гласа му.

— Капитан Фаш е казал, че ще ме потърси, но още не ми се е обадил.

— Капитанът е много зает — отвърна Коле. — Какво обичате?

— Увериха ме, че ще ме държите в течение на вашето следствие.

За миг на Коле му се стори, че гласът му е познат, ала не можеше да си спомни откъде.

— Мосю Верне, аз съм лейтенант Коле и в момента ръководя следствието в Париж.

Отсреща последва дълго мълчание.

— Търсят ме по другия телефон, господин лейтенант. Извинете ме, моля. Пак ще ви се обадя. — Банкерът затвори.

Няколко секунди Коле остана със слушалката в ръка. После се сети. „Знаех си, че съм чувал гласа му!“ Откритието го накара да ахне. „Шофьорът на бронирания камион. С фалшивия ролекс.“

Сега разбираше защо bankerът толкова бързо беше затворил. Беше си спомнил лейтенант Коле — полица, когото толкова нагло беше излъгал. Коле се замисли за значението на странното развитие на събитията. „Верне е замесен.“ Инстинктивно разбираше, че трябва да се обади на Фаш. И емоционално усещаше, че това случайно откритие ще е неговият славен миг.

Веднага се свърза с Интерпол и поиска пълна информация за Депозитната цюрихска банка и нейния президент Андре Верне.

— Закопчайте предпазните колани, моля — съобщи пилотът, когато самолетът започна да се спуска в мрачния утринен дъжд. — Ще кацнем след пет минути.

Когато мъгливите хълмове на Кент се ширнаха под тях, Тибинг изпита радостно усещане. Връщаше се у дома. Англия се намираше на по-малко от един час път от Париж, и все пак бе на цял свят разстояние от Франция. Тази сутрин влажната пролетна зеленина на родината изглеждаше особено приветлива. „Животът ми във Франция свърши. Победоносно се завръщам в Англия. Ключовият камък е открит. — Естествено оставаше да установят къде в крайна сметка ще ги отведе ключовият камък. — Някъде в Обединеното кралство.“ Нямаше представа точно къде, но вече предвкусваше славата.

Той се изправи, отиде при отсрещната стена, плъзна настрани една подвижна плоскост и разкри дискретен сейф. Набра комбинацията, отвори го и извади два паспорта.

— Паспортите ни с Реми. — После им показва дебела пачка банкноти по сто лири. — И документи за вас двамата.

Софи го погледна подозрително.

— Подкуп?

— Творческа дипломатичност. Частните летища правят някои компромиси. При моя хангар ще ни посрещне британски митничар и ще поиска да се качи на самолета. Вместо да му позволя, ще му кажа, че пътувам с известна францужойка, която предпочита никой да не знае, че е в Англия — заради пресата, нали разбирате, — и ще му предложи този щедър бакшиш в знак на благодарност за дискретността.

Лангдън се смая.

— И митничарят ще го приеме?!

— Небеса, да! Двумесечна заплата? Всички тези хора ме познават. Аз не съм трафикант на оръжие, за Бога. Посветен съм в

рицарство от кралицата. — Тибинг се усмихна. — Това си има своите привилегии.

Реми се приближи по пътеката със сребристия глок в ръка.

— Какво ще наредите да правя, сър?

Тибинг погледна прислужника си.

— Ще останеш в самолета с нашия гостенин, докато се върнем. Не мога да го мъкна из Лондон с нас.

— Лий, сериозно се опасявам, че френската полиция може да открие самолета ви преди да се върнем — предпазливо рече Софи.

Тибинг се засмя.

— Да, представям си изненадата им, ако се качат и заварят тук Реми.

Пренебрежителното му отношение я удиви.

— Вие преминахте международна граница със завързан заложник, Лий. Това е сериозно.

— Адвокатите ми също. — Той намръщено стрелна с поглед монаха в задния край на самолета. — Този звяр нахлу в дома ми и за малко да ме убие. Това е факт и Реми ще го потвърди.

— Но ти го завърза и го взе със себе си в Лондон! — отбеляза Лангдън.

Тибинг вдигна дясната си ръка и имитира клетва в съдебна зала.

— Ваша чест, простете на ексцентричния стар рицар глупавото му пристрастие към британската съдебна система. Съзнавам, че трябваше да повикам френската полиция, но съм сноб и не вярвам, че тия французи могат да проведат следствието както трябва. Този човек едва не ме уби. Да, взех прибързано решение и принудих прислужника си да ми помогне да го доведем в Англия, но бях под огромно напрежение. Виновен съм. Признавам.

Лангдън го погледна смаяно.

— От твоята уста, Лий, това може и да мине.

— Сър? — повика го пилотът. — Съобщение от кулата. Имат някакъв технически проблем близо до вашия хангар и ме молят да кацна точно пред терминала.

Тибинг повече от десет години беше използвал летището „Бигин Хил“ и това му се случваше за пръв път.

— Споменаха ли какъв е проблемът?

— Диспечерът обясни много мъгляво. Изглежда, има изтичане на гориво. Помоли ме да спра пред терминала и всички да останат на борда до второ нареждане. Предпазна мярка. Не бива да слизаме от самолета, докато летищните власти не ни позволят.

Тибинг бе обзет от съмнение. „Трябва да е изтекло много гориво.“ Бензиностанцията се намираше на повече от осемстотин метра от неговия хангар. На лиците на Реми също се изписа загрижено изражение.

— Това ми се струва извънредно необичайно, сър.

Англичанинът се обърна към Софи и Лангдън.

— Имам неприятното предчувствие, че ще ни очаква топло посрещане, приятели.

Робърт мрачно въздъхна.

— Предполагам, че Фаш все още ме смята за виновен.

— Или прекалено дълбоко е затънал, за да признае грешката си — прибави Софи.

Тибинг не ги слушаше. Независимо от намеренията на Фаш, бързо трябваше да предприемат нещо. „Не изпускай от поглед крайната цел. Граала. Съвсем близо сме.“ Под тях с изтракване се спуснаха колесниците.

— Лий, трябва да се предам и законно да уредя проблема — каза Лангдън. — За да не замесвам всички ви.

— О, стига, Робърт! — Историкът махна с ръка. — Наистина ли смяташ, че ще ни пуснат? Аз току-що незаконно те преведох през границата. Госпожица Нево ти е помогнала да избягаш от Лувъра и водим със себе си завързан човек. Я помисли! Всички сме в къпа.

— Може би да кацнем на друго летище? — предложи Софи.

Тибинг поклати глава.

— Ако променим посоката, докато получим разрешение за кацане някъде другаде, там ще ни посрещнат с танкове.

Софи провеси нос.

— Вярно е.

Англичанинът усещаше, че трябва да действат решително, за да получат някакъв шанс да отложат срещата с британската полиция, докато не открият Граала.

— Почакайте малко — каза той и закуцука към пилотската кабина.

— Какво си намислил? — попита Лангдън.

— Малка сделка — отвърна Тибинг. Чудеше се колко ще му струва да убеди пилота да изпълни една изключително необикновена маневра.

„Самолетът подхожда към летището.“ Саймън Едуардс, изпълнителен директор на летище „Бигин Хил“, крачеше из контролната кула и нервно поглеждаше мократа от дъжда писта. И без това не обичаше да го будят рано в събота сутрин, но сега особено негодуваше, че са го повикали да присъства на ареста на един от най-доходните му клиенти. Сър Лий Тибинг плащаше на „Бигин Хил“ не само за частен хангар, но и такса за кацане. Обикновено бяха предварително предупредени за пристигането му и можеха да спазват строг протокол. Тибинг обичаше нещата да са точно така. Произведеният по поръчка ягуар, който държеше в хангара си, трябваше да е зареден с бензин, измит и на задната седалка да лежи нов брой на „Таймс“. Митничарят трябваше да чака самолета при хангара, за да обработи задължителните документи и да провери багажа. От време на време митничарите получаваха щедри бакшиши, за да си затворят очите за незаконното пренасяне на органични материали, главно деликатесни храни — дувърски охлюви, особено зрял рокфор, плодове. Митническите закони и без това бяха абсурдни и ако „Бигин Хил“ не удовлетворяваше желанията на клиента, конкурентните летища със сигурност щяха да го направят. Тук Тибинг получаваше всичко, каквото иска, и служителите жънеха ползата от това.

Едуардс Наблюдаваше самолета. Нервите му бяха опънати. Чудеше се дали склонността на Тибинг към даване на подкупи не го е забъркала в нещо. Френската полиция, изглежда, непременно искаше да го залови. Едуардс още не знаеше какви обвинения са повдигнати, но очевидно бяха сериозни. По молба на френските власти кентската полиция беше наредила на диспечера от „Бигин Хил“ да се свърже по радиото с пилота на самолета и да му каже да спре пред терминала, вместо при хангара на клиента. Пилотът се бе съгласил и очевидно беше повярвал в изсмуканата от пръстите история за изтичането на бензин.

Осем въоръжени кентски полицаи стояха в сградата и чакаха пилотът да угаси двигателите. В този момент служител на летището щеше да постави клинове на колелата и самолетът нямаше да може да се движи. Тогава полицаите щяха да се покажат и да задържат пътниците до пристигането на френската полиция.

Самолетът се спускаше над върхарите на дърветата отдясно на кулата. Саймън Едуардс слезе на долния етаж, за да проследи кацането от равнището на пистата. Полицаите бяха заели позиции и служителят от поддръжката чакаше с клиновете. Самолетът най-после кацна и се плъзна отдясно наляво пред терминала. Белият му корпус лъщеше от дъжда. Но вместо да спре и да завие, той спокойно продължи към хангара на Тибинг. Всички полицаи рязко се завъртяха и зяпнаха Едуардс.

— Нали казахте, че пилотът се съгласил да спре пред терминала!
Едуардс бе озадачен.

— Така е!

След няколко секунди се озова напъхан в полицейска кола, която се носеше към далечния хангар. Полицейският конвой все още беше на цели петстотин метра оттам, когато самолетът изчезна в хангара. Когато автомобилите най-после стигнаха и спряха пред зейналата врата, полицаите наизскачаха навън с извадени пистолети.

Едуардс ги последва.

Шумът бе оглушителен. Двигателите все още ревяха. — самолетът правеше обичайната маневра, за да спре с насочен навън нос. Едуардс видя лицето на пилота, който съвсем разбираемо изглеждаше изненадан и уплашен при вида на полицейските коли. Пилотът угаси двигателите, и полицаите светкавично заеха позиции около самолета. Едуардс отиде при полицейския капитан, който предпазливо посочи люка. След няколко секунди той се отвори.

Когато електронната стълбичка плавно се спусна на земята, Лий Тибинг се появи на изхода, погледна морето насочени към него пистолети, опря се на патериците си и се почеса по главата.

— Саймън, да не би докато ме е нямало, да съм спечелил полицейската лотария? — Гласът му звучеше по-скоро озадачено, отколкото уплашено.

Саймън Едуардс пристъпи напред и преглътна буцата в гърлото си.

— Добро утро, сър. Извинявам се за смущението. Имахме изтичане на гориво и вашият пилот каза, че ще спре пред терминала.

— Да, да, аз му наредих да ме докара тук. Закъснявам за среща. Плащам за този хангар и тия глупости за изтеклото гориво ми прозвучаха като прекалено усърдни мерки за безопасност.

— Боя се, че пристигането ви ни свари малко неподготвени, сър.

— Знам. Наистина не беше предвидено. Между нас да си остане, обаче от новото лекарство краката ми изтръпват. Затова реших да се отбия при доктора.

Полицайте се спогледаха. Едуардс потръпна.

— Разбирам, сър.

— Сър Лий — приближи се капитанът от кентската полиция. — Трябва да ви помоля да останете на борда още около половин час.

Тибинг мрачно заслиза по стълбичката.

— Опасявам се, че това не е възможно. Имам среща с лекаря си. — Той стъпи на пистата. — Въпросът буквално е на живот и смърт.

Полицаят му прегради пътя.

— Тук съм по искане на френската криминална полиция. Твърдят, че в самолета ви има бегълци от закона.

Тибинг го изгледа, после избухна в смях.

— Това да не е от ония скрити камери? Голяма смехория!

Капитанът не мигна.

— Говоря сериозно, сър. Френската полиция твърди, че може би имате заложник на борда.

Прислужникът на Тибинг се появи на изхода.

— Аз наистина се *чувствам* заложник на служба при сър Лий, но той ме уверява, че съм бил свободен да си тръгна. — Реми си погледна часовника. — Вече закъсняваме, сър. — Той кимна към лимузината в отсрещния ъгъл на хангара. Грамадният автомобил беше абаносово-черен, с тъмни прозорци, гумите му имаха бели ивици от външната страна. — Ще докарам колата. — Французинът заслиза по стълбичката.

— Боя се, че не можем да ви пуснем — отвърна капитанът. — Моля, върнете се в самолета. И двамата. Скоро ще пристигнат представители на френската полиция.

Тибинг се обърна към Саймън Едуардс.

— За Бога, Саймън, това е смешно! На борда няма никой друг. Както обикновено — ние с Реми и пилотът. Не бихте ли влезли в ролята на посредник? Идете да се уверите, че самолетът е празен.

Едуардс знаеше, че няма изход.

— Добре, сър. Ще проверя.

— Как не, по дяволите! — възкликна капитанът. Явно знаеше достатъчно за частните летища, за да разбира, че изпълнителният директор спокойно може да излъже, за да не изгуби клиента си. — Сам ще проверя!

Тибинг поклати глава.

— Няма, господин капитан. Това е частна собственост и докато не разполагате със заповед за обиск, ще стоите настрана от моя самолет. Предлагам ви разумна възможност. Господин Едуардс може да направи проверката.

— Не става.

Поведението на Тибинг стана ледено.

— Господин капитан, опасявам се, че нямам време да участвам във вашите игрички. Закъснявам и си тръгвам. Ако е толкова важно да ме спрете, просто ще трябва да ме застреляте. — И с тези думи Тибинг и Реми заобиколиха капитана и се запътиха към паркираната в ъгъла лимузина.

Капитанът бе обзет от негодувание към Лий Тибинг, който бавно се отдалечаваше от него. Привилегированите винаги смятаха, че стоят над закона. „А не е така.“ Капитанът се обърна и се прицели в гърба му.

— Стойте! Ще стрелям!

— Стреляйте — без да спре или да погледне назад, отвърна Тибинг. — Моите адвокати ще ви сготвят тестисите на фрикасе. А ако посмеете без заповед за обиск да се качите в самолета ми, ще ви изпържат далака.

Полицейският капитан също имаше опит в този род маневри и това не го впечатли. Формално погледнато, Тибинг бе прав и полицията имаше нужда от заповед за обиск, за да се качи на борда, но тъй като самолетът идваше от Франция и влиятелният Безу Фаш му бе дал думата си, капитанът беше убеден, че за кариерата му ще е много по-полезно, ако види какво толкова има в самолета, че бившият кралски историк така усърдно се опитва да го скрие.

— Спрете ги — заповяда той. — Отивам да претърся самолета.

Хората му се втурнаха напред с вдигнати оръжия и попречиха на Тибинг и неговия прислужник да стигнат до лимузината. Сега вече Тибинг се обърна.

— За последен път ви предупреждавам, господин капитан. Изобщо не си помисляйте да се качите в самолета. Ще съжалявате.

Без да обръща внимание на заплахата, капитанът се качи по стълбичката. Когато стигна до люка, предпазливо надникна вътре и след миг влезе.

Ако не се броеше уплашеният пилот в кабината, самолетът беше празен. Нямаше абсолютно никого. Полицаят бързо провери в тоалетната, под столовете, в багажния отсек. „Какво си е мислил Безу Фаш, по дяволите?“ Изглежда, Лий Тибинг казваше истината.

Капитанът застана сам в празния самолет и мъчително преглътна. „Мамка му!“ Изчервен, той излезе на стълбичката и погледна сър Лий и прислужника, които стояха под прицела на полицаите край лимузината.

— Пуснете ги — нареди капитанът. — Получили сме грешна информация.

— Можете да очаквате призовка от адвокатите ми — каза заплашително Тибинг. — И за ваше сведение, на френската полиция не може да ѝ се има доверие.

Прислужникът на сър Лий отвори задната врата на лимузината и помогна на сакатия си господар да се настани вътре. После заобиколи отпред, качи се зад волана и запали двигателя.

— Голям актьор си, добри ми човече — весело заяви Тибинг от задната седалка, докато лимузината бързо се отдалечаваше от летището, и погледна слабо осветената предна част на просторното купе. — Удобно ли ви е там?

Лангдън кимна. Двамата със Софи бяха приклекли на пода до завързания албинос.

Преди няколко минути самолетът беше спрял преди да обърне в хангара и Реми бе отворил люка. Докато полицаите се бяха приближавали, Лангдън и Софи бяха замъкнали монаха в лимузината. После двигателите на самолета отново бяха заревали тъкмо преди полицейските автомобили да стигнат до хангара. Сега двамата се

настаниха на широката седалка срещу Тибинг, като оставиха монаха на пода. Британецът дяволито им се усмихна и отвори вратичката на бара.

— Да ви предложи нещо за пиене? Бисквити? Ядки? Газирана вода?

Софи и Лангдън поклатиха глави. Историкът се ухили и затвори барчето.

— В такъв случай да се върнем на гробницата на онзи рицар...

— На Флийт Стрийт ли? — Лангдън погледна Тибинг. „Нима на Флийт Стрийт има крипта?“ До този момент Лий закачливо беше избягвал въпросите им къде смята, че се намира гробницата на този рицар, която според стихотворението щеше да им даде паролата за отварянето на по-малкия криптекс.

Тибинг се ухили и се обърна към Софи.

— Госпожице Нево, бихте ли дали на това момче от Харвард още един път да погледне стихотворението?

Тя бръкна в джоба си и извади черния криптекс, който беше увит в пергамента. Бяха решили да оставят палисандровото ковчеже и поголемия криптекс в самолетния сейф и да вземат със себе си само каквото им трябва — много по-удобния за носене черен криптекс. Софи го разви и подаде листа на Лангдън.

Макар че в самолета няколко пъти бе препрочел стиховете, Робърт не беше успял да открие нищо конкретно. Сега за пореден път се зае с тях и ги обмисли бавно и внимателно.

Във Лондон този рицар спи до днес, трудът му свят сал гняв роди, не чест. Кълбото там го няма, що за плод в утроба ни мълви, за Роза, плът и род.

Изглеждаше достатъчно елементарно. Някакъв рицар бе погребан в Лондон. Рицар, чиито усилия разгневили Църквата. Рицар, от чиято гробница липсвало кълбо. Заключителните думи — „за плод в утроба... Роза, плът и род“ — бяха ясна алюзия за Мария Магдалина, Розата, родила детето на Иисус.

Въпреки очевидната яснота на стиховете професорът нямаше представа *кой* е този рицар, нито къде е погребан. Освен това, щом стигнеха до гробницата, изглежда, щяха да търсят нещо, което липсваше. „Кълбото там го няма.“

— Нищо ли не се сещаш? — Тибинг разочаровано изцъка с език, въпреки че очевидно се наслаждаваше на момента. — Госпожице Нево?

Тя поклати глава.

— Какво щяхте да правите без мен вие двамата? — каза историкът. — Добре, ще ви покажа. Всъщност е съвсем просто. Ключът е в първия стих. Бихте ли го прочели, моля?

Лангдън го прочете.

— „Във Лондон този рицар спи до днес“.

— Точно така. Рицар, който спи до днес. — Той погледна Робърт. — Какво ти говори това?

Американецът сви рамене.

— Ами за отдавна погребан... И какво?

Тибинг се засмя.

— Я виж втория стих. Този рицар явно е направил нещо, което си е навлякло гнева на Църквата. Пак си помисли. Имай предвид отношенията между Църквата и рицарите тамплиери.

— Може би рицарят е бил убит? — предположи Софи. Британският усторик се усмихна и я потупа по коляното.

— Браво, мила моя.

Лангдън се замисли за прочутото излавяне на тамплиерите през 1307 година — злополучния петък 13-и, когато папа Климент избил и погребал стотици рицари тамплиери.

— Но гробовете на убитите от папата рицари трябва да са безброй.

— Аха, нищо подобно! — възрази Тибинг. — Мнозина са били изгорени на клада и най-безцеремонно хвърлени в Тибър. Но в това стихотворение се говори за гроб. Гроб в Лондон. А в Лондон не са погребани много рицари. — Той замълча за миг, вторачен в Лангдън, като че ли очакваше да го осени просветление. Накрая изпуфтя. — За Бога, Робърт! Черквата, построена от военната организация на Ордена на Сион — самите рицари тамплиери!

— „Темпъл“ ли имаш предвид? — ахна професорът. — Там има ли крипта?

— Десет от най-страшните гробници на света.

Лангдън никога не беше ходил в черквата „Темпъл“, макар че докато бе проучвал Ордена, многократно я беше срещал да се споменава в различни източници. Някога център на дейността на тамплиерите и Ордена в Англия, черквата „Темпъл“^[1] носеше името си в чест на Соломоновия храм, също като самите тамплиери, които бяха

взели оттам документите от Сангреала, донесли огромното им влияние в Църквата. Изобилстваха историите за рицари, които изпълнявали странни тайни ритуали в необикновения олтар на „Темпъл“.

— „Темпъл“ на Флийт Стрийт ли се намира?

— Всъщност е на една пряка оттам, на Темпъл Авеню. — Тибинг дяволито го погледна. — Исках малко повече да те поизпотя преди да ти кажа.

— Благодаря.

— И двамата ли не сте ходили там?

Софи и Лангдън поклатиха глави.

— Не се изненадвам — рече англичанинът. — Днес черквата е скрита зад много по-високи здания. Почти никой не знае, че е там. Зловеща древна сграда. Архитектурата е чисто езическа.

— Езическа ли? — учуди се Софи.

— Като пантеон! — възкликна Тибинг. — Черквата е *кръгла*. Тамплиерите пренебрегнали традиционния църковен план във формата на кръст и построили идеално кръгла черква в чест на слънцето. — Той игриво вдигна вежди. — Не особено вежлив поздрав към момчетата в Рим. Със същия успех са могли да възпроизведат в центъра на Лондон и Стоунхендж.

Софи го погледна.

— Ами останалата част от стихотворението?

Веселото настроение на историка се изпари.

— Не съм сигурен. Озадачаващо е. Ще трябва внимателно да проучим всяка една от десетте гробници. С малко късмет, някоя от тях ще се окаже с очебийно липсващо кълбо.

Лангдън разбираше, че са съвсем близо. Ако липсващото кълбо им разкриеше паролата, щяха да отворят втория криптекс. И какво щяха да намерят в него?

Той отново се втренчи в стихотворението. Приличаше на някаква древна кръстословица. „Петбуквена дума, която говори за Граала? — В самолета вече бяха опитали всички очевидни пароли — Граал, Мария, Исус — но цилиндърът не беше поддал. — Прекалено са очевидни.“ Явно имаше друг петбуквен символ за оплодената утроба на Розата. Фактът, че тя затрудняваше специалист като Лий Тибинг, означаваше, че не е обикновен термин за Граала.

— Сър Лий? — извика през рамо Реми. Наблюдаваше ги в огледалото през спуснатата преграда. — Казахте, че Флийт Стрийт е близо до моста „Блак Фрайър“, така ли?

— Да, мини по Виктория Ембанкмънт.

— Съжалявам, не съм сигурен къде е това. Обикновено ходим само до болницата.

— Понякога се чувствам като бавачка, кълна се — изсумтя Тибинг. — Един момент, моля. Сипете си нещо за пиене и хапнете нещо. — Англичанинът ги остави и тронаво се наведе към преградата, за да поговори с Реми.

Софи се обърна към Лангдън и тихо му каза:

— Никой не знае, че сме в Англия, Робърт.

Беше права. Кентската полиция щеше да съобщи на Фащ, че самолетът е бил празен, и капитанът щеше да реши, че още са във Франция. „Ние сме невидими.“ Хитрият трик на Лий им беше осигурил много време.

— Фащ няма да се откаже толкова лесно — прибави Софи. — Прекалено много е заложил на този арест.

Професорът се бе опитал да не мисли за Фащ. Софи беше обещала да направи всичко по силите си, за да оправдае Лангдън, след като всичко приключи, ала той започваше да се бои, че това може да няма значение. „Фащ спокойно може да участва в заговора. — Макар да не му се струваше вероятно, че криминалната полиция се е замесила със Светия Граал, той усещаше, че съвпаденията са прекалено много, за да не смята капитана за евентуален съучастник. — Фащ е религиозен и е решен да ми припише тези убийства. — Но пък Софи беше възразила, че е възможно просто да е бил напълно убеден във виновността на Лангдън. В края на краищата срещу него имаше сериозни улики. Освен написаното му на пода в Лувъра име и определената среща със Сониер, Фащ можеше да си помисли, че професорът е излъгал за ръкописа и е избягал. — По предложение на Софи.“

— Съжалявам, че толкова сериозно се забърка, Робърт — каза тя и постави ръка на коляното му. — Но се радвам, че си тук.

Тези думи прозвучаха по-скоро прагматично, отколкото романтично, и все пак Лангдън усети, че помежду им се е появило неочаквано привличане. Той уморено ѝ се усмихна.

— Много по-забавен съм, когато съм се наспал.

Софи помълча няколко секунди.

— Дядо ми ме помоли да ти се доверя. Радвам се, че за пръв път го послушах.

— Дядо ти изобщо не ме познаваше.

— Въпреки това не мога да не си мисля, че ти направи всичко, каквото би искал той. Помогна ми да намеря ключовия камък, разказа ми за Сангреала, обясни ми за ритуала в подземията. — Младата жена замълча за миг. — Тази нощ някак си се чувствам по-близо до дядо си, отколкото от години. Знаем, че това щеше да го зарадва.

От утринния дъжд в далечината започнаха да изплуват очертанията на Лондон. Някога над града се бяха извисявали Биг Бен и Лондонският мост, ала сега на хоризонта господстваше Окото на новото хилядолетие, грамадно ултрамодерно виенско колело, което се издигаше на сто и петдесет метра и оттам се разкриваше поразителна гледка. Веднъж Лангдън бе решил да се качи, ала „зрителните капсули“ му бяха заприличали на саркофази и той беше предпочел да остане на земята и да се наслаждава на прелестните брегове на Темза.

Усети, че го стискат за коляното, и се върна в настоящето. Зелените очи на Софи бяха вперени в него и той разбра, че му е казала нещо.

— Какво според *теб* трябва да направим с документите от Сангреала, ако изобщо ги открием? — прошепна тя.

— Няма значение какво мисля аз — отвърна Лангдън. — Дядо ти е оставил криптекса на теб и ти трябва да постъпиш така, както ти подсказва инстинктът, че би желал той.

— Просто ти искам мнението. Явно в онзи ръкопис си написал нещо, което е накарало дядо ми да се довери на преценката ти. Определил си е среща с теб. Това се случва рядко.

— Може да е искал да ми каже, че съм объркал всичко.

— Защо ще ми казва да те откроя, ако идеите ти не са му допаднали? В ръкописа си ти подкрепяш ли тезата, че документите от Сангреала, трябва да бъдат разкрити?

— Не взимам отношение. Ръкописът се занимава със символиката на свещената женственост — проследява нейната иконография в историята. Не съм загатвал, че знам къде се намира Граалът, нито дали трябва да бъде разкрит.

— И все пак пишеш книга за него, следователно явно смяташ, че трябва да бъде разкрит.

— Има огромна разлика между хипотетичното обсъждане на алтернативната история на Христос и... — Той замълча.

— И какво?

— И разкриването на хиляди древни документи като научни доказателства, че Новият завет е лъжесвидетелство.

— Но ти ми каза, че Новият завет се основава на измислици.

Лангдън се усмихна.

— Всяка вяра на света, Софи, се основава на измислици. Такава е дефиницията на *вярата* — приемане на нещо, което смятаме за вярно, но не можем да докажем. Всяка религия описва Бог чрез метафори, алегии и преувеличения, още от древните египтяни, та до модерното неделно училище. Метафорите са начин да помогнем на ума си да осмисли непонятното. Проблемът възниква, когато повярваме буквално в собствените си метафори.

— Значи си за това документите от Сангреала завинаги да останат скрити, така ли?

— Аз съм историк. Противопоставям се на унищожаването на документи и ми се ще теолозите да имат повече информация, за да размишляват за изключителния живот на Исус Христос.

— Не може едновременно да защитаваш и двете позиции.

— Библията е пътеводна светлина за милиони хора на планетата, също като Корана и Тората за други религии. Ако ние с теб можехме да разкрием документи, които опровергават свещените истории на исляма, юдаизма, будизма и езичеството, щяхме ли да го направим? Трябва ли да развеем байрака и да кажем на будистите, че според нашите доказателства Буда не се е родил от лотосов цвят? Или че Исус не е роден след *буквално* непорочно зачатие? Хората, които наистина разбират своята вяра, знаят, че тези истории са метафорични.

Софи не изглеждаше убедена.

— Имам приятели набожни християни, които определено вярват, че Христос *буквално* е превърнал водата във вино и че се е родил в резултат на *истинско* непорочно зачатие.

— Точно това исках да кажа — отвърна Лангдън. — Религиозната алегория се е превърнала в част от тъканта на

действителността. И животът в тази реалност помага на милиони хора да се справят и да са по-добри човеци.

— Но изглежда, че тяхната действителност е измамна.

Той се подсмихна.

— Не по-измамна от тази на криптографката, която вярва в имагинерното число „i“, защото ѝ помага да разшифрова кодове.

Софи се намръщи.

— Не е честно.

Изтекоха няколко секунди.

— Какъв беше въпросът ти? — попита Лангдън.

— Не си спомням.

Той се усмихна.

— Винаги действа безотказно.

[1] От temple (англ.) — храм. — Б. пр. ↑

Когато слязоха на Темпъл Стрийт, Лангдъновият часовник с Мики Маус показваше почти седем и половина. Минаха през лабиринта от сгради и стигнаха до малкия двор пред черквата „Темпъл“. Грубо изсеченият камък лъщеше от дъжда, високо по гредите гукаха гълъби.

Древният лондонски „Темпъл“ беше построен изцяло от нормандски камък. Специфична кръгла сграда с мрачна фасада и изпъкнал наос от единия край, тя повече приличаше на крепост, отколкото на храм. Осветен на 10 февруари 1185 година от ерусалимския патриарх Хераклий, „Темпъл“ бе оцелял през осем века на политически хаос, големия лондонски пожар и Първата световна война, само за да пострада от запалителните бомби на Луфтвафе през 1941 година. След войната го бяха реставрирали и му бяха върнали някогашното великолепие.

„Простотата на кръга“ — докато се възхищаваше на сградата, си помисли Лангдън. Архитектурата бе груба и проста, повече напомняше за римския замък Сант Анджелио, отколкото за изтънчения Пантеон. Правоъгълната пристройка отдясно само дразнеше погледа и ни най-малко не скриваше първоначалната езическа форма на сградата.

— Днес е събота и предполагам, че в този ранен час няма служба, която да ни попречи — каза Тибинг и закуцука към вписания в черквата вход и голямата дървена врата. Отляво висеше абсолютно нелепа дъска за обяви, покрита с афиши за концерти и съобщения за религиозни служби.

Англичанинът прочете обявите и се намръщи.

— Отварят чак след два часа. — Той се приближи до вратата и натисна бравата. Заключено. Тибинг прилепи ухо към дървото се заслуша. След малко се отрпна и със заговорническо изражение посочи таблото. — Би ли прочел разписанието на службите, Робърт? Кой ще води първата служба?

Когато на вратата се почука, дяконът тъкмо свършваше да обира с прахосмукачката. Той не обърна внимание. Тази сутрин службата водеше отец Харви Ноулс. Свещеникът си имаше ключове и щеше да пристигне най-рано след час. Сигурно чукаше някой любопитен турист или просяк. Дяконът продължи да чисти, ала чукането не престана. „Не можеш ли да четеш?“ На вратата ясно пишеше, че в събота черквата отваря едва в девет и половина.

Изведнъж чукането се превърна в яростно тропане, като че ли някой блъскаше вратата с метален прът. Младежът изключи прахосмукачката и ядосано тръгна към входа. Отключи и отвори. На прага стояха трима души. „Туристи“ — помисли си дяконът.

— Отваряме в девет и половина.

Набитият мъж, който очевидно водеше групата, пристъпи напред, като си помагаше с метални патерици.

— Аз съм сър Лий Тибинг — с образован саксонски акцент заяви той. — Посветен съм в рицарство от Елизабет Втора. Както несъмнено знаете, придружавам господин и госпожа Кристофър Рен Трети. — После драматично отстъпи настрана и посочи привлекателната двойка зад себе си. Жената имаше меки черти и буйна червена коса. Мъжът беше висок, тъмнокос и му изглеждаше смътно познат.

Дяконът нямаше представа как да отговори. Сър Кристофър Рен беше най-известният дарител на „Темпъл“. Преди половин век бе платил за реставрацията след разрушенията през Втората световна война, ала беше мъртъв от десетилетия.

— Хмм... за мен е чест да се запозная с вас...

Мъжът с патериците се намръщи.

— Добре, че не сте на заплата, младежо, защото не сте много убедителен. Къде е отец Ноулс?

— Днес е събота. Рядко идва толкова рано.

Инвалидът още по-силно сбърчи вежди.

— Няма благодарност на този свят. Той ме увери, че ще е тук, но явно ще се оправим и без него. Няма да отнеме много време.

Дяконът не се отдръпна от входа.

— Съжалявам, какво няма да отнеме много време?

Посетителят го стрелна с поглед, наведе се към него и зашепна в ухото му, сякаш за да му спести срама.

— Явно сте нов тук, младежо. В изпълнение на завещанието му, внуците на сър Кристофър Рен всяка година носят щипка прах от стареца, за да я пръснат в олтара на „Темпъл“. На никого не му е особено приятно, обаче какво да направим?

Дяконът бе тук вече втора година, ала никога не беше чувал за този обичай.

— Ще е по-добре да почакате до девет и половина. Черквата още не е отворена и не съм свършил да чистя с прахосмукачката.

Мъжът с патериците го изгледа ядосано.

— Единствената причина, младежо, поради която от тази сграда е останало нещо за чистене, е господинът в джоба на тази жена.

— Моля?

— Госпожо Рен, бихте ли показали на този нагъл младеж реликвария с праха на дядо ви?

Жената се поколеба за миг, после, сякаш излизаше от някакъв транс, бръкна в джоба на пуловера си и извади малък цилиндър, увит в предпазна тъкан.

— Ето, виждате ли? — изсумтя инвалидът. — А сега или ще изпълните предсмъртното му желание и ще ни оставите да разпръснем праха му, или ще кажа на отец Ноулс как сте се отнесли с нас.

Когато се отдръпна настрана, за да пусне тримата в черквата, дяконът можеше да се закълне, че господин и госпожа Рен изглеждат също толкова озадачени от всичко това, колкото и самият той. Младежът се върна към задачите си, като ги наблюдаваше с периферното си зрение.

Докато влизаха в черквата, Лангдън не можа да се сдържи и се усмихна.

— Много те бива в лъжите, Лий — прошепна той. Очите на Тибинг проблеснаха.

— От оксфордския театрален клуб е. Там още говорят за моя Юлий Цезар. Сигурен съм, че никой не е изпълнявал първа сцена от трето действие по-самоотвержено.

Робърт го погледна.

— Цезар не беше ли вече *мъртъв* в тази сцена?

Англичанинът се ухили.

— Да, обаче когато падах, тогата ми се разцепи и трябваше половин час да лежа на сцената по гол задник.

„Жалко, че съм го пропуснал“ — помисли си Лангдън.

Докато минаваха през правоъгълната пристройка към арката, водеща към самата църква, професорът се изненада от голата ѝ аскетичност. Макар че планът на олтара напомняше на този в обикновен католически храм, мебелировката бе студена и строга, без традиционната католическа позлата и орнаментация.

— Мрачно — прошепна той. Тибинг се подсмихна.

— Това е то англиканската църква. Нищо не бива да те разсейва от мъката ти.

Софи посочи през огромния отвор, който водеше към кръглата част от черквата, и каза:

— Прилича на крепост.

Лангдън беше съгласен с нея. Стените изглеждаха необичайно яки.

— Рицарите тамплиери са били воители — напомни им Тибинг. Тропането на алуминиевите му патерици отекваше в грамадния храм. — Военно-религиозно братство. Църквите им били техни твърдини и техни банки.

— Банки ли? — Софи погледна англичанина.

— Небеса, да. Тамплиерите са *измислили* концепцията за съвременното банкерство. Било опасно европейските благородници да пътуват със злато, затова тамплиерите им позволявали да отнасят златото в най-близката тамплиерска черква и после да го теглят от *друга* тамплиерска черква в друга част на континента. Само трябвало да представят нужните документи. — Той ѝ намигна. — Срецу малка комисииона. Те са прототипът на днешните банкомати. — Тибинг посочи един витраж. Слънчевите лъчи се пречупваха през изображение на облечен в бяло рицар, яхнал розов кон. — Алан Марсел — каза той. — Магистър на „Темпъл“ в началото на тринайсети век. Той и неговите наследници носели титлата *primus baro Angliae*.

Лангдън се изненада.

— Първи барон на кралството ли?

Тибинг утвърдително кимна.

— Според някои магистърът на „Темпъл“ имал повече власт от самия крал. — Когато стигнаха до кръглата част на черквата, англичанинът се озърна през рамо към дякона, който чистеше пода при

вратата. — Знаете ли, твърдят, че Светият Граал останал една нощ в този храм, когато тамплиерите го местели от скривалище в скривалище — прошепна той на Софи. — Представяте ли си четирите сандъка с документите от Сангреала, пазени тук наред със саркофага на Мария Магдалина? Направо ме побиват тръпки.

Когато влязоха в кръглата сграда, Лангдън също изтръпна — по облата светла стена бяха изваяни демони, чудовища и измъчени човешки лица. Под тях имаше само една каменна пейка, опасваща цялото помещение.

— Като в театър — промълви професорът.

Тибинг повдигна патерицата си и посочи отсрещния ляв край на черквата, после десния. Лангдън вече ги бе видял.

Десет каменни рицари. Пет отляво. Пет отдясно.

Майсторски изваяните каменни фигури с брони, щитове и мечове бяха отпуснати в спокойни пози на пода. Робърт изпита неспокойното усещане, че някой се е промъкнал и е залял с гипс спящите рицари. Всички статуи бяха силно изтъркани, и все пак ясно се виждаше, че са различни — бронята, позите, чертите на лицата и гербовете на щитовете им.

„Във Лондон този рицар спи до днес.“

Бяха дошли където трябва.

В една осеяна с боклуци уличка съвсем близо до черквата „Темпъл“ Реми Легалудек спря лимузината зад редица контейнери за смет, угаси двигателя и се огледа. Пусто. Слезе, мина отзад и се качи в купето при монаха. Усетил присъствието му, албиносът излезе от молитвения си транс. Червените му очи гледаха по-скоро любопитно, отколкото уплашено. Реми бе останал впечатлен от способността на този завързан мъж да запази хладнокръвие. След първоначалната си съпротива в рейнджроувъра монахът като че ли се беше примирил с положението си и бе оставил съдбата си на по-висша сила.

Прислужникът разхлаби папийонката си и разкопча високата си колосана яка. Почувства се така, сякаш за пръв път от години наистина може да диша. Отвори барчето и си наля чаша водка „Смирноф“. Изгълта я на един дъх и я напълни пак.

„Скоро ще съм свободен човек.“

Потърси в барчето, намери сложен тирбушон и отвори ножчето, което обикновено се използваше за разрязване на фолиото върху тапата. Тази сутрин обаче щеше да послужи за съвсем друга цел. Вдигнал блестящото острие, прислужникът се обърна срещу Сила.

Сега вече в червените очи се промъкна страх.

Реми се усмихна и се приближи. Монахът опъна въжетата си.

— Не мърдай — прошепна прислужникът.

Сила не можеше да повярва, че Бог го е изоставил. Беше превърнал в духовно преживяване дори физическата болка от въжетата, бе молил пулсирането на обезкървените си мускули да му напомня за Христовите мъки. „Цяла нощ се моля за избавление.“ Ножът се спусна към него и той стисна клепачи. Прониза го остра болка в плешките. Той извика, ужасен, че ще умре в тази лимузина, без да може да се защити. „Върших Божието дело. Учителя каза, че ще ме пази.“

Парещата топлина се разпростря по гърба и раменете му и Сила си представи кръвта, която облива плътта му. Усети ново пронизване,

този път в бедрото. Горещината нахлу във всичките му мускули и Сила още по-силно стисна клепачи, решен последният образ в живота му да не е на неговия убиец. Представи си по-младия епископ Арингароса, застанал пред черквицата в Испания... черква, която двамата бяха построили със собствените си ръце. „Началото на моя живот.“

Тялото му сякаш гореше.

— Пийни си — прошепна мъжът в смокинга. — Алкохолът ще раздвижи кръвта ти.

Сила изненадано отвори очи. Над него се беше надвесила размазана фигура и му протягаше чаша. На пода до ножа лежеше планина от нарязани въжета и изолирбанд.

— Пий — повтори мъжът. — Болката, която изпитваш, е от нахлуването на кръвта в мускулите ти.

Огненото пулсиране започна да преминава в парещо изтръпване. Водката имаше отвратителен вкус, но той я изпи признателно. Тази нощ съдбата му бе отредила достатъчно лош късмет, ала Бог с един чудотворен удар беше променил всичко.

„Господ не ме е забравил.“ Знаеше как би нарекъл това епископ Арингароса. „Божествена намеса.“

— Исках да те освободя по-рано, но не можех — извини се прислужникът. — Полицията първо пристигна в Шато Вилет, после на летище „Бигин Хил“. Нали разбираш, Сила?

Албиносът се сепна.

— Откъде знаеш името ми?

Прислужникът се усмихна. Сила се надигна и заразтрива скованите си мускули. Чувствата му представляваха ураган от смайване, благодарност и смут.

— Ти ли си... Учителя?

Реми поклати глава и се засмя.

— Ще ми се да имах такава власт. Не, не съм Учителя. Също като теб аз му служа. Но Учителя говори с огромно уважение за теб. Казвам се Реми.

Сила бе удивен. Учителя наистина му беше споменал за друг, който му служи, и все пак срещата му се струваше невероятна.

— Не разбирам. Ако работиш за Учителя, защо Лангдън донесе ключовия камък в *твоя* дом?

— Това не е моят дом. А домът на най-известния историк на Граала на света, сър Лий Тибинг.

— Но *ти* живееш там. Вероятността...

Реми се усмихна. Явно очевидното съвпадение на избраното от Лангдън убежище не го смущаваше.

— Това трябваше да се очаква. Робърт Лангдън притежаваше ключовия камък и имаше нужда от помощ. Какво по-логично място от дома на Лий Тибинг? Фактът, че живея там, е причината, поради която Учителя се обърна към мен. — Той замълча за миг. — Според теб откъде Учителя знае толкова много за Граала?

Сила най-после разбра. Учителя беше вербувал прислужника на сър Лий Тибинг, за да получи достъп до всичките му проучвания. Гениално.

— Трябва да ти обясня много неща. — Реми му подаде заредения глок. После се пресегна през спуснатата преграда и извади от жабката малък револвер. — Но първо имаме да свършим една работа.

Капитан Фаш слезе от самолета на „Бигин Хил“ и смаяно изслуша разказа на капитана от кентската полиция за случилото се в хангара на Тибинг.

— Лично претърсих самолета и вътре нямаше никого — заяви англичанинът. — И трябва да прибавя, че ако сър Лий предяви обвинения срещу мен за...

— Разпитахте ли пилота?

— Не, разбира се. Той е французин и нашата юрисдикция изисква...

— Заведете ме при самолета.

Когато стигнаха в хангара, на Фаш му трябваша само шестдесет секунди, за да открие едно странно кърваво петно на настилката до мястото, където бе стояла лимузината. „Сила.“ Капитанът отиде при самолета и силно почука по корпуса.

— Аз съм капитан Фаш от френската криминална полиция. Отворете люка.

Ужасеният пилот се подчини и спусна стълбичката. Фаш се качи на борда. След три минути с помощта на пистолета си разполагаше с пълни признания, включително описание на завързания монах албинос. Освен това научи, че пилотът е видял Лангдън и Софи да оставят нещо в сейфа на Тибинг, някаква дървена кутия. Макар че

отричаше да знае какво има в кутията, пилотът призна, че по време на полета до Лондон съдържанието ѝ привличало цялото внимание на Лангдън.

— Отворете сейфа — нареди Фаш. Пилотът се стресна.

— Не знам комбинацията!

— Жалко. Щях да ти предложа да запазиш разрешителното си.

Мъжът закърши ръце.

— Познавам едни хора от поддръжката на летището. Може би ще успеят да пробият вратата на сейфа.

— Имаш половин час.

Пилотът се хвърли към радиостанцията.

Фаш отиде в задния край на самолета и си наля чаша алкохол. Беше рано, но не бе спал, така че това едва ли можеше да се смята за пиене преди обяд. Той седна на плюшената седалка, затвори очи и се опита да анализира положението. „Гафът на кентската полиция ще ми струва скъпо.“ Сега всички търсеха черна лимузина „Ягуар“.

Телефонът му иззвъня и Фаш си помисли, че наистина няма нито миг спокойствие.

— Ало?

— Летя за Лондон. — Обаждаше се епископ Арингароса. — Пристигам след час.

Фаш се поизправи.

— Мислех, че пътувате за Париж.

— Много съм обезпокоен. Промених плана си.

— Не биваше.

— Открихте ли Сила?

— Не. Неговите похитители са избягали от местната полиция преди да кацна.

Арингароса се разгневи.

— Вие ме уверявахте, че ще спрете самолета!

Фаш сниши глас.

— Като се има предвид положението, ваше високопреосвещенство, съветвам ви днес да не си играете с търпението ми. Ще намеря Сила и другите колкото може доскоро. Къде ще кацнете?

— Един момент. — Епископът затисна слушалката с ръка. След малко каза: — Пилотът се опитва да получи разрешение за кацане от

кулата на „Хийтроу“. Аз съм единственият пътник, но се наложи да променим плана за полета.

— Кажете му да дойде на летище „Бигин Хил“ в Кент. Ще му осигуря разрешение за кацане. Ако ме няма, когато се приземите, ще наредя да ви чака кола.

— Благодаря ви.

— Както казах при първия ни разговор, ваше високопреосвещенство, гледайте да не забравяте, че не сте единственият, който е на ръба да изгуби всичко.

„Кълбото там го няма...“ Всички каменни рицари в черквата „Темпъл“ лежаха по гръб с глави, отпуснати върху правоъгълни каменни възглавници. Софи я побиха тръпки. „Кълбото“ от стихотворението ѝ напомни за нощта в подземиято на дядо ѝ.

„Хиерогамията. Кълбата.“

Зачуди се дали ритуалът е бил изпълняван и в този храм. Кръглото помещение изглеждаше като специално построено за такъв езически обред. Каменна пейка опасваше голия под. „Като театър“ — бе казал Лангдън. Тя си представи черквата нощем, пълна с маскирани хора, пеещи на светлината на факли, присъстващи на „свещен съюз“ в центъра на сградата.

Младата жена прогони този образ от главата си и заедно с Лангдън и Тибинг се приближи към групата рицари отляво. Въпреки настояването на британския историк педантично да провеждат проучването си, Софи нямаше търпение, избърза пред тях и бегло обходи с поглед петте фигури.

Пътюм отбелязваше приликите и разликите помежду им. Всички рицари лежаха по гръб, ала трима бяха с изпънати, а другите двама — с кръстосани крака. Тази странност като че ли нямаше отношение към липсващото кълбо. Когато разгледа облеклото им, тя установи, че двама рицари са с туники върху бронята, а другите трима — с дълги до глезените одежди. Също не им вършеше работа. Софи насочи вниманието си към единствената друга очевидна разлика — положението на ръцете им. Двама рицари стискаха мечовете си, двама молитвено бяха склучили длани, ръцете на третия бяха изпънати отстрани на тялото. Тя сви рамене. Нямаше и намек за липсващо кълбо.

Софи се обърна към Лангдън и Тибинг. Двамата бавно се приближаваха и все още бяха на третия рицар. Явно и те не бяха имали късмет. Тя не беше в настроение да ги чака и се запъти към втората група рицари. Докато прекосяваше откритото пространство, повтаряше

стихотворението наум — бе го препрочитала толкова много пъти, че го беше запомнила наизуст.

Във Лондон този рицар спи до днес, трудът му свят сал гняв роди, не чест. Кълбото там го няма, що за плод в утроба ни мълви, за Роза, плът и род.

Стигна до втората група рицари и видя, че е подобна на първата. Всички лежаха в различни пози и имаха брони и мечове. Всички освен десетия и последен гроб. Тя бързо се приближи и се втренчи в гробницата.

„Няма възглавница. Няма броня. Няма туника. Няма меч.“

— Робърт? Лий? — извика младата жена и гласът ѝ отекна в черквата. — Тук липсва нещо.

Двамата мъже незабавно тръгнаха към нея.

— Кълбо ли? — възбудено попита Тибинг. Патериците му бързо тропаха по пода. — Кълбо ли липсва?

— Не точно — намръщено вторачена в десетата гробница, отвърна Софи. — Като че ли липсва цял рицар.

Робърт и англичанинът стигнаха при нея и смутено зяпнаха гроба. Вместо легнал на пода рицар, тази гробница представляваше затворен каменен ковчег с трапецовидна форма, по-тесен при краката и по-широк към главата.

— Защо няма скулптура на рицар? — попита професорът.

— Интересно — поглади брадичката си Тибинг. — Съвсем бях забравил за тази особеност. От години не съм идвал тук.

— Този ковчег сякаш е изваян по същото време и от същия скулптор като другите девет гробници — посочи Софи. — Тогава защо рицаря го няма?

Британецът поклати глава.

— Една от загадките на черквата. Доколкото знам, никой не е намерил обяснение на този въпрос.

— Хей? — повика ги дяконът малко смутено. — Простете, ако ви се струва нелюбезно, но вие ми казахте, че искате да разпръснете пепел, а всъщност разглеждате храма.

Тибинг го погледна намръщено и се обърна към Лангдън.

— Господин Рен, вашата филантропия явно вече не може да ви осигури достатъчно време като някога, затова дайте да разпръснем

пепелта на дядо ви и да приключваме. — Историкът погледна Софи. — Госпожо Рен?

Тя извади увития в пергамент криптекс от джоба си.

— Бихте ли ни оставили сами? — попита дякона Тибинг.

Младежът не помръдна. Внимателно наблюдаваше Лангдън.

— Изглеждате ми познат.

— Може би защото господин Рен идва тук всяка година! — изпуфтя Тибинг.

„Или защото миналата година го е видял по телевизията във Ватикана“ — уплашено си помисли Софи.

— Никога не съм виждал господин Рен — заяви дяконът.

— Бъркате ме с някого — учтиво каза Лангдън. — Струва ми се, се видяхме миналата година. Отец Ноулс не ни запозна, но на влизане си спомних лицето ви. Вижте, разбирам, че не е редно, но бихте ли ми дали още няколко минути? Изминал съм огромно разстояние, за да разпръсна пепелта върху тези гробници. — Робърт изрече репликата си с убедителност, достойна за Тибинг.

Изражението на дякона стана още по-скептично.

— Това не са гробници.

— Моля?

— Разбира се, че са — заяви Тибинг. — Какво искате да кажете?

Дяконът поклати глава.

— В гробниците се погребват хора. Това са статуи. Скулптури на истински личности. Под фигурите не е погребан никой.

— Това е крипта! — възрази Тибинг.

— Само според старите учебници по история. Смятало се, че е крипта, но по време на реставрацията през хиляда деветстотин и петдесета година се оказало, че няма нищо подобно. — Той се обърна към Лангдън. — И предполагам, че господин Рен би трябвало да го *знае*, след като тъкмо неговото семейство е установило този факт.

Възцари се неловко мълчание.

Наруши го трясъкът на затръшната врата в пристройката.

— Това трябва да е отец Ноулс — рече Тибинг. — Може би не е зле да проверите?

Дяконът се поколеба, но се отдалечи към пристройката и остави Лангдън, Софи и Тибинг сами. Тримата мрачно се спогледаха.

— Лий — прошепна Робърт. — Как така никой не е погребан тук? Какви ги говори той?

Англичанинът го погледна смутено.

— Не знам. Винаги съм смятал... Не, тук трябва да е. Нямам представа какви ги дрънка този младеж. Това са безсмислици!

— Може ли пак да видя стихотворението? — попита Лангдън.

Софи извади криптекса от джоба си и внимателно му го подаде. Професорът разви пергамента и поддържа цилиндъра в ръка, докато прочете стиховете.

— Да, в стихотворението определено се говори за „гроб“. А не за статуя.

— Дали стихотворението не греша? — предположи Тибинг. — Може би и Жак Сониер е допуснал същата грешка като мен?

Робърт се замисли и поклати глава.

— Ти сам го каза, Лий. Черквата е построена от тамплиерите, военната организация на Ордена на Сион. Нещо ми подсказва, че великият магистър на Ордена е имал доста добра представа дали тук са погребани рицари.

Тибинг видимо бе поразен.

— Но тази черква е идеална. — Той пак огледа рицарите. — Нещо определено ни убягва!

Дяконът влезе в пристройката и с изненада установи, че няма никого.

— Отец Ноулс? — „Чух вратата да се затваря“ — помисли си той и тръгна към входа.

На прага стоеше слаб мъж в смокинг и объркано се чешеше по главата. Младежът ядосано изпуфтя. Беше забравил да заключи вратата и сега се бе домъкнал някакъв нещастник, който явно отиваше на сватба, ала беше объркал черквата.

— Съжалявам, затворено е — завика той, докато минаваше покрай една дебела колона.

В този момент зад него прошумоля дреха и преди дяконът да успее да се обърне, широка длан му запуши устата, заглуши вика му и го повлече нанякъде. Ръката беше снежнобяла и човекът миришеше на алкохол.

Мъжът със смокинга спокойно извади миниатюрен револвер и го насочи право към челото на младежа. Дяконът усети горещина в

слабините си и разбра, че се е подмокрил.

— Внимателно ме слушай — прошепна мъжът в смокинга. — Безшумно ще излезеш от черквата и ще започнеш да тичаш. Няма да спираш. Ясно ли е?

Младежът кимна, доколкото му позволяваше ръката върху устата му.

— Ако съобщиш в полицията... — Мъжът притисна дулото към черепа му. — Ще те намеря.

Когато се усети, дяконът вече тичаше навън без намерение да спре; докато го държат краката.

Сила безшумно като призрак се промъкваше към целта си. Софи Нево го усети твърде късно. Албиносът опря дулото на пистолета си в гърба ѝ, обгърна я през гърдите с яката си ръка и я притисна към грамадното си тяло. Тя изненадано извика. Тибинг и Лангдън едновременно се обърнаха и на лицата им се изписа удивление и страх.

— Какво... — задави се Тибинг. — Какво си направил с Реми?!

— Единствената ми цел е да си тръгна оттук с ключовия камък — спокойно отвърна Сила. Трябваше да го извърши бързо и чисто. „Влез в черквата, вземи ключовия камък и излез — бе му казал Реми. — Без убийства, без борба.“

Здраво хванал Софи, той отпусна ръка от гърдите ѝ, пъкна ръка в дълбоките джобове на пуловера ѝ и заопипва. Вонящият му на алкохол дъх леко разрошваше меката ѝ коса.

— Къде е? — прошепна той. „По-рано ключовият камък беше в джоба на пуловера ѝ. Къде е сега?“

— Тук. — Дълбокият глас на Лангдън отекна в храма.

Сила се обърна и видя, че американецът държи черния криптекс и го размахва като тореадор пред тъпо добиче.

— Остави го на пода — нареди албиносът.

— Пусни Софи и Лий да излязат от черквата — отвърна Лангдън. — Дватамата с теб можем да уредим въпроса сами.

Сила отблъсна Софи от себе си, насочи пистолета към професора и тръгна към него.

— Нито стъпка повече — каза Лангдън. — Не и докато те не напуснат сградата.

— Не си в положение да поставяш условия.

— Нищо подобно. — Американецът вдигна криптекса високо над главата си. — Няма да се поколебая да го разбия на пода и да строша стъкленницата.

Макар че външно презрително се усмихна на заплахата, Сила се уплаши. Не го очакваше. Прицели се в главата на Лангдън и

хладнокръвно заяви:

— Никога няма да строшиш ключовия камък. И ти искаш да намериш Граала не по-малко от мен.

— Грещиш. Ти го искаш по-силно. Доказа, че си готов да убиваш заради него.

На десетина метра оттам Реми Легалудек с усилваща се тревога надничаше от пристройката. Маневрата не беше успяла според плана и той виждаше, че Сила се колебае как да излезе от затруднението. По заповед на Учителя Реми му бе забранил да стреля с пистолета.

— Пусни ги — повори Лангдън, високо вдигнал криптекса и втречен в оръжието на албиноса.

Червените очи на монаха гневно заблестяха и Реми се уплаши, че Сила наистина може да застреля Лангдън, докато държи криптекса. „Криптексът не бива да падне!“

Това беше билетът на Реми към свободата и богатството. Допреди малко повече от година той бе обикновен петдесет и пет годишен прислужник и беше живял зад стените на Шато Вилет, за да се подчинява на прищевките на непоносимия инвалид сър Лий Тибинг. И тогава му бяха направили изключително предложение. Случайната му връзка със сър Лий, най-известния историк на Граала на света, щеше да му донесе всичко, за каквото можеше да мечтае. Оттогава всеки ден в Шато Вилет го бе приближавал към сегашния момент.

„Съвсем близо съм“ — каза си той, вперил поглед в ключовия камък в ръката на Робърт Лангдън. Ако американецът го пуснеше, всичко щеше да е изгубено.

„Готов ли съм да си покажа лицето?“ Учителя строго му го беше забранил. Реми бе единственият, който го бе виждал.

— Сигурен ли сте, че искате *Сила* да изпълни тази задача? — преди по-малко от половин час го беше попитал французинът. — И аз мога да се справя.

Учителя бе категоричен.

— Сила свърши добра работа с четиримата ръководители на Ордена. Той ще вземе ключовия камък. Ти трябва да останеш анонимен. Ако някой те види, ще трябва да го очистим, а убийствата и без това са достатъчно. Не си показвай лицето.

„Лицето ми ще се промени — помисли си Реми. — С парите, които обеща да ми платиш, ще се превърна, в съвсем друг човек.“

Хирургията можела да промени дори отпечатъците от пръстите му, беше му казал Учителя. Скоро щеше да е свободен — ново, красиво лице щеше да поглъща слънчевите лъчи на плажа.

— Ясно — бе отвърнал той. — Ще помагам на Сила от сенките.

— За твоє сведение, Реми, въпросната гробница не е в черквата „Темпъл“. Така че не се бой. Те не търсят където трябва.

Французинът се смая.

— А вие знаете ли къде е гробницата?

— Естествено. По-късно ще ти кажа. Сега обаче трябва да действаш бързо. Ако другите открият истинското местонахождение на гробницата и напуснат черквата преди да вземеш криптекса, завинаги може да се простим с Граала.

Реми не даваше и пукната пара за Граала, само че Учителя нямаше да му плати, докато не го намерят. Обземаше го шемет всеки път щом си помислеше за парите, които скоро щеше да притежава. „Една трета от двайсет милиона евро. Предостатъчно, за да изчезна завинаги.“ Представяше си крайморския Тулон, където възнамеряваше да доживее дните си, като се пече на слънце и оставя други да му прислужват.

Сега обаче Лангдън заплашваше да разбие ключовия камък и бъдещето на Реми беше изложено на опасност. Неспособен да понесе мисълта, че е стигнал толкова близо, само за да изгуби всичко, той най-после се реши. Макар и малокалибрен, отблизо револверът в ръката му бе смъртоносен. Той напусна скривалището си, влезе в кръглата сграда и се прицели в главата на Тибинг.

— Отдавна чакам да го направя, куцо чудовище.

Сърцето на сър Лий Тибинг секна, когато видя насочилия оръжие към него Реми. „Какво прави той?!“ Англичанинът позна миниатюрния си револвер, който държеше в жабката на лимузината.

— Реми? — смаяно запелтечи той. — Какво става?

Лангдън и Софи бяха също толкова удивени. Прислужникът заобиколи зад Тибинг и опря дулото на револвера в гърба му — високо отляво, точно зад сърцето. Британският историк се вцепени от ужас.

— Реми, не...

— Ще ви го кажа съвсем просто — прекъсна го Реми и погледна Лангдън над рамото на Тибинг. — Оставете ключовия камък, иначе ще натисна спусъка.

Професорът сякаш се парализира.

— Ключовият камък не ви върши никаква работа — накрая успя да произнесе той. — Вие не можете да го отворите.

— Арогантни глупаци — изсумтя французинът. — Случайно да сте забелязали, че тази нощ постоянно ви слушах, докато обсъждахте тези стихотворения? Съобщих на другите всичко, което чух. Те знаят повече от вас. Вие дори не търсите където трябва. Гробницата е на съвсем друго място!

Тибинг изпадна в паника. „Какви ги говори?!“

— Защо ви е Граалът? — попита Лангдън. — За да го унищожите ли? Преди *Края на дните*?

— Сила, вземи ключовия камък от Лангдън — извика Реми на монаха.

Когато албиносът се приближи, Робърт отстъпи назад и високо вдигна цилиндъра, сякаш готов да го хвърли на пода.

— Предпочитам да го строша, отколкото да го видя в лоши ръце — заяви той.

Тибинг се ужаси. Делото на живота му се изпаряваше пред очите му. Всичките му мечти отиваха по дяволите.

— Недей, Робърт! — възкликна той. — Недей! Ти държиш Граала! Реми *никога* няма да ме застреля. Та ние се познаваме от десет...

Прислужникът вдигна револвера и стреля. Гърмежът, прекалено мощен за такова малко оръжие, отекна в каменната черква. Всички се вцепениха.

— Не се шегувам — каза Реми. — Следващият куршум ще е в гърба му. Дай ключовия камък на Сила.

Лангдън неохотно протегна криптекса. Албиносът го взе и в червените му очи проблесна отмъстително задоволство. Той пъкна каменния цилиндър в джоба на расото си и заотстъпва, като продължаваше да държи Лангдън и Софи на мушка.

Тибинг усети, че Реми го хваща с ръка през шията и го повлича със себе си. Револверът болезнено се забиваше в гърба му, докато го мъкнеха назад на немошните му крака.

— Пуснете го — настоя Лангдън.

— Ще заведем господин Тибинг на разходка — без да спира, отвърна французинът. — Ако се обадите в полицията, той ще умре.

Ако направите каквото и да е, за да ни попречите, пак ще умре. Ясно ли е?

— Вземете мен — с пресекнат от вълнение глас предложи професорът. — Пуснете Лий.

Реми се засмя.

— Не ми се ще. С него сме стари познати. Освен това може да се окаже полезен.

Сила продължаваше да отстъпва с насочен срещу Лангдън и Софи пистолет. Прислужникът влачеше Лий към изхода; патериците на историка се тътрузеха след него.

— За кого работите? — твърдо попита Софи. Въпросът предизвика самодоволна усмивка на лицето на Реми.

— Ще се изненадате, госпожице Нево.

В камината в дневната на Шато Вилет вече не гореше огън, но докато четеше факсовете от Интерпол, Коле разсеяно се разхождаше пред нея.

Резултатите бяха съвсем неочаквани.

Според официалните сведения Андре Верне беше образец гражданин. Нямаше полицейско досие — дори глоби за неправилно паркиране. След частното училище с отличие завършил международни финанси в Сорбоната. Името му от време на време се появявало във вестниците, но винаги в благоприятна светлина. Очевидно помогнал за изграждането на сигурността, която правеше Депозитната цюрихска банка лидер в свръхмодерния свят на електронната защита. Данните за кредитната му карта показваха склонност към книгите за изобразително изкуство, скъпото вино и класическите компактдискове — главно Брамс, — на които явно се наслаждаваше с изключително скъпа аудиосистема, купена преди няколко години.

„Нищо.“ — Коле въздъхна.

Единственото червено флагче от Интерпол бяха отпечатъци от пръсти, очевидно принадлежащи на прислужника на Тибинг. Шефът на криминалистите четеше доклада на удобния фотьойл в отсрещния край на дневната.

Коле го погледна.

— Нещо особено?

Криминалистът сви рамене.

— Отпечатъците са на Реми Легалудек. Дребни престъпления. Нищо сериозно. Изглежда, че го изхвърлили от колежа след като незаконно се включил в телефонната мрежа, за да не плаща... покъсно извършил някаква дребна кражба. Влизане с взлом. Не си платил сметката за спешна трахеотомия. — Вдигна поглед и се подсмих-на. — Алергия към фъстъци.

Коле кимна. Спомняше си смъртния случай в един ресторант, в чието меню не пишеше, че приготвят чилито с фъстъчено масло. Нищо

неподозиращият клиент беше умрял от алергичен шок на масата още след първата хапка.

— Легалудек сигурно е живял тук, за да не го заловят. — Криминалистът отново се засмя. — Тази нощ е извадил късмет.

Лейтенантът въздъхна.

— Добре, предай тази информация на капитан Фаш.

На прага криминалистът се сблъска с друг агент.

— Господин лейтенант! Открихме нещо в обора.

По тревожното му изражение Коле можеше да предположи само едно.

— Труп ли?

— Не, нещо по-... — Той се поколеба. — По-неочаквано. Коле разтърка очи и последва агента. Когато влязоха в голямата сграда, криминалистът посочи към средата на помещението. Към сеновала се издигаше висока дървена стълба.

— Преди тази стълба я нямаше — отбеляза лейтенантът.

— Аз я поставих. Търсехме отпечатьци около ролса, когато видях стълбата на пода. Нямаше да ѝ обърна внимание, само че стъпалата бяха изтъркани и кални. Стълбата явно се използва редовно. Височината ѝ отговаряше на сеновала, затова я вдигнах и се качих да хвърля едно око.

Коле вдигна поглед по стръмната стълба към високия сеновал. „Някой редовно се качва там горе?“ Отдолу сеновалът изглеждаше празен, ала по-голямата му част не се виждаше.

Отгоре се показва старши агент от групата по криминалистика.

— Непременно трябва да видите това, господин лейтенант — каза той и махна на Коле с облечената си в латексова ръкавица ръка.

Лейтенантът уморено кимна, отиде при стълбата и се хвана за долните стъпала. Стълбата беше стара и постепенно се стесняваше нагоре. Когато наближи края ѝ, Коле за малко да се подхлъзне. Сепна се, продължи да се изкачва и най-послед стигна горе. Агентът му протегна ръка, Коле я пое и тромаво се прехвърли на платформата.

— Насам — каза криминалистът и посочи навътре в безупречно чистия сеновал. — Тук има отпечатьци само от един човек. Скоро ще получим резултатите.

Коле се вторачи към отсрещната стена. „Какво е това, по дяволите?“ Там имаше сложна компютърна система — два компютъра,

монитор и тонколони, чекмеджета с хард-дискове и многоканален аудиопулт със собствен енергиен източник.

„Защо му е на някой да качва всичко това тук горе?“ Коле се приближи към електронната техника.

— Проверихте ли системата?

— Това е подслушвателен пост.

— Подслушвателен пост ли?!

Агентът кимна.

— При това изключително модерен. — Той посочи дългата маса, отрупана с електронни части, наръчници, инструменти, кабели и тинол. — Някой явно си разбира от работата. Тази техника е не по-лоша от нашата. Миниатюрни микрофони, фотоелектрически клетки, чипове с огромна оперативна памет. Има даже от новите нанохарддискове.

Коле бе впечатлен.

— Това тук е пълна система — каза криминалистът и му подаде устройство, не много по-голямо от джобен калкулатор. От него висеше половинметров кабел, завършващ с парче тънко фолио. — Система за аудиозапис с мощен харддиск и самозареждаща се батерия. Това парче фолио в края на жицата е комбинация от микрофон и фотоелектрическа клетка.

Коле беше запознат с тези неща. Преди няколко години напомнящите на фолио фотоклетъчни микрофони бяха осъществили огромен напредък в областта на електронното подслушване. Харддискът можеше да се монтира например зад лампа и микрофонът да се скрие в очертанията на основата, и да се боядиса в подходящ цвят. Стига микрофонът да се поставеше на място, осветявано за няколко часа дневно от слънцето, фотоклетките щяха да зареждат системата. Тези устройства на практика бяха вечни.

— Метод на приемане? — попита Коле.

Агентът посочи изолиран кабел, който излизаше от компютъра, минаваше по стената и изчезваше в дупка на покрива.

— Обикновени радиовълни. Малка антена на покрива.

Лейтенантът знаеше, че тези записващи системи обикновено се поставят в кабинети, активират се от глас, за да се пести място на харддиска, записват разговори денем и предават компресираните аудиофайлове нощем, за да не бъдат засечени. След предаването

харддискът се самоизтриваше и се приготвяше за същата операция на другия ден.

— Имаш ли представа кой е бил подслушван?

Криминалистът се приближи до монитора.

— Хм, това е най-невероятното, господин лейтенант...

Лангдън и Софи минаха през въртележката на метрото и навлязоха в недрата на мрачния лабиринт от тунели и перони. Професорът се чувстваше напълно изчерпан. Измъчваха го угризения.

„Аз забърках Лий и сега той е в огромна опасност.“

Тайната роля на Реми го бе смаяла, ала това беше съвсем логично. Онзи, който търсеше Граала, вербуваше вътрешни хора. „Прибегнали са до Тибинг по същата причина, поради която го потърсих аз. — Онези, които знаеха нещо за Светия Граал, винаги бяха магнити и за крадци, и за учени. Фактът, че британецът през цялото време е бил наблюдаван, би трябвало да облекчи угризенията му. Нищо подобно. — Трябва да открием Лий и да му помогнем. Веднага.“

Робърт последва Софи до един от пероните, където тя забързано отиде при най-близкия телефон, за да се обади в полицията, въпреки предупреждението на Реми. Лангдън седна на една мърлява пейка.

— Най-добрият начин да помогнем на Лий е незабавно да съобщим на лондонската полиция — докато набираше номера, повтори младата жена. — Повярвай ми.

Лангдън отначало не се бе съгласил с тази идея, но когато обсъдиха плана, предложението на Софи започна да му се струва логично. За момента Тибинг се намираше в безопасност. Даже да знаеха къде е гробницата на рицаря, Реми и другите можеха да имат нужда от помощта на историка, за да разгадаят смисъла на стиха за кълбото. Безпокоеше го какво ще се случи *след* като бъде открита картата на Граала. „Лий ще се превърне в огромна пречка за тях.“

Ако искаше да помогне на приятеля си и някога пак да види ключовия камък, Лангдън първо трябваше да намери гробницата. „За съжаление Реми има голяма преднина.“

Задачата на Софи беше да забави французина. А на Робърт — да намери гробницата.

Софи щеше да направи Реми и Сила бегълци от лондонската полиция и да ги принуди да се скрият. Още по-добре щеше да е да ги

заловят. Планът на Лангдън не бе толкова сигурен — да вземе метрото до Кингс Колидж, известен с електронната си база данни по теология. „Най-добрата търсачка — беше чувал той. — Мигновени отговори на всеки въпрос от областта на историята на религията.“ Чудеше се какво ще му разкрие база данните за неизвестния рицар. Искаше му се мотрисата да дойде по-скоро.

Софи най-после се свърза с лондонската полиция.

— Участък „Сноу Хил“ — каза телефонистката. — Какво обичате?

— Искам да съобщя за отвличане. — Софи знаеше, че трябва да е кратка.

— Името ви, моля? Тя се замисли за миг.

— Агент Софи Нево от френската криминална полиция.

Това даде желаниния резултат.

— Веднага, госпожо. Ще ви свържа с някой от детективите.

Докато чакаше, Софи се зачуди дали полицията изобщо ще повярва на описанието на похитителя на Тибинг. „Мъж със смокинг. — Нима можеше по-лесно да се открие заподозрян? Даже да се преоблечеше, Реми се движеше в компанията на монах албинос. — Не може да ги изпуснат.“ Нещо повече, те имаха заложник и не можеха да пътуват с градския транспорт. Колко лимузини ягуар можеше да има в Лондон?

Докато я свържат, сякаш мина цяла вечност. „Хайде!“ Чуваше линията да прещраква и бръмчи, като че ли я прехвърляха. Изтекоха петнадесет секунди. Накрая отсреща се обади мъж.

— Агент Нево?

Софи веднага позна грубия глас и се смая.

— Агент Нево — повтори Безу Фаш. — Къде сте, по дяволите?

Тя онемя. Капитанът явно бе поискал от телефонната централа на лондонската полиция да го предупредят, ако Софи се обади.

— Вижте — напрегнато каза Фаш. — Снощи допуснах ужасна грешка. Робърт Лангдън е невинен. Всички обвинения срещу него отпаднаха. Въпреки това двамата сте в опасност. Трябва да се върнете.

Софи зяпна. Нямахше представа какво да отговори. Фаш не беше от хората, които се извиняват за каквото и да било.

— Вие не ми казахте, че Жак Сониер ви е дядо — продължи полицаят. — Ще си затворя очите за вашето неподчинение заради

емоционалното напрежение, на което сигурно сте подложена. В момента обаче с Лангдън трябва да потърсите закрила в най-близкия лондонски участък.

„Той знае, че съм в Лондон? Още какво знае?“ По линията се чуваше рев на някаква машина. И странно прещракване.

— Опитвайте се да определите откъде се обаждам, нали, господин капитан?

Гласът на Фаш прозвуча твърдо.

— С вас трябва да си сътрудничим, агент Нево. И двамата имаме много за губене. Трябва да сведем щетите до минимум. Снощи допуснах грешки в преценката си и ако те доведат до смъртта на американски професор и криптографка от ЦУКП, с кариерата ми е свършено. През последните няколко часа се опитвам да осигуря безопасността ви.

На перона лъхна топъл вятър и мотрисата се приближи с тихо бучене. Софи имаше твърдото намерение да се качи в нея. Лангдън явно имаше същата идея, защото се изправи и тръгна към телефона.

— Човекът, който ви трябва, е Реми Легалудек — каза тя. — Прислужникът на Тибинг. Той преди малко отвлече сър Лий от черквата „Темпъл“ и...

— Агент Нево! — изрева Фаш. — Това не е въпрос, който можем да обсъждаме по незащитена линия. С Лангдън веднага идете в полицията. Заради самите вас! Това е заповед!

Софи затвори и двамата с Робърт се затичаха към мотрисата.

По доскоро безудречно чистия под на са-молета сега се валяха стоманени стружки, миришеше на сгъстен въздух и пропан. Безу Фаш беше отпратил всички и седеше сам с чашата си и тежката дървена кутия, която бе намерил в сейфа на Тибинг.

Прокара показалец по инкрустираната роза и вдигна орнаментирания капак. Вътре откри каменен цилиндър с пръстени, покрити с изсечени букви. Пръстените бяха завъртени така, че изписваха думата СОФИЯ. Капитанът дълго зяпа думата, после извади цилиндъра от тапицираното му легло и внимателно го разгледа. Накрая бавно завъртя краищата му и извади една от страничните капачки. Вътре нямаше нищо.

Той остави цилиндъра на мястото му и разсеяно се загледа през илюминатора, замислен за краткия си разговор със Софи, както и за информацията, която беше получил от криминалистите в Шато Вилет. Звънът на мобилния му телефон го откъсна от унеса му.

Обаждаха се от централата на ЦУКП. Телефонистката многословно се извини, че го безпокои. Президентът на Депозитната цюрихска банка многократно го търсил и макар на няколко пъти да му отговорили, че капитанът е в Лондон по работа, той просто продължавал да упорства. Фаш неохотно ѝ каза да го свърже.

— Мосю Верне — заяви Фаш преди банкерът да успее да изрече нещо. — Съжалявам, че не ви се обадох по-рано. Бях зает. Както обещах, името на банката ви няма да се появи в пресата. Тогава какво ви вълнува?

С разтревожен глас Верне му разказа, че Лангдън и Софи взели малка дървена кутия от банката и го убедили да им помогне да избягат.

— После, когато чух по радиото, че са престъпници, спрях и поисках кутията, но те ме нападнаха и отвлякоха камиона — каза президентът.

— Безпокоите се за дървената кутия — вперил очи в инкрустираната роза, каза Фаш и отново внимателно вдигна капака, за

да погледне белия цилиндър. — Можете ли да ми кажете какво има в нея?

— Съдържанието не е важно — отвърна Верне. — Загрижен съм за репутацията на банката си. Никога не сме имали обир. *Никога*. Ако не успея да върна собствеността на клиента си, банката ни ще бъде съсипана.

— Казахте, че агент Нево и Робърт Лангдън са имали парола и ключ. Тогава защо твърдите, че са откраднали кутията?

— Те са *убили* четирима души! Сред които дядото на Софи Нево. Явно не са се сдобили законно с ключа и паролата.

— Моите хора провериха някои неща за миналото и интересите ви, мосю Верне. Вие очевидно сте висококултурен и изтънчен човек. Предполагам, че сте и човек на честта. Като мен. Като шеф на криминалната полиция, аз ви давам дума, че вашата кутия и репутацията на банката ви са в сигурни ръце.

Коле удивено зяпаше компютърния монитор на сеновала в Шато Вилет.

— Тази система подслушва *всички* тези места, така ли?

— Да — потвърди агентът. — Изглежда, данните са били събирани повече от година.

Онемял, лейтенантът препрочете списъка.

Колбер Состак — председател на Конституционния съвет

Жан Шафе — уредник в Музе Жьо де Пам

Едуар Дероше — главен архивист в библиотеката „Митеран“

Жак Сониер — уредник в Музе дю Лувр

Мишел Бретон — шеф на френското разузнаване

Криминалистът посочи екрана.

— Обърнете внимание на четвъртия.

Коле безизразно кимна. Веднага го бе забелязал. „Жак Сониер е бил подслушван, — Той отново плъзна поглед по останалите от списъка. — Как е възможно да се организира подслушването на тези известни личности?“

— Прослушахте ли някой аудиофайл?

— Няколко. Ето един от последните. — Агентът натисна няколко клавиша. Тонколоните изпращаха. „Capitaine, un agent du Département de cryptographie est arrivé.“

Коле не вярваше на ушите си.

— Това съм аз! Това е моят глас!. — Спомни си, че бе седял на бюрото на Сониер и се беше свързал с Фаш в Голямата галерия, за да му съобщи за пристигането на Софи Нево.

Криминалистът кимна.

— Ако някой е проявявал интерес, спокойно е можел да слуша голяма част от следствието ни в Лувъра.

— Пратихте ли някого да потърси подслушвателното устройство?

— Няма нужда. Знам точно къде е скрито. — Агентът отиде при купчина стари бележки и планове, струпани върху работната маса, взе един лист и го подаде на Коле. — Да ви изглежда познато?

Лейтенантът се удиви. Държеше ксерокс на древна схема. Не можеше да прочете ръкописните италиански надписи, ала знаеше точно какво е това. Макет на средновековен рицар.

„Рицарят върху бюрото на Сониер!“

Погледът му се плъзна към полетата, в които някой бе надраскал бележки с червен маркер. Бележките бяха на френски и изглежда очертаваха поставянето на подслушващо устройство в рицаря.

Сила седеше на предната лява седалка на лимузината, паркирана край черквата „Темпъл“, стискаше ключовия камък в потните си ръце и чакаше Реми да завърже Тибинг отзад с въжето, което бяха намерили в багажника.

Накрая прислужникът се провря през спуснатата преграда и се намести зад волана.

— Здраво ли го завърза? — попита албиносът.

Реми се подсмихна, отърси се от дъжда и погледна през рамо към Лий Тибинг, който едва се виждаше в тъмното купе.

— Никъде няма да избяга.

Сила чу приглушените викове на англичанина и разбра, че Реми му е залепил устата със същия изолирбанд, с който по-рано бяха залепили неговата.

— Ferme ta gueule!^[1] — извика Реми на господаря си и натисна един от бутоните на пулта. Тъмното стъкло зад тях се вдигна. Тибинг изчезна и гласът му утихна. Прислужникът погледна Сила. — Достатъчно отдавна слушам жалкото му хленчене.

След няколко минути — вече бяха потеглили — мобилният телефон на Сила извънтя. „Учителя.“ Той развълнувано отговори.

— Ало?

— Радвам се, че те чувам, Сила — разнесе се познатият глас с френски акцент. — Това значи, че си в безопасност.

Албиносът също толкова се радваше да чуе Учителя. Бяха изтекли часове и операцията съвсем се бе отклонила от плана.

— Ключовият камък е в мен.

— Това е чудесна новина — отвърна Учителя. — Реми с теб ли е?

Сила се изненада, че Учителя произнася името на Реми.

— Да. Той ме освободи.

— Както му наредих. Съжалявам, че се наложи толкова дълго да останеш в плен.

— Физическото неудобство няма значение. Важно е, че ключовият камък е наш.

— Да. Трябва веднага да го получа. Времето е от огромно значение.

Сила нямаше търпение най-после лично да види Учителя.

— За мен ще е чест.

— Сила, искам да ми го донесе *Реми*.

„Реми ли? — След всичко, което беше направил за Учителя, Сила смяташе, че *той* трябва да занесе ключовия камък. — Учителя покровителства Реми, така ли?“

— Усещам разочарованието ти — рече Учителя. — Това ми показва, че не разбираш какво имам предвид. — Той сниши глас. — Повярвай ми, предпочитам да получа ключовия камък от *теб* — от Божи човек, вместо от престъпник, — но трябва да се справя с Реми. Той наруши заповедта ми и допусна сериозна грешка, която излага цялата ни задача на опасност.

Сила потръпна и погледна към Реми. Отвлечането на сър Лий не беше според плана и сега трябваше да решат какво да правят с него.

— Ние с теб сме Божи хора — прошепна Учителя. — Не можем да се отклоним от целта си. — Последва злокобно мълчание. — Единствено поради тази причина искам Реми да ми донесе ключовия камък. Разбираш ли?

Сила долови гняв в гласа на Учителя и това го изненада. „Реми не можеше да не покаже лицето си — помисли си той. — Трябваше да го направи. Нали спаси ключовия камък?“

— Разбирам.

— Добре. Заради собствената си безопасност трябва веднага да се скриеш. Полицията скоро ще започне да търси лимузината и не искам да те заловят. *Opus Dei* има ли център в Лондон?

— Естествено.

— Ще те приемат ли там?

— Като брат.

— Тогава иди там и се скрий. Ще ти се обадя веднага щом получа ключовия камък и реша настоящия си проблем.

— В Лондон ли сте?

— Направи каквото ти казах и всичко ще е наред.

— Добре.

Учителя въздъхна, сякаш дълбоко съжаляваше за онова, което трябваше да направи.

— Време е да поговоря с Реми.

Сила подаде телефона на спътника си. Съзнаваше, че това навярно ще е последният телефонен разговор на Реми Легалудек.

Реми взе телефона. Знаеше, че този нещастен монах няма представа каква съдба го очаква след като е изпълнил задачата си.

„Учителя те използва, Сила. А твоят епископ е пионка.“

Реми все още се удивляваше на способността на. Учителя да убеждава. Епископ Арингароса напълно му беше повярвал. Бе го заслепило собственото му отчаяние. „Арингароса изгаряше от желание да повярва. — Въпреки че не харесваше особено много Учителя, Реми се гордееше, че е спечелил доверието му и му е помогнал. — Заслужих си възнаграждението.“

— Слушай ме внимателно — каза Учителя. — Закарай Сила до центъра на Orus Dei и го остави на няколко преки оттам. После продължи за Сейнт Джеймс Парк. Той е точно до Парламента и Биг Бен. Спри на Хорс Гардс Уей. Там ще поговорим.

Връзката прекъсна.

[1] Млъквай (фр.). — Б. пр. ↑

Създаден от крал Джордж IV през 1829 година, Кингс Колидж първоначално се беше намирал до лондонския Съмърсет Хаус на земя, дарена от Короната. Факултетът по религиозни науки все още се помещаваше в стария кампус на колежа до Парламента. Той можеше да се похвали не само с век и половина преподавателска и научна дейност, но и със създаването на прочутия Научноизследователски институт по систематична теология през 1982 година, който притежаваше една от най-богатите и модерни теологически библиотеки на света.

Когато влязоха в библиотеката, Лангдън все още се чувстваше потресен. Каталожният хол бе такъв, какъвто го беше описал той — осмоъгълно помещение с огромна кръгла маса, на която спокойно можеха да се настанят крал Артур и неговите рицари, ако не бяха дванадесетте компютъра. В отсрещния край на залата една библиотекарка тъкмо си наливаше чай и се заемаше с работата си за деня.

— Прекрасна сутрин — каза тя, като остави чашата и се приближи. — Какво ще обичате?

— Наистина прекрасна — отвърна Лангдън. — Казвам се...

— Робърт Лангдън — мило се усмихна жената. — Познах ви.

За миг той се уплаши, че Фаш е показал снимката му и по английската телевизия, но усмивката на библиотекарката предполагаше друго. Все още не беше свикнал с тези мигове на неочаквана известност. Но пък, ако някой по света изобщо трябваше да го познава, това бяха библиотекарите в теологическите библиотеки.

— Памела Гетъм — протегна ръка тя. Имаше жизнерадостно лице и приятен мек глас. На шията ѝ висяха дебели очила с рогови рамки.

— Приятно ми е — каза Лангдън. — Това е Софи Нево, моя приятелка.

Двете жени се поздравиха и Гетъм отново се обърна към него.

— Не знаех, че имате намерение да идвате.

— Ние също. Ако не ви затрудняваме много, ще се възползваме от вашата помощ да потърсим някои сведения.

Тя неуверено запристъпва от крак на крак.

— Обикновено предлагаме услугите си само със специално разрешение, освен ако не сте гост на някого от колежа, разбира се.

Лангдън поклати глава.

— Боя се, че идваме неканени. Един мой приятел се изказа много благосклонно за вас. Сър Лий Тибинг. — Когато произнесе името, Робърт отново изпита остра болка. — Британският кралски историк.

Лицето на Гетъм светна.

— О, да! Истински фанатик! Винаги търси едно и също. Граала. Граала. И пак Граала. Кълна се, че по-скоро ще умре, отколкото да се откаже от търсенето си. — Тя му намигна. — Времето и парите позволяват на човек известен лукс, не смятате ли? Истински дон Кихот.

— Не можете ли да ни помогнете? — попита Софи. — Много е важно.

Гетъм огледа пустата библиотека и пак им намигна.

— Е, не мога да твърдя, че сме претоварени, нали? Стига да се регистрирате, едва ли някой ще възрази. Какво ви интересува?

— Опитваме се да открием една гробница в Лондон.

Библиотекарката повдигна вежди.

— В Лондон има поне дваисет хиляди гробници. Бихте ли се конкретизирали?

— Става въпрос за гробница на *рицар*. Не знаем името му.

— Рицар. Това значително стеснява търсенето.

— Нямаме много информация за рицаря, когото търсим, но ето какво знаем — каза Софи и извади лист хартия, на който беше написала първите два стиха от стихотворението.

Тъй като не искаха да покажат цялото стихотворение на друг човек, Лангдън и Софи бяха решили да разкрият само първите два реда, в които се говореше за рицаря. „Откъслечно разшифроване“, както го бе нарекла Софи. Когато някое разузнавателно управление засечеше шифър с деликатни сведения, криптографите получаваха отделни откъси от него. Така накрая нито един от тях не разполагаше с цялото разшифровано съобщение.

В този случай предпазните мерки бяха крайни — даже библиотекарката да видеше цялото стихотворение, да откриеше гробницата на рицаря и да разбере какво кълбо липсва, без криптекса от тази информация нямаше да има никаква полза.

Гетъм долавяше настойчивост в очите на известния американски учен, все едно бързото откриване на тази гробница беше въпрос на живот и смърт. Зеленооката му спътница също изглеждаше нетърпелива. Озадачена, библиотекарката си сложи очилата и прочете редовете, които ѝ бяха дали.

Във Лондон този рицар спи до днес, трудът му свят сал гняв роди, не чест.

Тя се обърна към гостите си.

— Какво е това? Някаква харвардска игра ли?

Смехът на Лангдън прозвуча доста пресилено.

— Да, нещо такова.

Гетъм се замисли. Усещаше, че не ѝ казват всичко. Въпреки това се заинтригува и внимателно разгледа текста.

— Според тези стихове рицарят е направил нещо, с което си е навлякъл Божия гняв, и после са го погребали в Лондон.

Лангдън кимна.

— Това говори ли ви нещо?

Жената се запъти към компютрите.

— Не веднага, но хайде да видим какво ще открием в база данните.

През последните двадесет години Научноизследователският институт по систематична теология на Кингс Ко-лидж използваше софтуер за разпознаване на текстове и устройства за езиков превод, за да дигитализира и каталогизира огромна колекция — енциклопедии на религията, религиозни биографии, свещени писания на десетки езици, истории, ватикански писма, дневници на духовници, всичко, свързано с човешката духовност. Тъй като колекцията вече се съхраняваше в електронен вид, а не като физически страници, информацията беше много по-достъпна.

Гетъм се настани пред един от компютрите, погледна листа и започна да пише.

— Като начало ще потърсим очевидните ключови думи и ще видим какво ще получим.

— Благодаря ви.

Тя въведе няколко думи.

Лондон; рицар, гроб

Когато кликна бутона „ТЪРСЕНЕ“, усети вибрирането на грамадния сървър на долния етаж, сканиращ данните със скорост петстотин мегабайта в секунда.

— Искам системата да ни покаже всички документи, в чийто текст се срещат и трите ключови думи. Ще получим повече отговори, отколкото ни трябва, но това е добро начало.

На екрана вече се появи първият отговор.

Да нарисуваш папата

Събрани портрети на сър Джошуа Рейнолдс

Лъндън Юнивърсъти Прес

Гетъм поклати глава.

— Явно не е каквото търсите.

Продължи със следващия отговор. Резултатът бе подобен.

Отговорите се появяваха по-бързо от обикновено. Изписваха се десетки текстове, много от които за английския писател от XVIII век Александър Поуп, в чиято антирелигиозна псевдоепична поезия очевидно често се споменаваха за рицари, цогребани в Лондон.

Гетъм хвърли поглед към цифровото поле в долния край на екрана. Като изчисляваше досегашния брой отговори и ги умножаваше по процента на останалата част от база данните, компютърът приблизително посочваше колко информация ще открият. Щяха да получат ужасяващо огромно количество данни.

ВЕРОЯТЕН БРОЙ НА ОТГОВОРИТЕ: 2692

— Трябва да стесним търсенето — каза библиотекарката. — Това ли е цялата информация за гробницата? Нищо повече ли няма?

Лангдън погледна Софи Нево. Тя се колебаеше.

„Това не е игра“ — помисли си Гетъм. Беше чула мълвата за миналогодишните приключения на Робърт Лангдън в Рим. Този американец бе получил достъп до най-секретната библиотека на света — Тайния архив на Ватикана. Зачуди се какви тайни може да е научил там и дали сегашното му отчаяно търсене на тази загадъчна лондонска

гробница не е свързано със сведенията, с които се е сдобил във Ватикана. Достатъчно отдавна работеше в теологическата библиотека, за да знае най-разпространената причина хората да идват в Лондон в търсене на рицари. *Граалът*.

Тя се усмихна и намести очилата си.

— Приятели сте с Лий Тибинг, в Англия сте и търсите рицар. Мога да предположа само, че търсите Граала.

Лангдън и Софи се спогледаха сепнато. Гетъм се засмя.

— Тази библиотека е базов лагер за търсачите на Граала. Лий Тибинг е сред тях. Ще ми се да получавах по шилинг всеки път, когато търся в база данните Розата, Мария Магдалина, Сангреала, Меровингите, Ордена на Сион и така нататък, и така нататък. Всички си падат по тайните. — Тя си свали очилата и ги погледна. — Трябва ми още информация.

По време на последвалото мълчание Гетъм усети, че стремежът на гостите ѝ за дискретност отстъпва пред желанието им бързо да получат резултат.

— Ето — накрая отвърна Софи Нево. — Това е всичко, което знаем. — Тя взе химикалката на Лангдън и написа на листа другите два стиха.

*Кълбото там го няма, що за плод
в утроба ни мълви, за Роза, плът и род.*

Гетъм се усмихна. „Наистина търсят Граала“ — увери се тя, когато прочете за Розата и плода в утробата.

— Ще ви помогна. — Библиотекарката вдигна поглед от стихотворението. — Може ли да попитам откъде е това стихотворение? И защо търсите кълбо?

— Можете да попитате, но това е дълга история, а ние нямаме никакво време — каза Лангдън.

— Прозвуча ми като учтив начин да ми кажете „гледай си работата“.

— Вечно ще сме ви задължени, Памела, ако откриете кой е този рицар и къде е погребан.

— Добре — каза тя и отново започна да пише на клавиатурата.
— Съгласна съм. Щом въпросът е свързан с Граала, трябва да го включим сред ключовите думи. Това ще ограничи отговорите до случаите, в които ключовите думи се срещат в *близост* до дума, свързана с Граала.

Търсене: Рицар, Лондон, гробница В близост от 100
думи до: Граал, Роза, Сангреал, потир

— Колко време ще отнеме? — попита Софи.

— Неколкостотин терабайта с множество препратки ли? —
Очите на Гетъм заблестяха и тя натисна бутона „Търсене“. — Само
петнайсет минути.

Лангдън и Софи не отговориха, ала тя усети, че това им звучи
като цяла вечност.

— Чай? — попита библиотекарката, изправи се и отиде при
чайника. — Лий много харесва моя чай.

Лондонският център на Opus Dei бе скромна тухлена сграда на Орм Корт 5 срещу Норд Уок при парка „Кенсингтън“. Сила никога не бе идвал тук, ала докато се приближаваше пеш към сградата, изпитваше все по-силно усещане за сигурност. Въпреки дъжда Реми го беше оставил на няколко преки от сградата, за да не излиза с лимузината на главна улица. Албиносът нямаше нищо против да повърви. Дъждът действаше пречистващо.

По предложение на прислужника Сила беше избърсал глока си от отпечатъците и го бе хвърлил в един уличен канал. Радваше се, че се е избавил от него. Сега се чувстваше по-лек. Краката още го боляха, но беше издържал и на много по-силни болки. Чудеше се обаче за сър Лий, когато Реми бе завързал в колата. Британецът сигурно ужасно страдаше.

— Какво ще правиш с него? — беше попитал Сила. Реми бе свил рамене.

— Учителя ще реши. — В гласа му се долавяше странна окончателност.

Дъждът заваля по-силно, намокри тежкото му расо и подлюти раните от предишния ден. Беше готов да остави зад себе си греховете от последните двадесет и четири часа и да пречисти душата си. Бе изпълнил задачата си. Прекоси площадчето пред центъра и не се изненада, че вратата е отключена. Отвори я и влезе в тясното фоайе. Когато стъпи върху килима, на горния етаж прозвуча приглушен електронен сигнал. Звънецът бе нещо обичайно за тези центрове, чиито обитатели прекарваха почти целия ден в молитви. Сила чу раздвижване и скърцане на дървен под.

Появи се мъж в расо.

— Какво обичате? — Любезните му очи сякаш не забелязаха сепващия външен вид на Сила. — Виждам, че сте наш брат.

— Казвам се Сила — отвърна той.

— Американец ли сте?

— Да, пътувам. В града съм само за един ден. Може ли да остана тук?

— Разбира се. На третия етаж има две свободни стаи. Да ви донеса ли чай и хляб?

— Благодаря. — Сила умираше от глад.

Качи се в скромната стая, съблече мокрото си расо и коленичи в молитва по набедреник. Чу, че домакинът му оставя поднос пред вратата. Сила довърши молитвите си, хапна и легна да спи.

На първия етаж иззвъня телефон. Слушалката вдигна прелатът от Opus Dei, който бе занесъл чай на Сила.

— Тук е лондонската полиция. Търсим един монах албинос. Съобщиха ни, че е възможно да е при вас. Виждали ли сте го?

Прелатът се сепна.

— Да. Случило ли се е нещо?

— В момента при вас ли е?

— Да, моли се в стаята си. Какво има?

— Оставете го да се моли — нареди полицаят. — Не казвайте нито дума на никого. Веднага ще пратя хора.

Сейнт Джеймс Парк представлява тревисти хълмове, заобиколени от три двореца — Уестминстър, Бъкингам и Джеймс Пелис. Някога ограден от крал Хенри VIII и напълнен с елени за лов, днес Сейнт Джеймс Парк е отворен за публиката. В слънчевите следобеди лондончани ходят на пикник под върбите край езерото и хранят пеликаните, чиито предци били подарени на Чарлз II от руския посланик.

Този ден Учителя не видя пеликани. Вместо това бурното време беше довело чайки от океана. Моравите бяха покрити с тези птици, стотици бели тела, всички обърнати в една и съща посока. Въпреки утринната мъгла от парка се разкриваше прекрасна гледка към Парламента и Биг Бен. Учителя впери поглед покрай езерото и изящните силуети на върбите и видя сградата, в която се намираше гробницата на рицаря — истинската причина да говори с Реми на това място.

Учителя отиде до предната лява врата на паркираната лимузина и Реми се наведе и я отвори. Учителя спря навън и отпи глътка коняк от тънката бутилка, която носеше. После избърса устни, настани се в ягуара и затвори вратата.

Реми му протегна ключовия камък като трофей.

— За малко да го изгубим.

— Добре се справи — похвали го Учителя.

— *Ние* се справихме добре — отвърна прислужникът и постави цилиндъра в нетърпеливите му длани.

Усмихнат, Учителя дълго, му се възхищава.

— Ами револверът? Избърса ли го?

— Върнах го в жабката, откъдето го взех.

— Отлично. — Учителя отново отпи глътка коняк и подаде бутилката на Реми. — Да прием за нашия успех. Краят е близо.

Реми признателно прие шишето. Конякът имаше възсолен вкус, ала той не обърна внимание. Двамата с Учителя вече наистина бяха

партньори. Усещаше, че се издига на по-високо равнище в живота. „Вече никога няма да съм слуга.“ Докато зяпаше брега на езерето, Шато Вилет му се струваше безкрайно далече.

Реми отпи още една глътка и усети как конякът загрева кръвта му. Топлината в гърлото му обаче бързо се превърна в неприятно парене. Той разхлаби папийонката си и подаде бутилката на Учителя.

— Май пих достатъчно — безсилно успя да произнесе прислужникът.

Учителя пое шишето.

— Както ти е известно, Реми, ти си единственият, който е виждал лицето ми. Показах ти огромно доверие.

— Да — трескаво потвърди той и още повече разхлаби папийонката. — И ще отнеса истината за вас в гроба.

Учителя дълго мълча.

— Вярвам ти. — Прибра бутилката и ключовия камък в джобовете си, пресегна се към жабката и извади малкия револвер, за миг Реми изпита страх, ала Учителя го пхна в джоба на панталона си.

„Какво прави той?“ — Реми усети, че се изпотява.

— Знам, че ти обещах свобода — каза Учителя. Гласът му звучеше странно разкаяно. — Но при тези обстоятелства не мога да постъпя другояче.

Буцата в гърлото на Реми внезапно изригна навън и той политна напред към волана; усети вкус на повръщано в устата си. Приглушеният му вик не бе достатъчно силен, за да се чуе извън лимузината. Спомни си за соления вкус на коняка.

„Отровен съм!“

Смаян, Реми се обърна и видя, че Учителя спокойно седи до него и гледа право пред себе си. Зрението му се замъгли и той се задъха. „Направих всичко възможно за него! Как може да ме отрови! — Никога нямаше да узнае дали Учителя още отначало е имал намерение да го убие, или поведението на Реми в черквата «Темпъл» го е накарало да изгуби доверие в него. Обзеха го ужас и гняв. Понечи да се хвърли към Учителя, ала скованото му тяло не помръдна. — Аз ти се доверих за всичко!“

Опита се да повдигне свитите си юмуци и да натисне клаксона, но вместо това се свлече настрани върху седалката и се отпусна до Учителя, стиснал гърлото си с ръце. Дъждът навън се усилваше. Реми

вече не виждаше нищо, но усещаше, че лишеният му от кислород мозък се е вкопчил в последните остатъци от яснота. Докато светът му бавно потъваше в мрак, Реми Легалудек можеше да се закълне, че чува тихия прибор на Ривиерата.

Учителя излезе от лимузината и с радост установи, че никой не гледа в неговата посока. „Нямах друг избор — каза си той и се изненада, че не изпитва угризения от това, което току-що бе направил. — Реми сам си избра съдбата.“ Още отначало се бе опасявал, че когато изпълни задачата си, може да се наложи да го очисти, ала прислужникът нагло се беше показал в черквата „Темпъл“ и бе ускорил тази необходимост. Естествено неочакваната поява на Робърт Лангдън в Шато Вилет беше изправила Учителя пред неочакван късмет и сложна дилема едновременно. Американецът бе донесъл ключовия камък направо в ръцете им и с това приятно го беше изненадал, но и бе пратил полицията подире им. Из цялото имение имаше отпечатъци от пръстите на Реми. Както и при подслушвателния пост. Учителя бе благодарен, че е взел такива мерки, за да не допусне каквато и да е връзка между Реми и себе си. Никой не можеше да го замеси, ако прислужникът не пропееше. Това вече нямаше да се случи.

„Едно слабо място по-малко — помисли си той и тръгна към задната врата на лимузината. — Полицията няма да има представа какво се е случило... и няма да са останали очевидци, които да ме изобличат.“ Учителя се огледа и след като се увери, че никой не го наблюдава, отвори вратата и се качи в просторното купе.

След няколко минути Учителя прекосяваше Сейнт Джеймс Парк. „Сега остават само двама души. Лангдън и Нево.“ С тях щеше да е много по-сложно. Но щеше да се справи. В момента обаче трябваше да се заеме с криптекса.

Той триумфално насочи поглед към целта си. „Във Лондон този рицар спи до днес.“ Още щом беше чул стихотворението, бе разбрал отговора. Въпреки това не се изненадваше, че другите не са се досетили. „Аз имам нечестно спечелено преимущество.“ След като месеци наред беше подслушвал разговорите на Сониер, Учителя бе чувал великия магистър да споменава за този знаменит рицар и да изразява към него почти същата почит като към Леонардо. Все още обаче беше загадка как тази гробница ще разкрие паролата.

„Кълбото там го няма...“

Учителя смътно си спомняше снимките на известната гробница и по-точно нейната най-специфична особеност. „Величествено кълбо.“ Огромната сфера отгоре бе почти също толкова голяма, колкото самата гробница. Присъствието ѝ колкото го насърчаваше, толкова го безпокоеше. От една страна, това ясно посочваше гробницата, и все пак, според стихотворението, липсващата част от загадката беше кълбо, което трябвало да е там, но липсвало надяваше се, че ще открие отговора, когато разгледа гробницата внимателно.

Дъждът продължаваше да се усилва и той пхна криптекса още по-дълбоко в десния си джоб, за да го предпази от влагата. В левия бе малкият револвер. След няколко минути той вече влизаше в тихата, почти хилядолетна сграда.

Точно в този момент епископ Арингароса излизаше на дъжда. Слезе от малкия самолет на летище „Бигин Хил“ и се уви в расото си. Беше се надявал да го посрещне капитан Фаш. Вместо това към него се приближи млад британски полицаи с чадър.

— Епископ Арингароса? Капитан Фаш трябваше да тръгне. Помоли ме да се погрижа за вас. Предложи да ви откарам в главното ни управление. Смята, че там ще сте в безопасност.

„В безопасност ли?“ Арингароса погледна тежкото куфарче с ватикански чекове в ръката си. Почти го бе забравил.

— Да, благодаря ви.

Епископът се качи в полицейската кола. Чудеше се къде може да е Сила. След няколко минути полицейската радиостанция му даде отговора.

Орм Корт 5.

Арингароса мигновено позна адреса.

Центърът на Opus Dei в Лондон.

Той рязко се обърна към шофьора.

— Веднага ме закарайте там!

Очите на Лангдън не се бяха откъсвали от компютърния екран от началото на търсенето. Пет минути. Само два отговора. И двата не вършеха работа. Започваше да се безпокои.

Памела Гетъм беше в съседната стая и приготвяше топли напитки. Робърт и Софи неразумно бяха попитали дали не могат да получат и *кафе* и ако се съдеше по звуците на микровълновата фурна, молбата им щеше да бъде възнаградена с нескафе.

Накрая компютърът щастливо изписука.

— Май излезе още нещо — извика от другата стая Гетъм. — Какво е заглавието?

Лангдън погледна екрана.

„Алегорията на Граала в средновековната литература Проучване за сър Гавин и Зеления рицар“

— Алегория за Зеления рицар — отвърна той.

— Не става — каза Гетъм, — В Лондон не са погребани много митологични зелени великани.

Робърт и Софи търпеливо седяха пред екрана и проследиха още два подобни отговора. Когато компютърът отново изписука обаче, резултатът бе неочакван.

Die OPEREN von RICHARD WAGNER

— Оперите на Вагнер ли? — изненада се Софи. Гетъм надникна на прага с пакет нескафе в ръка.

— Странно попадение. Вагнер бил ли е рицар?

— Не — внезапно заинтригуван, отвърна Лангдън. — Обаче е бил известен франкмасон. — „Наред с Моцарт, Бетховен, Шекспир, Гершуинр Худини и Дисни.“ Бяха изписани томове за връзките между масоните и тамплиерите, Ордена на Сион и Светия Граал. — Искам да го погледна. Как да отворя целия текст?

— Не ви трябва целият текст — извика Гетъм. — Кликнете хипертекстовото заглавие. Компютърът ще ви покаже откритите ключови думи, наред с контекста.

Той кликна върху заглавието. Отвори се нов прозорец. ... митологичен рицар на име Парсифал, който... .. метафорично търсене на Граала, което... .. лондонската филхармония през 1855 г... .. гробницата на Вагнер в Байройт, Германия...

— Пак нищо — разочаровано въздъхна Лангдън. Въпреки това се удивляваше от лекотата, с която се използваше системата. Ключовите думи и контекстът бяха достатъчни, за да му припомнят, че Вагнеровата опера „Парсифал“ е посветена на Мария Магдалина и потомството на Исус Христос, под формата на разказ за млад рицар, търсещ истината.

— Просто имайте търпение — отвърна Гетъм. — Оставете машината да си работи.

През следващите няколко минути компютърът откри още няколко отговора, сред които текст за трубадурите и менестрелите. Лангдън знаеше, че те са били пътуващи слуги на Църквата на Мария Магдалина и са използвали музика, за да разпространяват историята за свещената женственост сред обикновения народ. До ден днешен трубадурите пееха песни във възхвала на „нашата дама“ — загадъчна красива жена, на която завинаги се вричаха. Той нетърпеливо кликна хипертекста, ала не откри нищо. Компютърът за пореден път изписука.

„Рицари, валета, папи и пентаграми Историята на Светия Граал чрез картите таро“

— Нищо чудно — каза професорът. — Някои наши ключови думи са като имената на картите. — Той посегна към мишката, за да кликне хипервръзката. — Не съм сигурен дали когато сте играли на таро, дядо ти е споменавал за това, Софи, но тази игра всъщност е алегория за изгубената невеста и нейното покоряване от злата Църква.

Софи го погледна смаяно.

— Нямах представа.

— Тъкмо това е била целта. Като учели чрез метафоричната игра, последователите на Граала скривали посланието си от зоркия поглед на Църквата. — Робърт често се чудеше дали съвременните картоиграчи подозират, че четирите бои — пики, купи, спатии и кари — са свързани с Граала символи, пряко произлизащи от четирите бои на таро.

След четири минути, когато Лангдън вече започваше да се бои, че няма да намерят за каквото са дошли, компютърът откри нов

отговор.

„Теглото на гения Биография на един съвременен рицар“

— „Теглото на гения“? — прочете той на глас. — „Биография на един съвременен рицар“?

Гетъм надникна в стаята.

— Колко съвременен? Само не ми казвай, че това е вашият сър Руди Джулиани^[1]. Всички бяха отвратени от това решение.

Лангдън също се отвращаваше от посвещаването на сър Мик Джагър, но моментът изобщо не беше подходящ да спорят за политиката на съвременното британско рицарство.

— Да хвърлим един поглед. — Той отвори хипертекстовите ключови думи.

... почетен *рицар*, сър Исак Нютон...

... в *Лондон* през 1722 г. и...

... неговата *гробница* в Уестминстърското абатство...

— Предполагам, че „съвременен“ е относително понятие — извика Софи на библиотекарката. — Книгата е стара и се отпаса за сър Исак Нютон.

Гетъм пак надникна на прага.

— Нютон е погребан в Уестминстърското абатство, седалището на английското протестантство. Сметана и захар?

Софи кимна.

— Робърт? — попита англичанката.

Сърцето на Лангдън бясно туптеше. Той откъсна поглед от екрана и вдигна глава.

— Сър Исак Нютон е нашият рицар.

— Какви ги говориш? — възкликна Софи.

— Нютон е погребан в Лондон — отвърна професорът. — Неговите трудове поставили началото на новите науки, които си навлекли гнева на Църквата. И е бил велик магистър на Ордена на Сион. Какво повече можем да искаме?

[1] Бивш кмет на Ню Йорк, посветен в рицарство от кралица Елизабет II. — Б. пр. ↑

Сила се стресна.

Нямаше представа какво го е събудило, нито колко време е спал. „Сънувал ли съм?“ Той седна на рогозката си и се заслуша в тишината на центъра на Orus Dei, нарушавана само от шепота на някой, който се молеше в стаята под неговата. Тези звуци му бяха познати и би трябвало да му действат успокоително. И все пак изпитваше внезапно и неочаквано безпокойство.

Албиносът се изправи и отиде при прозореца. „Дали са ме проследили? — Площадчето долу пустееше, точно като на идване. Пак се заслуша. Тишина. — Тогава защо не съм спокоен?“ Отдавна се беше научил да вярва на интуицията си. Тя то бе спасявала като дете по улиците на Марсилия много преди затвора... много преди да се прероди с помощта на епископ Арингароса. Той отново надникна навън и видя бледи очертания на син автомобил. На покрива имаше полицейска лампа. Дъсченият под в коридора изскърца. Отвори се врата.

Сила реагира инстинктивно — метна се в другия край на стаята и застана зад вратата точно в момента, в който тя рязко се отвори. Първият полицаи влетя вътре, като въртеше пистолета си наляво-надясно към привидно празната стая. Преди онзи да се усети, Сила блъсна с рамо вратата в лицето на полицаия, който влизаше след него. Докато първият се завърташе, за да стреля, албиносът се хвърли към краката му. Отекна гърмеж, куршумът изсвири над главата му и в следващия миг Сила го събори на земята. Мъжът силно удари глава в пода. Вторият полицаи се изправи, ала гигантът заби коляно в слабините му, прескочи гърчещото му се тяло и изхвърча в коридора.

Полугол, той се затича надолу по дългото стълбище. Знаеше, че е предаден, но от кого? Стигна до фойето. Отвън прииждаха още полицаи. Сила се обърна и се втурна в обратната посока. „Към женския вход. Всяка сграда на Orus Dei има заден вход.“ Профуча през кухнята и ужасените готвачи се запрепъваха, за да направят път на

голия албинос, който, събаряйки съдове и прибори, изчезна в мрачния коридор при сервизното помещение. И тогава видя вратата, която търсеше. Над нея светеше знак за изход.

Без да забавя скорост, Сила изскочи под дъжда и със закъснение видя влизащия отвън полицаи. Двамата се сблъскаха и широкото голо рамо на албиноса със смазваща сила се заби в гърдите на полицаия и той падна по гръб на паважа. Сила тежко се стовари отгоре му. Пистолетът на полицаия изтрополи настрани. Сила чу, че по коридора тичат хора, претърколи се и грабна оръжието в мига, в който полицаите се появиха на прага. Отекна изстрел и той усети пареща болка точно под ребрата си. Обзет от ярост, албиносът откри огън по тримата полицаи и във всички посоки полетяха кървави пръски.

Изневиделица зад него се появи тъмна сянка. Гневни ръце сграбчиха голите му рамене, сякаш изпълнени с мощ от самия дявол.

— Недей, Сила! — изрева в ухото му мъжът.

Сила се извъртя и стреля. Погледите им се срещнаха. Албиносът ужасено изкрещя, докато гледаше как епископ Арингароса пада на земята.

В Уестминстърското абатство са погребани над три хиляди души. В огромната каменна сграда почиват тленните останки на крале, държавници, учени, поети и музиканти. Запълващи всяка ниша, техните гробници са от най-царствени мавзолеи — този на кралица Елизабет I, чийто саркофаг заема самостоятелен апсиден параклис, — до най-скромни, вградени в пода плочи с изсечени надписи, изтрити от вековете, така че човек може само да гадае кой почива под тях.

Проектирано в стила на великите катедрали в Амиен, Шартър и Кентърбъри, Уестминстърското абатство не се смята нито за катедрала, нито за енорийска черква, а е под личното разпореждане на владетеля. От коронясването на Вилхелм Завоевателя на Коледа през 1066 година поразителният храм е станал свидетел на безкрайна върволица кралски и държавни церемонии — от канонизирането на Едуард Изповедник до погребението на Хенри V или венчавката на лейди Даяна и принц Чарлз.

Въпреки това в момента Робърт Лангдън не проявяваше интерес към древната история на абатството, освен към едно-единствено събитие — погребението на британския рицар сър Исак Нютон.

„Във Лондон този рицар спи до днес.“

Робърт и Софи бързо прекосиха величествения портик и бяха посрещнати от охраната, която любезно ги преведе през най-новата придобивка на абатството — голям детектор за метал, каквито напоследък имаше в повечето исторически сгради в Лондон. Двамата минаха през портала, без да задействат алармата, и продължиха към входа.

Когато прекрачи прага, Лангдън усети, че външният свят мигом изчезва. Нямаше автомобилен рев. Нямаше дъжд. Само оглушителна

тишина, която отекваше от стена в стена, сякаш сградата сама си шепнеше.

Подобно на почти всички посетители, двамата незабавно вдигнаха погледи нагоре, където покривът като че ли избухваше високо над тях. Сиви каменни колони се издигаха като секвои и потъваха в сенките, описваха изящни арки над шеметни бездни и после се стрелваха надолу към каменния под. Широката пътека към северния трансепт приличаше на дълбок каньон между вертикални стени от витражи. В слънчеви дни подът на абатството се покриваше с пъстри петна пречупена светлина. Днес дъждът и сумракът придаваха на грамадното пространство призрачен вид... по-скоро на крипта, каквато всъщност представляваше.

— Почти няма хора — прошепна Софи.

Лангдън бе обзет от разочарование. Бе се надявал да има много повече хора. „По-оживено обществено място.“ Не му се щеше да се повтори преживяното в пустия „Темпъл“. Беше очаквал известно чувство за сигурност в този популярен туристически обект, ала спомените му от многолюдните лондонски навалици бяха от кулминацията на летния сезон. Днес бе дъждовна мартенска сутрин. Вместо тълпи и искрящи витражи, виждаше само мрачен гол под и тъмни пусти ниши.

— Минахме през детектори за метал — очевидно усетила опасенията му, напомни Софи. — Никой не може да влезе с оръжие.

Той кимна, но не се успокои. Бе предложил да съобщят в лондонската полиция, но Софи не знаеше кой от местните власти може да е замесен. „Трябва да си вземем криптекса — беше настояла тя. — Той е ключът към всичко.“

Имаше право естествено.

Ключът към спасяването на Лий. Ключът към Светия Граал. Ключът към разкриването на онзи, който стоеше зад всичко това.

За нещастие, единствената възможност да си върнат ключовия камък, изглежда, бе тук... при гроба на Исак Нютон. Онзи, в когото беше криптексът, трябваше да дойде, за да разшифрова последната парола, и ако вече не си бе отишъл, Софи и Лангдън възнамеряваха да му устроят капан.

Двамата се запътиха наляво, за да излязат на открито, и продължиха по една сумрачна странична пътека зад редица пиластри.

Робърт не можеше да се отърси от мисълта за Лий Тибинг, пленник в собствената си лимузина. Човекът, който беше заповядал да убият ръководителите на Ордена на Сион, нямаше да се поколебае да очисти всеки, който му се изпречеше на пътя. Каква жестока ирония, че Тибинг, един съвременен британски рицар, беше заложник в търсенето на своя сънародник сър Исак Нютон.

— Накъде? — попита Софи. Професорът нямаше представа.

— Трябва да потърсим екскурзовод и да попитаме.

Лангдън разбираше, че не бива безцелно да се мотаят из сградата. Уестминстърското абатство представляваше хаотичен лабиринт от мавзолеи, странични помещения и гробни ниши. Също като лувърската Голяма галерия, то имаше само един вход — вратата, през която бяха влезли. Посетителят лесно можеше да влезе, но трудно можеше да излезе. „Буквално капан за туристите“, както го беше нарекъл един заблудил се колега на Лангдън. Подобно на повечето катедрали, хоризонталният план на абатството имаше формата на огромен кръст. За разлика от повечето катедрали обаче, входът му бе *отстрани*, вместо през нартекса в дъното на наоса. Нещо повече, към него беше пристроен огромен манастир. Само една погрешна стъпка и човек се изгубваше в хаоса от дворове, заобиколени от високи стени.

— Екскурзоводите са в тъмnochрвени дрехи — каза Робърт и тръгна към центъра на черквата. Погледна настрани към високия позлатен олтар в края на южния трансепт и зърна неколцина души да пълзят на четири крака. Такова поклонение бе често срещана гледка в Ъгъла на поетите, макар че далеч не беше толкова свещено, колкото изглеждаше. „Туристите правят отпечатъци от надгробните плочи.“

— Не забелязвам екскурзоводи — рече Софи. — Не можем ли сами да намерим гроба?

Без да каже нито дума, Лангдън я поведе към центъра на абатството и посочи надясно. Когато видя цялата дължина на главния кораб на сградата, Софи сепнато ахна, после въздъхна:

— Добре, да потърсим екскурзовод.

В този момент до величествения гроб на сър Исак Нютон зад паравана на хора на стотина метра от тях стоеше самотен посетител. Учителя вече от десетина минути разглеждаше паметника.

Гробницата на великия учен представляваше масивен саркофаг от черен мрамор, върху който беше изваяно полегналото тяло на сър

Исак Нютон, гордо облегнат на купчина от собствените му книги — „Божественост“, „Хронология“, „Оптика“ и „Philosophiae Naturalis Principia Mathematica“^[1]. В краката му стояха две крилати момченца със свитък в ръце. Зад тялото му се издигаше пирамида. Въпреки че и самата тя изглеждаше странно, изобразената в средата на стената ѝ гигантска фигура привличаше цялото внимание на Учителя. *Кълбо*.

Той размишляваше върху озадачаващата гатанка на Сониер. „Кълбото там го няма...“ Грамадната сфера беше издялана в барелеф и символизираше всички небесни тела — съзвездия, зодиакални знаци, комети, звезди и планети. Над нея имаше изображение на богинята на астрономията под звездно поле.

„Безброй кълба.“

Преди да дойде тук Учителя бе смятал, че щом открие гробницата, лесно ще разпознае липсващото кълбо. Вече не беше толкова сигурен. Пред него имаше сложна небесна карта. Дали липсваше някоя планета? Или в някое съзвездие бе изпусната астрономическа сфера? Нямахме представа. Въпреки това подозираше, че решението ще се окаже находчиво чисто и елементарно като във всички предишни случаи. „Какво кълбо търся?“ Естествено за откриването на Светия Граал не можеше да се изискват задълбочени познания по астрофизика, нали?

„... за плод в утроба ни мълви, за Роза...“

Размислите му прекъснаха неколцина приближаващи се туристи. Той пъкна криптекса в джоба си и предпазливо изчака. Посетителите отидоха при една близка маса, оставиха дарение в чашата и се запасиха със средства за отпечатване на надгробни плочи, оставени от абатството. Въоръжени с въглен и големи листове тежка хартия, те тръгнаха към предната част на сградата, навярно към популярния Тъгъл на поетите, за да отдадат почит на Чосър, Тенисън и Дикенс, като яростно драскат върху гробовете им.

Отново останал сам, Учителя се приближи към гробницата и я разгледа отдолу догоре. Започна с лапите под саркофага, продължи към Нютон, научните му книги, двете момченца с математическия свитък, лицето на пирамидата, гигантското кълбо със съзвездията и накрая покрития със звезди таван на нишата.

„Какво кълбо липсва?... — Той докосна криптекса в джоба си, като че ли изсеченият от Сониер мрамор някак си можеше да му

разкрие отговора. — Само пет букви ме отделят от Светия Граал.“

Отиде до ъгъла на паравана, дълбоко си пое дъх и надникна към олтара в далечината. Погледът му се спусна от позлатата към тъмночервените дрехи на екскурзовода, на когото махаха с ръце двама много добре познати му посетители.

Лангдън и Нево.

Той спокойно се върна зад паравана. „Бързи са.“ Очакваше американецът и криптографката да разшифроват значението на стихотворението и да дойдат при гроба на Нютон, но те се появяваха по-рано, отколкото предполагаше. Учителя отново дълбоко си пое дъх и обмисли възможностите. Беше свикнал да се справя с изненади.

„Криптексът е в мен.“

Той бръкна в джоба си и докосна втория предмет, който му вдъхваше увереност: миниатюрния револвер. Естествено, когато бе минал през портала, детекторите за метал бяха сигнализирали. И също толкова естествено охраната го беше пропуснала, когато възмутено бе показал картата си за самоличност. Общественото положение винаги внушаваше нужното уважение.

Макар че отначало се беше надявал сам да разгадае загадката на криптекса и да избегне повече усложнения, сега разбираше, че появата на Лангдън и Нево всъщност е щастлива случайност. Като се имаше предвид неуспехът мус „кълбото“, може би щеше да успее да се възползва от техния опит. В края на краищата, щом професорът бе разшифровал стихотворението, за да намери гробницата, имаше голяма вероятност да знае нещо и за кълбото. И ако Лангдън знаеше паролата, просто трябваше да приложи малко натиск.

„Не тук, разбира се. Някъде на спокойствие.“

Учителя си спомни табелката, която беше видял на идване към абатството. Идеалното място да ги примами. Въпросът беше само... какво да използва за примамка.

[1] „Математически принципи на естествената философия“ (лат.). — Б. пр. ↑

Лангдън и Софи бавно се приближаваха по северната пътека, като се движеха в сенките зад дебелите колони, които я разделяха от открития наос. Въпреки че бяха изминали повече от половината му дължина, все още не виждаха разположената в ниша гробница на Нютон.

— Там поне няма никой — прошепна Софи.

Робърт облекчено кимна. Цялата част от наоса около гроба на Нютон пустееше.

— Аз ще отида пръв — каза той. — Ти остани скрита, в случай че някой...

Младата жена вече беше излязла от сенките и прекосяваше откритото пространство.

— ... наблюдава — въздъхна Лангдън и забърза след нея.

Мълчаливо пресякоха църковния кораб по диагонал и гробницата най-после се появи пред тях — черен мраморен саркофаг... лежача статуя на Нютон... две крилати момченца... голяма пирамида... и *огромно кълбо*.

— Ти знаеше ли за това? — сепнато попита Софи. Също изненадан, Робърт поклати глава.

— Като че ли по кълбото са изваяни съзвездия — прибави тя.

Когато приближиха нишата, сърцето на Лангдън се сви. Гробницата на Нютон беше *осеяна* с кълба — звезди, комети, планети. „Кълбото там го няма...“ Все едно да търсиш липсващ стрък трева на игрище за голф.

— Астрономически тела — загрижено рече Софи. — При това много.

Професорът се намръщи. Единствената връзка между планетите и Граала, за която се сещаше, бе *Венера*^[1], а на път за „Темпъл“ той вече беше опитал с тази парола.

Софи бързо тръгна към саркофага, но Лангдън изостана няколко крачки, за да вижда какво става наоколо.

— „Божественост“ — наклонила глава, започна да чете тя заглавията на книгите, върху които се облягаше Нютон. — „Хронология“. „Оптика“. „Philosophiae Naturalis Principia Mathematica“? — Криптографката се обърна към него. — Да ти говори нещо?

Робърт се приближи и се замисли.

— Доколкото си спомням, „Principia, Mathematica“ имаше нещо общо с притеглянето на планетите... които са къмба, естествено, но това ми се струва доста изсмукано от пръстите.

— Ами зодиакалните знаци? — Тя посочи съзвездията по сферата. — Нали говореше за Риби и Водолей?

„Краят на дните“ — помисли си Лангдън.

— Твърди се, че краят на Риби и началото на Водолей били историческият момент, в който Орденът на Сион се готвел да разкрие документите от Сангреала на света. — „Само че хилядолетието дойде без инциденти и историците нямат представа кога ще бъде разкрита истината.“

— Плановете на Ордена може да са свързани с последните думи — каза Софи.

„За плод в утроба ни мълви, за Роза, плът и род.“ Лангдън потръпна.

— Ти ми каза, че моментът, в който Орденът се готвел да разгласи истината за „Розата“ и нейната плодородна утроба, бил пряко свързан с разположението на планетите — които са къмба.

Забелязал материализиращите се бледи очертания на вероятна възможност, професорът утвърдително кимна. Въпреки това интуицията му подсказваше, че астрономията не е ключът. Всички предишни решения на великия магистър бяха притежавали красноречиво символично значение — Мона Лиза, Мадоната на скалите, СОФИЯ.

Такова красноречие определено липсваше в концепцията за планетните сфери и зодиака. До този момент Жак Сониер ги бе водил към Граала само с грижливо съставени шифри и Лангдън смяташе, че последната парола — тези пет букви, които щяха да отключат най-голямата тайна на Ордена — не само ще е символично адекватна, но и кристално ясна. Ако приличаше на другите, щом го разкриеха, това решение щеше да е очевидно до болка.

— Погледни! — ахна Софи и го задърпа. По уплахата ѝ Лангдън реши, че някой се приближава, но когато се обърна към нея, видя, че тя ужасено зяпа черния мраморен саркофаг. — Някой е бил тук — прошепна младата жена и посочи изпънатия десен крак на Нютон.

Отначало Робърт не разбра какъв е проблемът. Някакъв небрежен турист беше оставил въглен за отпечатване на надгробни плочи върху капака на саркофага. Той се пресегна да го вземе, ала когато се наведе, светлината падна върху полирания черен мрамор и професорът се вцепени. Внезапно видя защо се е уплашила Софи.

Върху капака на саркофага в краката на Нютон лъщеше едва забележим надпис с въглен:

Тибинг е при мен.
Минете през Катедралния съвет
и излезте през южния изход в обществената градина.

Лангдън препрочете съобщението. Сърцето му туптеше бясно. Софи се обърна и погледна към наоса. Въпреки тревогата, обзела го при вида на надрасканите с въглен думи, Робърт си каза, че това е добра вест. „Лий още е жив.“ И не само това.

— И те не знаят паролата — прошепна той.

Софи кимна. Иначе защо щяха да разкриват присъствието си?

— Може би искат да разменят Лий за паролата. А може да е капан.

Робърт поклати глава.

— Едва ли. Градината е *извън* стените на абатството.

Доста оживено място. — Веднъж бе ходил в прочутата Колидж Гардън — малка градина с овощки и лечебни растения, останала от дните, когато монасите бяха отглеждали фармакологични средства. Колидж Гардън можеше да се похвали с най-старите живи овощни дървета във Великобритания и туристите обичаха да се разхождат там.

— Мисля, че като ни викат навън, искат да спечелят доверието ни. За да се чувстваме в безопасност.

Софи не изглеждаше убедена.

— Искаш да кажеш навън, където няма детектори за метал, нали?

Лангдън се намръщи. Тя имаше право.

Американецът пак огледа осеяната с кълба гробница. Искаше му се да има поне бегла представа за паролата на криптекса... нещо, с което да води преговори. „Аз забърках Лий в тази история и ще направя каквото трябва, за да му помогна.“

— Пише да минем през Катедралния съвет към южния изход — каза Софи. — Може би от изхода ще се разкрива изглед към градината. Така ще преценим положението преди да излезем и да се изложим на евентуална опасност.

Идеята беше добра. Лангдън смътно си спомняше, че Катедралният съвет е голяма осмоъгълна зала, в която се бе събирал някогашният английски парламент преди да бъде построена днешната сграда. От години не беше ходил там, ала знаеше, че първо се минава през манастира. Той отстъпи няколко крачки от гробницата и погледна към отсрещния край на черквата.

Там имаше сводест изход с голяма табела:

КЪМ:

Манастир

Музей

Дарохранителница

Параклис „Сейнт Фейт“

Катедрален съвет

Лангдън и Софи тичешком минаха под табелата, прекалено бързо, за да забележат малката обява, на която абатството се извиняваше, че някои сгради са затворени за реставрация.

Озоваха се в манастира — двор с високи стени. Над тях виеше вятърът и издаваше звук като тихо свирене от гърло на бутилка. Когато влязоха в тесните галерии около двора, Лангдън изпита познато безпокойство, каквото го обземаше винаги в затворени помещения.

Той се съсредоточи върху края на тунела пред тях и като се ориентираше по табелите, се насочи към Катедралния съвет. Дъждът се бе засилил и в галерията беше влажно и студено. По пътя се разминаха с друга двойка, която бързаше в обратната посока да се скрие от лошото време. Манастирът изглеждаше пуст — най-непривлекателната част от комплекса на абатството на този вятър и дъжд.

Четиридесетина метра нататък по източната галерия от лявата им страна се появи сводестият вход, който търсеха. Но бе преграден с въже и табела:

ЗАТВОРЕНО ЗА РЕСТАВРАЦИЯ

Дарохранителница.

Параклис „Сейнт Фейт“

Катедрален съвет

Дългият пуст коридор зад въжето беше осеян със скелета и строителни материали. В непосредствена близост от двете страни Лангдън видя входовете на дарохранителницата и параклиса „Сейнт Фейт“. Входът на Катедралния съвет обаче се намираще много по-навътре, в дъното на галерията. Тежката му дървена врата зееше отворена и просторната осмоъгълна зала бе окъпана в сивкава светлина от многобройните грамадни прозорци, гледащи към Колидж Гардън. „Минете през Катедралния съвет и излезте през южния изход в обществената градина.“

— Това е краят на източната галерия, така че южният изход към градината трябва да е отдясно в онази зала — каза Робърт.

Софи вече прескачаше въжето. Докато бързаха по тъмния коридор, воят на вятъра и плисъкът на дъжда във вътрешния двор зад тях постепенно заглъхваха. Катедралният съвет беше нещо като допълнителна сграда — пристройка в края на дълга галерия, осигуряваща спокойствието на парламентарните заседания.

— Изглежда огромен — прошепна Софи, когато се приближиха.

Лангдън беше забравил колко е голяма тази зала. Отвън се виждаха шеметните прозорци в отсрещния край на осмоъгълното помещение — издигаха се към високия сводест таван. Оттам определено щеше да се вижда градината.

Когато влязоха, трябваше да присвият очи. След мрачните галерии Катедралният съвет им се струваше като солариум. Бяха влезли доста навътре, когато разбраха, че обещаната врата я няма. Бяха попаднали в капан.

Скъръцането на тежката врата зад тях ги накара да се обърнат. Резето падна с металически звън. Човекът, който стоеше на прага, спокойно бе насочил малък револвер към тях. Беше набит и се подпираше на алуминиеви патерици.

За миг Лангдън си помисли, че сънува.

Беше Лий Тибинг.

[\[1\] Venus \(англ.\) — Б. пр.](#) ↑

Сър Лий Тибинг печално гледаше Робърт Лангдън и Софи Нево над цевта на малкия револвер.

— От мига, в който влязохте в дома ми, правех всичко по силите си да ви предпазя — каза той. — Но вашето упорство ме постави в трудно положение.

Виждаше смаяните им от предателството му изражения, и все пак беше убеден, че скоро ще разберат върволицата от събития, довела и тримата до този невероятен кръстопът.

„Трябва да ви разкажа много неща. Още не знаете почти нищо.“

— Повярвайте, моля ви, изобщо нямах намерение да ви замесвам — продължи Тибинг. — Вие дойдохте в дома ми. *Сами* ме потърсихте.

— Лий? — успя да изпелтечи Лангдън. — Какво правиш, по дяволите? Мислехме, че си в беда. Дойдохме тук, за да ти помогнем!

— Както си и мислех — отвърна англичанинът. — Имаме да обсъдим много неща.

Лангдън и Софи не можеха да откъснат удивените си погледи от насочения към тях револвер.

— С това само си осигурявам цялото ви внимание — каза Тибинг. — Ако исках да ви убия, вече щяхте да сте мъртви. Когато нощес влязохте в дома ми, рискувах всичко, за да пощадя живота ви. Аз съм човек на честта и съм се заклел пред самия себе си да жертвам само онези, които са предали Сангреала.

— Какви ги говориш? — попита Лангдън. — Какво означава това „предали Сангреала“?

— Открих една ужасна истина — заяви англичанинът. — Разбрах *защо* документите от Сангреала така и не са били разгласени на света. Научих, че в крайна сметка Ордена на Сион решил да не ги разкрива. Затова хилядолетието отмина, без да се случи нищо, затова нищо не се промени, когато навлязохме в Края на дните.

Лангдън отвори уста, готов да възрази.

— Орденът е получил святата задача да сподели истината — продължи Тибинг. — Да разкрие документите от Сангреала, когато настъпи Краят на дните. Векове наред хора като Леонардо, Ботичели и Нютон са рискували всичко, за да защитят документите и да изпълнят тази задача. И сега, в самия момент на истината, Жак Сониер се отказа. Човекът, удостоен с най-голямата отговорност в християнската история, изклинчи от дълга си. Реши, че моментът не е подходящ. — Той се обърна към Софи. — Сониер изневери на Граала. Изневери на Ордена. Изневери на паметта на всички поколения, които са се жертвали, за да направят възможен този миг.

— Вие ли? — Софи яростно впери в него зелените си очи. — *Вие* ли сте виновен за убийството на дядо ми?

Тибинг се намръщи.

— Дядо ви и неговите сенешали бяха предатели на Граала.

Софи усети, че дълбоко от душата ѝ блика гняв. „Той лъже!“ Гласът на англичанина беше безмилостен.

— Дядо ви се е продал на Църквата. Очевидно е, че са му оказали натиск, за да запази истината в тайна.

Софи поклати глава.

— Църквата нямаше абсолютно никакво влияние върху дядо ми!

Тибинг студено се засмя.

— Мила моя, Църквата има хилядолетен опит в оказването на натиск върху хората, които заплашват да разкрият лъжите ѝ. Още от Константиново време тя успешно крие истината за Мария Магдалина и Иисус. Не бива да се изненадваме, че точно сега пак е открила начин да остави света в неведение. Църквата може вече да не праща кръстоносци да колят неверниците, обаче влиянието ѝ е не по-малко убедително. И не по-малко коварно. — Той замълча за миг, сякаш за да подчертае следващите си думи. — Госпожице Нево, дядо ви от известно време искаше да ви каже истината за вашето семейство.

Софи ахна.

— Откъде знаете?

— Методите ми нямат значение. Важното е сега да проумеете следното. — Британският историк дълбоко си пое дъх. — Майка ви, баща ви, баба ви и брат ви не загинаха в катастрофа.

Обзета от дълбоко вълнение, Софи отвори уста да отговори, ала не можа. Лангдън поклати глава.

— Какви ги говориш, Лий?

— Това обяснява всичко, Робърт. Всичко си отива на мястото. Историята се повтаря. Когато е трябвало да запази Сангреала в тайна, Църквата никога не се е колебала да убива. С приближаващия Край на дните, убийството на най-близките хора на великия магистър праща съвсем ясно послание. Мълчи, иначе вие със Софи сте следващите.

— Било е автомобилна катастрофа — изпелтечи Софи. Мъката от детството ѝ отново бликна в душата ѝ. — *Катастрофа!*

— Приказки, за да защитят невинността ви — отвърна Тибинг. — Помислете, така само двама души от семейството остават невредими — великият магистър на Ордена и неговата единствена внучка — идеалната двойка, осигуряваща властта на Църквата над братството. Мога само да си представя ужаса, който през тези последни години е всявала в дядо ви Църквата, заплашвайки да убие и вас, ако той посмее да разгласи документите от Сангреала, заплашвайки да довърши започнатата работа, ако Сониер не принуди Ордена да не изпълни древната си клетва.

— Лий, не разполагаш с никакви доказателства, че Църквата има нещо общо със смъртта на онези хора, нито че това е повлияло върху решението на Ордена да запази тайната! — вече видимо ядосан, възрази Лангдън.

— Доказателство ли? — викна Тибинг. — Искаш доказателство за въздействие върху Ордена, така ли? Новото хилядолетие настъпи, и все пак светът си остава в неведение! Това не е ли достатъчно доказателство?

В ехото на думите му Софи чу да говори друг глас. „Софи, трябва да ти кажа истината за твоето семейство.“ Тя усети, че трепери. Възможно ли бе *това* да е истината, която беше искал да ѝ разкрие дядо ѝ? Че семейството ѝ е било убито? Какво всъщност знаеше за катастрофата, отнела живота на близките ѝ? Само откъслечни подробности. Дори репортажите във вестниците бяха мъгляви. Катастрофа? Приказки? Внезапно си спомни прекалената грижовност на дядо си. Като малка той почти не я оставяше сама. Дори когато беше заминала да учи в университета, бе усещала бдителния му поглед. Зачуди се дали през целия ѝ живот не са я пазили братя от Ордена.

— Подозирал си, че го манипулират. — Лангдън смаяно се вторачи в англичанина. — Затова ли го уби?

— Не аз натиснах спусъка — отвърна Тибинг. — Сониер умря още преди години, когато Църквата му отне семейството. Беше разкрит. Вече е свободен от мъката, от срама, че не е способен да изпълни свещения си дълг.

Помисли за алтернативата. Трябваше да се направи нещо. Нима светът вечно ще остане в безпросветна тъма? Нима ще допуснем Църквата цяла вечност да разтръбвява лъжите си в нашите учебници по история? Докога ще ѝ позволяваме да оказва натиск чрез убийства и изнудване? Не, трябваше да се направи нещо! И сега сме в състояние да изпълним дълга на Сониер и да поправим една ужасна неправда. — Той замълча за миг. — Ние тримата. Заедно.

Софи изпитваше единствено съмнение.

— Как може да вярвате, че ще ви помогнем?

— Защото, мила моя, тъкмо вие сте причината Орденът да не разгласи документите. Обичта на дядо ви към вас му попречи да се противопостави на Църквата. Страхът му от отмъщение срещу единствения му оцелял близък човек го осакати. Той нямаше шанс, защото вие го отблъснахте, завързахте му ръцете, накарахте го да чака. Сега дължите на света истината. Дължите го на паметта на дядо си.

Робърт Лангдън се беше отказал да се опитва да се ориентира. Въпреки урагана от въпроси, нахлул в главата му, той знаеше, че е важно само едно — да измъкне Софи жива. Угризенията, които бе изпитвал, че е забъркал Тибинг, сега се насочиха към нея.

„Аз я заведох в Шато Вилет. Аз съм виновен.“

Не можеше да повярва, че Лий Тибинг е способен хладнокръвно да ги убие, и все пак англичанинът определено беше замесен в убийството на други хора по време на своето заблудено търсене на Граала. И никой нямаше да чуе изстрелите в тази уединена зала с дебели стени, особено в дъжда. „А и Лий току-що ни призна вината си.“

Той погледна Софи. Тя изглеждаше потресена. „Църквата е убила семейството ѝ, за да запуши устата на Ордена?“ Знаеше, че днешната Църква не убива хора. Трябваше да има друго обяснение.

— Остави Софи да си тръгне — каза Лангдън. — Двамата с теб трябва сами да обсъдим този въпрос.

Тибинг принудено се засмя.

— Боя се, че не мога да си позволя такъв жест на доверие. Мога обаче да ви предложа *следното*. — Като продължаваше да се цели в Софи, той се отпусна на патериците си и извади ключовия камък от джоба си. После с олюляване му го протегна. — Знак на доверие, Робърт.

Обзет от съмнение, Лангдън не помръдна. „Лий ни връща ключовия камък?“

— Вземи го — каза Тибинг и несръчно го разклати във въздуха.

Професорът се сецаше само за една причина британецът да им го връща.

— Ти вече си го отворил. Извадил си картата.

Тибинг се засмя и поклати глава.

— Ако бях отворил ключовия камък, Робърт, щях да изчезна сам да търся Граала и да не ви забърквам. Не, не знам отговора. И спокойно си го признавам. Истинският рицар трябва да е скромен пред лицето на Граала. И да се подчинява на знаците, които му се явяват. Когато ви видях да влизате в абатството, веднага разбрах. Вие бяхте там с цел. Да помогнете. Аз не се стремя към слава. Служа на много по-велик господар от собствената си гордост. Истината. Човечеството заслужава да научи истината. Граалът откри всички ни и сега умолява да го разкрием. Трябва да работим задружно.

Въпреки апела на Тибинг за сътрудничество и доверие, револверът продължаваше да е насочен срещу Софи. Лангдън се приближи и взе студения мраморен цилиндър. Чу как оцетът вътре се пляска. Пръстените все още бяха безредно завъртени и криптексът беше заключен.

Робърт отстъпи назад и погледна Тибинг.

— Откъде знаеш, че няма да го счупя?

Англичанинът зловещо се изкиска.

— Заплахата ти да го строшиш в „Темпъл“ беше блъф. Робърт Лангдън никога няма да строши ключовия камък. Ти си историк, Робърт. Държиш ключа за две хиляди години история — изчезналия ключ за Сангреала. Усецаш душите на всички рицари, изгорени на клада, защото не са издали тайната. Нима ще допуснеш смъртта им да остане напразна? Не, ти ще отмъстиш за тях. Ще се присъединиш към редиците на великите хора, на които се възхищаваш, Леонардо,

Ботичели, Нютон, за всеки от които щеше да е чест сега да е на твоето място. Съдържанието на ключовия камък ни зове. Копнее да бъде освободено. Моментът настъпи. Съдбата ни доведе дотук.

— Не мога да ти помогна, Лий. Нямам представа как да го отворя. Видях гробницата на Нютон само за малко. И даже да знаех паролата... — Лангдън замълча, разбрал, че е казал прекалено много.

— Нямаше да ми я разкриеш, така ли? — въздъхна Тибинг. — Разочарован съм и съм изненадан, Робърт, че не съзнаваш до каква степен си ми длъжник. Моята задача щеше да е много по-проста, ако с Реми ви бяхме очистили в Шато Вилет. Вместо това аз рискувах всичко, за да постъпя по-благородно.

— Това ли ти е благородството? — Лангдън кимна към револвера.

— Сониер е виновен — отвърна Тибинг. — Той и неговите сенешали излъгаха Сила. Иначе лесно щях да се сдобия с ключовия камък. Как да предположа, че великият магистър ще положи такива усилия, за да ме измами и да остави ключовия камък на отчуждилата се от него внучка? — Тибинг стрелна Софи с презрителен поглед. — Човек, напълно недостоен да съхранява това знание, поради което се нуждае от специалист по символика за гледачка. — Англичанинът отново се обърна към Лангдън.

— За щастие, Робърт, твоята поява ме улесни. Вместо ключовият камък завинаги да остане в депозитната банка, ти го взе оттам и го донесе в дома ми.

„Къде другаде можех да избягам? — помисли си професорът. — Общността на историците на Граала е малка и с Тибинг отдавна се познавахме.“

На лицето на Тибинг се изписа самодоволна гримаса.

— Когато научих, че Сониер ви е оставил предсмъртно писмо, разбрах, че ви е известна ценна информация на Ордена. Не бях сигурен дали е самият ключов камък, или насоки къде да го откриете. Но полицията ви преследваше по петите и подозирах, че може да се изгърсите в дома ми.

Лангдън го погледна гневно.

— Ами ако не бяхме дошли?

— Бях готов да ви подам ръка за помощ. Така или иначе, ключовият камък идваше в Шато Вилет. Фактът, че ми го донесохте в

ръцете, само доказва, че моята кауза е справедлива.

— Какво?! — ужаси се Робърт.

— Сила трябваше да проникне в Шато Вилет и да вземе ключовия камък от вас — и да ви извади от играта, без да пострадате и без да ме поставя под подозрение в съучастничество. Когато видях колко са сложни шифрите на Сониер обаче, реших да продължа да ви използвам. Щом научих достатъчно, за да се справя сам, по всяко време можех да накарам Сила да открадне ключовия камък.

— „Темпъл“ — смаяна от предателството му, ахна Софи.

„Започват да загоряват“ — помисли си Тибинг. Още отначало знаеше, че в „Темпъл“ не са погребани рицари, и все пак привидната му връзка със стихотворението се оказа удобна примамка, за да вземе ключовия камък. Фалшивото отвличане вървеше гладко до импровизираната заплаха на Лангдън да разбие цилиндъра в каменния под. Тогава Реми изпадна в паника и глупаво показа лицето си. „Единственият, който можеше да ме уличи!“ Сила замъкна Тибинг навън, без да подозира истинската му самоличност. После се намеси Реми и хлабаво го завърза в купето на лимузината. Въжетата и изолираните банджи бяха за заблуда — заради Сила. Когато Реми вдигна преградата, Тибинг се развърза и се обади на монаха по телефона. С фалшивия френски акцент, който използваше още отначало, той прати Сила в *Orus Dei*. По-късно анонимно го издаде на полицията.

„Едно слабо място по-малко.“

С другото слабо място имаше проблем. *Реми*. Отчаяно се съпротивляваше срещу този изход, ала накрая французинът започна да става опасен. „Всяко търсене на Граала иска жертви.“ Най-чистото решение го очакваше в мокрия бар на лимузината — бутилка, малко коняк и кутия фъстъци. Прахът на дъното на кутията беше достатъчен. Когато Реми спря на Хорс Гардс Уей, Тибинг се прехвърли отпред. След няколко минути пак се върна в купето, унищожи уликите и накрая отиде за изпълни последната фаза от задачата си.

Уестминстърското абатство се намираще наблизко и макар че патериците му задействаха детектора за метал, охраната не знаеше какво да прави. Да го помолят да остави патериците и да мине през портала с пълзене ли? Или да обискират сакалото му тяло? Тибинг показа на смутените пазачи много по-лесно решение — релефно орнаментирана карта, представяща го като рицар на кралството.

Нещастниците за малко да се изпопробият, докато го въвеждаха в абатството.

Докато гледаше озадачените Лангдън и Нево, Тибинг се бореше с желанието да им разкрие как гениално е използвал *Opus Dei* в маневрите си, които скоро щяха да доведат до гибелта на цялата Църква. Това щеше да почака. В момента имаше по-важна работа.

— *Mes amis*^[1] — на безупречния си френски заяви той. — *Vous ne trouvez pas le Saint-Graal, c'est le Saint-Graal qui vous trouve.* — Англичанинът се усмихна. — Общият ни път не може да е по-ясен. Граалът ни намери.

Мълчание.

Той сниши глас и зашепна:

— Заслушайте се. Чувате ли го? Граалът ни говори през вековете. Умолява да го спасим от глупостта на Ордена. Използвайте тази възможност. Ние сме единствените, които можем да разшифроваме този последен код и да отворим криптекса. — Тибинг замълча за мир, очите му блестяха. — Трябва да положим клетва. Клетва за вярност един към друг. Рицарска преданост към истината.

Софи дълбоко се вгледа в очите му и отговори с леден глас:

— Никога няма да се закълна на убиеца на дядо ми. Обещавам ви само, че ще се погрижа да ви пратят в затвора.

Сърцето на Тибинг се сви и той взе решение.

— Съжалявам, че постъпвате така, мадамозел. — Обърна се и се прицели в Лангдън. — Ами ти, Робърт? С мен ли си, или си против мен?

[1] Приятели (фр.). — Б. пр. ↑

Тялото на епископ Мануел Арингароса бе изтърпяло много видове болка, и все пак разкъсващото парене на раната от куршума в гърдите му беше напълно непознато. Дълбоко и силно. Не рана на плътта... а по-скоро на душата.

Той отвори очи и се напрегна да види нещо, ала дъждът замъгляваше зрението му. „Къде съм?“ Прегръщаха го яки ръце и носеха отпуснатото му тяло като парцалена кукла. Вятърът развяваше черното му расо.

Епископът вдигна ръка, избърса очите си и видя, че човекът, който го носи, е Сила. Грамадният албинос се препъваше по мокрия тротоар и крещеше да го закарат в болница. Червените му очи бяха вперени право напред, по бялото му, опръскано с кръв лице се стичаха сълзи.

— Синко — прошепна Арингароса. — Ти си ранен.

Сила го погледна с измъчена гримаса.

— Много съжалявам, отче. — Сякаш страдаше толкова силно, че не можеше да говори.

— Не, Сила — отвърна епископът. — Аз съжалявам. Аз съм виновен. — „Учителя ми обеща, че няма да има убийства, и аз ти казах изцяло да му се подчиняваш.“ — Прекалено избързах. Прекалено се страхувах. Двамата с теб бяхме измамени. — „Учителя изобщо нямаше да ни даде Светия Граал.“

Прегърнат в ръцете на човека, когото преди толкова много години беше подслонил, епископ Арингароса сякаш се върна назад във времето. В Испания. В скромното си начало, когато със Сила бяха строили малка католическа черква в Овиедо. И по-късно, в Ню Йорк, където беше разтръбявал Божието величие от високия център на Орус Деи на Лексингтън Авеню.

Преди пет месеца бе получил ужасяваща новина. Делото на живота му беше в опасност. Спомни си срещата в замъка Гандолфо,

която бе променила живота му... вестта, която беше поставила началото на тази трагедия...

Арингароса с високо вдигната глава влезе в астрономическата библиотека на Гандолфо. Очакваше да бъде посрещнат от ликуващи тълпи, нетърпеливи да го потупат по гърба за блестящите успехи на католицизма в Америка.

Присъстваха само трима души. Секретарят на Ватикана. Разплут. Кисел. Двама високопоставени италиански кардинали. Самодоволни. Лицемерно набожни.

— Господин секретар? — озадачен, рече Арингароса.

Дебелият свещеник, който контролираше всички юридически въпроси на Църквата, стисна ръката му и му посочи стола срещу себе си.

— Настанете се удобно, моля.

Епископът седна. Усещаше, че се е случило нещо лошо.

— Нямам опит в любезностите, ваше високопреосвещенство, затова ще започна направо с причината да ви поканим тук — каза секретарят.

— Да, кажете. — Арингароса погледна двамата кардинали, които като че ли го преценяваха със самодоволно очакване.

— Както ви е добре известно, Негово светейшество и други в Рим напоследък са загрижени от политическото отражение на консервативните практики на *Opus Dei*.

Арингароса мигновено се наежи. Вече многократно бяха разговаряли на тази тема с новия папа, който за огромен ужас на епископа, се бе оказал поразително настойчив радетел за либерална промяна на Църквата.

— Искам да ви уверя, че Негово светейшество не се опитва да промени нищо в начина, по който ръководите своята прелатура — побърза да прибави секретарят.

„Надявам се!“

— Тогава защо съм тук?

Дебелият мъж въздъхна.

— Не съм сигурен как да се изразя деликатно, ваше високопреосвещенство, затова ще го кажа направо. Преди два дни ватиканският съвет единодушно гласува да отмени одобрението си за *Opus Dei*.

Арингароса беше сигурен, че не е чул добре.

— Моля?

— Просто казано, след шест месеца Opus Dei вече няма да се смята за прелатура на Ватикана. Ще станете самостоятелна църква. Светият престол няма да има нищо общо с вас. Негово светейшество е съгласен и вече подготвяме юридическите документи.

— Но... това не е възможно!

— Напротив, напълно е възможно. И необходимо. Негово светейшество не одобрява агресивната ви политика на вербуване и упоритото ви практикуване на умъртвяване на плътта. — Той замълча за миг. — Както и отношението ви към жените. Честно казано, Opus Dei се превърна в слабо място и срам за Църквата.

Епископ Арингароса се встрещи.

— Срам ли?

— Не би трябвало да се изненадвате, че се стигна до това.

— Opus Dei е единствената католическа организация, броят на чиито членове расте!

— Вярно е. И това безпокои всички ни.

Арингароса скочи.

— Попитайте Негово светейшество дали Opus Dei е бил срам за Църквата през хиляда деветстотин осемдесет и втора, когато спасихме Банка Ватикана от фалит!

— Ватиканът вечно ще ви е признателен за това — успокоително отвърна секретарят. — И все пак някои хора вярват, че финансовата ви щедрост през осемдесет и втора е единствената причина папа Йоан Павел Втори да ви даде статут на прелатура.

— Това не е вярно!

— Каквато и да е истината, ние подготвяме условия за обезщетение, за да ви изплатим онези пари. Ще ги платим на пет вноски.

— Подкупвате ли ме? — попита Арингароса. — Плащате ми, за да си ида тихо, така ли? Когато Opus Dei е единственият останал глас на разума?!

Единият от кардиналите го погледна.

— Извинете, *разум* ли казахте?

Епископът се наведе над масата и рязко отговори:

— Наистина ли се чудите защо католиците напускат Църквата? Огледайте се, ваше преосвещенство. Хората губят уважение. Трудностите на вярата ги няма. Доктрината се превърна в столска опашка: въздържание, изповед, причастие, кръщение, литургия, заповядайте, изберете си каквото меню ви харесва, без да обръщате внимание на останалото. Що за духовно напътствие предлага Църквата?

— Законите от трети век не са приложими за съвременните следовници на Христа — възрази вторият кардинал. — Тези правила не действат в днешното общество.

— Но изглежда, че действат в Opus Dei!

— Епископ Арингароса — категорично каза секретарят. — От уважение към връзките на вашата организация с предишния папа Негово светейшество ще даде на Opus Dei шест месеца *доброволно* да се отдели от Ватикана. Съветвам ви да се позовете на разлики в мненията със Светия престол и да създадете самостоятелна християнска организация.

— Отказвам! — отвърна Арингароса. — И лично ще му го заявя!

— Боя се, че Негово светейшество вече не желае да се среща с вас.

Епископът се изправи.

— Той няма да *посмее* да отмени лична прелатура, създадена от предишен папа!

— Съжалявам. — Секретарят дори не мигна. — Бог дал, Бог взел.

Арингароса напусна срещата, изпълнен със смут и паника. Когато се прибра в Ню Йорк, дни наред обезверено се визира в хоризонта, обзет от скръб за бъдещето на християнството.

Няколко седмици по-късно един телефонен разговор промени всичко това. Човекът, който му се обади, говореше с френски акцент и се представи като *Учителя* — разпространено обръщение в прелатурата. Каза, че знаел за плановете на Ватикана да оттегли подкрепата си за Opus Dei.

„Откъде знае?“ — чудеше се Арингароса. Само неколцина висши духовници в Църквата бяха информирани за предстоящото отделяне на Opus Dei.

— Аз имам уши навсякъде, ваше високопреосвещенство, и така се сдобих с някои сведения — прошепна Учителя. — С ваша помощ мога да намеря скривалището на една свещена реликва, която ще ви осигури огромно могъщество... достатъчно, за да принудите Ватикана да се преклони пред вашата воля. Достатъчно, за да спасите Вярата. — Той замълча за миг. — Не само за Opus Dei. За всички нас.

„Бог взел... Бог дал.“ Арингароса се обнадежди.

— Разкажете ми плана си.

Когато вратите на болницата „Парксайд“, край Кенсингтън Грийн се отвориха, епископ Арингароса беше в безсъзнание. Сила с олюляване влезе във фойето, не на себе си от изтощение. Свлече се на колене на пода и извика за помощ. Всички наоколо удивено ахнаха при вида на полуголия албинос, който носеше на ръце окървавен духовник.

Лекарят, който му помогна да остави епископа върху носилка, бързо премери пулса на Арингароса.

— Изгубил е много кръв. Няма голяма надежда.

Клепачите на Арингароса замигаха и той дойде на себе си за миг. Погледът му се насочи към Сила.

— Дете мое...

Душата на албиноса се разкъсваше от угризения и гняв.

— Отче, даже цял живот да го търся, но ще намеря онзи, който ни измами, и ще го убия.

Докато се готвеха да го отведат, Арингароса тъжно поклати глава.

— Сила... ако не си научил нищо от мен, моля те... научи поне това. — Той хвана ръката на албиноса и я стисна. — Прощката е най-големият Божи дар.

— Но, отче...

Епископът затвори очи.

— Моли се, Сила.

Робърт Лангдън стоеше под високия купол на пустия Катедрален съвет и се взираше в дулото на револвера на Лий Тибинг.

„Et tu, Робърт? С мен ли си, или си против мен?“ Думите на кралския историк отекваха в тишината на ума му. Както и да отговореше, щеше да изгуби, знаеше го. Ако отговореше положително, щеше да предаде Софи. А иначе Тибинг нямаше да има друг избор, освен да убие и двамата.

Дългогодишният му опит от университетските аудитории с нищо не му помагаше да намери изход от такива ситуации, ала го бе научил на нещо за отговорите на парадоксални въпроси. „Когато един въпрос няма вярно решение, отговорът е само един.“ Сивата зона между „да“ и „не“. „Мълчанието.“

Втрещен в криптекса в ръцете си, Лангдън просто реши да се оттегли.

Без да вдига очи, той заотстъпва назад, извън огромната пуста зала. „На неутрална земя.“ Надяваше се съсредоточеността му върху каменния цилиндър да загатне на Тибинг, че е възможно да му окаже съдействие, а мълчанието да покаже на Софи, че не я е изоставил.

„И междувременно печеля време за мислене.“

Предполагаше, че Тибинг иска от него точно това — да разсъждава. „Затова ми даде криптекса. За да усетя тежестта на решението си.“ Британският историк се надяваше допирът до криптекса на великия магистър да накара Лангдън напълно да осъзнае мащабите на неговото съдържание, научното му любопитство да вземе връх над всичко останало, да го принуди да разбере, че ако не отворят ключовия камък, ще изгуби самата история.

Докато Софи продължаваше да е под прицел в отсрещния край на залата, Робърт се боеше, че откриването на паролата е последната му надежда да я спаси. „Ако извадя картата, Тибинг ще преговаря.“ Той насочи мислите си към тази задача и бавно се приближи към

далечните прозорци... като извика пред очите си образа на Нютоновата гробница.

*Кълбото там го няма, що за плод,
в утроба ни мълви, за Роза, плът и род.*

Професорът се обърна с гръб към тях и закрачи към високите прозорци — търсеше вдъхновение в мозайката на витражите. Нищо.

„Постави се на мястото на Сониер — наложи си той и отпрати поглед навън към Колидж Гардън. — Какво според него е кълбото, което липсва от гроба на Нютон? — Под дъжда заискриха образи на звезди, комети и планети, ала Лангдън не им обърна внимание. Той бе човек на хуманитарните науки, на историята на изкуството. — Свещената женственост... потирът... Розата... прогонената Мария Магдалина... упадъкът на Богинята-майка... Светият Граал.“

Легендите винаги бяха представяли Граала като жестока любима, танцуваща в сенките, нашепваща в ухото на човек, примамваща го да направи още една крачка и сетне потъваща в мъглата.

Загледан в поклащащите се дървета на Колидж Гардън, Лангдън усещаше игривото ѝ присъствие. Признаците бяха навсякъде. Подобно на мамещ силует, материализиращ се от дъжда, клоните на най-старата ябълка във Великобритания, бяха осеяни с петоллистни цветове, всички лъщящи като Венера. Богинята-майка беше в градината. Тя танцуваше под дъжда, пееше песни за вековете, надничаше иззад покритите с пъпки клони, сякаш за да напомни на Робърт, че плодът на знанието расте точно извън обсега му.

От отсрещния край на залата сър Лий Тибинг уверено наблюдаваше Лангдън, който като омагьосан гледаше през прозореца.

„Точно както се надяхах — помисли си англичанинът. — Ще успее.“

От известно време Тибинг подозираше, че ключът за Граала е Лангдън. Кралският историк не случайно започна осъществяването на плана си в същата нощ, в която Лангдън трябваше да се срещне с Жак Сониер. Подслушвайки уредника, Тибинг се убеди, че желанието му да се запознае лично с Лангдън може да означава само едно. „Загадъчният ръкопис на Лангдън засяга нещо важно за Ордена. Лангдън се е

натъкнал на някаква истина и Сониер се страхува да не бъде разкрита.“ Тибинг беше сигурен, че великият магистър вика Лангдън, за да му запуши устата.

„Достатъчно дълго запушват устата на истината!“

Знаеше, че трябва да действа бързо. Ударът на Сила щеше да постигне две цели. Щеше да попречи на Сониер да убеди Лангдън да запази тайната и да задържи американеца в Париж в случай, че има нужда от него. Вместо това Лангдън сам дойде в Шато Вилет. „Още един признак, че Граалът копнее да го открият.“ Почти прекалено лесно уреди фаталната среща между Сониер и Сила. „Имах вътрешна информация за най-съкровениите страхове на уредника.“ Предишния следобед Сила телефонира на Сониер и се представи като смутен свещеник.

— Простете ми, мосю Сониер, трябва веднага да разговарям с вас. Току-що ми се изповяда човек, който твърди, че е убил ваши близки роднини.

Сониер отговори сепнато, но предпазливо.

— Близките ми загинаха в катастрофа. Полицейското следствие категорично го доказва.

— Да, в *автомобилна* катастрофа — хвърли въдицата Сила. — Човекът, който ми се изповяда, каза, че изблъскал колата им от пътя в някаква река.

Сониер мълчеше.

— Мосю Сониер, изобщо нямаше да ви се обадя, ако този човек не каза нещо, което ме кара да се боя за *вашата* безопасност. — Сила направи драматична пауза. — Спомена също и за внучка ви Софи.

Името на Софи беше катализаторът. Уредникът отговори на Сила веднага да отиде при него на най-сигурното място, за което се сещаше — кабинета му в Лувъра. После телефонира на Софи, за да я предупреди, че е в опасност. И съвсем забрави за срещата с Робърт Лангдън... И сега, когато американецът стоеше сам в отсрещния край на залата, Тибинг разбираше, че успешно е разделил двамата спътници. Софи Нево продължаваше да е непокорна, но Лангдън очевидно виждаше цялата картина. Опитваше се да разгадае паролата. „Ясно му е, че трябва да намерим Граала и да го освободим от оковите му.“

— Той няма да го отвори заради вас — студено заяви Софи. —
Даже да открие паролата.

Тибинг наблюдаваше Лангдън и продължаваше да държи под прицел Софи. Вече бе съвсем сигурен, че ще се наложи да стреля. Макар че тази мисъл го смущаваше, знаеше, че няма да се поколебае. „Дадох ѝ всички възможности да постъпи както трябва. Граалът е по-важен от всички нас.“

В този момент Лангдън се обърна към тях.

— Гробницата... — внезапно каза той и ги погледна със слаб проблисък на надежда в очите си. — Знам къде да търся. Да, мисля, че мога да разгадая паролата.

Сърцето на Тибинг ликуваше.

— Къде, Робърт? Каж ми!

— Недей, Робърт! — ужасено възкликна Софи. — Няма да му помогнеш, нали?

Понесъл затворения криптекс пред себе си, професорът се приближи с решителна крачка.

— Не — рече той и се обърна към Лий. — Не и преди да я пуснеш.

Оптимизмът на Тибинг угасна.

— Съвсем близо сме, Робърт. Не смей да си играеш с мен!

— Това не е игра — отвърна американецът. — Пусни я. После ще те заведа при гробницата на Нютон. Заедно ще отворим криптекса.

— Никъде не отивам — заяви Софи и зелените ѝ очи гневно се присвиха. — Криптексът беше оставен на мен. Той не е *ваш*.

Лангдън уплашено я изгледа.

— Моля те. Софи! В опасност си. Опитвам се да ти помогна!

— Как? Като разкриеш тайната, която дядо ми е умрял, за да запази ли? Той ти се довери, Робърт. Аз ти се доверих.

В сините очи на Лангдън ясно се долавяше паника и Тибинг не можеше да не се усмихне при мисълта, че двамата действат един срещу друг. Рицарските усилия на американеца бяха смешни. „Предстои му да разкрие една от най-големите тайни в историята, а той се тревожи за жена, която доказва, че не е достойна за откритието.“

— Софи — каза Робърт. — Моля те... трябва да си тръгнеш.

Тя поклати глава.

— Не и докато не ми дадеш криптекса или не го разбиеш в пода.

— Какво? — ахна Лангдън.

— Робърт, дядо ми би предпочел тайната завинаги да се изгуби, вместо да попадне в ръцете на неговия убиец.

— Откъде знаете? — оскърбено изсумтя Тибинг. — Вие десет години не сте поддържали връзка с него. Изобщо познавали ли сте го? Наистина ли смятате, че е умрял снощи? Не, не. Той е умрял преди години — когато Църквата му е отнела семейството и после единствената му внучка му е обърнала гръб, отказала е да се среща с него и дори да чете писмата му.

— Лий! — извика Лангдън. — Престани!

— Не, Робърт, няма да престана! Госпожице Нево, именно *вашият* инат е направил Ордена заложник през всички тези години. Вашият инат е попречил на дядо ви да ви обясни в какво положение се намира. Достатъчно време стоите на пътя на истината и аз няма да допусна това нито секунда повече! Ако можете да си отворите очите дори само за миг, щяхте да разберете, че в момента дядо ви ни гледа отгоре и иска да ни помогнете да изпълним задачата, която той не е успял да довърши!

Очите на Софи заблестяха, сякаш сълзите ѝ всеки момент щяха да рукнат, ала тя не се разплака.

— Застреляйте ме, ако трябва — отвърна на Тибинг младата жена. — Няма да оставя наследството на дядо си във ваши ръце.

„Добре.“ Кралският историк се прицели.

— Не! — извика Лангдън, вдигна ръка и се приготви да разбие криптекса в каменния под. — Ако дори само си помислиш за това, Лий, ще го хвърля.

Тибинг се засмя.

— Реми повярва на блъфа ти, но не и аз. Добре те познавам.

— Нима?

„Да. Трябва да поработиш върху изражението си, приятелю. Сега виждам, че лъжеш. Нямаш представа къде е отговорът на загадката.“

— Наистина ли, Робърт? Знаеш ли къде да търсиш паролата?

— Да.

Колебанието в очите на Лангдън бе мимолетно, но Лий го забеляза. Там имаше лъжа. Отчаян, смехотворен опит да спаси Софи. Тибинг изпита дълбоко разочарование от Робърт Лангдън.

„Аз съм самотен рицар, заобиколен от недостойни личности. И ще трябва сам да разшифровам ключовия камък.“ Сега Лангдън и Нево бяха заплаха за него... и за Гра ала. Колкото и мъчително да беше решението, той знаеше, че може да го вземе с чиста съвест. Единственият проблем бе да убеди американеца да остави ключовия камък на пода, за да приключат с тази игра.

— Знак за доверие — каза Тибинг и отпусна револвера. — Остави ключовия камък и ще поговорим.

Лангдън знаеше, че лъжата му е разкрита. Виждаше мрачната решителност на лицето на Тибинг и бе наясно, че времето им изтича. „Когато оставя криптекса, той ще убие и двама ни.“ Дори без да погледне Софи, можеше да усети, че сърцето ѝ го умолява в безмълвно отчаяние. „Този човек не е достоен за Граала, Робърт. Моля те, не му давай ключовия камък. Каквото и да струва това.“

Професорът още преди няколко минути беше взел решение — докато бе стоял пред прозореца. „Спаси Софи. Спаси Граала.“ Едва не беше извикал: „Но не знам как!“

Минутите на обезверение бяха донесли със себе си яснота, каквато не бе изпитвал никога. „Истината е пред очите ти, Робърт. — Не знаеше откъде е дошло това откровение. — Граалът не те заблуждава, той зове само достойните.“

Той прилекна на няколко метра пред Лий Тибинг и внимателно отпусна криптекса на сантиметри от каменния под.

— Да, Робърт — прошепна Тибинг и се прицели в него. — Остави го.

Лангдън вдигна поглед към огромния купол, после сведе очи към насочения към него револвер.

— Съжалявам, Лий.

И с плавно движение скочи нагоре, замахна и хвърли криптекса към купола.

Лий Тибинг не усети как показалецът му натиска спусъка, ала револверът стреля с оглушителен гърмеж. Лангдън беше във въздуха и куршумът улучи пода в краката му. Разярен, англичанинът понечи да вдигне оръжието и да стреля пак, но разумът му го накара да вдигне поглед към купола.

„Ключовият камък!“

Времето сякаш замръзна, движенията се забавиха и целият свят на Тибинг се сви до летящия цилиндър. Той достигна върха на издигането си... за миг остана неподвижен... и се запремята надолу към каменния под.

Всички надежди и мечти на Лий с бясна скорост се приближаваха към края си. „Не бива да падне на пода! Мога да го хвана!“ Тялото му реагира инстинктивно. Пусна револвера, метна се напред, захвърли патериците си, протегна нагоре меките си гледани ръце и улови ключовия камък във въздуха.

Победоносно стиснал цилиндъра, Тибинг полетя към пода — ала падаше прекалено бързо. Протегнатите му ръце първи се удариха в каменните плочи и криптексът силно се блъсна в студения под. Чу се ужасяващо хрущене на стъкло.

Цяла безкрайна секунда Лий не можа да си поеме дъх. Проснат на земята, вперил поглед в мраморния цилиндър, той целият изстина. Разнесе се остра миризма на оцет и Тибинг усети, че по дланите му се стича студена течност.

Обзе го дива паника. „НЕ!“ Представи си разтварящия се вътре папирус. „Робърт, глупак такъв! Тайната е изгубена!“

Тибинг неудържимо се разрида. „С Граала е свършено. Всичко се провали.“ Смаян от постъпката на Лангдън, той се опита да отвори цилиндъра, да зърне поне за миг историята преди тя да бъде унищожена. За негово огромно удивление, когато завъртя краищата му, криптексът поддаде.

Англичанинът ахна и погледна. Вътре имаше само парчета мокро стъкло. Нямаше разтварящ се папирус. Той се претърколи настрани и погледна. Софи стоеше до Лангдън, насочила револвера право към него.

Объркан, кралският историк сведе очи към ключовия камък... и тогава видя. Пръстените вече бяха подредени. И той видя думата.

— Да — спокойно каза Лангдън. — Плодът, от който отхапала Ева, предизвикал свещения гняв на Бог. Първородният грях. Символът на падението на свещената женственост. Ябълката^[1].

Истината се стовари върху Тибинг с мъчителната си простота. Кълбото, което липсваше от гроба на Нютон, не можеше да е нищо друго, освен розовата ябълка, която паднала от дървото, ударила

великия учен по главата и го вдъхновила за откритието на живота му. „... трудът му свят... плод... Роза...“

— Робърт — смаяно запелтечи англичанинът. — Ти си го отворил. Къде.. е картата?

Без да мигне, Лангдън бръкна във вътрешния джоб на туидовото си сако и внимателно извади тънък навит на свитък папирус. Разви го и го погледна. На лицето му се изписа многозначителна усмивка.

„Той знае!“ Сърцето на Лий копнееше за това знание. Мечтата на живота му беше точно пред него.

— Кажи ми! Моля те! О, Господи, моля те! Още не е късно!

Чуха се тежки стъпки — приближаваха се. Лангдън бързо нави папируса и го прибра в джоба си.

— Не! — извика Тибинг и се опита да се изправни. Вратата с трясък се отвори, Безу Фаш влетя вътре като бик на арена и бесните му очи мигом откриха целта му — безпомощно проснатия на пода Лий Тибинг. Капитанът облекчено въздъхна, прибра оръжието си и се обърна към Софи.

— Радвам се, че с господин Лангдън сте в безопасност, агент Нево. Трябваше да изпълните заповедта ми.

Британските полицаи влязоха по петите на Фаш и сложиха белезници на Тибинг.

— В джоба му е! — крещеше като безумец той. — Картата на Светия Граал!

Докато го изнасяха от залата, англичанинът отметна глава и изрева:

— Робърт! Кажи ми къде е скрит!

Лангдън го погледна в очите.

— Само достойните откриват Граала, Лий. Ти ме научи на това.

[1] Apple (англ.) — Б. пр. ↑

Сила се скри в едно тихо долче. Над Кенсингтън Грийн се беше спуснала гъста мъгла. Той коленичи на мократа трева и усети топлата струя кръв, която се стичаше от раната под ребрата му. Въпреки това продължи да гледа право напред.

Наоколо му приличаше на рай. Албиносът вдигна окървавените си ръце за молитва и видя как дъждът милва пръстите му, за да възвърне белия им цвят. Капките зашибаха гърба и раменете му и той усети, че тялото му малко по малко изчезва в мъглата.

„Аз съм призрак.“

Прошумоля ветрец и донесе мирис на влажна пръст и нов живот. Сила се молеше с всяка жива клетка в смазаното си тяло. Молеше се за опрощение. Молеше се за милост. И най-вече се молеше за своя наставник... епископ Арингароса... Господ да не го прибере преди да е настъпил уреченият му час. „Остава му да върши много работа.“

Мъглата се стелеше около него и той се чувстваше толкова лек, сякаш валмата ѝ щяха да го отнесат. Монахът затвори очи и прочете последната си молитва.

Някъде отдалеч му шепнеше гласът на Мануел Арингароса.

„Господ е добър и милостив.“

Болката му най-после започна да отслабва и Сила разбра, че епископът е прав.

Късно следобед лондонското слънце най-после разкъса облаците и градът започна да изсъхва. Безу Фаш уморено излезе от стаята за разпити, напусна сградата и спря такси. Сър Лий гръмогласно се беше обявил за невинен и все пак несвързаното му бълнуване за Светия Граал, тайни документи и тайнствени братства караше капитана да подозира, че лукавият историк ще накара адвокатите си да пледират за „невменяемост“.

„Естествено — помисли си Фаш. — Невменяемост.“ Тибинг беше проявил находчивост и прецизност, за да разработи план, който по никакъв начин не го замесваше. Подслушвателният му пост се намираще на единственото място, недостъпно за инвалид като него. Бе използвал Ватикана и Opus Dei — които се бяха оказали напълно невинни. Мръсната му работа беше извършена от монах фанатик и отчаян епископ. И единственият, който бе знаел истинската му самоличност, беше умрял от алергична реакция.

„Това не е дело на луд човек“ — каза си капитанът.

Ако се съдеше по сведенията на Коле от Шато Вилет, коварството на Тибинг достигаше такива мащаби, че самият Фаш можеше да се учи от него. За да скрие подслушвателни устройства в някои от най-добре охраняваните парижки офиси, британският историк бе прибегнал до древните гърци. „Троянски коне.“ Едни от обектите му бяха получили като подаръци скъпи творби, други бяха купили на търг произведения на изкуството, в които Тибинг предварително бе скрил миниатюрните си предаватели. Сониер беше получил покана за вечеря в Шато Вилет, за да обсъдят възможността англичанинът да финансира построяването на ново крило с картини на Леонардо в Лувъра. Поканата завършваше с безобиден послепис, изразяващ интереса на Тибинг към рицаря, който се говорело, че бил направил уредникът. „Донесете го на вечерята“ — предлагаше историкът. Сониер очевидно беше направил точно така и бе оставил

рицаря без надзор достатъчно дълго, за да може Реми Легалудек да внесе едно незабележимо допълнение.

Седнал на задната седалка на таксито, Фаш затвори очи. „Остава ми да свърша още нещо преди да се прибера в Париж.“

В интензивното отделение на болницата „Парксайд“ беше слънчево.

— Смаяхте всички ни — усмихна се медицинската сестра. — Истинско чудо.

Епископ Арингароса немощно отговори на усмивката ѝ.

— Винаги съм бил благословен.

Сестрата дооправи леглото му и го остави сам. Слънчевите лъчи топлеха лицето му. Предишната нощ бе най-черната в живота му.

Той унило се замисли за Сила, чийто труп бяха открили в парка.

„Моля те, прости ми, синко.“

Арингароса беше копнял Сила да участва в неговия величествен план. Предишната нощ обаче му се бе обадил Безу Фаш и го беше попитал за очевидната връзка на албиноса с убийството на монахинята в „Свети Сулпиций“. Епископът бе разбрал, че нощта е придобила ужасяващ обрат. Вестта за четирите нови убийства превърна ужаса му в мъка. „Какво си сторил, Сила?!“ Неспособен да се свърже с Учителя, той беше осъзнал, че е изолиран. „Използван.“ Единственият начин да спре тази страшна върволица от събития бе да признае всичко на Фаш и от този момент двамата заедно се бяха опитали да настигнат Сила преди Учителя да го убеди отново да убие някого.

Уморен до мозъка на костите си, Арингароса затвори очи и се заслуша в телевизионния репортаж за арестуването на един известен британски историк, сър Лий Тибинг. „Учителя, изобличен пред всички.“ Тибинг беше надушил плановете на Ватикана да отлъчи *Orus Dei*. И бе видял в Арингароса идеалната пионка за осъществяването на плана си. „В края на краищата кой друг би се хвърлил сляпо по дирите на Светия Граал, ако не човек като мен, който вече няма какво да губи? Граалът щеше да донесе огромно могъщество на всеки, който го притежава.“

Сър Лий находчиво бе запазил в тайна самоличността си — като бе имитирал френски акцент и набожност, той бе поискал в замяна единственото, от което нямаше нужда. Пари. Арингароса беше прекалено нетърпелив, за да заподозре нещо. Двадесетте милиона евро

бяха нищожна цена в сравнение с Граала и парите на Ватикана му бяха свършили отлична работа. „Слепецът вижда онова, което иска да види.“ И най-голямото оскърбление, което им нанесе Тибинг — поиска парите в чекове, издадени от Банка Ватикана, та ако нещо се обърка, уликите да сочат към Рим.

— Радвам се да видя, че сте добре, ваше високопреосвещенство.

Арингароса позна дрезгавия глас, ала лицето бе неочаквано — сурово, с волеви черти, пригладена назад черна коса и дебела шия, която опъваше яката.

— Капитан Фаш? — Състраданието и загрижеността на капитана към състоянието на епископа предишната нощ бяха накарали Арингароса да си състави съвсем друга представа за него.

Полицаят се приближи до леглото и остави на стола до него познато тежко черно куфарче.

— Мисля, че това е ваше.

Арингароса погледна пълното с чекове куфарче и обзет от срам, незабавно извърна очи.

— Да... благодаря ви. — Замълча и нервно заопипва завивката, после продължи: — Много мислих, господин капитан, и трябва да ви помоля за една услуга.

— Разбира се.

— Семействата на хората в Париж, които Сила... — Епископът пак замълча и развълнувано преглътна. — Разбирам, че парите не могат да компенсират загубата, и все пак, ако сте така любезен да поделите съдържанието на това куфарче между тях... между семействата на убитите.

Фаш дълго го наблюдава с тъмните си очи.

— Добродетелен жест, ваше високопреосвещенство. Ще се погрижа желанието ви да бъде изпълнено.

Възцари се тежко мълчание.

По телевизията един строен френски полицай даваше интервю пред огромно имение. Фаш видя кой е и насочи вниманието си към екрана.

— Лейтенант Коле — с обвинителен глас каза една репортерка от Би Би Си. — Снощи вашият капитан публично обвини двама невинни в убийство. Робърт Лангдън и Софи Нево ще търсят ли отговорност от

вашето управление? Този случай ще струва ли работата на капитан Фаш?

Усмивката на Коле беше уморена, но спокойна.

— Моят опит показва, че капитан Безу Фаш рядко греша. Още не съм разговарял с него по този въпрос, но като имам предвид начина му на действие, предполагам, че публичното преследване на агент Нево и господин Лангдън е било хитрост, за да примами истинския убиец.

Репортерите се спогледаха изненадано.

— Нямам представа дали господин Лангдън и агент Нево съзнателно са участвали в ужилването. Капитан Фаш обикновено не споделя по-находчивите си методи. Засега мога само да потвърдя, че капитанът успешно е арестувал виновника и че господин Лангдън и агент Нево са невинни и в безопасност.

Фаш се обърна към Арингароса. На лицето му грееше усмивка.

— Свястно момче е този Коле. Мисля, че достатъчно отдавна е лейтенант. — Капитанът прокара пръсти през косата си и погледна епископа. — Време е да се прибирам в Париж, ваше високопреосвещенство. Но преди да си тръгна, има още един неприятен въпрос — вашият импровизиран полет до Лондон. Подкупили сте пилота да промени курса. И с това сте нарушили няколко международни закона.

Арингароса въздъхна.

— Бях отчаян.

— Да. Както и пилотът, когато го разпитваха моите хора. — Фаш бръкна в джоба си и извади пръстена с аметист и познатите митра и жезъл.

Докато го поставяше на пръста си, епископът усети, че от очите му бликват сълзи.

— Много сте любезен. — Той стисна ръката на Фаш. — Благодаря ви.

Капитанът махна с ръка, отиде до прозореца и погледна навън. Мислите му очевидно бяха някъде надалеч.

— А сега накъде, ваше високопреосвещенство?

На излизане от замъка Гандолфо предишната нощ Арингароса си беше задал същия въпрос.

— Предполагам, че моят път е също толкова несигурен, колкото и вашия.

— Да. — Фаш замълча за миг. — Сигурно преждевременно ще изляза в пенсия.

Епископът се усмихна.

— Малко вяра върши чудеса, господин капитан. Малко вяра.

Черквата „Рослин“ — често наричана „Катедралата на символите“ — се намира на тридесетина километра северно от Гластънбъри в Шотландия, където някога се е издигал дъвен храм на Митра. Построена е от рицарите тамплиери през 1446 година и в нея са изобразени поразително много символи от юдейската, християнската, египетската, масонската и езическата традиция.

Географските ѝ координати попадат точно на меридиана, който минава през Гластънбъри. Тази Линия на розата е традиционен белег за Артуровия остров Авалон и се смята за основен стълб на британската сакрална геометрия. Именно от тази свещена Линия на розата произхожда името на черквата, първоначално произнасяно като „Розлин“.

Робърт Лангдън и Софи Нево спряха взетата под наем кола на затревения паркинг в подножието на хълма. Храмът хвърляше дълги привечерни сенки. Краткият полет от Лондон до Единбург бе минал спокойно, макар че нито един от двамата не беше спал поради неизвестността, която ги очакваше. Загледан в мрачната сграда, чийто силует се очертаваше на облачното небе, професорът се почувства като Алиса, стремглаво падаща в огледалото. „Сигурно сънувам.“ И все пак последната загадка на Сониер не можеше да е по-конкретна.

„Под Розлин тя е скрита най-подир.“

Беше си представял, че „картата на Граала“ ще е схема — план с кръстчета, — но последната тайна на Ордена бе разкрита по същия начин, по който още отначало им беше говорил Сониер. *В стихове.* Четири ясни стиха, които без никакво съмнение сочеха към това място. Освен че изрично се споменаваха името — Рослин, стихотворението отбелязваше някои от най-известните архитектурни особености на черквата.

Въпреки яснотата на последното откровение на Сониер Лангдън бе смутен. Векове наред в този каменен храм бяха отеквали шепоти за присъствието на Светия Граал. Шепотите се бяха превърнали във

викове през последните десетилетия, когато с помощта на ултразвуково сканиране бяха установили съществуването на удивителна структура под сградата — грамадно подземно помещение. Това дълбоко подземие не само беше по-голямо от самата черква, но и, изглежда, нямаше нито вход, нито изход. Археолозите бяха предложили да пробият скалата, за да стигнат до тайнствената камера, ала тръстът „Рослин“ категорично бе забранил всякакви разкопки на свещеното място. Естествено това само разпалваше пламъците на догадките. Какво се опитваше да скрие тръстът?

В резултат черквата „Рослин“ се бе превърнала в място за поклонение на търсачи на загадки. Някои твърдяха, че ги привличала могъща сила, която необяснимо се излъчвала от тези координати, други заявяваха, че били дошли да търсят наоколо таен вход към подземие, но повечето признаваха, че просто искат да се поскитат в района и да се насладят на духа на легендите за Светия Граал.

Въпреки че никога не бе идвал в „Рослин“, Лангдън винаги се беше подсмиввал, когато бе чувал да посочват храма за последно убежище на Граала. Смяташе, че *някога* черквата може да е била дом на Светия Граал, но не и сега. През последните години „Рослин“ привличаше прекалено много внимание и рано или късно все някой щеше да намери начин да проникне в подземие. Истинските специалисти по история на Граала бяха единодушни, че „Рослин“ е примамка — един от лъжливите задънени пътища, така убедително създадени от Ордена. Стиховете от ключовия камък обаче сочеха точно към това място и тази вечер Лангдън не бе толкова сигурен. През целия ден го беше измъчвал един въпрос:

„Защо Сониер е положил толкова усилия, за да ни доведе до толкова очевидно място?“ Изглежда, имаше само един логичен отговор. „В «Рослин» има нещо, което трябва да разберем.“

— Робърт? — Софи стоеше до колата и го гледаше. — Идваш ли? — Тя носеше палисандровото ковчеже, което им беше върнал капитан Фаш. Вътре бяха и двата криптекса, поставени един в друг, както ги бяха открили. Папирусът със стихотворението бе на мястото си — без счупената стъкленица с оцет.

Докато се изкачваха по дългата чакълена пътека, Лангдън и Софи минаха покрай прочутата западна стена на черквата. Обикновените посетители смятаха, че тази странно стърчаща стена е част от сградата,

която е останала недовършена. Истината, спомни си Робърт, беше много по-интересна.

„Западната стена на Соломоновия храм.“ Рицарите тамплиери бяха проектирали „Рослин“ като точно архитектурно копие на ерусалимския Соломонов храм — западна стена, тесен правоъгълен кораб и подземие като светая светих, в която първите деветима рицари бяха открили безценното си съкровище. Лангдън трябваше да признае, че в идеята на тамплиерите да построят хранилище на Граала, което да имитира първото му скривалище, има някаква странна симетрия.

Входът на „Рослин“ бе по-скромен, отколкото очакваше професорът. Малката дървена врата имаше две железни панти и проста дъбова табела.

Рослин.

Това беше древното заклинание, обясни на Софи той, произлизащо от Линията на розата, меридиана, на който се намираще черквата. Или, както предпочитаха да вярват специалистите по история на Граала, от „линията на Розата“ — рода на Мария Магдалина.

Храмът скоро затваряше и когато Лангдън отвори вратата, отвътре го лъхна топъл въздух, сякаш древната сграда уморено въздишаше в края на дълъг ден. По арките на входа бяха изваяни петолистници.

„Рози. Утробата на Богинята-майка.“

Когато влязоха, Робърт обгърна с поглед целия храм. Макар че беше чел описания на поразително сложните каменни изваяния, съвсем друго бе да ги види със собствените си очи. „Рай за специалистите по символика“, както го беше нарекъл един негов колега.

„По-скоро ад“ — вторачен в стените, си помисли той.

Всяка повърхност на черквата бе покрита със символи — християнски разпятия, юдейски звезди, масонски печати, тамплиерски кръстове, рогове на изобилието, пирамиди, астрологични знаци, растения, пентаграми и рози. Рицарите тамплиери — майстори зидари — бяха издигнали свои храмове из цяла Европа, ала „Рослин“ се смяташе за най-любимото им постижение. Зидарите не бяха оставили нито един гол камък. Това беше храм на всички религии... на всички традиции... и най-вече на природата и Богинята-майка.

Вътре имаше само неколцина посетители, които слушаха младия екскурзовод да изнася последната си за деня беседа. Той ги водеше в редица по един по добре познат маршрут — невидима пътека, свързваща шест ключови архитектурни точки. Поколения туристи бяха извървели тези прави линии и безбройните им стъпки бяха изтъркали огромен символ върху пода.

„Соломоновият печат — помисли си Лангдън. — Това не е съвпадение.“

Екскурзоводът ги беше видял да влизат и въпреки че приближаваше края на работното време, любезно се усмихна и им даде знак спокойно да разгледат храма.

Професорът кимна и навлезе навътре в сградата. Софи обаче стоеше, като вцепенена на входа и гледаше озадачено.

— Какво има? — попита Робърт.

Тя се взираше в отсрещния край на черквата.

— Струва ми се... че съм била тук.

Лангдън се изненада.

— Но нали каза, че изобщо не си чувала за „Рослин“?

— Не бях... — Младата жена неуверено се огледа. — Дядо ми сигурно ме е водил тук като съвсем малка. Не знам. Струва ми се познато. — Докато обхождаше с поглед храма, тя закима по-уверено. — Да. — Софи посочи. — Онези две колони... Виждала съм ги.

Робърт погледна двете красиво изваяни колони в отсрещния край на сградата. Бялата каменна дантела сякаш тлееше с червеникаво сияние на последните слънчеви лъчи, процеждащи се през западния прозорец. По левия стълб минаваха прости вертикални линии, докато по десния имаше сложни спирали. Софи тръгна нататък. Лангдън забърза да я настигне. Когато се приближиха, тя смаяно закима.

— Да, сигурна съм. Виждала съм ги!

— Не се съмнявам, че си ги виждала, но не е задължително да е било *тук*.

Криптографката се обърна към него.

— Какво искаш да кажеш?

— Тези два стълба са най-често копираните архитектурни елементи в историята. Такива има по цял свят.

— Копия на „Рослин“ ли? — изненада се Софи.

— Не. Ако си спомняш, ти споменах, че *самият* „Рослин“ е копие на Соломоновия храм. Тези два стълба са същите като стълбовете пред Храма в Ерусалим. — Лангдън посочи левия. — Този се казва Воаз или „стълбът на зидаря“. Другият се казва Яхин или „стълбът на чирака“. — Той замълча за миг. — Всъщност почти във всеки масонски храм по света има такива стълбове.

Вече ѝ беше разказвал за тесните исторически връзки на тамплиерите със съвременните тайни масонски братства, чиито основни степени чирак, калфа и майстор произхождаха от ранните дни на рицарския орден. В последното стихотворение на дядо ѝ се споменаваше за майсторите, които украсили „Рослин“, както и за тавана на черквата, покрит с изображения на звезди и планети.

— Никога не съм била в масонски храм — без да откъсва очи от колоните, каза Софи. — Почти съм сигурна, че съм виждала тези стълбове *тук*. — Тя отново плъзна поглед наоколо, сякаш търсеше още нещо, което да събуди спомените ѝ.

Останалите посетители вече си тръгваха и екскурзоводът с учтива усмивка се запъти към тях. Бе красив тридесетинагодишен мъж с шотландски акцент и пясъчноруса коса.

— Скоро ще затварям. Мога ли да ви помогна да намерите нещо? „Например Светия Граал?“, помисли си Лангдън.

— Шифърът — внезапно възкликна Софи. — Тук има шифър! Екскурзоводът се зарадва на ентусиазма ѝ.

— Ами да, има, госпожо.

— На тавана — посочи тя. — Някъде... там.

Той се усмихна.

— Виждам, че не идвате за пръв път в „Рослин“.

„Шифърът“ — помисли си Лангдън. Беше забравил за тази легенда. Сред многобройните загадки на храма бе арка, от която стърчаха стотици каменни блокове. Върху всички блокове привидно

безредно бяха изваяни символи и образуваха шифър с невъобразими мащаби. Някои смятаха, че той посочва входа на подземието под черквата. Други вярваха, че разказва истинската легенда за Граала. Не че имаше значение — криптографите от векове се опитваха да разшифроват значението му. Тръстът „Рослин“ до ден днешен предлагаше щедра награда за онзи, който разкрие тайния смисъл, ала шифърът си оставаше загадка.

— С удоволствие ще ви покажа...

Гласът на екскурзовода заглъхна.

„Първият ми шифър“ — помисли си Софи, докато се приближаваше сама като изпаднала в транс към арката. След като подаде палисандровото ковчеже на Лангдън, тя за миг забрави всичко за Светия Граал, Ордена на Сион и всички загадки от предишния ден. Когато стигна под свода и видя символите над себе си, спомените в миг я връхлетяха. Върна се в деня на първото си идване тук и това ѝ навя странна неочаквана тъга.

Беше съвсем малка... беше около година след гибелта на семейството ѝ. Дядо ѝ я бе довел на кратка почивка в Шотландия. Бяха дошли да видят черквата „Рослин“ преди да се завърнат в Париж. Беше късно и храмът бе затворен. И все пак те бяха вътре.

— Хайде да се прибираме, grand-réje — уморена, помоли тя.

— Скоро, миличка, съвсем скоро. — Гласът му звучеше меланхолично. — Трябва да свърша само още нещо. Искаш ли да ме почакаш в колата?

— Пак ли ще правиш нещо, каквото правят само възрастните?

Той кимна.

— Бързо ще свърша. Обещавам.

— Може ли пак да разгадая гатанката на арката? Беше забавно.

— Не знам. Трябва да изляза навън. Няма ли да те е страх сама?

— Не, разбира се! — изпуфтя Софи. — Та тук дори не е тъмно!

Дядо ѝ се усмихна.

— Добре тогава. — И я заведе при арката, която ѝ бе показал по-рано.

Софи веднага се просна на каменния под, легна по гръб и се вторачи в символите на тавана.

— Ще разгадая гатанката преди да се върнеш!

— Тогава да се състезаваме. — Дядо ѝ се наведе, целуна я по челото и тръгна към близката странична врата. — Няма да се отдалечавам много. Ще оставя вратата отворена. Ако ти потрябвам, само ме повикай. — Той излезе в сумрака навън.

Софи лежеше на пода и се взираше в кода. Приспа ѝ се. След няколко минути символите се замъглиха. И изчезнаха.

Когато се събуди, подът под нея беше студен.

— Grand-père?

Никакъв отговор. Софи се изправи и изтупа дрехите си. Страничната врата все още бе отворена. Мракът навън се сгъстяваше. Пееха щурци. Тя излезе навън и видя, че дядо ѝ стои на верандата на една каменна къща точно под черквата. Той тихо разговаряше с някого — човекът едва се виждаше зад мрежата на вратата.

— Grand-père? — извика Софи.

Дядо ѝ се обърна и ѝ махна да почака малко. Размени няколко последни думи с неясната фигура и ѝ прати въздушна целувка. После се приближи към Софи. Очите му бяха насълзени.

— Защо плачеш, grand-père?

Той я вдигна на ръце и я притисна към себе си.

— О, Софи, тази година с теб се сбогувахме с много хора. Тежко е.

Момичето си помисли за катастрофата, за сбогуването с майка ѝ и баща ѝ, с баба ѝ и мъничкото ѝ братче.

— С друг човек ли се сбогуваше?

— С една скъпа приятелка, която много обичам — развълнувано отвърна дядо ѝ. — И се боя, че дълго време няма да я видя.

Застанал до екскурзовода, Лангдън разглеждаше стените на черквата и му се струваше, че е стигнал до задънена улица. Софи се беше отдалечила към шифъра и го бе оставила да носи палисандровото ковчеже. Картата на Граала в него като че ли с нищо не му помагаше. Макар че стихотворението на Сониер ясно посочваше „Рослин“, професорът не беше сигурен какво да прави тук. Споменаваше се за „острие с потир“, каквито не забелязваше никъде.

„Под Розлин тя е скрита най-подир,
над нея варди острие с потир.“

Усещаше, че остава някаква част от тази загадка, която трябва да се разкрие сама.

— Простете за любопитството — обади се екскурзоводът. Гледаше палисандровото ковчеже в ръцете му. — Но тази кутия... може ли да попитам откъде я имате?

Лангдън уморено се засмя.

— Това е невероятно дълга история.

Екскурзоводът се поколеба.

— Странна работа. Баба ми има *точно* такава кутия — кутия за бижута. Същото полирано палисандрово дърво, същата инкрустирана роза, даже пантичките изглеждат същите.

Професорът си помисли, че младежът сигурно греша. Ако на света изобщо съществуваше уникална кутия, това беше *тази* — специално направена за ключовия камък на Ордена.

— Двете може би си приличат, но...

Страничната врата изскърца и привлече вниманието им. Софи бе излязла, без да каже дума, и сега се спускаше по скалата към близката каменна къща. Лангдън се загледа след нея. „Къде отива?“ Откакто бяха влезли в черквата, тя се държеше странно. Робърт се обърна към екскурзовода.

— Знаете ли каква е онази къща?

Той кимна, също озадачен от поведението ѝ.

— Там живее уредничката. Която случайно е председател на тръста „Рослин“. — Младежът замълча за миг. — И моя баба.

— Баба ви е председател на тръста „Рослин“?!

Екскурзоводът отново кимна.

— Тя живее там. И аз живея с нея, помагам ѝ да поддържа черквата, развеждам туристи. — Той сви рамене. — Цял живот съм живял тук. Баба ми ме отгледа в тази къща.

Обезпокоен за Софи, Лангдън тръгна към вратата и понечи да я повика. Но едва направи няколко крачки и се закова на място. Думите на младежа бяха стигнали до съзнанието му.

„Баба ми ме отгледа.“

Лангдън погледна Софи на скалата, после сведе очи към палисандровото ковчеже в ръцете си. „Невъзможно.“ Той бавно се обърна към екскурзовода.

— Палисандровото ковчеже на баба ви. Откъде го има?

— Дядо ми й го направил. Той починал, когато съм бил бебе, но баба ми още говори за него. Казва, че бил много сръчен. Правел всевъзможни неща.

Лангдън започваше да различава невъобразимата паяжина от връзки, която се материализираше пред него.

— Казахте, че ви е отгледала баба ви. Може ли да ви попитам какво се е случило с родителите ви?

Младежът се изненада.

— Починали са, когато съм бил малък. — Той замълча за миг. — Заедно с дядо ми.

Сърцето на Робърт бясно туптеше.

— В автомобилна катастрофа ли?

Екскурзоводът се сепна и озадачено го погледна с маслинозелените си очи.

— Да. В автомобилна катастрофа. Цялото ми семейство загинало тогава. Дядо ми, родителите ми и... — Той се поколеба и заби поглед в пода.

— И сестра ви — довърши изречението Лангдън.

Каменната къща на скалата изглеждаше точно така, както си я спомняше Софи. Смрачаваше се и сградата изглеждаше топла и гостоприемна. От отворената врата ухаеше на хляб, от прозорците струеше златиста светлина. Когато се приближи, младата жена чу тихо хлипане,

През мрежата на вратата Софи видя в коридора възрастна жена. Тя бе обърната с гръб, ала беше ясно, че плаче. Жената имаше дълга, буйна сребърна коса, която й навя неочакван спомен. Привлечена от нещо, Софи се качи по стълбището. Жената държеше поставена в рамка снимка на мъж и нежно докосваше с пръсти лицето му.

Софи добре познаваше това лице. „Grand-père.“ Жената очевидно беше чула вестта за смъртта му.

Под краката й изскърца дъска и старицата бавно се обърна. Тъжните й очи срещнаха тези на Софи и на нея й се прииска да избяга, но стоеше като хипнотизирана. Жената нито за миг не откъсна от нея трескавия си поглед, докато оставяше снимката и се приближаваше към мрежата на вратата. Двете се взираха една в друга сякаш цяла вечност. После, като бавно надигаща се океанска вълна, неувереността

в очите на старицата се превърна в... смайване... надежда... и накрая радост.

Тя отвори вратата, излезе, протегна нежните си ръце и обгърна в шепи удивеното лице на Софи.

— О, скъпо дете... каква си станала!

Въпреки че не я познаваше, Софи знаеше коя е тази жена. Тя се опита да каже нещо, но установи, че дори не може да си поеме дъх.

— Софи — изхлипа жената и я целуна по челото.

Накрая от устните на Софи се изтръгна задавен шепот.

— Но... grand-père каза, че си...

— Знам. — Старицата постави длани на раменете ѝ и я погледна с познатите си очи. — С дядо ти бяхме принудени да кажем много неща. Постъпихме така, както сметнахме за нужно. Съжалявам. Това бе заради твоята сигурност, принцесо.

Софи чу последната дума и си помисли за дядо си, който дълги години я беше наричал така. Гласът му сякаш отекна в древните камъни на „Рослин“, просмука се през земята и завибрира в незнайните кухни под храма.

Жената я прегърна и сълзите ѝ потекоха по лицето ѝ.

— Дядо ти много искаше да ти обясни всичко. Но помежду ви не вървеше. Полагаше всички усилия. Имаше да ти казва много неща. — Тя отново я целуна по челото, после прошепна в ухото ѝ: — Край на тайните, принцесо. Време е да узнаеш истината за семейството си.

Софи и баба ѝ седяха прегърнати и разплакани на стъпалата пред верандата. Младият екскурзовод бързаше към тях през моравата. Очите му блестяха от надежда и удивление.

— Софи?

Тя кимна през сълзи и се изправи. Не познаваше лицето на младежа, но когато се прегърнаха, усети силата на древната кръв във вените му... кръвта, която течеше и в нея. Когато Лангдън се приближи към тях, Софи не можеше да си представи, че едва предишния ден се е чувствала толкова самотна в света. А сега на това чуждо място в компанията на трима души, които почти не познаваше, най-сетне се чувстваше у дома си.

Над „Рослин“ се спусна нощ. Робърт Лангдън стоеше сам на верандата на каменната къща и се наслаждаваше на смеха, който се чуваше през мрежата на вратата. Чашата силно шотландско кафе в ръката му го бе избавила от умората му, и все пак той усещаше, че това няма да продължи много. Чувстваше се изтощен до мозъка на костите си.

— Измъкнахте се, без да ви усетим — разнесе се зад него тих глас.

Професорът се обърна. Сребърната коса на бабата на Софи искреше в нощта. През последните тридесет години тя се беше казвала Мари Шовел. Лангдън уморено се усмихна.

— Реших за малко да ви оставя сами. — През прозореца виждаше, че Софи разговаря с брат си.

Мари се приближи и седна до него.

— Когато чух за убийството на Жак, господин Лангдън, бях ужасена за Софи. Когато тази вечер я видях на прага, изпитах най-голямото облекчение в живота си. Не мога да изразя благодарността си към вас.

Той нямаше представа какво да ѝ отговори. Въпреки че бе предложил да остави Софи и баба ѝ да си поговорят насаме, Мари го беше помолила да остане. „Съпругът ми очевидно ви е имал доверие, господин Лангдън, затова и аз ще ви се доверя.“

Историята, която разказа за покойните родители на Софи, бе удивителна. И двамата били Меровинги — преки потомци на Мария Магдалина и Иисус Христос. Децата им бяха от кралска кръв — и затова били грижливо пазени от Ордена. Когато родителите на Софи загинали в автомобилна катастрофа, чиято причина така и не успели да установят, Орденът се уплашил, че кралският род е разкрит.

— Ние с дядо ти трябваше да вземем тежко решение още в момента, в който ни се обадиха — със задавен от мъка глас обясни Мари. — Току-що бяха открили колата на родителите ти в реката. —

Тя избърса сълзите от очите си. — Онази вечер трябваше да пътуваме шестимата заедно. За щастие в последния момент бяхме променили плановете си и майка ти и баща ти заминаха сами. Когато научихме за катастрофата, с Жак не знаехме какво се е случило... дали наистина е било *катастрофа*. — Възрастната жена погледна Софи. — Знаехме, че трябва да защитим внуците си, и постъпихме така, както сметнахме за най-добре. Жак съобщи в полицията, че ние с брат ти сме били в колата... Помислиха си, че течението е отнесло телата ни. После с брат ти се скрихме в Ордена. Жак беше известна личност и не можеше да си позволи лукса да изчезне. Ти трябваше да останеш в Париж и да бъдеш отгледана от него под закрилата на Ордена. — Гласът ѝ се сниши до шепот. — Раздялата на семейството беше най-трудното нещо, което сме правили. С Жак се виждахме от време на време и винаги в пълна тайна. Под закрилата на Ордена. Братството има някои свои церемонии.

Лангдън усещаше, че тази история е по-дълбока, но съзнаваше, че не е предназначена за неговите уши. Затова излезе навън. И сега, загледан в кулите на „Рослин“, той не можеше да се избави от гризаящата го загадка на черквата. „Наистина ли Граалът е в «Рослин»? И в такъв случай къде са острието и потирът, за които споменава в стихотворението си Сониер?“

— Дайте — каза тя.

— А, благодаря. — Робърт ѝ подаде празната чаша. Жената го погледна втренчено.

— Имах предвид *другата* ви ръка, господин Лангдън.

Професорът сведе очи и видя, че държи папируса на Сониер. Беше го извадил от криптексас надеждата да го осени нещо, което е пропуснал.

— О, извинете.

Мари се усмихна.

— Познавам един парижки banker, който сигурно изгаря от нетърпение да си върне палисандровото ковчеже. Андре Верне беше скъп приятел на Жак и съпругът ми му имаше пълно доверие. Андре би направил всичко, за да изпълни желанието на Жак да се грижи за ковчежето.

„Даже да ме застреля“ — спомни си Робърт и реши да не споменава, че сигурно му е строшил носа. Замисли се за Париж и

тримата сенешали, които бяха убити предишната нощ.

— Ами Орденът? Какво ще стане сега?

— Колелата се завъртяха, господин Лангдън. Братството съществува от векове и ще преодолее тази трагедия. Винаги има хора, които са готови да продължат и да възстановят разрушеното.

Лангдън през цялата вечер подозираше, че бабата на Софи е тясно свързана с дейността на Ордена. В края на краищата в него винаги бяха участвали жени. Жени бяха четирима велики магистри. Сенешалите традиционно бяха мъже — пазителите — и все пак жените имаха много по-почетно положение и можеха да заемат високи постове от всякакво равнище.

Той се замисли за Лий Тибинг и Уестминстърското абатство. Струваше му се преди цяла вечност.

— Църквата оказваше ли натиск на съпруга ви да не разкрива документите от Сангреала в Края на дните?

— Небеса, не. Краят на дните е легенда, измислена от параноици. Нищо в доктрината на Ордена не посочва конкретна дата, в която да бъде разкрит Граалът. Всъщност Орденът винаги е поддържал тезата, че Граалът *никога* не бива да се разкрива.

— Никога ли? — смая се Лангдън.

— Душите ни имат нужда от тайнството и чудото, а не от самия Граал. Красотата на Розата се състои в нейната неземна природа. — Мари Шовел погледна към „Рослин“. — За някои Граалът е потирът, който ще им донесе вечен живот. За други е търсенето на изчезнали документи и тайна история. А предполагам, че за повечето Светият Граал просто е една велика идея... възхитително непостижимо съкровище, което някак си, дори в днешния свят на хаос, ни вдъхновява.

— Но ако документите на Сангреала останат скрити, истината за Мария Магдалина завинаги ще остане в тайна.

— Нима? Огледайте се наоколо. Нейната история се разкрива с произведения на изкуството, музика и книги. Все повече с всеки изминал ден. Махалото се люлее. Започваме да усещаме опасностите на нашата история... и пагубните си пътища. Започваме да изпитваме потребността да възстановим свещената женственост. — Тя замълча за миг. — Споменахте, че пишете книга за символите на свещената женственост, нали?

— Да.

Жената се усмихна.

— Довършете я, господин Лангдън. Светът има нужда от трубадури.

Професорът замълча, усетил тежестта на отправеното му послание. Над дърветата изгряваше тънкият сърп на луната. Той погледна към „Рослин“ и изпита момчешки копнеж да узнае тайните ѝ. „Не питай — каза си Робърт. — Сега не е моментът.“ После сведе очи към папируса в ръката на Мари и отново се обърна към черквата.

— Задайте въпроса, господин Лангдън — весело рече старицата. — Заслужили сте си това право.

Лангдън усети, че се изчервява.

— Искате да знаете дали Граалът е в „Рослин“.

— Можете ли да ми кажете?

— Защо хората просто не оставят Граала на мира? — престорено ядосана, въздъхна тя и се засмя. — Защо смятате, че е тук?

Робърт посочи папируса в ръката ѝ.

— В стихотворението на съпруга ви конкретно се споменава „Рослин“, само че се споменава и за острие и потир, които вардят Граала. А аз не забелязах такива символи.

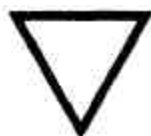
— Острието и потирът ли? — попита Мари. — Как точно изглеждат те?

Лангдън разбираше, че тя си играе с него, но прие играта и с показалец начерта символите на дланта си.

— Това е острието — каза той и нарисова най-простата му „затворена“ форма. — Символизира мъжкото начало.

— И обратно — Лангдън нарисова втория символ. — Това е потирът, който представлява женското начало.

— Интересно — отвърна Мари. — И казвате, че сред стотиците символи в „Рослин“ не се срещат тези два триъгълника, така ли?

— Поне аз не ги видях.

— Ако ви ги покажа, ще поспите ли малко?

И преди Робърт да успее да отговори, Мари Шовел слезе от верандата и тръгна към черквата. Лангдън забърза след нея. Възрастната жена влезе в древната сграда, включи осветлението и посочи центъра на пода.

— Ето — острието и потира.

Професорът се втренчи в каменния под. Там нямаше нищо.

— Къде...

Мари въздъхна и тръгна по прочутата изтъркана в камъка пътека, същата, по която привечер Лангдън бе видял да минават туристите. Макар че видя гигантския символ, той все още не разбираше.

— Но това е само Соломоновият пе..

После онемя.

Острието и потирът.

Съчетани в едно.

Соломоновият печат... съвършеният съюз на мъжкото и женското начало... символът на светая светих... където се смятало, че живеят мъжкото и женското божество Яхве и Шекина.

Трябваше му малко време, за да успее да отвори уста.

— Значи стихотворението наистина сочи към „Рослин“. Идеално.

Мари се усмихна.

— Очевидно.

Значението на всичко това го вледени.

— Значи Светият Граал е в подземие, така ли?

Тя се засмя.

— Само духом. Една от най-древните задачи на Ордена беше някой ден да върне Розата в родната ѝ Франция, където да намери вечен покой. Векове наред я влачеха из страната, за да е в безопасност. Абсолютно недостойно. Когато Жак стана велик магистър, целта му беше да я върне във Франция и да ѝ построи гробница, достойна за царица.

— И успя ли?

Лицето ѝ стана сериозно.

— Като имам предвид какво направихте за мен днес, господин Лангдън, и като уредник на тръста „Рослин“, мога да ви кажа, че Граалът вече не е тук.

Той реши да не отстъпва.

— Но ключовият камък трябва да води до мястото, където е скрит Светият Граал. Защо води в „Рослин“?

— Може да не разбирате значението му. Не забравяйте, че Граалът понякога е измамен. Както и покойният *ми* съпруг.

— Нима може да е по-ясен? Намираме се над подземие, белязано с острието и потира, под таван със звезди, заобиколени от чудесата на майсторите зидари. Всичко предполага „Рослин“.

— Добре, дайте да видя това загадъчно стихотворение. — Мари разви свитъка и решително прочете стиховете на глас:

— *Под Розлин тя е скрита най-подир, над нея варди острие с потир. От майстори покрита с чудеса, почива тя под звездни небеса.*

Тя помълча няколко секунди, после на устните ѝ се изписа многозначителна усмивка.

— Ах, Жак.

Лангдън я наблюдаваше въпросително.

— Вие *разбирате* ли го?

— Както свидетелства подът на черквата, господин Лангдън, има много начини да виждаш прости неща.

Той се замисли. При Жак Сониер всичко беше двусмислено, и все пак не можеше да се сети за друго значение. Мари уморено се прозя.

— Ще ви призная нещо, господин Лангдън. Официално никога не са ми съобщавали местонахождението на Граала. Но все пак аз бях

омъжена за човек с огромно влияние... и моята женска интуиция е много силна. — Лангдън понечи да каже нещо, но тя продължи: — Съжалявам, че след толкова много усилия ще трябва да си тръгнете от „Рослин“, без да узнаете отговора. И все пак нещо ми подсказва, че накрая ще намерите онова, което търсите. Някой ден ще ви осени. — Възрастната жена се усмихна. — И вярвам, че можете да пазите тайна.

На прага се чуха стъпки.

— Изчезнахте — каза Софи.

— Тъкмо се прибирах — отвърна баба й и се приближи към нея. — Лека нощ, принцесо. — Целуна я по челото. — Не дръж господин Лангдън до много късно.

Робърт и Софи я проследиха с поглед, докато се отдалечаваше към каменната къща. Софи се обърна към него. Очите й плуваха в сълзи.

— Не очаквах точно такъв край.

„Значи ставаме двама“ — помисли си той. Виждаше, че младата жена е развълнувана. Тази нощ животът й се беше променил.

— Добре ли си? Май че ти дойде много. Тя кротко се усмихна.

— Имам семейство. Оттам ще започна. Ще ми трябва повече време, за да свикна с това кои сме и откъде сме дошли.

Лангдън не отговори.

— Ще поостанеш ли с нас? — попита Софи. — Поне за няколко дни?

Той въздъхна.

— Трябва да свикнеш със семейството си, Софи. Утре сутрин се връщам в Париж.

Младата жена изглеждаше разочарована, ала явно разбираше, че така трябва. Дълго време и двамата мълчаха. Накрая тя посегна, хвана го за ръка и го изведе от черквата. Отидоха до малко възвишение на скалата. Пред тях се простираше шотландският пейзаж, окъпан от бледата лунна светлина, която се процеждаше през тънките облаци. Мълчаливо застанаха там, хванати за ръце, борещи се с обгръщания ги саван на умората.

Звездите тъкмо изгряваха, но на хоризонта блестеше ярка точка. Лангдън се усмихна. Венера. Древната богиня сияеше със своята могъща и търпелива светлина. Захлаждаше се, от равнината духаше студен вятър. След малко Робърт погледна Софи. Очите й бяха

затворени, устните ѝ бяха отпуснати в доволна усмивка. Неговите клепачи също натежаваха. Той неохотно стисна ръката ѝ.

— Софи?

Тя бавно отвори очи и се обърна към него. Лицето ѝ беше прекрасно на лунната светлина. Софи сънено му се усмихна.

— Здравсти.

Обзе го неочаквана тъга, че ще се върне в Париж без нея.

— Може да замина преди да се събудиш. — В гърлото му заседна буца и той замълча за миг. — Извинявай, не ме бива много в...

Софи протегна ръка и нежно притисна длан към лицето му. После се наведе и го целуна по бузата.

— Кога ще те видя пак?

За миг му се зави свят, за миг се изгуби в очите ѝ.

— Кога ли? — Лангдън се зачуди дали тя се досеща, че си е задавал същия въпрос. — Ами, другия месец изнасям две лекции във Флоренция. Ще остана там седмица и няма да съм много зает.

— Това покана ли е?

— Ще живеем в разкош. Дават ми стая в „Брунелески“.

Софи игриво се усмихна.

— Много си въобразявате, господин Лангдън.

Той се сепна.

— Искях да кажа...

— С най-голямо удоволствие ще дойда при теб във Флоренция, Робърт. Но само при едно условие. — Гласът ѝ стана сериозен. — Никакви музеи, черкви, гробници, картини и реликви.

— Във Флоренция ли? Цяла седмица? Там няма какво друго да се прави.

Софи се наведе и пак го целуна, този път по устните. Телата им се притиснаха едно към друго, отначало леко, после напълно. Когато тя се отдръпна, в очите ѝ се четеше обещание.

— Добре — успя да промълви Лангдън. — Уговорихме се.

ЕПИЛОГ

Робърт Лангдън внезапно се събуди. Бе сънувал. Монограмът на халата му гласеше: „ХОТЕЛ «РИЦ», ПАРИЖ“. През щорите се процеждаше светлина. „Здрачава ли се, или е сутрин?“ — зачуди се той.

Беше му топло и приятно. Бе прекарал последните два дни почти изцяло в сън. Професорът бавно се надигна и седна. Разбра какво го е събудило... една изключително странна идея. През последните няколко дни го беше заливала всевъзможна информация, ала сега мислеше за нещо, за което до момента не се бе сещал.

„Възможно ли е?“ Дълго стоя неподвижен. Накрая стана от леглото, отиде в мраморната баня и пусна душа докрай. Мисълта продължаваше да го занимава.

„Невъзможно.“

След двадесет минути Лангдън излезе от хотел „Риц“. Спускаше се нощ. Сънят го бе замаял... и все пак той усещаше ума си странно ясен. Беше мислил да пие във фойето едно кафе, за да проясни мислите си, но краката му направо го бяха извели в парижката вечер.

Тръгна на изток по Рю дьо Пти Шанз. Обземаше те все по-силно вълнение. Зави на юг по Рю Ришельо, където въздухът ухаеше на разцъфващ жасмин от великолепния парк на Пале Роял.

Продължи на юг, докато не видя онова, което търсеше — прочутата аркада от полиран черен мрамор. Когато стигна до нея, погледна под краката си. След секунди намери няколко бронзови медальона, вградени в земята в идеално права линия. Всеки диск имаше диаметър тринадесет сантиметра и носеше буквите „N“ и „S“. Norde. Sud.^[1]

Обърна се на юг и остави погледа си да проследи линията, образувана от медальоните. После закричи по нея. На ъгъла на „Комеди Франсез“ мина през още един бронзов медальон. „Да!“

Парижките улици, много отдавна бе научил професорът, бяха украсени със сто тридесет и пет такива бронзови знака, вградени в

настилката на тротоари, площади и улици по ос север-юг. Веднъж беше проследил линията от Сакре Кьор на север през Сена и накрая до древната парижка астрономическа обсерватория. Там бе открил значението на този свещен път.

Първият главен меридиан на Земята. Първата нулева географска дължина на света. Древната парижка Линия на розата.

И докато бързаше по Рю де Риволи, той усещаше, че целта му е близо. На по-малко от една пряка. „Под Розлин тя е скрита най-подир.“

Откритията идваха на вълни. Странният начин, по който Сониер бе написал „Розлин“... Линията на розата... острието и потирът... гробът, украсен с чудесата на майсторите.

„Затова ли Сониер е искал да разговаря с мен? Нима съм познал истината?“

Лангдън се затича. Усещаше Линията на розата под краката си — тя го водеше, привличаше го към целта му. Когато влезе в Пасаж Ришельо, настръхна от очакване. Знаеше, че в края на тунела се намира най-великолепният парижки паметник — замислен и поръчан в края на 80-те години на ХХ век от самия Сфинкс, Франсоа Митеран, човек, за когото се говореше, че се движел в тайните кръгове, човек, чието наследство за Париж Робърт бе посетил само преди дни.

„Преди цяла вечност.“

В изблик на енергия той изхвърча от галерията, спря на познатия площад и задъхан, вдигна очи — бавно, смаяно — към лъскавата конструкция.

Лувърската пирамида.

Сияеща в мрака. Възхити й се само за миг. Повече го интересуваше онова, което се намираще от дясната му страна. Професорът се обърна, отново тръгна по невидимия път на древната Линия на розата и тя го отведе до Карусел дю Лувр — огромния стъклен кръг, заобиколен от грижливо подкастрен жив плет, където някога се бяха провеждали празниците на парижките почитатели на природата... весели обреди в чест на плодородието и Богинята-майка.

Лангдън мина през храстите и излезе на тревата — и сякаш се озова в друг свят. На тази свещена земя сега се намираще един от най-необикновените паметници в града. В центъра, забита в земята като кристална пропаст, сияеше грамадната обърната пирамида от стъкло,

която беше видял преди няколко дни на влизане в подземния етаж на Лувъра.

Le pyramide inversée.

Разтреперан, той се приближи до рѣба и погледна надолу към обширния подземен комплекс на Лувъра, който излъчваше кехлибарена светлина. Очите му бяха насочени не само към огромната обърната пирамида, но и към онова, което се намираше точно под нея. На пода имаше миниатюрна фигура... фигура, за която той споменава в ръкописа си.

Усещаше, че вече е напълно буден за трѣпката на тази невъобразима възможност. Отново вдигна поглед към Лувъра и му се стори, че крилата на музея го обгръщат... галерии, украсени с най-прекрасните произведения на изкуството на света.

Леонардо... Ботичели...

„От майстори покрита с чудеса...“

Смаян, той за пореден път впери очи през стъклото в мъничката фигура.

„Трябва да слеза долу!“

Излезе от кръга и забърза през площада към входа на високата пирамида. Последните посетители за деня напускаха музея.

Той се провря през въртящата се врата и се спусна по витото стълбище в пирамидата. Въздухът стана по-студен. Когато стигна долу, Лангдън продължи по дългия тунел — под двора на Лувъра, водещ към *Le pyramide inversée*.

В края на тунела влезе в по-голямо помещение. Точно пред него сияеше увисналата над пода обърната пирамида — поразителен V-образен силует от стъкло.

Потирът.

Погледът му проследи стесняващия се край до върха, стигащ на по-малко от два метра от пода. Малката фигура се намираше точно отдолу.

Миниатюрна пирамида. Висока по-малко от метър. Единствената структура в този колосален комплекс с такива малки размери.

Описвайки огромната колекция на Лувъра от произведения на изкуството, свързани с Богинята-майка, Лангдън мимоходом споменава за тази скромна пирамида. „Самата миниатюрна фигура

излиза от пода като връх на айсберг — връх на гигантско пирамидално подземие.“

Огрени от меката светлина на мецанина, двете пирамиди бяха обърнати една срещу друга и върховете им почти се докосваха.

Потирът отгоре. Острието отдолу.

„Над нея варди острие с потир.“ Лангдън чу думите на Мари Шовел. „Някой ден ще ви осени.“

Той стоеше под древната Линия на розата, заобиколен от произведенията на майсторите. „Какво по-подходящо място е можел да избере Сониер?“ Най-последно разбираше истинския смисъл на стихотворението на великия магистър. Лангдън вдигна очи през стъклото към великолепната звездна нощ. „Почива тя под звездни небеса.“

Като шепот на призраци в мрака отекнаха забравени думи. „Търсачите на Светия Граал всъщност искат да коленичат пред костите на Мария Магдалина. Да се помолят в нозете на прогонената.“

Обзет от внезапна почит, Робърт Лангдън падна на колене. За миг му се стори, че чува женски глас... мъдростта на вековете... шепнещ от земните дълбини.

[1] Север. Юг (фр.). — Б. пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.